VICTORIA HOLT

Cântecul sirenei

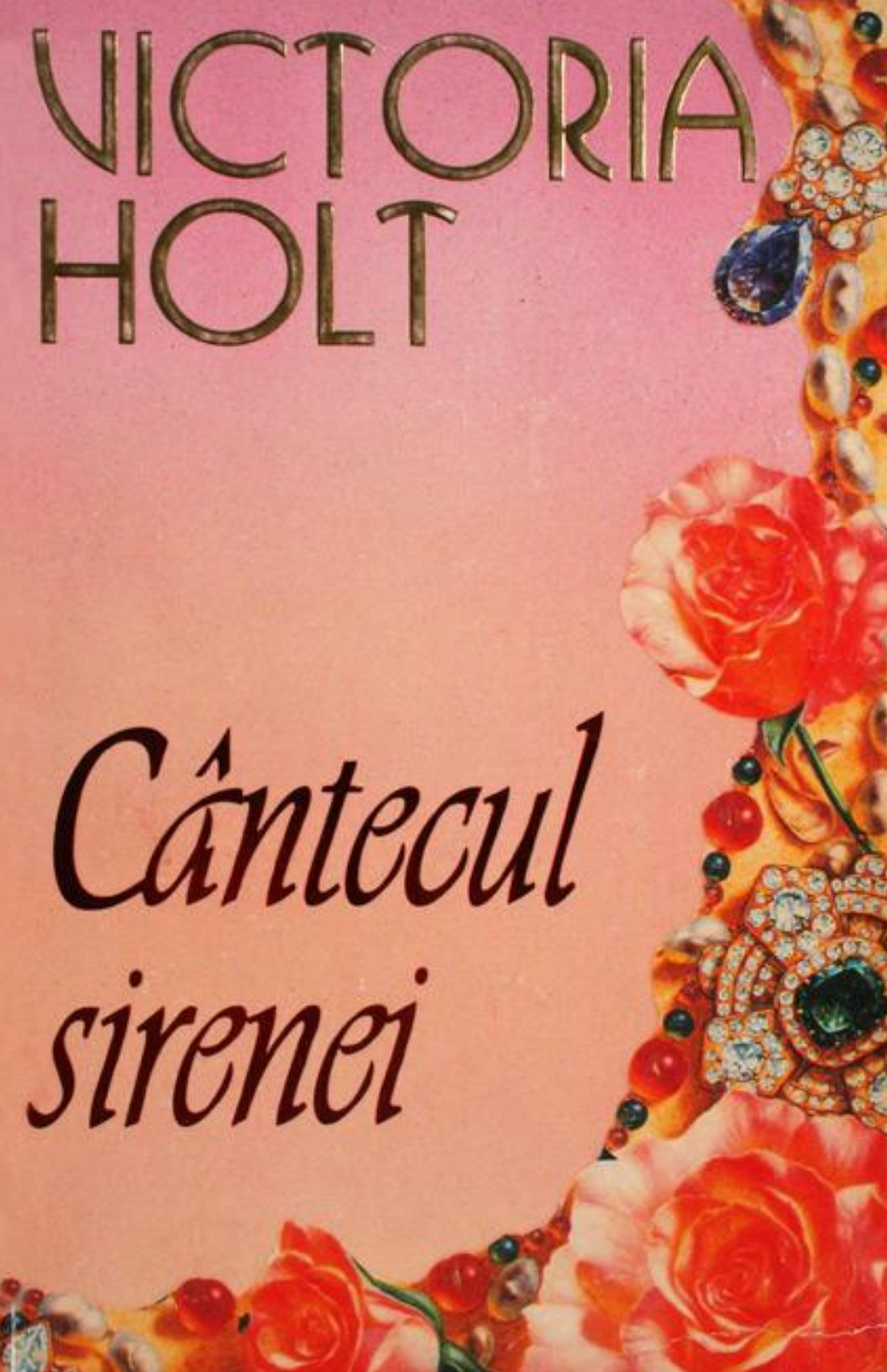

CARLOTTA

VINE UN GENERAL

Beau se întorsese. Stătea în faţa mea, elegant şi arogant cum îl ştiam, cu farmecul lui irezistibil. Am simţit că prind viaţă. M-am aruncat în braţele lui şi am privit în sus spre el.

— Beau! Beau! De ce ai plecat? De ce m-ai părăsit?

— Am fost tot timpul prin preajmă... prin preajmă..., mi-a răspuns el şi ecoul glasului lui a continuat: prin preajmă... prin preajmă...

Apoi m-am trezit şi mi-am dat seama că nu era lângă mine. Fusese doar un vis şi m-a cuprins amărăciunea pentru că m-am pomenit din nou singură - cu atât mai disperată şi mai singură cu cât pentru o clipă crezusem că s-a întors.

Plecase de mai bine de un an. Ar fi trebuit să fim deja căsătoriţi. Stabilisem toate amănuntele. Urma să fugim din nou împreună - mai încercasem o dată, fără succes - dar de data asta aveam să plănuim totul cu mai multă grijă. El se ascundea în casa bântuită, iar eu îl vizitam acolo. Ai mei habar n-aveau; credeau că ne-au despărţit, dar am fost mai deştepţi decât ei. Ne ţesusem planurile cu migală.

Familia mea nu-l plăcea pe Beau - în special mama, care aproape că îşi ieşea din minţi numai când îi auzea numele. De la bun început am înţeles că era hotărâtă să împiedice căsătoria noastră. O vreme am crezut că e geloasă pe Beau, dar mi-am dat seama mai târziu că nu e aşa.

Nu m-am simţit niciodată cu adevărat o Eversleigh, deşi Priscilla, mama mea, mi-a arătat întotdeauna că ţine mult la mine. Mereu mă loveam de posesivitatea ei. Aproape opusul lui Harriet, pe care o crezusem multă vreme mama mea. Harriet ţinea la mine, dar nu exagerat. Nu mă copleşea cu afecţiunea ei şi eram sigură că, dacă ar afla că Beau şi cu mine am luat-o înaintea cununiei, ar da pur şi simplu din umeri şi ar râde, pe când Priscilla

s-ar purta de parcă ar fi vreo mare nenorocire, deşi însăşi existenţa mea era dovada lipsei el de convenţionalism în astfel de chestiuni.

Se ştie acum că sunt o bastardă - fiica nelegitimă a Priscillei Eversleigh şi a lui Jocelyn Frinton care a fost decapitat în vremea complotului papistaşilor. Bineînţeles că avuseseră de gând să se căsătorească, dar el a fost ridicat şi executat înainte să apuce să facă nunta. Apoi scumpa de Harriet s-a prefăcut că e mama mea şi a plecat cu Priscilla la Veneţia, unde m-am născut eu. Când am ajuns să aflu ce intrare melodramatică îmi făcusem în lume, nu mi-a displăcut. Povestea a ieşit la iveală când unchiul tatălui meu mi-a lăsat moştenire averea; atunci toată lumea a acceptat situaţia, iar eu am venit să locuiesc cu mama şi cu soţul ei Leigh la Eversleigh Court, dar o vizitam mereu pe Harriet.

Acum Priscilla şi Leigh se mutaseră la Dower House, pe domeniul Eversleigh, unde locuiau cu sora mea vitregă Damaris. La doi paşi era Enderby Hall, locul întâlnirilor cu Beau. Casa îmi fusese lăsată de unchiul tatălui meu, Robert Frinton şi era plină de amintiri. Se spunea că este bântuită. Cred că din cauza asta m-a fascinat încă din copilărie, pe când nici nu bănuiam că îmi va aparţine vreodată. Se întâmplase mai demult acolo ceva groaznic şi casa avea categoric un aer sinistru. Lui Beau îi plăcea. Deseori chema stafiile să vină să ne vadă. Când stăteam în patul cu baldachin, trăgea draperiile deoparte. „Lasă-le să se bucure şi ele de fericirea noastră, Carlotta„, spunea. Era curajos, un aventurier neînfricat, şi nu-i păsa de nimeni. Eram sigură că dacă ar fi apărut vreo stafie nici măcar n-ar fi tresărit. I-ar fi râs în faţă şi Diavolului în persoană, dacă fiinţa aceea îngrozitoare şi-ar fi făcut apariţia. Îi plăcea să spună că e dat dracului.

Ce dor îmi era de el! Aş fi vrut să mă strecor în casa aceea şi să-i simt braţele strângându-mă la pieptul lui. Aş fi vrut ca braţele acelea să mă ridice şi să mă poarte pe scări în sus în odaia în care dormiseră fantomele în viaţa lor pământeană; aş fi vrut să-i aud glasul domol, atât de minunat modulat, atât de muzical, de caracteristic pentru el - hotărât să la din viaţă ce e bun - indiferent

cum - şi la fel de hotărât să respingă tot ce nu-l putea aduce nimic.

„Nu sunt un sfânt, Carlotta„, îmi spunea, „aşa că nu te aştepta să iei de soţ un sfânt, copilă dragă!"

L-am asigurat că un sfânt era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Îmi aducea mereu aminte că îmi pierdusem virginitatea. Asta părea să-l amuze. Uneori aveam impresia că se teme că el m-ar putea convinge să nu mă mărit cu el. „Acum nu mai poţi fugi. Eşti a mea."

De câte ori încerca să mă convingă să renunţ la el, Priscilla spunea că el nu vrea decât averea mea. Eram foarte bogată - sau urma să fiu, la optsprezece ani ori în caz că m-aş fi măritat; iar când l-am pus la încercare, mi-a replicat: „Ca să fiu sincer, copilă scumpă, averea ta va fi binevenită. Ne va permite să călătorim, să trăim bine. O să-ţi placă, draga mea moştenitoare. O să mergem la Veneţia, în casa în care te-ai născut. Cred că eram acolo la vremea aceea binecuvântată; parcă e mâna destinului, nu? Am fost sortiţi unul altuia, aşa că să nu ne lăsăm dezbinaţi de o biată avere. De fapt nici nu putem spune că dispreţuim averea ta. Să recunoaştem că ne bucură. Dar te îndoieşti, iubirea mea scumpă, după tot ce s-a întâmplat între noi, că eşti pentru mine mai mult decât o mie de averi? Am putea s-o ducem bine împreună chiar dacă ai fi doar o fetiţă cu chibrituri sau o biată cusătoreasă. Ne potrivim, înţelegi? Eşti făcută pentru dragoste. Plină de temperament, înfocată. Vei avea o viaţă plină de pasiune. Eşti încă tânără, Carlotta. Ai multe de învăţat depre tine însăţi şi despre lume; şi, cu sau fără avere, voi fi lângă tine să te învăţ".

Ştiam că e adevărat ce spune; că firea mea se potriveşte cu a lui. Ştiam că între noi e o armonie perfectă şi că sunt norocoasă că l-am găsit.

Ne înţelegeam de minune. Eu aveam doar cincisprezece ani, iar el cu peste douăzeci de ani mai mult - nu voia să-mi spună câţi. Zicea: „Am atâţia ani câţi îi pot convinge pe ceilalţi că am. Iar tu, mai mult decât oricine, trebuie să fii de acord."

Aşa că ne întâlneam în casa bântuită. Lui i se părea amuzant şi părea un loc tocmai bun, pentru că puţini se aventurau pe acolo. Priscilla trimitea servitorii doar o dată pe săptămână. Nu mergeau singuri, pentru că nici unul n-ar fi intrat în casă neînsoţit. Ştiam când urmau să vină şi îl avertizam pe Beau să plece. Am stat amândoi acolo trei săptămâni; apoi într-o zi nu l-am mai găsit.

De ce? Unde şi pentru ce motiv să fi dispărut pe neaşteptate? Nu înţelegeam. La început am crezut că a fost chemat undeva şi nu a avut cum să-mi dea de ştire. Dar pe măsură ce timpul trecea, mi se făcea frică.

Nu ştiam ce să mă fac. Nu puteam spune nimănui că dispăruse din casă. Nu înţelegeam. Primele câteva zile n-am fost prea îngrijorată, dar când zilele s-au transformat în săptămâni şi apoi în luni, m-a cuprins groaza la gândul că poate îşi găsise un sfârşit tragic.

Mergeam adesea la Enderby ca să stau în salon şi să ascult liniştea casei. Îi şopteam numele şi tot aşteptam un răspuns.

Nici unul. Doar în vise.

E o alinare să aştern pe hârtie ceea ce simt. În felul ăsta, poate ajung să înţeleg mai bine ce s-a întâmplat şi chiar pe mine însămi.

În curând voi împlini şaptesprezece ani. Voi merge la Londra şi în vizite, şi acolo şi la Eversleigh, căci bunicii mei, ca şi Priscilla şi Leigh, vor vrea să-mi găsească un soţ. Voi avea o mulţime de pretendenţi. Asta datorită averii mele; dar, după părerea lui Harriet, am acea calitate deosebită care atrage sexul opus ca albinele la miere. Ştie ce spune, pentru că la fel a păţit şi ea mereu. „Necazul e, îmi spunea odată, că vin şi viespile - şi tot felul de insecte bâzâitoare. Calitatea asta a noastră ar putea fi cea mai de preţ din câte poate avea o femeie, dar, ca mai toate darurile de felul ăsta, se poate întoarce împotriva ta dacă nu ştii cum să-l foloseşti." Harriet nu şi-a refuzat niciodată compania intimă a unui bărbat şi sunt sigură că, în locul meu, s-ar fi purtat cu Beau exact la fel. A avut primul iubit la paisprezece ani; n-a fost o

dragoste pasională, dar le-a făcut plăcere şi el şi lubitului el, şi mi-a nai spus: „Amândoi am fost fericiţi cât a durat, şi tocmai ăsta e ostul vieţii".

Cred că mă simt mai apropiată de Harriet decât de oricine - cu excepţia lui Beau. La urma urmei, multă vreme am crezut că e mama mea. Harriet era o mamă perfectă. Nu mă sufoca niciodată cu afecţiunea ei; nu mă întreba niciodată pe unde am umblat, cum mai stau cu lecţiile; nu-şi făcea niciodată probleme. În timp ce Priscilla mă exaspera cu grija ei permanentă. Nu voiam ca temerile Priscillei pentru binele meu să-mi tulbure conştiinţa - mai ales după ce l-am întâlnit pe Beau. Dar lângă Harriet mă simţeam în siguranţă. Simţeam că e gata să-mi sară în ajutor la nevoie şi că mi-ar înţelege sentimentele pentru Beau aşa cum adevărata mea mamă n-ar fi fost niciodată în stare.

Eram întotdeauna binevenită la Eyot Abbas, iar Benjie era mai mereu pe acolo. Îmi plăcea tare mult Benjie. Era fiul lui Harriet şi multă vreme am crezut că e fratele meu. Ştiam că ţine foarte mult la mine. A fost încântat când a aflat că nu sunt sora lui, iar asta părea să sugereze un lucru pe care l-aş fi putut găsi interesant, dacă nu aş fi fost atât de complet absorbită de Beau.

Benjie e mult mai mare decât mine - cu vreo doisprezece ani, cred - dar ştiu ce simte pentru mine. Mi-am dat seama de asta atunci când Beau a devenit ibovnicul meu. De fapt, atunci mi-am dat seama de o mulţime de lucruri. „Te-ai maturizat peste noapte, cum se spune", a comentat Beau, „ceea ce înseamnă, draga mea inocentă, că nu mai eşti un copil şi ai devenit femeie". Beau era în stare să râdă de orice; pentru multe lucruri nu avea decât dispreţ; cred că dispreţuia atât de mult inocenţa încât voia să o distrugă. Era cu totul altfel decât toţi cei pe care îi cunoscusem. Nu se va mai găsi altul ca el. Trebuie să se întoarcă. Trebuie să existe o explicaţie. Uneori, când simţeam în aer izul vag, ca de mosc - un amestec de trandafir şi santal - îmi reveneau amintiri chinuitoare. Avea întotdeauna lenjeria parfumată aşa; era foarte pretenţios; o dată, pe când eram în casă, m-a pus să mă dezbrac,

a umplut o scăldătoare cu apă pe care a parfumat-o cu aromă de trandafiri şi m-a pus să mă îmbăiez în ea; apoi m-a uns cu apa de trandafiri pe care o făcuse cu mâna lui; iar când am făcut dragoste, s-a purtat de parcă ar fi fost un ritual şi ar fi avut cine ştie ce semnificaţie.

Din când în când, Harriet mai vorbea de el. Bineînţeles că nu ştia că el locuise o vreme în casa aceea.

— A plecat, zicea. Uită-l, Carlotta.

— Se va întoarce.

A tăcut, dar ochii ei frumoşi erau trişti, cum nu-i mai văzusem.

— De ce să fi plecat? am întrebat-o.

— Pentru că s-a hotărât că n-are rost să mai aştepte. Avea de înfruntat prea multă împotrivire.

— Eu nu mă împotriveam deloc.

— Cum poţi să-ţi dai seama ce-a fost în mintea lui? Dar de plecat a plecat.

Ştiam la ce se gândeşte. Că plecase din ţară. Aşa se zvonea la Londra, în cercurile avocăţeşti, în care era bine cunoscut. Acolo auzise Harriet că el dispăruse lăsând în urmă datorii enorme. Presupunea că o ştersese în căutarea altei moştenitoare. Nici măcar ei nu-i puteam spune că ne întâlneam la Enderby şi că plănuiam să fugim împreună.

Ciudat cum din când în când îl simţeam atât de aproape. Mergeam adesea la Enderby şi uneori mă închideam în dormitor şi zăceam în patul cu baldachin, visând că totul e ca mai înainte.

Ori de câte ori îl visam, simţeam o pornire irezistibilă să mă duc acolo. Aşa a fost şi de data asta, iar a doua zi, după visul în care îmi apăruse atât de real, am plecat călare la Enderby. Nu era departe, la cel mult zece minute călare. Când mă duceam să mă întâlnesc cu Beau, mergeam pe jos, pentru că nu voiam să îmi vadă cineva calul şi să ştie că sunt acolo.

În ziua aceea mi-am priponit calul şi am deschis uşa cu cheia. M-am oprit în hol. Era o casă veche dar frumoasă; acoperişul boltit era de-a dreptul magnific, iar lambriurile de pe pereţi erau super-

pe; la un capăt al holului se aflau paravanele în spatele cărora erau bucătăriile, iar la celălalt era galeria menestrelilor. Se spunea că partea aceea e bântuită, pentru că soţia unui fost proprietar, implicat în Complotul Secarei, a încercat să se spânzure în galerie; frânghia a fost prea lungă şi n-a reuşit decât să-şi provoace suferinţă şi apoi să treacă printr-o agonie lentă. Cel puţin aşa era povestea pe care o auzisem eu. Îmi aduc aminte că, odată, când am intrat, Beau şi-a făcut apariţia costumat în nişte straie femeieşti găsite prin casă. Îi plăcea să mă sperie.

Imediat ce am intrat, ochii mi s-au îndreptat spre galerie, ca întotdeauna, şi m-am gândit, ca de atâtea ori, ce fericită aş fi dacă l-aş vedea sau dacă aş avea vreun semn că trăieşte, că se va întoarce la mine.

Nimic din toate astea. Doar o linişte mohorâtă şi atmosfera aceea apăsătoare, senzaţia de primejdie plutind în aer. Am traversat holul şi paşii mi-au răsunat pe pardoseala de piatră, apoi am urcat scările şi am trecut de galeria pustie.

Am deschis uşa dormitorului pe care îl alesesem să fie al nostru. Patul arăta impunător, cu pologul de catifea. Am început să mă gândesc la cei care muriseră în patul acela; apoi, deodată, m-am aruncat pe el şi mi-am îngropat faţa în cuvertura de catifea.

— Oh, Beau! Beau, unde eşti? am strigat. De ce m-ai părăsit? Unde te-ai dus?

Am tresărit şi m-am ridicat. Era ca şi cum mi s-ar fi răspuns. Simţeam că nu sunt singură. Era cineva în casă. Ceva se mişca. Un pas? Să fi fost un pas? Cunoşteam zgomotele casei, trosnetele lemnului vechi, scârţâitul de protest al podelelor. De câte ori stăteam în pat cu Beau, mă temeam să nu fim descoperiţi. Ce mai râdea de mine. Cred că de fapt ar fi preferat să fim găsiţi. O dată mi-a spus: „Ce n-aş da să văd ce figură ar face ţanţoşa Priscilla văzându-mă în pat cu fiica ei". Da, cunoşteam zgomotele casei şi acum eram ferm convinsă că nu sunt singură în ea.

M-a cuprins o bucurie nebună. Primul gând a fost: s-a întors.

— Beau!, am strigat. Beau! Sunt aici, Beau.

Uşa s-a deschis. Mi-a sărit inima din piept şi am crezut că mă sufoc.

Apoi am simţit că mă apucă furia. Era sora mea vitregă, Damaris.

— Damaris!, am îngăimat. Ce... ce faci aici?

Eram atât de dezamăgită, că mi se făcuse rău şi, pentru o clipă, mi-am urât sora. Ea rămăsese nemişcată, cu buzele uşor întredeschise şi ochii holbaţi de uimire; nu era un copil frumos; era liniştită, ascultătoare şi avea o dorinţă de a plăcea, pe care mama o considera încântătoare. Mi se păruse întotdeauna cam ştearsă; de obicei n-o băgam în seamă, dar acum o uram de-a dreptul. Arăta foarte îngrijit în rochia bleu cu eşarfă într-o nuanţă mai deschisă, cu părul castaniu, lung şi ondulat. Îngrijorarea din privire lăsa repede loc curiozităţii.

— Credeam că eşti cu cineva, Carlotta. Vorbeai cu cineva, nu-i aşa?

M-am încruntat acuzator.

— Am strigat, să aflu cine-i acolo. M-ai speriat.

Rămăsese cu gura căscată. Nici urmă de şiretenie. Poate că nici n-ar fi fost de aşteptat, la un copil de zece ani. Ce spusesem? Probabil că strigasem numele lui Beau. Oare observase? Eram sigură că nu auzise niciodată de Beau.

— Mi s-a părut că ai spus Bow, sau aşa ceva.

— Ai înţeles greşit, i-am răspuns repede. Am zis „Cine- i acolo"?

— Dar...

— Restul a fost doar în închipuirea ta, am continuat tăios.

Mă ridicasem din pat şi am apucat-o de umăr cam brutal, încât a tresărit un pic. M-am bucurat. Voiam s-o doară.

— N-ai dreptul să vii aici, i-am spus. Asta e casa mea şi am venit să văd dacă totul e bine.

— Încercai patul?

Am privit-o cu atenţie. Nu, remarca ei nu scundea nimic. Nici un subînţeles. Nici o capcană. De un lucru puteam fi sigură: era total inocentă. La urma urmei, n-avea decât zece ani.

Am cumpănit. Să încerc să-l dau vreo explicaţie? Nu, era mai bine să las lucrurile aşa cum erau.

Am ieşit din casă împreună.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

— Pe jos.

Am încălecat şi l-am spus:

— Atunci poţi să te-ntorci pe jos.

Două zile mai târziu, într-o sâmbătă, eram în grădina conacului Dower, când apăru un bărbat călare. Descălecă şi făcu o plecăciune.

— Greşesc, sau acesta e Dower House Eversleigh şi Căpitanul Leigh Main locuieşte aici?

— Nu greşiţi. Acum lipseşte, dar cred că se va întoarce curând. Poftiţi, vă rog. Am să vă arăt unde să priponiţi calul.

— Mulţumesc. Trebuie că sunteţi fiica lui.

— Fiica adoptivă.

— Eu sunt Gervaise Langdon. Am fost tovarăşi de arme.

— Generalul Langdon! am strigat. L-am auzit vorbind de dumneavoastră. Generalul Sir Gervaise Langdon. Aşa e?

— Văd că sunteţi bine informată.

L-am condus la priponul cailor şi, pe când ne îndreptam spre casă, apăru mama.

— Mamă, dumnealui este domnul general sir Gervaise Langdon.

— O, poftiţi, vă rog, sări Priscilla. Soţul meu trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

— Eram în trecere prin district, ne explică Sir Gervaise, şi mi-am adus aminte că aici locuieşte vechiul meu prieten, aşa că m-am gândit să-i fac o vizită.

— O să fie tare bucuros. Mereu ne vorbeşte de dumneavoastră, nu-i aşa, Carlotta? Ea e fiica mea Carlotta.

Sir Gervaise făcu o nouă plecăciune.

— Îmi face o mare plăcere.

Mama ne conduse spre hol.

— Tocmai voiam să vă caut la conacul cel mare, zise Sir Gervaise, când, unul din rândaşii de acolo, mi-a spus că acum sunteţi la Dower House.

— O, da, zise mama. La Eversleigh Court sunt părinţii mei.

— Şi Lord Eversleigh, presupun. Unde e Edwin acum?

— E în serviciu în străinătate.

— A, da. Speram să-l văd şi pe el.

— Ştiţi, desigur, că soţul meu s-a pensionat din armată.

— Da, ştiu bine. Eversleigh a rămas.

— Da, dar cred că soţia lui ar vrea să facă şi el ca Leigh.

— Păcat, zise Generalul. Avem nevoie de oameni ca ei.

— Dar şi familiile lor au nevoie de ei.

— A, nemulţumirea soţiilor!, zâmbi Generalul.

Priscilla îl conduse în salon şi trimise după vin şi prăjituri.

Apăru şi Damaris şi fu prezentată.

— Aveţi două fiice fermecătoare, zise Generalul.

Ne vorbi despre călătoriile lui în străinătate şi despre încântarea de a se afla din nou în Anglia, şi în timpul ăsta se întoarse Leigh. Fu încântat să-l vadă pe General şi mai târziu mama spuse că e sigură că au multe să-şi spună şi că speră că Generalul nu e grăbit şi poate rămâne o vreme la noi.

El răspunse că avea de gând să-l viziteze şi pe vechiul lui prieten Ned Netherby şi că îşi făcuse socoteala să tragă peste noapte la un han la vreo patru mile mai încolo şi să plece a doua zi spre Netherby.

— Dar nu se poate aşa ceva, strigă mama. Trebuie să rămâneţi aici la noapte. Nici nu vrem să auzim de tras la vreun han, nu-i aşa, Leigh?

Leigh spuse că Generalul trebuie să rămână, iar acesta nu se lăsă rugat.

— Atunci ne-am înţeles, zise mama. Acum vă rog să mă scuzaţi şi voi pune să vi se pregătească o cameră. Carlotta, Damaris, veniţi cu mine să-mi daţi o mână de ajutor.

Am ieşit împreună.

— Mi-am dat seama că Generalul dorea să stea de vorbă cu tatăl vostru, zise mama. Au o mulţime de amintiri de depănat. Ştiu că o vreme au fost împreună sub arme.

Am plecat în camera mea, iar Damaris s-a dus s-o ajute pe mama. Eram uşor surescitată, ca întotdeauna când aveam oaspeţi; şi nu ştiu ce mă făcea să cred că nu era o vizită oarecare. Aveam senzaţia că Generalul venise cu un scop anume. Era un bărbat atrăgător. Să tot fi avut şase picioare înălţime şi cu vreo câţiva ani mai mult ca Leigh, cred. Avea o ţinută foarte militărească şi se vedea de departe că e ofiţer. Ca o confirmare, avea şi o cicatrice pe obrazul drept, care îi dădea un aspect şi mai sever şi chipeş.

Îmi trecu prin minte că venise să-l convingă pe Leigh să se întoarcă în armată. Ceea ce mama precis nu bănuia, căci altfel primirea ei n-ar mai fi fost atât de călduroasă.

La cină au tot vorbit de vremurile vechi din armată şi se vedea că lui Leigh îi face plăcere să-şi amintească.

Generalul vorbi apoi despre Rege, pe care în mod vădit nu-l avea la suflet. Îi spunea „Olandezul", şi încă pe un ton disprețuitor; de câte ori îi pomenea numele, se înroşea tot şi cicatricea apărea mai albă în contrast cu nuanţă roşiatică a feţei.

I-am lăsat să îşi continue discuţia la un pahar cu vin, şi mama mi-a spus:

— E un bărbat fermecător, dar sper să nu-i amintească prea mult lui Leigh de viaţa din armată. Dacă te iei după el, e raiul pe pământ.

— Tata n-ar fi în stare să te lase iar singură, mamă, zise Damaris.

Mama zâmbi, apoi spuse:

— Mă întreb de ce-o fi venit Generalul.

— Pentru că drumul spre Netherby Hall trece pe aici, zise Damaris. Nu l-ai auzit?

I-am zâmbit scumpei mele surioare inocente. Credea tot ce-i spuneai.

A doua zi era duminică şi trebuia să mergem la masă la Eversleigh Court ca în fiecare duminică; deşi cumpăraseră Dower House, şi mama şi Leigh considerau că Eversleigh Court e casa lor. Eu, una, locuisem acolo o bună parte din viaţă, iar mama tot timpul, până de curând. Damaris se născuse acolo şi Leigh o adusese le Dower House abia de vreun an. Între cele două case era doar o distanţă de cinci minute de mers pe jos şi bunicii se supărau dacă nu treceam pe la ei mai des. Îmi plăcea la Eversleigh Court, deşi parcă tot la Harriet, la Eyot Abbas, mă simţeam mai acasă.

Era ora prânzului şi eram toţi aşezaţi la masa din salonul cel mare. Bunica, Arabella Eversleigh, era fericită să ne vadă pe toţi laolaltă. Favorita ei era Damaris, într-un fel în care eu n-aş fi putut fi vreodată; dar bunicul Carleton a ţinut întotdeauna la mine în mod deosebit. Era un bărbat cu totul aparte, cu un temperament aprig, arogant şi încăpăţânat. Simţeam o atracţie deosebită pentru el şi cred că şi el pentru mine. Cred că îl cam amuza că eram bastarda fiicei lui şi nutrea o admiraţie invidioasă pentru faptul că mama sfidase convenţiile şi mă făcuse pe mine. Îmi plăcea bunicul Carleton. Socotesc că nici nu eram firi prea diferite.

Casa fusese construită în zilele Reginei Elizabeth, în stilul E, cu câte o aripă de fiecare parte a clădirii principale. Mă atrăgea salonul acela cu ziduri de piatră cioplită şi îmi plăceau armurile care îl împodobeau. În familia Eversleigh exista o tradiţie militară. Carleton fusese ofiţer doar pentru scurt timp; după Războiul Civil rămăsese acasă, să menţină rangul până la Restauraţie; din câte am auzit mereu, rolul jucat de el ceruse mult mai mult curaj decât unui militar şi infinit mai multă abilitate; căci se dăduse drept un „cap rotund" (roundhead= susţinător al lui Cromwell), în timp ce de fapt era regalist înfocat şi astfel a salvat Eversleigh pentru posteritate. Mi-l puteam imagina foarte bine în rolul ăsta. Eram sigură că de câte ori privea în sus spre tavanul boltit, cu grinzi groase de stejar, de câte ori îşi arunca privirea pe arborele familiei, care fusese pictat deasupra căminului imens, îşi repeta în minte: dacă

n-aş fi avut curajul şi inspiraţia din anii aceia ai Commonwealth-ului, toate astea ar fi fost pierdute.

Da, istoria militară a familiei ieşea la iveală peste tot. Leigh fusese ofiţer până de curând; fiul din prima căsătorie a bunicii Arabella era Edwin, actualul Lord Eversleigh, şi acum era în armată, departe de casă. Soţia lui, Jane, o femeie cam palidă, şi fiul lor Carleton - pe care îl strigau Carl, ca să îl deosebească de bunicul Carleton - locuiau la Eversleigh, care era de fapt al lui Edwin, deşi bunicul se considera stăpân acolo; şi nici nu-i de mirare, din moment ce administra domeniul de ani de zile şi, oricum, îl salvase pentru ei. Doar datorită lui mai exista acum un Eversleigh Court. Tatăl bunicii fusese Generalul Tolworthy şi se distinsese pentru cauza regalistă. Îmi amintesc că şi Beau a fost o vreme în armată, în timpul revoltei lui Monmouth, îmi spunea odată, şi părea amuzat într-un fel ştiut numai de el. Carleton însuşi a fost în armată la vremea aceea - de partea lui Monmouth. Nu pentru că ar fi fost un militar de carieră. Voia doar să lupte pentru o cauză deosebită.

Aşa că puteam fi siguri că oaspetele nostru, Generalul Langdon, o să se simtă ca acasă printre noi.

În ziua aceea erau la masă bunicii, Carleton şi Arabella, soţia lui Edwin, Lady Eversleigh, şi tânărul Carl; Priscilla, Leigh, eu şi Damaris. Mai erau de faţă şi vecinii noştri de la Grasslands Manor, Thomas Willerby şi fiul său, Thomas junior, care era cam cu un an sau doi mai mic decât mine. Thomas Willerby era văduv de curând şi era foarte trist, căci avusese o căsnicie nemaipomenit de fericită. Mama regreta din suflet moartea lui Christabel Willerby, căci îi fusese guvernantă şi companie până la căsătorie şi apoi rămăseseră bune prietene. La Grasslands mai exista un vlăstar Willerby - o fetiţă. N-avea mai mult de un an şi fusese botezată Christabel după mama sa, care murise aducând-o pe lume. Mama considera că tragedia lor e şi a ei şi, astfel, erau mai mereu oaspeţii noştri. Insistase ca micuţa Christabel să fie crescută o vreme la noi în casă, până când se va găsi o soluţie; iar Sally

Nullens, bătrâna noastră dolcă, şi Emily Philpots, care de ani de zile era guvernantă la copii, fuseseră încântate. În ce-l priveşte pe Thomas Willerby, era atât de copleşit de recunoştinţă faţă de mama, încât ochii i se umpleau de lacrimi aproape de fiecare dată când o privea. Era un bărbat foarte sentimental.

Amândoi bunicii îl întâmpinară călduros pe Generalul Langdon şi, la masă, timp de cincisprezece minute se vorbi numai despre armată.

Apoi Priscilla zise înţepat, încât era vădit că dădea glas unui gând care o frământa cam de multişor:

— Eu cred că Enderby Hall n-ar trebui să rămână de izbeliştе. Niciodată n-a fost bine pentru vreo casă să stea pustie.

— Adevărat, zise Thomas, întotdeauna gata să o susţină. Poate să facă igrasie. Casele au nevoie de oameni şi de foc în cămin. Au nevoie să se locuiască în ele.

— Ce casă adorabilă, zise Jane Eversleigh. Deşi nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc în ea. Mă înfioară numai când trec pe acolo.

— Asta pentru că te uiţi în gura lumii, zise bunicul. Dacă nu s-ar fi răspândit vorba asta cu stafiile, nimănui nu-i-ar fi dat prin minte.

— Vă interesează stafiile, Generale Langdon? am întrebat.

— N-am văzut în viaţa mea vreuna, şi de felul meu mă bazez pe mărturia ochilor.

— Ah, nu aveţi credinţă, zise Arabella.

— Cred numai ce văd, zise generalul. De unde a pornit cleveteala?

— Cred că a început atunci când o locatară a încercat să se spânzure. Frânghia n-a fost destul de lungă şi s-a rănit grav. A murit la scurt timp.

— Biata femeie, ce-a împins-o la un asemnea gest?

— Soţul ei era implicat într-o conspiraţie.

— Complotul papistaşilor, zise Carl.

— Nu, am spus eu, atunci a fost tata. Era Complotul Secarei, nu-i aşa?

— Da, zise Priscilla, cam tulburată.

— Au complotat împotriva Regelui, zise Carleton. Ce nebunie ce crimă!

— Nu pot pricepe de ce trebuie unii să facă aşa ceva, zise Priscilla.

— Dragă doamnă, zise Generalul, unii oameni, când simt că ceva nu e bine, se simt datori să îndrepte lucrurile.

— Şi să primejduiască vieţi, zise Arabella aprig.

— Ei, asta a fost odată, zise Carleton. Numai că în felul acesta casa s-a ales cu o faimă proastă.

— Mi-ar place să se instaleze acolo o familie drăguţă, zise mama. E plăcut să ai vecini buni.

Era nervoasă, iar Leigh o privea îngrijorat. Mi-am zis: au stat deja de vorbă despre asta. Acum eram sigură că sora mea mă pârâse că m-a găsit întinsă pe pat; poate chiar le spusese că a avut impresia că vorbeam cu cineva pe nume Bow.

— Întâmplător, e chiar casa mea, am zis şi m-am întors spre General. Mi-a fost lăsată de unchiul tatălui meu. Se numea Robert Brinton.

— Am cunoscut întreaga familie. O mare tragedie.

Mama, tulburată, îşi încleştase pumnii. Era cam nervoasă astăzi. Şi asta din cauza generalului.

— Mai sunt câteva luni până când vei putea să ridici pretenţii, zise bunicul. Dar nu mă îndoiesc că toată lumea ar fi de acord cu o vânzare.

— Nu cred că vreau să fie vândută.

— Poate vă plac stafiile, domnişoară Carlotta, zise generalul.

— Chiar aş vrea să văd măcar una. Dumneavoastră nu, Generale?

— Cred că depinde de fantomă, replică el.

Leigh interveni:

— Ai face bine să o vinzi, Carlotta. Nu te văd locuind vreodată acolo. Sau poate găseşti cui să o închiriezi.

Tăceam şi îi observam cu atenţie. Erau încordaţi. Mă întrebam dacă generalul băgase de seamă. Aveau ei un motiv pentru care încercau să mă împiedice să mai merg acolo să rătăcesc prin încăperile pustii; cu siguranţă că Damaris le raportase ce a văzut şi ce a auzit, iar ei ştiau deja că încă mai speram să dau din nou de Beau.

— Mai gândeşte-te, zise bunicul.

— Ştiţi, am tot chibzuit în mintea mea dacă să renunţ sau nu la Grasslands, zise Thomas Willerby.

— Să renunţi la Grasslands, Thomas!, sări mama. De ce?

— Prea multe amintiri, răspunse el şi se făcu linişte la masă.

După un timp, Thomas continuă:

— Da, m-am gândit că poate mi-ar fi mai uşor dacă m-aş întoarce în nord. Să încerc să iau viaţa de la capăt. Pentru asta venisem aici şi, mulţumită vouă tuturor... şi lui Christabel..., am avut o viaţă frumoasă. Poate că acum ar fi mai bine s-o iau din loc...

Mama părea tristă, dar mi-am dat seama că încearcă să-şi imagineze un viitor pentru el. Să meargă să-şi găsească o soţie... altă soţie, şi, cine ştie, să vină înapoi atunci.

— Ei, rămâne de văzut, zise Thomas. Mai sunt încă multe la care trebuie să mă gândesc. Dar cred că trebuie făcut ceva cu Enderby.

Ca să nu mai tot vorbească despre Enderby, le-am spus că auzisem că lui Lady Elizabeth Villiers îi vor fi atribuite domeniile irlandeze ale lui James al II-lea.

Generalul se înroşi puternic şi murmură:

— Monstruos.

— Regele n-are decât să-i facă pe plac ibovnicei, zise Carleton. Mă şi mir că are aşa ceva. Îi doresc să se bucure de ea.

— Ce păcat, zise Arabella, că lucrurile au luat aşa o întorsătură. Flicele împotriva tatălui...

— Adevărat, doamnă, zise generalul. Cred că Regina Mary trebuie să fi avut mustrări de conştiinţă. Cum desigur că va avea şi Anne dacă va lua coroana.

— Nici cât negru sub unghie, sări Carleton. Anglia nu va tolera n Rege papistaş. S-au descotorosit deja de un papistaş. James a juns acolo unde merita - în exil. Şi acolo o să rămână până oare. Iar, dacă o fi să se ducă William - Doamne fereşte de aşa eva, căci e un bun cârmuitor al ţării ăstela - atunci o să-i urmeze nna şi o să aibă sprijinul tuturor celor care vor binele ţării.

Generalul făcea mari eforturi să se stăpânească. Leigh părea ânjenit. Cunoştea destul de bine concepţiile generalului asupra ubiectului, iar bunicul nu se codea să-şi spună pe şleau părerea, ără să ţină cont că ar putea jigni pe cineva.

— Uzurparea unui tron, zise Generalul pe un ton liniştit şi ăpânit, aduce adesea regrete celor care se încumetă.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. James nu era bun de mic. Îi urma la tron fiica lui, Mary, iar după ea venea William. Am ost împotriva lui de cum am aflat de ideile lui papistaşe şi mai egrabă l-aş fi suit pe tron pe Monmouth decât să-l las pe papis- aşul ăla să ne conducă. James a fost învins şi exilat. Să facă bine i rămână unde e.

— Sunteţi vehement, domnule.

— Dumneavoastră nu? zise Carleton. Să ştiţi că sunt pătimaş în hestiuni de genul ăsta.

— Asta sare în ochi.

Arabella schimbă subiectul cu tact. Am vorbit despre iarna rea care ne aşteaptă şi ne-am adus aminte de anul în care -nghe ţat Tamisa şi cum a cunoscut-o bietul Thomas pe Christa- el.

Când a fost să ne întoarcem la Dower House, m-am simţit şurată. Generalul era tăcut şi socotesc că vizita la bunicii mei nu rea îl încântase.

A rămas singur cu Leigh toată seara, iar a doua zi în zori şi-a at la revedere şi a plecat.

Nu-mi puteam lua gândul de la Enderby. Mă întrebam cum ar dacă n-aş mai putea merge acolo. Cu alţi locatari, totul s-ar :himba. N-ar mai fi aceeaşi casă. Doream, oare, să păstrez un

monument al iubitului care mă părăsise? Aş fi, poate, mai fericită dacă n-aş mai putea merge acolo să jelesc?

Ciudat, dar ceva se întâmplase cu mine. Mă cuprinsese un fel de furie care îmi alina puţin jalea pentru că îmi rănea mândria. Să fi fost oare adevărat că plecase voit, că găsise o moştenitoare mai bogată? Aşa se zvonea. Împrumutase bani în perspectiva căsătoriei cu mine; era un mercenar; plecase în căutarea unui vânat mai gras. Cineva din străinătate... din Paris... poate din Veneţia. Pomenea mai mereu de Veneţia. Nu pretinsese niciodată că ar fi avut onoarea unui gentleman; subliniase mereu că nu e un sfânt. „Îl am pe dracul în mine, Carlotta", mi-a spus odată, şi m-a pus să-i caut în cap dacă îi dădeau coarnele. „Dar, de fapt, ţie asta-ţi şi place", mi-a zis. „Pentru că, să ştii, Carlotta, şi tu ai ceva drăcesc în tine".

Ce prostie să visez că se va întoarce. Trecuse mai bine de un an de la plecarea lui. Mi-l imaginam trăind în cine ştie ce loc străin şi îndepărtat - un castel pe Rin, un *palazzo* în Italia, un *château* în Franţa... cu o moştenitoare mai bogată decât mine. Îl vedeam vorbind despre mine şi râzând, căci era genul lui să-şi bârfească ibovnicele. Lua în râs acel cod al onoarei pe care un gentleman ar trebui să-l respecte.

Mă lăsam cuprinsă de furie împotriva lui şi găseam în asta un fel de alean.

Da, mi-am zis, de ce n-aş vinde sau închiria Enderby? Ce rost avea să păstrez sanctuarul unui iubit mincinos?.

Se făcuse septembrie. Într-o lună urma să împlinesc optsprezece ani şi era un eveniment foarte important în viaţa mea, căci în ziua aceea urma să primesc moştenirea. Ajungeam la majorat.

— Trebuie să fie o ceremonie deosebită, declară Priscilla, şi bineînţeles că bunicii insistară să se ţină la Eversleigh Court, care era mult mai potrivită decât Dower House.

Eversleigh era plin de oaspeţi şi mi-am dat seama că Leigh şi Priscilla avuseseră grijă să invite câţiva tineri buni de însurătoare, în speranţa că or să-mi stârnească interesul.

Harriet veni cu soţul ei, Gregory, şi cu Benjie. Eram bucuroasă să-l revăd. „Ne vedem cam rar", remarcă ea. Nu înceta să mă admire. Nu mai era tânără, dar nu-şi pierduse frumuseţea extraordinară. Ce-i drept, făcea mari eforturi s-o întreţină. N-avea decât păr alb („Fiertura mea specială", îmi şopti când am adus vorba. „O să-ţi dau reţeta ca să fii pregătită când o să ai nevoie").

Veniseră pentru o săptămână. „De ce nu vii mai des pe la noi?" mă întrebă Benjie.

N-aveam ce să-i răspund. Nu puteam să-i spun lui Benjie că încă mai speram să se întoarcă Beau.

Ne-am plimbat călare de multe ori şi am descoperit că îmi plac plimbările astea. Îmi plăcea aerul răcoros şi umed de septembrie; pentru prima oară priveam cu atenţie peisajele; îmi plăceau culorile roşietice ale fagilor şi conurile care mijeau pe ramurile de stejar. Peste tot erau pânze de păianjen - un semn de toamnă, şi, cu picături de rouă strălucind pe ele, arătau încântător. De felul meu, nu mă interesase niciodată natura. Parcă mă trezeam dintr-un lung coşmar.

Benjie era un tovarăş plin de bună dispoziţie; era întotdeauna gata să râdă, amabil, simpatic, semănînd mai mult cu taică-său decât cu mama. Sir Gregory n-o fi cea mai captivantă persoană din câte am cunoscut, dar sigur e una dintre cele mai de treabă.

Benjie era cu doisprezece ani mai mare decât mine, însă nu mi se părea că e o diferenţă prea mare. Comparam totul şi pe toţi cu Beau, care fusese cu peste douăzeci de ani mai în vârstă. Culmea e că, în ce priveşte experienţa de viaţă, mă simţeam de-o seamă cu Benjie. Ăsta era meritul lui Beau. Într-una din zilele în care am călărit prin pădure, ne-am întors acasă trecând pe la Enderby Hall.

— Ce pustietate mohorâtă, zise Benjie. Mi-aduc aminte că odată ne-ai urmărit pe mine şi pe unchiul tău Carl până aici.

—Îmi amintesc bine. Eraţi nişte băieţi nesuferiţi. Nu voiaţi să vă jucaţi cu mine. Îmi spuneaţi să vă las în pace şi să nu vă mai plictisesc.

—Consideră şi tu că eram mici şi proşti. Promit că n-o să-ţi mai spun niciodată aşa ceva, Carlotta.

—Cred că eram un copil insuportabil.

—Nu... Dar erai convinsă că eşti buricul pământului şi toată lumea trebuie să-ţi cadă la picioare.

—În afară de Benjamin şi unchiul Carl.

—Eram doi proşti.

—Dar tot răul spre bine. V-am urmărit până acolo, am adormit într-un dulap şi aşa l-am cunoscut cu toţii pe Robert Frinton, care s-a dovedit a fi unchiul tatălui meu...

—Şi care a căzut victimă farmecelor tale şi ţi-a lăsat averea lui. E ca într-o baladă şi e exact genul de întâmplare care ţi se potriveşte.

—Nu cred că semăn prea mult cu o eroină din poveşti, Benjie. N-ai spus chiar tu că mă credeam buricul pământului? Cred că nu m-am schimbat mult şi asta înseamnă că sunt o fiinţă foarte egoistă.

—Eşti o fiinţă adorabilă, Carlotta.

Mă privea cu ardoare şi, după cele învăţate de la Beau, ştiam ce înseamnă.

Am spus la repezeală:

—Hai să aruncăm o privire prin casă.

—Nu e încuiat?

—Am cheia. O ţin mereu la brâu. Poate îmi vine vreodată cheful să intru.

Mă privi ciudat. Ştia de Beau - toată familia ştia. Dar nu cred că ştiau că el locuise la Enderby.

Ne-am priponit caii şi am pornit pe jos spre uşa principală. Faptul că eram cu Benjie îmi dădea un sentiment aparte. Nu mă mai înţelegeam. Dorisem să aflu cum o fi să faci dragoste cu Benjie. Poate că eram aşa cum spusese Beau, genul de femeie

pentru care dragostea fizică e o necesitate. Beau spusese că n-a mai întâlnit niciodată o fecioară aşa de dornică; voia să spună, bineînţeles, că nu m-am codit nici măcar la prima întâlnire. Ca o floare deschisă spre soare, spusese el. Mi-am amintit că până să-l cunosc pe Beau îmi plăcea să fiu cu Benjie, iar faptul că ştiam că simte pentru mine ceva deosebit mă încânta.

Am deschis uşa. Simţeam că ar fi posibil să alung pentru totdeauna imaginea lui Beau.

— E lugubru, zise Benjie. Nu crezi?

— E doar imaginaţie.

— Da. Cred că ai dreptate. Acum, cu tine aici, Carlotta, nu mai pare lugubru; eşti frumoasă. O singură femeie am mai văzut aşa de frumoasă ca tine, şi asta e mama. Eram foarte mândru de tine, pe când credeam că eşti sora mea.

— Dar nu atât de mândru încât să mă laşi să vin cu tine în escapadă la Enderby.

— Ţi-am mai spus, consideră că eram un băieţel prost.

Mă privea lung şi mi-am dat seama că dintr-o clipă într-alta o să mă sărute. Am început să traversez holul, privind în sus spre galeria menestrelilor, ca să îmi aduc aminte. Vechiul fior nu dispăruse. Ca Beau n-avea să mai fie altul. Am început să urc scara, cu Benjie la doi paşi în urma mea... am trecut de galeria bântuită. Mă gândeam: „De ce m-aş mai gândi la tine, Beau?" Ai plecat şi m-ai părăsit.

Am aruncat câte o privire prin camere şi am ajuns la cea cu patul cu baldachin.

Îl priveam şi simţeam că amărăciunea şi dorul sunt la fel de puternice ca întotdeauna. Benjie era lângă mine şi-mi spunea:

— Carlotta, nu mai eşti un copil. De mult vreau să-ţi vorbesc, dar mi se părea că eşti atât de tânără...

Mă pufnea râsul. Eram şi mai tânără când mă hârjoneam cu Beau în patul acela! Benjie... să aştepte până când împlinesc cei optsprezece ani cuveniţi! Ce lipsit de îndrăzneală! Ce diferit de Beau.

— Carlotta, cred că toţi abia aşteaptă.

— Abia aşteaptă ce?

— Să ne căsătorim.

— Mă ceri?

— Te cer. Ce zici?

Parcă-l vedeam pe Beau râzând de mine. „Asta aşteaptă cu toţii. Mocălţul tău de îndrăgostit aşteaptă să faci vârsta la care eşti bună de măritat. Ne umflă râsul, nu-i aşa, Carlotta? Slavă Domnului, iubito, erai bună de măritat încă din leagăn. La fel de bună ca acum. Mărită-te cu blegul ăsta de Benjie al tău. O să ai o viaţă liniştită, în siguranţă şi, te asigur, incredibil de plicticoasă".

Ştiam că nu mă vindecasem de Beau. Dacă acum i-aş fi spus da lui Benjie, n-aş fi simţit nici o emoţie, nici o nerăbdare înfiorată, cum simţeam de câte ori intram în casa asta ca să mă întâlnesc cu Beau.

— Nu, i-am spus lui Benjie. Nu. Şi ceva m-a îndemnat să adaug: Nu încă.

Benjie era plin de înţelegere.

— Te-am luat prea repede.

Prea repede! Îi cunoşteam de mult sentimentele. Habar n-avea ce fel de om sunt. Mi-l închipuiam pe Beau într-o situaţie similară. Dacă l-aş fi refuzat, ar fi râs de mine. M-ar fi dus cu forţa în pat.

Îmi doream un astfel de iubit?

Din nou mi s-a părut că-l aud pe Beau râzând. Da, îţi doreşti. Îţi doreşti.

S-ar fi stricat de râs să ştie că tocmai aici, în camera în care ne-am zbuciumat nguit fericiţi, cum ar spune el, s-a găsit şi Benjie să mă ceară de nevastă, iar când i-am spus nu, şi-a închipuit că m-a luat prea repede, că mi-a pomenit de căsătorie în timp ce eu, în inocenţa mea, nu eram pregătită pentru aşa ceva.

Nu, nu mă vindecasem încă de Beau.

Ne-am îndreptat spre cal.

— Scumpă Carlotta, nu fii tulburată, zise Benjie. Am să te cer peste un timp.

Harriet veni în camera mea. Plesnea de sănătate şi aş fi putut să jur că era la fel de frumoasă ca acum zece ani. Poate ceva mai plinuţă, dar nu într-un mod neplăcut; de fapt, rotunjimile nu-i diminuau frumuseţea. Avusese grijă, spunea ea, să pună numai unde trebuie.

Cred că ştia că Benjie mă ceruse în căsătorie. Unii dintre servitori erau convinşi că are puteri magice, iar eu eram tentată să le dau dreptate. Ochii aceia violeţi, superbi, cu gene lungi şi negre, erau neobişnuit de ageri şi nu le scăpa mai nimic.

— Deci aşa, mica mea seducătoare, zise ea. Ai refuzat să-l faci fericit pe Benjie al meu. Te-a cerut astăzi în căsătorie, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Şi ai spus nu. Presupun că ai menţionat „nu încă" pentru că nu e chiar aşa de abătut cum ar fi fost de aşteptat dacă ar fi primit un refuz categoric.

— Harriet, ai dreptate ca de obicei.

Am râs amândouă. Reuşea întotdeauna să mă binedispună. Cred că pe Harriet o iubeam cel mai mult dintre toţi, cu excepţia lui Beau. Asta datorită faptului că în primii ani ai copilăriei am crezut că e mama. Şi nu numai atât. După cum vedeam eu oamenii, ea era de-a noastră - adică semăna cu Beau şi cu mine.

Noi eram cutezătorii acestei lumi, hotărâţi să obţinem ceea ce dorim şi, dacă împrejurările o cer, fără prea multe scrupule în ce priveşte mijloacele .

Deodată îmi trecu prin minte că am fost cu toţii trimişi pe lume înarmaţi cu o deosebită frumuseţe. O aveau şi Beau şi Harriet, şi ar fi fost falsă modestie să nu recunosc că o aveam şi eu în aceeaşi măsură. Prin cine ştie ce ghiduşie a naturii, aş fi putut fi într-adevăr fiica lui Harriet. Eram brunetă, deşi nu aşa oacheşă ca ea; aveam ochi albaştri, dar mai mult albastru intens decât violet; aveam, însă, gene negre şi sprâncene ca ale ei. Aici, ce-i drept, asemănarea se oprea. Figura mea ovală, cu pomeţii înalţi, buzele pline şi

nasul drept, erau Eversleigh pur. La fire semănam cu Harriet şi poate că, din cauza asta şi a înfăţişării, păream de-o măsură.

Oricum, ne înţelegeam de minune şi puteam să stau de vorbă cu Harriet mai liber decât cu oricine altcineva. Mama trebuie să fi simţit şi ea acelaşi lucru, din moment ce tot la Harriet a apelat când ştia că o să mă aibă pe mine şi se temea să dea ochii cu familia.

— Bietul meu Benjamin, zise Harriet. Te iubeşte de mult. Ideea a început să-i încolţească în minte din clipa în care a aflat că nu eşti sora lui. Şi recunosc că aş primi-o cu braţele larg deschise pe noua mea soră.

— Draga mea Harriet, să te am pe tine de soacră e o perspectivă mai mult decât ademenitoare, dar, chiar şi aşa, nu e un motiv destul de puternic pentru un măritiş.

— Ar fi bine pentru tine, Carlotta. Benjie o să fie bun cu tine. Seamănă cu tatăl lui şi n-ar putea fi soţ mai bun pentru o femeie decât Gregory al meu. Mă privi cu seriozitate. Ai fi foarte nefericită cu Beaumont Granville, adăugă ea.

Am întors capul, iar ea continuă:

— Da, aşa e. A, recunosc că e o fiinţă fascinantă. Parcă-l văd acum trăind în bogăţie, felicitându-se pentru isteţime. Nu se poate întoarce în Anglia. Creditorii ar tăbărî pe el ca vulturii. Mă întreb pe unde o fi. Nu cred că la Veneţia. I-am scris de câteva ori unei foarte dragi prietene, Contesa Carpori, care e proprietara acelui *palazzo* în care te-ai născut tu. Îl cunoaşte pe Beau. A fost un personaj notoriu în Veneţia. Ea zice că nu-i acolo. Dacă aude că a apărut în orice alt oraş din Italia, îmi dă de ştire. Nu te mai gândi la el. Scoate-ţi-l din minte. A fost bine cât a fost, nu? Nu poţi s-o priveşti ca pe o experienţă?

— A fost o experienţă aşa de minunată, Harriet.

— Te cred. Se poate să fi fost un ibovnic grozav. Dar mai sunt bărbaţi pe lume. Nu urmărea decât averea ta, Carlotta.

— Atunci de ce n-a stat să pună mâna pe ea?

— Nu poate fi decât din cauză că i s-a ivit o ofertă mai atrăgătoare. Asta-i tot ce-mi trece prin minte. Era dator peste tot. Nu putea rămâne să dea ochii cu creditorii. Poate că i-a amenințat bunicul tău. Carleton Eversleigh are mare trecere la Curte. Ar fi putut să-l distrugă pe Beau dacă și-ar fi pus mintea. Dar nu cred că Beau e omul care să se dea bătut cu una cu două. Ai face bine să privești lucrurile în față, Carlotta, chiar dacă nu sunt tocmai plăcute. Singura soluție e că a mirosit o ocazie mai bună în altă parte și i-a luat urma.

— Harriet, sunt aproape trei ani.

— Și ai ajuns la majorat. Uită-l. Ia-o de la început. Ai tot ce-și poate dori o fată. Genul acela de frumusețe care te face irezistibilă pentru aproape orice bărbat; ai avere; copilă scumpă, la vârsta ta, ce n-aș fi dat pentru o avere ca a ta!

— Te-ai descucat foarte bine și fără.

— A trebuit să mă zbat ani de zile. Mi-a făcut plăcere, într-adevăr. Am cutezanța în sânge, dar uneori am fost nevoită să fac lucruri pe care n-aș fi vrut să le fac. Carlotta, întoarce spatele trecutului. Privește înainte. Ai un viitor luminos. Nu-l lua pe Benjie, dacă nu vrei. Dar sper să te răzgândești, și asta din mai multe motive...

— Averea fiind unul dintre ele.

— Averea fiind unul dintre ele. Dar află de la mine că pentru Benjie nu contează asta. Benjamin al meu e un băiat tare bun. Merge pe urmele lui taică-său și crede-mă că, dacă îți dorești un soț și nu un ibovnic îndrăcit, n-ai să găsești bărbat mai bun.

Harriet mă sărută și îmi arătă ce avea de gând să poarte la sărbătorirea majoratului meu. Avusese o mare influență asupra mea, ca întotdeauna.

Eversleigh Court era plin de oaspeți și mai erau destui și la Dower House. Era un eveniment solemn și în același timp festiv: majoratul meu. A trebuit s-o ascult pe Sally Nullens cum îmi povestește că am fost cea mai răutăcioasă dintre toți copiii ei și că

aveam cei mai puternici plămâni pe care îi întâlnise vreodată, cu care mă pricepeam să obţin ce îmi doream.

— Se mai găsea cine să-ţi facă hatârul, comentă ea. Dar cu mine nu mergea. Ştiam cum să te ating, una-două, acolo unde doare mai tare, şi nici că te alegeai cu altceva de la mine, dar nu mi-ai purtat pică niciodată - ce-i al tău i-ai tău.

Apoi Emily Philpots:

— Ce să zic, chiar dacă aveai mai mereu hăinuţele boţite, erai adorabilă şi era o plăcere să cos pentru tine. Nu te-ai schimbat, domnişoară Carlotta. Vai de bărbatul care te-o lua, să ştii.

Îmi stătea pe limbă că, din moment ce nici un bărbat nu se încumetase vreodată s-o ia pe Emily, n-o puteam considera o autoritate în domeniu, dar, în felul meu, le iubeam pe amândouă. Făceau parte din copilăria mea.

Damaris se ţinea după mine peste tot, cu o mutriţă uimită şi încântată. Avea, de-acum, unsprezece ani - dar era cam stângace şi prea grasă. Adoraţia ei mă scotea din sărite; mă tem că nu eram prea drăguţă cu Damaris. Găsea mereu câte un animal bolnav pe care să-l îngrijească şi era mai tot timpul nefericită pentru că unele mureau. Îşi iubea calul şi era o călăreaţă neîntrecută. Sally Nullens şi Emily Philpots erau nebune după ea. Presupun că avea plămâni normali şi nu era prea des atinsă unde doare mai tare; şi eram sigură că nu e nici pe departe atât de adorabilă în hăinuţele ei, mereu curate şi îngrijite, pe cât fusesem eu în ale mele, iar asta îmi dădea o satisfacţie răutăcioasă.

Mama, Leigh şi chiar şi bunicii sperau cu toţii că am să mă mărit cu Benjie. Se pare că nu era unul să nu ştie că mă ceruse şi stăteau cu ochii în patru, de parcă abia aşteptau să mă vadă la casa mea ca să poată scrie „sfârşit" episodului cu Benjie. Ca şi cum, o dată măritată, aş fi putut uita că l-am cunoscut vreodată pe Beau.

Nu mai ştiam ce să mă fac, eram aproape disperată, dar aş fi vrut să-mi dau seama dacă au sau nu dreptate şi cred că asta însemna, oricum, un pas înainte.

Aşadar, cu Benjie făceam plimbări călare, cu Benjie dansam. Îmi plăcea Benjie. Eram puţin emoţionată când mă lua de mână ori îmi atingea braţul, sau când mă săruta din când în când. Nu-mi sărea inima din piept, aşa cum păţeam cu Beau, dar nu mă lăsa rece.

Mi-l închipuiam pe Beau râzând de mine. „Eşti tare înfocată", îmi spusese odată.

Oare? Oare acum îmi doream doar satisfacţia fizică, cea pe care Beau mă învăţase s-o apreciez, sau îl voiam pe Benjie?

Nu ştiam ce vreau. Dar o hotărâre tot luasem. Aveam să vând Enderby Hall. Poate că era un gest simbolic, o acceptare a faptului că Beau n-o să se mai întoarcă vreodată.

Doamna Elizabeth Pilkington venise să vadă Enderby Hall. Sosise cu o zi înainte şi locuia la prieteni, la câteva mile de Eversleigh. Mi-a spus că vine călare să vadă casa, dacă are cine să o întâmpine acolo.

Priscilla s-a gândit că ar trebui să meargă Leigh, dar eu n-am fost de acord cu aşa ceva. Trebuia să le iasă din cap că mai sunt un copil. Eram de-acum o femeie înstărită şi, oricum, Enderby Hall îmi aparţinea. Voiam să le arăt că sunt independentă, aşa că trebuia să mă duc eu însămi să o întâmpin pe doamnă şi să-i arăt casa.

Era în noiembrie, la zece dimineaţa. Propusesem ora asta pentru că imediat după patru se întuneca şi, dacă doamna Pilkington ar fi venit după amiaza, n-ar mai fi avut mare lucru de văzut. Acceptase, bineînţeles, căci voia să vadă casa pe lumină.

Simţeam că mi se ia o piatră de pe inimă. Ajunsesem în sfârşit la concluzia că, după ce nu voi mai fi proprietară la Enderby, voi putea într-adevăr să iau totul de la început.

Era răcoare bine. Niciodată nu m-am dat în vânt după noiembrie; nu te aşteaptă decât iarna, iar primăvara e undeva departe. Aproape toate frunzele se scuturaseră şi mi s-a părut că se simte

o undă de melancolie în frântura de tril a unei mierle. Aveai impresia că vrea să scape de tristeţe şi nu poate.

Printre copaci plutea o ceaţă subţire, făcând tisele să sclipească, şi parcă nu mai văzusem niciodată atâtea pânze de păianjen. Se apropia sfârşitul anului; poate şi al unei perioade din viaţa mea.

Doamna Pilkington mă aştepta. Am fost surprinsă de cât de bine arăta. Era foarte elegantă şi avea un păr roşcat superb. Ţinuta de călărie era după ultima modă şi îi venea grozav de bine. Era verde închis, iar pălăria cu pană bej se asorta de minune cu părul.

— Mă tem că v-am făcut să mă aşteptaţi, doamnă Pilkington, i-am spus.

Zâmbetul graţios îi dezveli dinţii frumoşi.

— Nicidecum. Am ajuns mai devreme. Eram tare nerăbdătoare să văd casa.

— Sper să vă placă. Intrăm?

— Te rog.

Am deschis uşa şi am păşit în hol. Părea deja altfel. Parcă nu mai rămăsese mare lucru din atmosfera aceea stranie.

Privi spre tavan.

— E impresionant, zise, întorcându-se spre mine şi studiindu-mă cu atenţie. Ştiu că eşti domnişoara Carlotta Main. Nu mă aşteptam să am plăcerea să te întâlnesc chiar pe dumneata. Credeam că altcine...

— Altcineva mai în vârstă, am continuat eu, luându-i vorba din gură. Nu. E casa mea şi prefer să mă ocup personal de chestiunile de afaceri.

— Bravo dumitale. Şi eu sunt la fel. Casa face parte din moştenire.

— Se pare că ştiţi multe despre mine.

— Mă învârt prin cercurile londoneze. Mi-aduc aminte că într-un timp se vorbea mult despre logodna dumitale cu Beaumont Granville.

Am roşit. Nu mă aşteptasem.

Ea continuă:

— Dispariţia lui... e mai mult decât ciudată, nu-i aşa?

Mă privea cu atenţie şi chiar începeam să mă simt stingherită.

— S-au făcut tot felul de presupuneri, îi dădu ea înainte. Dar de plecat a plecat, nu?

— Da, l-am tălat-o scurt. A plecat. Acolo sunt paravanele. Vreţi să vedeţi bucătăriile, sau să mergem mai întâi la etaj?

Mă privi de parcă mi-ar fi spus înţeleg, nu vrei să vorbeşti despre el.

— La etaj, te rog.

I-am arătat galeria menestrelilor.

— Încântătoare, zise.

Am luat camerele la rând, iar ea se opri în dormitorul cu patul cu baldachin, camera cu amintiri atât de sfâşietoare.

— Cum facem cu mobila?, mă întrebă.

— E tot de vânzare, dacă o vreţi. Dacă nu, poate fi dusă în altă parte.

— Îmi place. Am la Londra o casă de care cred că nu mă voi putea lipsi, aşa că mobila o să-mi prindă bine.

Am făcut turul camerelor, apoi am condus-o dincolo de paravane, la bucătării şi de acolo la acareturi.

— Fermecător, fermecător, zise. Nu pricep cum de poţi să te desparţi de ea.

— E nelocuită de multă vreme. Nu prea văd de ce ar mai rămâne aşa.

— Într-adevăr. Sunt sigură că fiul meu o să fie încântat.

— A, deci aveţi o familie?

— Doar un fiu.

— Soţul dumneavoastră...

— N-am soţ.

Îmi zâmbi larg. Observasem că, în timp ce privea casa, trăgea tot timpul cu coada ochiului spre mine, de parcă aş fi interesat-o cel puţin în aceeaşi măsură.

Probabil că îşi dăduse seama că am observat, căci spuse:

—Iartă-mă. Mă tem că te stânjenesc cu interesul meu. Eşti foarte frumoasă, nu te supăra că ţi-o spun, iar eu sunt foarte sensibilă la frumuseţe.

Am roşit un pic, dar nu pentru că aş fi avut ceva împotriva complimentelor. Îmi plăcea să atrag atenţia şi eram de mult obişnuită ca lumea să-şi sucească gâtul după mine. Dar ceva mă tulbura la ea. Nu ştiu ce mă făcea să cred că nu casa o interesa, ci pentru altceva venise ea.

Era şi ea foarte atrăgătoare şi mi-am spus că se cade să-i întorc complimentul.

—Şi dumneavoastră sunteţi foarte frumoasă.

Zâmbi mulţumită.

—Am trecut de floarea vârstei, din păcate. Am fost odată...

Luă o poză teatrală, de parcă s-ar fi trezit pe scenă.

—Nu, nu, i-am zis, greşiţi. Sunteţi şi acum.

Râse şi spuse:

—Cred că o să ne înţelegem. E bine să te înţelegi cu vecinii. Ştiu că suntem foarte aproape de Eversleigh Court.

—E la doi paşi. Eu stau cu părinţii la Dower House, dar bunicii stau la Eversleigh. Sunt trei case mari aici, aproape una de alta. Eversleigh, Enderby şi Grasslands Manor.

—Pare tare drăguţ. Mergem să vedem terenul?

Am ieşit afară, în aerul ceţos, şi am trecut împreună prin grădină şi pe aleile cu arbuşti.

—Nu sunt aşa de întinse cum mă aşteptam, remarcă ea.

—A, au fost. Dar tatăl meu vitreg, când a cumpărat Manor a preluat şi o parte din terenul care ţinea de Enderby.

—Interesant. Şi ce anume a cumpărat? Sunt curioasă ce aş mai fi putut avea.

—A pus să fie împrejmuit cu zid şi acum e laolaltă cu terenurile noastre de la Dower House.

—Acela e zidul?

—Da.

—Dorea atât de mult să nu pătrundă nimeni?

— La vremea aceea avea de gând să cultive ceva... Încă n-a mers mai departe.

— Pare un teren cam sălbatic.

— A fost multă vreme neglijat, dar nu mă îndoiesc că într-o bună zi o să se rezolve şi cu asta.

— Ei bine, trebule să-ţi mulţumesc, domnişoară Carlotta. Sunt încântată de casă. Am să vreau să o mai văd odată.

— Desigur. Cu toată plăcerea.

— Voiam să-ţi cer o favoare. Am să stau cam o săptămână la Crowhill, la prietenii mei, familia Elsomer. Îi ştii?

— Da, ne-am cunoscut.

— Atunci îţi dai sama că poţi avea încredere în mine. Ai fi de acord să-mi laşi mie cheia, ca să pot trece peste o zi-două, când îmi vine la îndemână, s-o văd pe îndelete?

— Dar bineînţeles, am sărit eu. Înţelegeam foarte bine că vrea s-o mai vadă o dată singură; şi, deşi casa era mobilată, erau numai lucruri pe care nu le puteai muta uşor. Nu mă temeam că o să ia ceva. Deşi îmi provoca o anumită stânjeneală, nu mi-o puteam imagina furând.

I-am dat imediat cheia. Mai aveam una acasă, aşa că puteam veni oricând doream.

Ne-am dus la cai. A încălecat cu graţie, şi-a luat rămas bun şi s-a întors la Crowhill.

Trei zile n-am mai ştiut nimic şi, într-o după amiază, mi s-a făcut dor să merg la Enderby, pentru că n-aveam s-o mai pot face de multe ori dacă urma să vând casa.

Era o după amiază ceţoasă; dimineaţa fusese de-a dreptul neguroasă şi se vedea că negura avea să se lase din nou pe înserat. Acum ceaţa plutea în fuioare; totul era jilav, tufele, copacii, părul meu. Acuşi vine Crăciunul, mi-am zis. O să mergem la Harriet sau o să vină ea la noi. O să fiu din nou cu Benjie. Mai mult ca sigur că o să mă ceară din nou de soţie. Poate că ar trebui să

accept. Dacă vând Enderby, mă îndepărtez un pic de trecut şi de Beau; dacă mă mărit cu Benjie, fac un pas mare.

Mă gândeam la doamna Pilkington şi la curiozitatea ei faţă de toate cele - în egală măsură faţă de casă ca şi de mine şi logodna mea cu Beau. Avea ochi pătrunzători, vioi, arămii îmi aminteam, şi i se asortau cu părul ei minunat. După cum arăta, ca scoasă din cutie, se vedea că ştie să aibă grijă de înfăţişarea ei şi îi acordă toată atenţia. Eram convinsă că se învârte în cercurile de la Curte şi că se vorbise mult despre mine şi Beau pînă să dispară el. Ba chiar că se făcuseră remarci necruţătoare despre faptul că eram o moştenitoare bogată. El mai încercase odată, demult, să seducă o moştenitoare, mi-a povestit Harriet pe cînd încerca să mă liniştească, dar fusese împiedicat de tatăl fetei să se căsătorească. „Bietul Beau!", a zis Harriet. „Ce speranţe năruite". Iar dispariţia lui Beau trebuie să fi dat naştere la şi mai multă bârfă.

Aşa încât nu era de mirare că această elegantă doamnă Pilkington auzise de toate astea şi, venind să vadă o casă care aparţinea moştenitoarei în cauză, era curioasă.

Am deschis uşa şi am intrat în casă. Am stat o clipă nemişcată, privind în sus, spre galerie. Era atâta linişte. M-am pomenit ascultând.

Va trebui să mă dezbar de toate aiurelile astea când aici va locui doamna Pilkington cu familia. E de aşteptat să fiu invitată în vizită. Atunci totul va fi altfel. Asta şi voiam. Făcusem ceea ce trebuia.

Am urcat scările şi m-am întors în galeria menestrelilor. Ceva era schimbat. A, da, unul din taburete fusese tras mai în faţă şi lăsa impresia că cineva şezuse de curând pe el.

Desigur că doamna Pilkington fusese pe aici.

Apoi am simţit aroma aceea. Era inconfundabilă. Am tresărit şi inima a început să-mi bată nebuneşte în piept.

Era izul acela de mosc. Mi-l readuse în minte pe Beau atît de clar de parcă l-aş fi văzut şi auzit aievea. Îmi spusese că îi place aroma pentru că e puternică. Se ocupa de parfumuri; le distila cu

mâna lui. Moscul e parfumul erotic, zicea. De multe ori se pune un pic din el în alte parfumuri, ca să le dea ceva din nota aceea erotică. E parfumul afrodisiac. „Știai, Carlotta, că intră în tot ce întâlnește? Stimulează dorința. E chiar parfumul dragostei".

Așa vorbea el, iar mirosul puternic de mosc mi-l readuse în minte mai clar decât orice altceva.

Starea de spirit mi se schimbase brusc. Greșeam dacă credeam că scăpasem de sub vraja lui. Era mai stăpân pe mine decât oricând.

Câteva secunde am fost atât de copleșită de emoție încât nu m-am întrebat de ce oare să miroasă așa în galerie. Rămăsesem stană de piatră, atât de copleșită de dor încât nu mă mai puteam gândi la altceva.

Apoi mi-am zis: dar cum o fi pătruns aici? Cineva a fost aici, cineva atît de puternic parfumat sau parfumată cu mosc, încât parfumul a rămas.

Doamna Pilkington. Bineînțeles. Dar n-am băgat de seamă să se fi dat cu mosc atunci cînd i-am arătat casa și era imposibil să nu observ. Acum îmi aminteam că era învăluită într-un parfum delicat, de violete, parcă.

Ea avea cheia. Ăsta era răspunsul. Ce mă apucase? Exista o explicație perfect logică. Beau nu era singurul care își parfuma lenjeria cu mosc. Era o adevărată modă printre pretențioșii domni de la Curte, apărută odată cu Restaurația. Beau zicea că sunt atâtea mirosuri neplăcute la Londra și chiar în toată țara, încât trebuie să faci ceva ca să-ți protejezi nasul.

Trebuia să termin cu prostiile și cu aiurelile și să plec imediat. N-avea nici un rost să mai umblu prin casă. Eram prea întoarsă pe dos. Indiferent de explicația pe care i-aș fi găsit-o, parfumul îmi stârnise o amintire prea vie. Voiam să ies.

Apoi deodată am văzut ceva sclipind pe dușumea. M-am oprit și am luat obiectul de jos. Era un nasture. Un nasture foarte aparte, de aur și gravat foarte fin.

Mai văzusem nasturele acela, pe o haină de catifea bordó. Îl admirasem îndelung nasturii. Beau spusese: „I-am comandat special la bijutierul meu. Să ştii de la mine, Calotta, întotdeauna calitatea hainei e dată de amănunte. Acum, cu nasturii ăştia, haina este unică".

Şi uite... unul din nasturii aceia era pe podeaua galeriei menestrelilor.

Desigur că nu putea să însemne decât un singur lucru. Beau fusese aici.

„Beau", am şoptit, aproape aşteptându-mă să-l văd apărând lângă mine.

Nimic, doar liniştea casei. Am cântărit nasturele în palmă. Era adevărat, nu o halucinaţie - la fel de adevărat ca şi parfumul care plutea în jur - parfumul lui Beau.

E un semn, mi-am spus. E o prevestire rea pentru că am scos casa la vânzare.

M-am aşezat pe un taburet şi mi-am sprijinit capul de balustradă. Scaunul mutat, parfumul... puteau să însemne orice. Dar nasturele era ceva concret.

Când îl văzusem ultima dată cu haina aceea? La Londra. Da. Din câte îmi amintesc, aici n-a purtat-o niciodată. Şi totuşi, uite nasturele. Nu se poate să-l fi pierdut cât a stat aici; ar fi fost găsit până acum.

Mă zăpăcisem. Eram copleşită de emoţii pe care nu le mai înţelegeam. Nu-mi dădeam seama dacă sunt nebună de bucurie sau plină de groază. Rătăceam în beznă şi nesiguranţă. Am rostit din nou numele lui şi din casă mi-a răspuns ecoul. N-avea nici un rost. Ce mă fac dacă proasta aia mică de Damaris se ascunde pe undeva, spionându-mă? Nu, sunt nedreaptă; Damaris nu mă spionează. Dar are obiceiul să apară când nu trebule.

Beau! Ce-nseamnă toate astea? Eşti aici? Te ascunzi? Vrei să mă necăjeşti?

Am ieşit din galerie, ca să dau o raită prin casă. M-am dus în dormitorul nostru. Şi aici mirosea a mosc.

Era înfricoşător şi nu mai era mult până la lăsarea întunericului. Aveau să apară stafiile - dacă existau.

— O, Beau, Beau, am şoptit, eşti pe aici pe undeva? Dă-mi un semn. Fă-mă să înţeleg ce-nseamnă toate astea.

Nasturele mi se încinsese în mână. Aproape că mă aşteptam să dispară, dar nu se întâmplă nimic.

Am ieşit din casă şi mi-am luat calul.

Am ajuns la Dower House pe întuneric. Priscilla era în salon.

— O, în sfârşit, Carlotta. Ştiam că ai ieşit şi începusem să mă îngrijorez.

Îmi venea să strig: lasă-mă în pace. Nu mă mai supraveghea şi nu-ţi mai face griji pentru mine. Dar am spus calm:

— Sunt în stare să-mi port singură de grijă.

Şi, după o clipă de ezitare, am adăugat:

— Până la urmă, nu cred că mai vreau să vând Enderby.

Hotărârea mea stârni consternare. Bunicul zise că e absurd ca un boţ cu ochi să aibă un cuvânt de spus în chestiuni de genul ăsta. Casa nu era de folos nimănui şi nici n-o ţineam de frumuseţe, aşa că trebuia vândută. Cred că bunica era de acord cu bunicul; Leigh fu înţelegător şi spuse că e treaba mea, iar Priscilla, bineînţeles, se declară îngrijorată de ciudăţeniile mele în problema casei. Ştia că, într-un fel, are a face cu Beau şi era necăjită, pentru că începuse să creadă că îmi ieşise din cap.

Am trimis un mesager la Crowhill, să-i spună doamnei Pilkington că m-am răzgândit. Ea mi-a înapoiat cheia, cu un mesaj că e dezamăgită, dar înţelege cât îmi e de greu să mă despart de aşa o casă.

Se apropia Crăciunul şi începuse zarva obişnuită a pregătirilor. Priscilla făcea tot posibilul să-mi trezească interesul, dar nu prea se mai putea înţelege cu mine. Îmi ieşeam din fire din orice, iar Sally Nullens zicea că sunt ca un urs pe care îl doare capul. Harriet ne trimise un mesaj că ea, Gregory şi Benjie vor veni la noi. Întotdeauna de Crăciun, dacă nu mergeam noi la Eyot Abbas, veneau

ei la Eversleigh. Bunica ţinea neapărat. O îndrăgise mult pe Harriet; la urma urmei, erau prietene de o viaţă şi se cunoscuseră în Franţa, înainte de Restauraţie. Uneori, bunica îi arăta o oarecare asprime, ceea ce pe Harriet părea să o amuze. Dar cine le cunoştea povestea înţelegea, căci Harriet fusese un timp rivala Arabellei, iar Edwin Eversleigh era tatăl fiului lui Harriet, Leigh, soţul de acum al Priscillei. Eram o familie foarte amestecată. Toate se întâmplaseră cu mult timp în urmă şi, după Harriet, ar fi trebuit uitate. Dar eu înţelegeam resentimentele Arabellei. Apoi, pe când urma să mă nasc eu, Priscilla apelase la Harriet. După mine, şi asta o deranjase pe Arabella. Oricum, Harriet venea la Eversleigh Court şi între ea şi bunica era o legătură puternică, aşa cum era, de exemplu, între mama şi Harriet sau între mine şi Harriet. Harriet jucase un rol important în viaţa fiecăruia dintre noi şi o consideram ca făcând parte din familie. Singurul care n-o suferea era bunicul şi, cum nu-şi bătea capul să-şi ascundă sentimentele, era un lucru evident. Dar şi lui îi plăceau disputele cu ea, şi sunt sigură că şi ei. Aşa că, de câte ori venea Harriet, ne simţeam bine.

A fost un Crăciun obişnuit, cu buşteni în cămin, cu salonul cel mare împodobit, cu colindători serviţi cu vin fiert şi punci aburind, cu ospăţ şi cu dansuri sub vâsc.

Era şi familia Willerby, bineînţeles. Sally o aduse pe micuţa Christabel din camera ei şi apoi, cu Emily împreună, începură să dea din cap şi să bombăne în legătură cu metodele ineficiente folosite la Grasslands, în comparaţie cu cele de la Eversleigh.

Pe când leneveam după cina de Crăciun, cu pocalele pline cu muscatul şi tărtăiosul de care bunicul era mândru pe drept cuvânt, Thomas Willerby aduse din nou vorba că vrea să renunţe la Grasslands.

—Nu ştiu, zise el privind înspre mama, sunt prea multe lucruri care ne aduc aminte de Christabel.

—Ne-ar părea groaznic de rău să plecaţi, zise Priscilla.

—Şi ar fi atât de ciudat cu altcineva la Grasslands, adăugă bunica.

— Suntem o comunitate atât de fericită, interveni Leigh. Parcă am fi o singură familie, mai mare.

Lui Thomas i se citeau sentimentele pe faţă. Mă aşteptam să-l aud din nou spunând că le datorează fericirea celor din familia Eversleigh.

Christabel fusese fiica nelegitimă a bunicului. Fusese cam nestăpânit bunicul; şi totuşi, era întotdeauna o încântare pentru mine să văd cât îi e de devotat bunicii. Odată, Harriet spusese: „Până s-a însurat cu Arabella, a fost un crai. După aceea s-a îndreptat". Îmi plăcea să cred că aşa ar fi fost şi Beau după ce ne-am fi căsătorit.

— Doar gândul că vă părăsesc pe voi toţi m-a oprit până acum să plec, continuă Thomas. Când Christabel s-a dus, mi-am dat seama că, atâta timp cât am să rămân aici, n-am să pot uita niciodată. Prea îmi aduc aminte la fiecare pas. Fratele meu din York mă tot zoreşte să mă duc acolo.

— Dragă Thomas, zise Priscilla. Dacă te face să te simţi mai bine, atunci du-te.

— Fă o încercare, sugeră Harriet. Te poţi întoarce oricând.

Apoi schimbă subiectul. Discuţia asta sentimentală o cam scosese din sărite, eram sigură.

— Ar fi ciudat să avem două case scoase la vânzare în acelaşi timp, zise ea. A, dar Carlotta s-a răzgândit. Nu mai vinde Enderby... deocamdată. Mă întreb cum ar fi fost noii noştri vecini.

— Carlotta aproape s-a împrietenit cu ea, nu-i aşa, Carlotta?, zise mama.

— Era foarte elegantă. Nu tocmai frumoasă, dar atrăgătoare şi cu un păr roşcat, bogat. Mi s-a părut foarte interesantă această doamnă Pilkington.

— Pilkington, făcu Harriet. Nu cumva Beth Pilkington!

— Mi-a spus că se numeşte Elizabeth Pilkington.

— Ia spune, nu era înaltă şi cu nişte ochi cam ciudaţi la culoare - culoarea topazului, susţinea ea. Noi, la teatru, ziceam că sunt roşcaţi, ca şi părul. Dumnezeule! Ei, poftim! Dacă nu s-ar fi

răzgândit Carlotta, Beth Pilkington ar fi cumpărat Enderby. A fost o actriță de vază. Am jucat și eu cu ea cît am stat la Londra.

— Acum înțeleg, zisei. Deci a fost actriță. Spunea că are un fiu.

— Nu l-am văzut niciodată. Cred că a avut un protector bogat. Trebuie să fi fost bogat, ca să facă față pretențiilor lui Beth.

Mama păru cam stânjenită și zise că se aștepta să vină o iarnă grea. Nu-i plăcea să se dicute despre subiecte deșucheate, cum le considera ea, de față cu mine și cu Damaris. Leigh, întotdeauna de partea ei, îi veni în ajutor și vorbi despre ce intenționa cu o parte din terenurile pe care le dobândise de curând. Bunicul îl privea malițios și am crezut că are de gînd să insiste pe subiectul Beth Pilkington, dar Arabella îi aruncă o privire care, surprinzător, îl potoli.

Apoi discuția devie spre politică - favorita bunicului. Era aprig în vederi - un protestant neabătut și întotdeauna gata să își afirme opiniile. Opiniile care fuseseră cât p-aci să-l coste viața la vremea revoltei lui Monmouth, în care jucase un rol activ și îl învinsese pe notoriul judecător Jeffreys. Nu prea aduceau vorba de asta în casă, dar eu aflasem. Era suficient să pomenești de perioada aceea, și toată lumea se supăra. Oricum, acum nu mai era nici un pericol. Protestantismul fusese definitiv instituit în Anglia odată cu domnia lui William și Mary; mai exista, totuși, o vagă temere că James al II-lea ar putea încerca o revenire și știam că mulți închinau în secret în sănătatea Regelui De Peste Mare, adică James, care se adăpostise în Franța, ca oaspete al regelui francez.

Acum se zvonea că Regele William e suferind. Nu avusese nici un copil cu soția lui, Mary, iar după moartea ei, el nu se recăsătorise. Era un rege bun, chiar dacă nu prea agreabil ca om, și, dacă ar fi murit, exista posibilitatea ca James să încerce să se întoarcă.

Știam că asta le neliniștește și pe mama și pe bunica. Aveau amândouă disprețul femeii pentru războaiele în care bărbaților le place să se bage - în general fără rost, după cum zicea Harriet.

Cineva pomeni de moartea micului Duce de Gloucester, fiul prinţesei Anne, sora răposatei regine Mary şi cumnată a Regelui. Micul duce nu trăise decît unsprezece ani.

— Biata femeie, zise Arabella. Prin câte a trebuit să treacă! Şaptesprezece copii, şi să nu-i trăiască niciunul. Aud că e înnebunită. Îşi pusese toate speranţele în copilul ăsta.

— E o problemă şi pentru ţară, zise bunicul. Dacă William n-o mai duce mult, singura alternativă e Anne, dar dacă ea nu poate avea un copil, ce ne facem?

— Pun gătul, zise Leigh, că, un an de aici înainte, mulţi or să stea cu ochii aţintiţi asupra tronului.

— Adică de peste mare? întrebă Thomas Willerby.

— Chiar aşa.

— Anne mai are mult de trăit, zise Priscilla. N-are decât vreo treizeci şi cinci de ani, cred.

— Dar, adăugă bunicul, a dovedit că nu poate face copii sănătoşi.

— Ce rău îmi pare de micul Duce, zise mama. Odată, la Londra, l-am văzut făcând instrucţie cu gărzile lui olandeze, în parc. Era un soldăţel adevărat.

— O fiinţă tristă, zise Harriet. Avea un cap disproporţionat de mare faţă de corp. Era clar că n-o s-o ducă mult.

— Dar să moară la unsprezece ani! Cred că Regele ţinea la el.

— William n-a avut niciodată prea multă afecţiune pentru nimeni, zise Leigh.

— Nu, recunoscu bunicul, dar datoria unui rege nu e să dea dovadă de afecţiune ci să-şi cârmuiască ţara, iar la asta William se pricepe de minune.

— Dar mai departe, Carleton? întrebă Thomas Willerby. Ce ne facem mai departe?

— După William... Anne. N-am ce să-ţi spun. Să sperăm că mai face un copil... sănătos, de data asta.

— Dacă nu, zise Benjie, s-ar putea să avem necazuri.

—Of, la mai lăsaţi vorbele astea despre vrajbă, sări Harriet. Războaiele n-au adus niciodată nimic bun nimănui. Ăsta-i subiect de discutat de Crăciun? Hai mai bine să vorbim de pace şi înţelegere decât de ce-o să fie dacă... „Dacă" e un cuvânt după care nu m-am dat în vânt niciodată.

—Apropo de războaie, zise bunicul aruncând o privire maliţioasă spre Harriet. În Spania se anunţă tulburări. Ce-aţi zice - se uită la Leigh şi la Benjie - dacă nepotul Regelui Franţei ar lua coroana Spaniei?

—Periculos, zise Leigh.

—N-ar fi bine deloc, fu de acord Benjie.

—Dar ce are a face Spania cu noi?, zise bunica.

—Nu putem fi de acord ca Franţa să comande jumătate din Europa, strigă bunicul. Atâta lucru trebuie să înţelegi.

—Nu, nu înţeleg. Dar căutaţi necazul cu lumânarea, am impresia.

—Când necazul există, nu suntem atât de proşti încât să ne prefacem că nu-l vedem.

Harriet făcu un semn spre galerie şi menestrelii începură să cânte.

Bunicul o privi lung.

—Ai auzit vreodată de un împărat care cânta la scripcă în timp ce Roma era în flăcări?

—Am auzit, zise Harriet, şi întotdeauna am fost de părere că trebuie să-şi fi iubit tare mult scripca.

—Nu crezi o iotă din ce-ţi spun, nu-i aşa?, făcu bunicul. Ascultă ce-ţi spun, se întâmplă uneori în ţara asta lucruri care, la vremea respectivă, par lipsite de importanţă celor care n-au ochi să-şi dea seama de semnificaţia lor sau care, orbiţi de dorinţa de pace, întorc capul. Tot ce se întâmplă ţării ăsteia ne afectează şi pe noi. A murit un băieţel. Prinţul William, Duce de Gloucester. Băieţelul ăsta ar fi devenit rege la un moment dat. Acum e mort. Poate crezi că nu contează. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Carleton, pe tine trebuia să te cheme Ieremia, făcu Harriet în bătaie de joc.

— Prea pui la suflet nişte lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată, interveni bunica. Cine deschide dansul?

Bunica se ridică, iar el o luă de mână. Nu mă interesa nici cât negru sub unghie vorbăria lui despre conflictele legate de tron. Nu vedeam cum m-ar putea afecta.

Aveam să descopăr curând cât de mult greşeam.

A doua zi, pe când ne aşezam cu toţii din nou în jurul mesei, sosi un vizitator.

Ned Netherby venise călare de la Netherby Hall şi se vedea că e tulburat.

Intră în salonul în care şedeam cu toţii la masă.

— Ai sosit tocmai bine ca să iei prânzul cu noi, începu mama.

Apoi ne holbarăm cu toţii la el pentru că se vedea că venise într-un suflet.

— Aţi auzit? începu el. Nu... e clar că nu...

— Ce s-a-ntâmplat, Ned? zise bunica.

— Generalul Langdon.

— Omul acela, zise bunicul. E un papistaş, sunt sigur.

— Era evident. L-au prins. E închis în Turn.

— Ce? sări bunicul

— A fost trădat. A încercat să mă târască şi pe mine în bucluc. Slavă Domnului că n-a reuşit.

Mama pălise şi evita să-l privească pe Leigh. O cuprinsese o teamă cumplită, care ajungea până la mine.

Nu, mi-am zis, nu Leigh. El n-o să fie implicat în nici un complot.

— De-asta a trecut pe aici... acum câteva zile, continuă Ned Netherby. Încerca să recruteze... o armată, cred. A fost descoperit, prins. O să-şi piardă capul, o să vedeţi.

— Ce crezi că avea de gând? întrebă Carl.

— Să-l aducă pe James înapoi şi să-l urce pe tron, bineînţeles.

— Derbedeul!, strigă bunicul

—El bine, nu i-a mers, zise Ned. Slavă domnului că nu m-am băgat.

—Era şi cazul, Ned, zise bunicul. Papistaşi în Anglia! Nu. Ne-am săturat de soiul ăsta.

Ned privi spre Leigh.

—M-am gândit că e bine să vă spun...

—Mulţumesc, zise Leigh. Nici eu nu sunt implicat. Frumos din partea ta, Ned.

—Slavă Domnului. Ştiam că a fost pe-aici. Crezi c-o să fim bănuiţi?

Mama îşi duse mâna la inimă, iar Leigh o cuprinse imediat după umeri.

—Sigur că nu, zise el. Toată lumea ştie de partea cui suntem. Îl susţinem cu credinţă pe William şi o vom susţine şi pe Anne.

—Şi, după ea, pe hanovrezi, dacă o fi să nu aibă urmaşi, răcni bunicul.

—Şi noi la fel, zise Ned. Dar m-am gândit că e mai bine să vă dau de ştire.

—Deci zici că e în Turn. Acolo-i locul lui. Bunicul bătu cu pumnul în masă, ca întotdeauna când căuta să arate autoritate sau vehemenţă. Şi cam ce crezi că avea de gând să facă, Ned?

—Mi-a dat de înţeles când a fost pe aici, zise Leigh. Dădea sfoară-n ţară ca să afle câţi s-ar strânge sub steagul lui James, dacă s-ar întoarce. Nu cred să se fi găsit mulţi. Toţi suntem sătui de războaie. Iar război civil, nu e unul în ţara asta care să vrea. Ar fi înţelept din partea lui James să rămână acolo unde este.

—Acum gata, zise Harriet, s-a terminat cu uneltirea. Mă-ntreb ce-o să păţească Generalul.

—Capul, zise bunicul. Nu ne putem permite să-i lăsăm pe cei de teapa lui să dea târcoale mereu. Când generali ai Regelui sunt gata să facă jocul trădării, e o stare de fapt regretabilă.

—Problema e, zise Harriet, că în mintea lui de fapt tu eşti trădătorul lui James, care era rege, la urma urmei.

Bunicul n-o băgă în seamă, iar mama spuse:

— Ned, stai jos, te rog, şi rămâi cu noi la masă.

Fi era recunoscătoare, dar ştiam că n-avea să mai fie în apele ei o bună bucată de vreme. De când fusese luat bunicul, în timpul rebeliunii lui Monmouth, o îngrozea gândul că vreunul din bărbaţi ar putea fi implicat în vreo intrigă. De câte ori vorbea despre nesăbuinţa lor în privinţa asta, o făcea pe cel mai aprig ton.

Atmosfera festivă a serii dipăruse. Mă gândeam cu melancolie la galantul general; mi-l închipuiam într-o celulă incomodă din Turnul Londrei, meditând la cât de uşor te poate lovi nenorocirea.

În zilele următoare am mai aflat câte ceva. Mai nimeni nu se arăta cine ştie ce surprins. Se ştia că sunt mulţi cei care l-ar vrea pe James înapoi şi că mişcarea iacobină înfloreşte în toată Anglia. Singura diferenţă era că, de data asta, avusese loc ceva de mai mare însemnătate decît alte uneltiri, căci fusese organizată de unul din generalii din armata lui William.

Oricum, nimeni din cei pe care îi cunoşteam nu era implicat. Am aflat că Generalul nu fusese încă judecat, dar avea să fie curând şi, în câteva zile, eu una l-am uitat.

Aveam altele în minte căci, în timpul sărbătorilor de Crăciun, Benjie mă ceruse din nou în căsătorie.

Evitasem şi de data asta să-i dau un răspuns clar, dar mă preocupa destul de mult.

— Doar nu te mai gândeşti încă la Beaumont Granville?, m-a întrebat.

Am ezitat.

— Dar a plecat, Carlotta. De-acum, nu se mai întoarce niciodată. Dacă ar fi avut de gând, ar fi făcut-o de mult.

— Probabil că sunt fidelă de felul meu, Benjie.

— Scumpa mea Carlotta, ştii ce mi-a spus Harriet deunăzi? Zicea: „Carlotta nutreşte un vis. Despre un bărbat care n-a existat niciodată".

— Beau a existat, Benjie.

— Dar nu aşa cum îl vezi tu. Harriet vrea să spună că imaginea pe care ţi-ai creat-o despre el e falsă.

— L-am cunoscut foarte bine. Nu s-a prefăcut niciodată altfel decât era.

— S-a dus, Carlotta. Poate chiar a murit.

— Uneori aşa cred şi eu. O, Benjie, dacă aş putea măcar să aflu adevărul, iar dacă e mort, cum a murit... cred că aş putea să iau totul de la capăt.

— Am să aflu, zise Benjie. E pe undeva prin străinătate, iar Harriet zice că trebuie să fie în vreun oraş la modă. Nu-l văd îngropându-se la ţară. Am să mă căsătoresc cu tine, Carlotta. Ţine minte ce-ţi spun.

— Eşti bun cu mine, Benjie. Continuă să mă iubeşti... te rog.

Poate că asta a fost o încuviinţare. Poate că îmi dădeam seama că într-o zi mă voi mărita cu Benjie.

La sfârşitul lui ianuarie, Harriet, Gregory şi Benjie s-au întors la Eyot Abbas. Harriet se pronunţase ferm: cu cât mă căsătoream mai curând cu Benjie, cu atât mai bine. M-a rugat ca, în scurt timp, să merg să stau la ei.

— La primăvară te aştept.

Intrasem în luna mai când m-am hotărât s-o vizitez pe Harriet.

Mama era într-o dispoziţie fericită. Era clar de-acum că nu vor fi repercusiuni în legătură cu Generalul Langdon şi eram sigură că se aştepta ca, la întoarcere, să-mi anunţ logodna cu Benjie. Nici nu-şi dorea altceva. Ne-ar fi legat şi mai mult unii de alţii.

Leigh era mereu ocupat cu pământul. Cultiva tot mai mult. Erau cu toţii foarte mulţumiţi că exista, în sfârşit, un Act de Succesiune care stabilea că Prinţesa Anne îi urma lui William şi, dacă murea fără moştenitori, tronul ar fi revenit descendenţilor Sofiei de Hanovra, cu condiţia să fie protestanţi.

Leigh zicea:

— E cu cap. Arată clar că James n-are ce căuta înapoi. Şi mai înseamnă că în Anglia nici nu va mai putea fi vorba de vreun rege care nu e protestant.

Discuţiile astea despre religie mă cam scoteau din sărite.

— Care-i diferența? strigam. Cui îi pasă dacă avem un Rege protestant sau catolic?

— Diferența e când oamenii încep să se certe din cauza asta și să le impună altora să gândească la fel ca ei, îmi explică Leigh.

— Dar chiar asta face Actul de Succesiune.

De fapt nu-mi păsa prea tare. Nu voiam decât să discut în contradictoriu. Poate că puțin tot mă deranja cum erau tratați catolicii, pentru că tatăl meu murise din cauză că fusese unul dintre ei, iar bietul Robert Frinton, care îmi lăsase toată averea lui, fusese un adept credincios al Bisericii Catolice. Iar acum Generalul Langdon avea să-și găsească un sfârșit tragic. Știam bine că bărbații ăștia o căutaseră cu lumânarea - toți, fără deosebire - dar mă scotea din sărite intoleranța lor.

Cu toate acestea, faptul că Regele se afla în mod evident pe patul de suferință, chiar dacă încercaseră să nu se afle, nu mai conta așa de mult, pentru că Prințesa Anne era pregătită să urce pe tron după moartea lui, deși nu avea moștenitori, și n-avea decât treizeci de ani; și oricum, o aveam în rezervă pe Principesa Electoare Sophia, cu urmașii ei.

Mă pregăteam, deci, să plec la Eyot Abbas.

Damaris fusese trimisă de mama să mă ajute să-mi aleg îmbrăcămintea. Mama încerca mereu să ne apropie și își făcuse iluzii că ne suntem devotate una alteia. Că Damaris avea pentru mine o adorație oarbă, știam. Îi plăcea la nebunie să mă pieptene și să-mi aranjeze lucrurile; iar când mă îmbrăcam pentru cină, când aveam oaspeți sau mergeam să călărim, nu se mișca din fața mea și gurița ei rotundă ca un boboc de trandafir îi trăda admirația.

— Ești cea mai frumoasă fată din lume, mi-a spus odată.

— De unde știi? am întrebat-o. Presupun că ești la curent în legătură cu fetele frumoase din toate țările, nu-i așa?

— Păi, nu se poate să nu fii.

— De ce, pentru că sunt sora ta și crezi că tot ce are legătură cu familia noastră e mai bun decât orice altceva?

— Nu. Pentru că eşti atât de frumoasă încât nimeni nu mai poate fi ca tine.

Ar fi trebuit să mă încânte adoraţia asta sinceră, dar nu făcea decât să mă irite. Ea era tot ce nu eram eu. Născută legitim într-o căsnicie fericită. O fetiţă cuminte, întotdeauna bucuroasă să meargă cu mama la săraci şi să le ducă coşuri cu mâncare. Chiar punea la suflet când ploua prin acoperişul cuiva şi era în stare să-l înfrunte pe bunicul în odaia lui şi să-l implore să facă ceva, deşi îi era frică de el. Pe el nu-l interesa genul ăsta de copii şi, aşa cum îi era firea, nici nu-şi bătea capul să se prefacă. Făcea tot posibilul să-i sporească teama de el. Bunica Arabella îl mustra din cauza asta şi era şi mai blândă cu Damaris, în compensaţie. Bunicul prefera o rebelă ca mine. N-a dorit cu adevărat să împiedice căsătoria mea cu Beau, deşi a plecat călare în căutarea noastră, când am fugit împreună. A zis că e bine să învăţ din propria experienţă. Luasem multe de la el şi era conştient de asta; şi, din moment ce considera că el e aşa cum trebuie, avea faţă de mine o afecţiune pe care n-ar fi putut-o avea niciodată pentru Damaris.

Ea îmi împături rochiile, mângâindu-le.

— Îmi place asta albastră, Carlotta. E culoarea penelor de păun. Culoarea ochilor tăi.

— Nicidecum. Ochii mei au o nuanţă mult mai închisă.

— Dar aşa par când porţi rochia asta.

— Damaris, câţi ani ai?

— Aproape doisprezece.

— Atunci e timpul să începi să te gândeşti la ce anume îţi poate aduce strălucirea în privire.

— Dar ai mei nu sunt albaştri. N-au nici o culoare. Sunt ca apa. Uneori par cenuşii, alteori verzi, şi doar puţin albaştri dacă port ceva albastru intens. Şi n-am genele tale negre superbe; ale mele sunt castanii şi nu arată cine ştie ce.

— Damaris, văd şi eu foarte bine cum arăţi şi n-am nevoie de o descriere amănunţită. Ce pantofi ai împachetat?

Începu să-l enumere, zâmbind blând ca întotdeauna. N-o puteai scoate din fire.

Doisprezece ani, mă gândeam. Eu tocmai împlinisem doisprezece când l-am cunoscut pe Beau. Fusesem tare diferită de Damaris; conştientă încă de pe-atunci de privirile care mi se aruncau. Damaris, însă, n-avea ochi decât pentru animalele bolnave şi pentru chiriaşii care aveau nevoie de reparaţii în casă. Avea să fie o soţie bună pentru cineva la fel de neghiob şi virtuos ca ea.

— Of, lasă-mă, Damaris. Singură mă descurc mai bine.

Plecă plouată. Fusesem rea cu ea. Ar fi trebuit să încerc să merit ceva din admiraţia ei neprecupeţită. Biata Damaris, mi-am spus. Aşa o să fie toată viaţa, gata să-i ajute pe alţii şi să nu se gândească la ea. O să fie bine... pentru alţii, şi n-o să aibă niciodată o viaţă a ei.

Dacă n-aş fi fost atât de irascibilă cu ea, poate aş fi găsit timp s-o compătimesc.

Urma să plec a doua zi, aşa că urmă o adevărată cină ceremonială la Eversleigh Court, căci bunica ţinea întotdeauna să fie aşa când pleca cineva la drum lung.

Unchiul Carl, fratele mamei, era acasă în permisie. Urmase tradiţia familiei şi se înrolase în armată. Semăna mult cu taică-său, Iar Carleton era mândru de el.

Bunica îmi dădu o mulţime de mesaje pentru Harriet şi îi pregăti-se câteva ierburi şi loţiuni care credea că ar putea-o interesa. Aveau să meargă cu bagajele mele, pe unul din caii de povară. Era cale de trei zile în ritm domol şi acum dezbăteau drumul pe care să-l urmez; mi se părea inutil, din moment ce mai fusesem acolo de multe ori.

Le-am zis că prea lăsau impresia că plec la capătul pământului.

Bunicul replică râzând:

— O, Carlotta noastră e un drumeţ experimentat.

— Suficient de experimentată încât toată discuţia asta să mi se pară fără rost.

— Am auzit că Mistreţul Negru e un han de toată încrederea, interveni Arabella.

— Pot să confirm, zise Carl. În drum spre casă, am petrecut o noapte acolo.

— Atunci ai să tragi la Mistreţul Negru, îmi spuse mama.

— Oare de ce i-or spune Mistreţul Negru? întrebă Damaris.

— Pentru că au unul pe care îl asmut asupra călătorilor care nu le plac, zise bunicul.

Damaris păru speriată, iar mama îi spuse:

— Bunicul te necăjeşte, Damaris.

Apoi începu discuţia politică şi, odată pornită, bunicul n-o mai lăsă. Bunica propuse să-i lăsăm pe bărbaţi să-si ducă bătăliile lor imaginare iar noi să ne vedem de treburi mai importante.

Aşa că toată partea femeiască merse în salonaşul de iarnă şi se vorbi de călătoria mea şi despre ce trebuia să iau cu mine şi să nu mă iau după Harriet să stau prea mult acolo. Am plecat entuziasmată spre Dower House.

A doua zi am fost în picioare în zori. Mama şi Damaris erau la grajduri, iar mama verifica dacă pe cei doi cai de povară se afla tot ce aş fi putut avea nevoie. Mă însoţeau trei rândaşi, dintre care unul care să aibă grijă de cai. Mama îşi luase figura ei îngrijorată.

— Aştept să-mi trimiţi un mesager imediat ce ajungi acolo.

I-am promis că voi avea grijă.

Apoi le-am sărutat pe ea şi pe Damaris şi am pornit la drum, călare, cu doi dintre rândaşi înaintea mea, în timp ce al treilea venea în urmă, cu caii de povară după el. Aşa se mergea de obicei pe drumuri, căci erau încă nesigure, chiar dacă în ultimii ani situaţia se mai îmbunătăţise.

Primisem povaţă, şi fusesem de acord, să nu călătoresc după lăsarea întunericului.Mă îndreptam spre Harriet.

O ÎNTÂLNIRE LA MISTREŢUL NEGRU

Era o dimineaţă superbă şi simţeam cum îmi creşte inima de bucurie pe măsură ce înaintam călare pe drumeagurile atât de cunoscute, acum atât de vesele şi înflorite - creţuşcă, zorele şi ulmic. Trecând pe lângă câmpurile pline de piciorul-cocoşului şi părăluţe, simţeam în nări parfumul dulce al păducelului, iar în livezi merii şi cireşii erau o dezlănţuire de roz şi alb.

Aerul proaspăt al dimineţii şi frumuseţea peisajului nici n-ar fi putut să nu-şi facă efectul asupra mea. Îmi simţeam inima mai uşoară ca niciodată de când îl pierdusem pe Beau şi ai fi zis că natura încerca să-mi spună că nu trebuie să-l plâng la nesfârşit. Se încheiase un anotimp, dar începea altul. Beau plecase, iar eu trebuia să iau lucrurile aşa cum sunt.

Şi, totuşi, ce fusese cu nasturele găsit la Enderby? Dar cu aroma de mosc din casă? Mai fusesem o dată pe acolo, dar nici un parfum. Nimic. Dacă n-ar fi fost nasturele, aş fi putut crede că totul fusese numai închipuire. Nasturele trebuie să fi ajuns acolo dinainte de plecarea lui. O fi rămas într-un colţ şi poate că doamna Pilkington l-a mişcat când a trecut prin casă. Da, se poate, dar parfumul?

Cine ştie, ţi s-o fi părut, mi-am zis.

Poate că dimineaţa de mai mă îndemna să gândesc aşa. Gândul a început să-mi zboare la cum or să fie plimbările călare cu Benjie prin pădurile din apropiere de Eyot Abbas şi la cum o să traversăm cu barca până la Eyot. Un picnic, apoi o plimbare printre ruine. Acolo am fost concepută eu; ştiam de la mama. Iar când ea şi tatăl meu Jocelyn s-au întors de pe insulă, el a fost arestat şi dus la eşafod. Da, nu era de mirare că simţeam ceva deosebit pentru Eyot.

În prima zi am mers mult pe drumul de coastă şi am înaintat binişor. Vremea era ideală, iar în amurg am tras la Hanul Delfinului, unde mai fusesem şi altă dată şi hanglul mă cunoştea. S-a bucurat

când ne-a văzut pe mine şi pe oamenii mei şi ne-a servit cu nişte ştiucă grozavă. S-au găsit odăi pentru noi toţi şi am avut o noapte odihnitoare. Am plecat dis-de-dimineaţă, după ce mai întâi am mâncat zdravăn şuncă rece cu bere de malţ şi cu pâine scoasă din cuptor, pe care le-am apreciat cum se cuvine.

Dimineaţa a început bine. Soarele era plăcut, iar drumul bunicel; chiar înainte de amiază am oprit la Trandafirul şi Coroana unde ne-am înfruptat cu plăcintă de porumbel şi cidrul casei, care a fost ceva mai tare decât lăsa impresia. Eu am băut foarte puţin, dar rândaşul care avea în grijă desagii a fost mai puţin cumpătat şi, pînă să vină vremea să plecăm, dormea dus.

L-am trezit, dar mi-am dat seama că n-o să fie bun de nimic până nu trage un pui de somn.

I-am spus lui Jem, şeful rândaşilor:

— Ori mai stăm, ori îl lăsăm aici.

— Dacă mai stăm, domniţă, nu mai ajungem pe-nserat la Mistreţul Negru.

— N-am putea trage altundeva?

— N-am cunoştinţă de alt han, iar mama dumneavoastră a insistat să stăm la Mistreţul Negru.

Am dat din umeri, agasată.

— Găsim noi unde să tragem. Atâta doar c-o să întârziem puţin la Eyot Abbas.

— Nu ştiu să mai fie vreun han prin ţinut, în afară de Mistreţul Negru; şi trebuie să fim cu băgare de seamă. Umblă tot felul de nemernici. Doamna mi-a spus răspicat să ne ţinem la drumul mare şi să tragem numai la hanuri de care ştim că-s de încredere.

— Prea multă tevatură.

— Domniţă, eu trebuie să vă păzesc şi nu îndrăznesc să nu dau ascultare ordinelor.

— Ei bine, acum eu dau ordinele. Trebuie să ne hotărâm dacă ne vedem de drum şi îl lăsăm singur pe nătărău, să doarmă până se trezeşte din beţie, sau dacă aşteptăm.

— Să plecăm fără el, înseamnă să rămânem numai doi care să vă păzească.

— El, na, doar nu sunt vreo beteagă neajutorată. La nevoie, ştiu să mă descurc. Mai stăm o oră şi, dacă până atunci nu-i treaz, îl lăsăm aici. N-are decât să vină în urma noastră cu caii de povară, şi, cel puţin, până diseară suntem la Mistreţul Negru.

Aşa am şi făcut. Rândaşii erau neliniştiţi, iar eu râdeam de Jem.

— Te uiţi mereu în spate, Jem. Doar pentru că nătărăul de Tom s-a cherchelit cu cidru, nu înseamnă că primejdia e mai mare. Să nu crezi că ne-ar fi fost de prea mare ajutor dacă ne-ar fi atacat cineva; ne-ar fi chiar mai uşor să fugim fără caii de povară. Ba, mai mult, aşa nu prea mai avem ce să ne jefuiască.

— E semn rău, domniţă, zise Jem clătinând din cap, şi mie nu-mi place deloc când lucrurile încep să meargă anapoda.

— O să încaseze o chelfăneală zdravănă la Eyot Abbas, te asigur.

— Vai, domniţă, de unde să ştie cât e de tare cidrul?

— Noi ne-am dat seama de la prima înghiţitură, am protestat.

La drept vorbind, fără Tom şi caii de povară am putut merge mai repede; dar, chiar şi aşa, când am ajuns la Mistreţul Negru ziua era pe terminate.

De cum am intrat în curte, am rămas uimită de forfotă. Rândaşii alergau de colo colo, robotind la cai, şi peste tot era o vânzoleală ca niciodată.

Jem m-a ajutat să descalec şi am intrat în han. Hangiul ne ieşi în întâmpinare, frângându-şi mâinile, cu o mutră consternată.

— Doamnă, mi-a zis, vai, doamnă, ce harababură. E plin ochi.

Eram descumpănită.

— Doar nu vrei să spui că n-ai odăi pentru noi? am strigat în disperare.

— Mă tem că aşa e, doamnă. Am dat întreg catul unui grup. Sunt şase domni de mare vază, iar unul dintre ei e bolnav.

Am simţit un fior de teamă. Mi-am amintit ce spusese Jem, că, dacă un singur lucru merge prost, de la el porneşte un şir întreg.

Dacă tâmpitul ăla de rândaş nu s-ar fi îmbătat cu cidru, am fi ajuns cu două ore mai devreme şi am fi găsit odăi înainte să sosească domnii cei importanţi. Până atunci, fusese întotdeauna loc destul la Mistreţul Negru. Nu era ca la un han de pe drumul principal spre vreun oraş mare. Era departe de drumurile bătute şi niciodată în călătoriile mele între Eyot Abbas şi Eversleigh nu mai păţisem aşa ceva.

— Ce ne facem? am strigat dezolată. Acuşi se întunecă de-a binelea.

— Nu-mi vine în minte decât Queen's Head, şi e la zece mile mai încolo.

— Zece mile. N-avem cum. Caii sunt obosiţi. Nu suntem decât trei - rândaşii şi cu mine. Unul a rămas în urmă, la Trandafirul şi Coroana, să se trezească după cidru. Din cauza lui am ajuns aşa târziu.

Figura hangiului se lumină un pic.

— Păi, dacă mă gândesc...

— Da, i-am zis, da. La ce te gândeşti?

— Ar fi o cămăruţă - da' nici nu poţi să-i spui aşa; mai degrabă un dulap mai mare. Dar are un pat de scânduri şi o masă... şi atât, să ştiţi. E pe catul pe care l-au luat domnii. Lor nu le-am zis. Mai doarme-n ea una din servitoare.

— O iau, am spus. La urma urmei, dimineaţă devreme am şi plecat. Dar oamenii mei?

— Ei, mă gândeam eu şi la ei. E o fermă pe drum înapoi, cam la o milă. Socotesc că poa' să doarmă în podul cu fân de deasupra grajdului, dacă e în stare să plătească.

— Plătesc eu, i-am zis. Acum du-mă la... dulapul de care ziceai.

— Nu-i ce se cuvine pentru un obraz subţire, domniţă...

— O să fie suficient, sunt sigură. Să mă învăţ minte să ajung la vreme, altădată.

A răsuflat uşurat şi l-am urmat pe scări în sus.

Am ajuns pe un podest[1] pe care îl cunoşteam dinainte. Prima uşă era a cămăruţei mele şi mai erau încă patru.

Hanglul deschise uşa. Ce să zic, m-am îngrozit. Chiar că nu era mult mai mare decât un dulap. Patul de scânduri ocupa un perete; un taburet şi o măsuţă, şi asta era tot. Doar fereastra micuţă ce o mai făcea suportabilă.

Hanglul mă privea cu îndoială. Am spus:

— O să mă descurc, n-am încotro. Apoi m-am întors spre el. Sunt patru odăi bune pe catul ăsta, şi doar şase oameni în grup, zici. Poate acceptă să împartă mai echitabil, ca să pot avea şi eu o odaie.

Hangiul clătină din cap.

— Mi-au zis foarte clar ce vor. Tot catul ăsta. Au plătit bine...- bani gheaţă. Au zis tot catul. Mai era şi domnul acela bolnav. Au zis să nu fie deranjat. Mai bine nu spuneţi nimic, doamnă. Au zis tot catul. Ce-a mai insistat! Vedeţi, la locşoru' ăsta nu m-am gândit.

— Ei bine, sunt mulţumită şi cu el. Mă duc la rândaşii mei, să îi trimit la ferma de care zici. Apoi trimite-mi te rog nişte apă fierbinte, ca să mă spăl pe faţă şi pe mâini de praful drumului.

— O să pun să vi se aducă, doamnă.

Am coborât cu el, mi-am găsit oamenii şi le-am spus că au de mers până la fermă. Aveam să mă trezesc în zori şi să trec să-i iau, căci era în drumul nostru.

Apoi m-am întors în cămăruţa mea şi, după nici câteva minute, a venit o servitoare cu apă caldă pentru mine. A pus vasul pe masă şi, după ce m-am spălat, mi-am scos pălăria şi mi-am scuturat părul, m-am simţit mai bine.

Am coborât în sala de mese, să mănânc ceva. Hangiul zise că aveau purcel de lapte şi ştiam că e o specialitate a casei şi puţini îl pregăteau mai gustos decât nevasta hangiului.

---

1 podest=platformă orizontală amenajată pe parcursul unei scări pentru odihnă (n.r.)

Trecusem prin clipe grele, atunci cînd crezusem că n-am să găsesc adăpost peste noapte, dar acum aveam odăiţa mea şi, oricum, doar pentru câteva ore. Nici nu trebuia să mă dezbrac. N-aveam loc. Şi-apoi, toate cele de trebuinţă erau în desagi.

Afurisit să fie beţivul de rândaş. Ce mai chelfăneală avea să primească de la Harriet şi Gregory. Ce bine că nu ne întorceam la Eversleigh. Priscilla s-ar fi îngrozit, iar bunicul - ei bine, ar fi fost în stare să-l dea afară pe rândaş cât ai clipi.

În fine, totul se rezolvase şi până a doua zi aveam să uit incidentul.

Am deschis uşa şi am ieşit pe culoar. În acelaşi timp, un bărbat deschise şi el una din uşi şi ieşi. Mă privi uimit. Am simţit un fior brusc de emoţie, care nu putea avea altă explicaţie decât faptul că îmi amintea de Beau. Nu că ar fi semănat măcar pe departe cu el. Doar înălţimea şi faptul că era îmbrăcat cu acea discretă eleganţă la modă, pe care n-o aveau prea mulţi din câţi cunoşteam. Purta o tunică cu croială dreaptă şi, cum era neîncheiată, i se vedea puţin din jiletca brodată. Avea picioare lungi şi zvelte în pantaloni albaştri cu vipuşcă argintie şi cataramе de argint la jartiere, imediat sub genunchi. Poalele hainei erau pline de fireturi, mi s-a părut, şi parcă am zărit şi strălucirea unei săbii. Avea încălţări cu bot pătrat şi cu tocuri albastre destul de înalte, iar cataramele se asortau cu cele ale jartierelor. Peruca era lungă şi ondulată după tipic, iar peste ea purta un tricorn tivit cu găitane de argint. Ce ciudat să iau aminte la cum e îmbrăcat cineva cu totul necunoscut. Mai târziu mi-am zis că prea era vădit că îşi dăduse osteneala să arate aşa, încât ar fi fost nepoliticos să nu-i acord atenţie. Emana un parfum vag şi cred că asta mi-a amintit de Beau mai mult decât orice altceva. Era un dandy - ca şi Beau - iar el foloseau parfum în mod obişnuit. Beau îmi spusese odată că sunt atâtea mirosuri urâte peste tot, încât trebule să se apere. După cum arăta, pe bărbatul acesta te-ai fi aşteptat mai degrabă să-l întâlneşti la Curte, decât într-un han de ţară.

N-am avut prea mult timp să observ toate astea, căci se arătă de-a dreptul uimit să mă vadă. Eram pe cale să închid uşa cămăruţei când izbucni:

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

Mi-am arcuit sprâncenele a mirare.

Continuă nerăbdător:

— Ce cauţi pe catul acesta? Am plătit pentru folosinţa lui şi am cerut în mod special să nu văd nici un nepoftit.

— Eu, i-am răspuns trufaş, am plătit pentru această odăiţă... cât e de mică, şi, îţi spun drept domnule, sunt adânc jignită de purtarea dumitale.

— Dumneata... ai plătit o odaie aici!

— Dacă se poate numi odaie. Am luat această... acest... loc, pentru la noapte, înţelegând că dumneata şi grupul dumitale aţi luat celelalte odăi.

— De când eşti aici?

— Nu cred să fie treaba dumitale.

Trecu pe lângă mine şi coborî scările. L-am auzit strigând după hangiu.

Am stat pe loc şi am ascultat.

— Haimana! Ce-nseamnă asta? Ţi-am plătit sau nu pentru folosinţa odăilor dumitale în noaptea aceasta şi nu ne-am înţeles, oare, ca eu şi grupul meu să nu fim deranjaţi?

— Domnule... domnule... doamna nu are decât odăiţa aceea. Nu v-ar fi fost de trebuinţă. De asta nici n-am pomenit de ea. Doamna trece des pe aici, domnule.

— Nu ţi-am spus, oare, că am acolo sus un om foarte bolnav?

— Domnule... doamna a înţeles. O să fie foarte liniştită.

— Am ordonat anume...

Am coborât scările şi am trecut pe lângă el, aproape atingându-l, căci stăteau chiar la capul scării.

— Prietenul dumitale mai degrabă o să fie deranjat de tărăboiul pe care îl faci decât de prezenţa mea pe catul acela, i-am spus.

Apoi am intrat în sala de mese.

Simţeam că se ultă în urma mea. S-a întors şi a urcat la loc.

Nevasta hanglului era în sala de mese. Se vedea că e tulburată de zarvă, dar încerca să se prefacă nepăsătoare.

Mi-a spus că purcelul de lapte va fi adus imediat, iar eu mi-am mărturisit nerăbdarea. Mi l-a adus ea însăşi. Era suculent şi apetisant, şi mai era şi plăcintă rece de căprioară şi vin fiert, ca să le facă să alunece pe gât. Au urmat mere şi pere şi biscuiţi aromaţi cu calapăr şi cu alte ierburi pe care nu le-am recunoscut.

Bărbatul intră în sala de mese pe când mâncam biscuiţii. Veni la masa mea şi zise:

— Doresc să îmi cer scuze pentru purtarea mea.

Am dat din cap în semn că aşteptam scuzele.

— Eram foarte îngrijorat pentru prietenul meu.

— Asta am cam văzut.

— E foarte bolnav şi îl deranjează aproape orice.

— Promit că n-o să-l deranjez.

Acum aveam ocazia să-i privesc faţa. Interesantă. Era ars bine de soare şi, deşi purta perucă neagră, mă aşteptam ca, sub ea, părul lui să fie blond; avea ochi căprui deschis, aproape aurii, şi sprâncene negre, bine conturate. O figură energică - gropiţe adânci în obraji, buze pline - buze senzuale, am decis, care puteau însemna şi cruzime; avea în privire o veselie care contrasta cu expresia gurii. Personalitatea lui era dintre cele tulburătoare; sau poate, cum sugerase Beau, îmi plăcea compania sexului opus într-un mod pe care el îl numea normal şi sănătos.

Aş fi vrut să nu-mi mai tot amintesc ce-a spus Beau şi să nu-i mai compar pe toţi cu el. Ce mă atrăgea la bărbatul ăsta era faptul că îmi amintea într-un fel de Beau.

— Pot să şed? îmi zise.

— E sală de mese pentru toată lumea, din câte ştiu. Şi sunt pe cale să plec.

— Înţelegi că am fost descumpănit când am descoperit că sunt străini în preajma prietenului meu bolnav.

— Străini? Vrei să spui când ai descoprit că sunt eu.

Își sprijini coatele pe masă și mă studie cu atenție. Am observat admirația din privirea lui și m-am considerat mulțumită.

— Ești foarte frumoasă, îmi zise. Mă surprinde că ești lăsată să călătorești de una singură.

— Nu prea văd legătura, i-am răspuns scurt; apoi, gândindu-mă că n-ar fi înțelept din partea mea să-l las să creadă că sunt singură, am continuat: nu călătoresc de una singură. Am rândașii cu mine. Dar, vai, au trebuit să-și găsească în altă parte loc pentru la noapte. Fac des drumul acesta, dar e prima dată că mi se întîmplă așa un ghinion.

— Te rog să nu-l consideri un ghinion. Am fost furios, nu zic nu. Dar acum mă bucur că mi s-a oferit această ocazie să te cunosc. Poți să-mi spui care ți-e numele?

Am ezitat. Îi înțelegeam supărarea și era, vădit, iute din fire. Acum făcea tot posibilul să-și ceară scuze, iar eu nu voiam să mă arăt lipsită de amabilitate.

— Carlotta Main. Al dumitale?

Se vedea că e surprins. A repetat:

— Carlotta Main. Ești din familia Eversleigh.

— Îmi cunoști familia?

— Am auzit de ei. Lordul Eversleigh îți este...

— E fiul bunicii, din prima căsătorie.

— Înțeleg. Iar Leigh...

— E tatăl meu vitreg. Suntem o familie cam complicată.

— Și plină de militari. Din câte știu, marele General Tolworthy v-a fost rudă.

— Așa e. Se pare că nu-ți sunt străină. Sunt curioasă dacă eu am auzit de familia dumitale. Care ți-e numele?

— E... John Field.

— Nu. N-am auzit niciodată de vreun Field[1]

— Un imaș necercetat, răspunse cu o undă de umor. Aș vrea să ne fi cunoscut în împrejurări mai fericite.

---

1 field = câmp (n.fr)

— Iar eu îţi doresc să ajungi cu bine cu prietenul tău bolnav la Londra.

— Mulţumesc. Are nevoie de îngrijire cât mai curând. Sunt tare îngrijorat...

Mi-am dat seama că începe iar să-şi ceară scuze şi m-am ridicat. Simţeam că e momentul să mă retrag. Era în el ceva prea îndrăzneţ şi tulburător. Prea mă privea fix şi, cum aveam o oarecare experienţă în domeniu, mi-am dat seama că mă cântărea din ochi şi în ce scop. Semăna prea mult cu Beau ca să pot fi liniştită, iar Beau mă învăţase destule despre cum se poartă bărbaţii. Cu cât aş fi rămas mai mult în preajma acestui bărbat, cu atât m-aş fi simţit mai stânjenită.

S-a ridicat odată cu mine. S-a înclinat, iar eu am ieşit din sala de mese. Am luat o lumânare de pe masa din hol şi am început să urc.

Pe scări m-am întâlnit cu nevasta hangiului şi cu servitoarea. Duceau mâncare la catul de sus. Era clar că se servea într-una din cele patru odăi. Deci acest John Field venise în sala de mese doar ca să-mi ceară scuze.

Am intrat în odăiţa mea şi am răsuflat uşurată când am văzut că are cheie. Am răsucit-o în broască şi m-am simţit în siguranţă.

Era o căldură sufocantă, aşa că m-am dus la fereastră şi am descoperit, spre încântarea mea, că pot s-o deschid, iar după ce a intrat puţin aer parcă se mai putea respira.

M-am aşezat pe taburet. Trebuie să fi fost aproape ceasul zece. A doua zi aveam să plecăm dis-de-dimineaţă. Nu mai era mult de stat acolo şi ce bucurie când or să vină zorii.

Apoi, deodată, o adiere intrată pe fereastră mi-a stins lumânarea. Am oftat, dar o vreme n-am mai încercat s-o aprind. Era Crai Nou şi o noapte senină, aşa că ochii mi s-au acomodat repede cu obscuritatea şi puteam să văd binişor.

Abia atunci am observat crăpătura de lumină din perete. M-am holbat surprinsă, apoi m-am ridicat să o privesc mai bine.

Dumnezeule, mi-am zis. Aici trebuie să fi fost cândva o uşă care a fost bătută în scânduri.

Da, asta era. Bătută în scânduri, dar nu cu prea mare pricepere. Cămăruţa asta a mea trebuie să fi dat cândva în odaia de alături - fusese probabil un fel de vestiar şi se vedea că existase o uşiţă de comunicare între cele două. Cineva trebuie că hotărâse să fie închisă definitiv, ca să facă aici o cămăruţă pentru servitoare.

Crăpătura aceea subţire din perete n-ar fi fost vizibilă dacă n-ar fi fost întuneric aici şi lumină în odaia de dincolo. Pe când o cercetam, am auzit murmur de voci. Am crezut mai întâi că vin de pe coridor. Apoi mi-am dat seama că se auzeau prin crăpătura din perete.

John Field şi prietenii săi discutau aprins. Am dat din umeri. Mi l-am închipuit şezând la masă şi servindu-se din purcelul de lapte adus de nevasta hangiului şi servitoare.

Apoi, deodată, mi-am auzit numele şi am tresărit. Am lipit urechea de crăpătură şi i-am recunoscut vocea lui John Field.

— Carlotta Main... moştenitoarea... o Eversleigh... Să fie aici tocmai acum...

Un murmur de voci.

— Ar trebui să-l omor pe hangiu. I-am spus clar să nu fim deranjaţi...

— Nu-i decât o fată...

— Da... dar din familia Eversleigh...

— Ai vorbit cu ea?

— O frumuseţe, l-am auzit chicotind. O domnişoară tare încrezută.

— Se vede că ţi-a cam plăcut. Ai grijă, Hessenfield.

Hessenfield, mi-am zis. Spusese că-l cheamă John Field. Deci îmi dăduse un nume fals. Aşadar nu era o treabă obişnuită, doar de dus un bolnav la doctor. Şi de ce ar fi fost nevoie de şase oameni pentru asta? Doar dacă, bineînţeles, nu erau servitori; dar,

din frântura de conversaţie pe care o auzisem, nu părea să fie cazul.

Apoi l-am auzit iar:

— Aprigă fiinţă, am impresia. O adevărată frumuseţe.

— Nu e momentul pentru astfel de distracţii.

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. N-o să avem probleme cu domnişoara cea semeaţă. Pleacă în zori. Am tras-o de limbă.

— Crezi că ai făcut bine...

— Bine? Ce vrei să spui...?

— Că te-ai arătat. Că te-ai dus să vorbeşti cu ea...

— Ei, era cazul să-mi cer scuze.

— Se putea să nu faci tu pe galantul? Dacă te-a recunoscut?

— De unde? Nu ne-am mai văzut niciodată.

— Să nu pomenească de tine...

— N-o să aibă ocazia.În câteva zile vom fi departe... Nu-ţi mai face atâtea griji, Durell. Şi-acum... hai să mâncăm.

Am auzit uşa închizându-se şi s-a făcut linişte. Trecuseră probabil în odaia de alături, să se înfrupte din purcelul de lapte.

Am aprins lumânarea şi m-am întors pe taburet.

Se întâmpla ceva foarte misterios şi, într-un fel, eram şi eu implicată. Mă neliniştea cât de mult îi deranja prezenţa mea. Ce-a vrut să spună când a zis că l-aş fi putut recunoaşte pe cel care-şi spunea John Field? Iar numele lui adevărat era Hessenfield. De ce să-şi fi dat un nume fals? Pentru că nu voia să-i fie cunoscut în caz că s-ar fi descoperit ce face.

Urma o noapte grea şi nu mă aşteptam să pot dormi prea mult. Mi-am scos jacheta. Nici nu mă gândeam să mă dezbrac de tot. Oricum, n-aveam nici un veşmânt de noapte; erau toate în desagi.

M-am întins pe patul de scânduri, am suflat în lumânare şi m-am pomenit pândind crăpătura din perete.

Să tot fi trecut de miezul nopţii când am zărit o licărire de lumină. M-am dus lângă perete şi am pus urechea la crăpătură.

Nici o conversaţie. Vădit lucru, în odaie era o singură persoană. După un timp, lumina s-a stins.

Am dormit pe apucate restul nopţii şi, cum s-a crăpat de ziuă, m-am pregătit de plecare. Îi plătisem hangiului de cu seară şi îi spusesem că s-ar putea să plec înainte să se trezească cei ai casei. Îmi lăsase pe masă nişte bere de malţ şi şuncă rece cu pâine, şi mai era un urcior cu apă şi o cană. M-am folosit de ele în liniştе şi mi-am luat micul dejun.

În timp ce mâncam, am auzit mişcare pe coridor şi am presupus că şi vecinii mei se treziseră.

M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe unul din ei îndreptându-se spre grajduri.

La un moment dat am auzit scârţâitul scărilor.

Eram gata. Am deschis uşa şi am aruncat o privire. Era linişte. Apoi am auzit o respiraţie grea şi un gâfâit, ca şi cum cineva ar fi suferit.

Am făcut câţiva paşi pe podest. O uşă era întredeschisă şi am auzit din nou gâfâitul.

Am deschis uşa şi am privit în odaie.

— Pot să vă ajut?, am întrebat.

De multe ori după aceea m-am tot gândit cum poate o singură clipă să-ţi schimbe întreaga viaţă şi m-am întrebat cît de diferite ar fi fost toate dacă aş fi rămas atunci în odaia mea până la plecarea grupului care îşi dorise atât de mult să rămână de taină.

Dar m-a luat curiozitatea pe dinainte şi, când am deschis uşa şi am privit înăuntru, am făcut un pas fatal.

În pat zăcea un bărbat. Avea sânge pe veşminte şi faţa îi era albă ca laptele. Avea ochi mari şi sticloşi şi arăta cu totul altfel faţă de ultima oară când îl văzusem.

Dar l-am recunoscut pe dată. Am alergat spre pat.

— Generale Langdon, am zis. Ce căutaţi aici?

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că cineva intrase în odaie. Nu era cel care îşi spunea John Field, ci unul din ceilalţi.

Mă privi îngrozit. Scoase sabia şi, pentru o clipă, am crezut că o să mă străpungă.

Apoi apăru John Field.

— Stai, strigă. Ce faci, smintitule?

Îi zbură celuilalt sabia din mână. Am auzit-o zăngănind pe podea şi m-am holbat la ea îngrozită.

— Îl... îl cunoaşte, zise bărbatul. Pe toţi sfinţii, trebuie să moară.

— Nu aşa repede, zise John Field Hessenfield, încât fu clar că el e şeful. S-o omori... aici! Ai înnebunit. Ce ne-am face atunci? I-am pune pe urmele noastre şi n-am mai reuşi să trecem.

— Trebuie să scăpăm de ea, spuse bărbatul care voise să mă ucidă. Nu înţelegi? Ştie... Ştie cine e el.

E o senzaţie ciudată să priveşti moartea în faţă, dar chiar asta făceam. Eram înspăimântată şi nu puteam decât să mă gândesc că aş fi putut aşa de uşor să zac acum pe podeaua odăii, cu o sabie în inimă.

— Mai bine s-o scoatem imediat de aici, zise Hessenfield. Nici o clipă de pierdut.

Făcu un pas spre mine şi mă înşfăcă de braţ cu atâta putere încât am tresărit de durere.

— Va trebui să vină cu noi, zise.

Bărbatul care voise să mă ucidă se mai linişti un pic. Dădu din cap.

— Nu putem să ne descotorosim de ea aici, smintitule, zise Hessenfield.

— Haidem.

Intraseră şi ceilalţi în odaie.

— Ce-i cu asta? zise unul.

— Vecina noastră de cat, făcu Hessenfield. Haideţi. Scoteţi-l pe General. Duceţi-l cu grijă. Şi în linişte, pentru Dumnezeu, în linişte.

Mă trase de-o parte şi doi dintre oameni păşiră înainte şi îl ridicară încet pe general. Acesta gemu. Priveam uimită şi mută cum îl scoteau din odaie.

Hessenfield tot mă mai ţinea de braţ.

— Halde, zise.

Mă târî pe culoar. În dreptul cămăruţei mele se opri şi trânti uşa de perete.

— Să nu rămână nimic în urmă, spuse.

— Nu mai e nimic. Ce vrei să faci?

— Linişte, şuieră el. Fă cum îţi spun, sau ăsta ţi-e sfârşitul.

Aerul proaspăt al dimineţii îmi umplu plămânii şi am început să gândesc limpede. Ce căuta Generalul Langdon cu oamenii aceştia? Ultima oară când am auzit de el, era închis în Turn.

N-aveam timp de gândire. Mă zoreau spre grajduri.

Unul din bărbaţi încălecă un cal, iar Generalul fu ridicat lângă el.

M-au aşezat pe un cal mare, negru şi Hessenfield a încălecat în spatele meu.

— Nu uitaţi de calul ei. Trebuie să-l luăm cu noi. Gata.

Şi am plecat.

N-am să uit niciodată drumul acela. Am încercat să vorbesc, dar nu-mi răspundea. După vreo cinci mile, i-au dat drumul calului meu. Îl încurca. Apoi ne-am continuat drumul.

N-avea nici un rost să protestez. Răpitorul meu mă ţinea strâns. Ştiam că sunt în pericol iminent; că motivul pentru care omul acesta se înfuriase atât de tare găsindu-mă acolo era că avea de ascuns ceva de mare importanţă. Acum ştiam ce: prezenţa Generalului Langdon.

Gândurile începură să mi se aşeze într-o oarecare ordine.

Generalul Langdon venise la Eversleigh în încercarea de a recruta oameni pentru cauza iacobită. Voia să-i ridice împotriva actualului Rege şi să-l aducă pe James înapoi pe tron. Apoi fusese descoperit şi trimis în Turn. Iar acum, uite-l - foarte bolnav, e adevărat, dar în libertate.

Să tot fi fost pe la amiază când am ajuns la o pădure. Am pătruns în ea şi ne-am oprit puţin. Era clar că ei ştiau unde ne aflăm şi se grăbiseră să ajungem alci. Era şi un izvor şi caii s-au

putut adăpa. Generalul fu întins pe o pătură şi unul dintre oameni aduse nişte pâine şi şuncă şi o butelcă cu bere de malţ.

— Toate bune până acum, zise Hessenfield.

Mă privi sardonic.

— Îmi pare rău că suntem nevoiţi să te încurcăm în felul ăsta, domnişoară Main. Dar îţi dai seama, nu-i aşa, că dumneata ne-ai încurcat pe noi cu mult mai mult.

— Ce se-ntâmplă aici? am întrebat, încercând să-mi ascund teama cu o dovadă de bravură.

— Scumpă doamnă, nu dumneata pui întrebări. Tot ce ai de făcut - dacă îţi preţuieşti viaţa - e să ne dai ascultare oarbă.

— Nu-ţi mai pierde timpul cu fătuca, zise cel care voise să mă ucidă. Aici ar fi tocmai bine să scăpăm de ea.

— Nu fi aşa nerăbdător, prietene. Avem un ţel. Tot ce contează e să-l îndeplinim.

— Ea e o primejdie.

— O primejdie mică, pe care nu vrem să o transformăm într-una mare.

— Văd bine că ai alte planuri cu ea. Vrem să ştim şi noi, Hessenfield.

Hessenfield îl lovi pe neaşteptate şi omul rămase întins pe iarbă.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, zise, că eu dau ordinele. Nu te teme, voi avea grijă să nu fim trădaţi. O să ne ocupăm şi de ea... dar numai când treaba asta n-o să ne bage în bucluc.

Se întoarse spre mine.

— Cred că eşti obosită. Am mers mult. Aşează-te...aici.'

M-am dat de-o parte şi m-a prins de braţ.

— Am spus să stai jos, repetă el arcuindu-şi sprâncenele şi clipind, dar cu buzele strânse a cruzime. Cum nu uitasem de sabia pe care o purta la şold, am dat din umeri şi m-am aşezat.

Se aşeză lângă mine.

— Mă bucur că eşti rezonabilă. O judecată sănătoasă e de mare ajutor. Iar dumneata, domnişoară Main, ai nevoie de toate

ajutoarele pe care le poţi aduna; te afli într-o situaţie oarecum periculoasă. Înţelegi?

— Ce faceţi cu Generalul Langdon?

— Îl salvăm viaţa. Nu e o faptă de ispravă?

— Dar e... e prizonierul Regelui.

— A fost.

— Adică...?

— Ţi-am mai spus, domnişoară Main, că nu dumneata pui întrebările. Ascultă-mă pe mine şi, cine ştie, poate îţi salvezi pielea.

Am tăcut. El se ridică şi se îndepărtă, apoi reveni cu nişte pâine şi şuncă pentru mine. Am întors capul.

— Ia-le, tună el.

Le-am luat.

— Şi mănâncă-le.

— N-am chef să mănânc.

— Ba ai să le mănânci.

Stătea în faţa mea, cu picioarele depărtate, şi mă privea. Am înghiţit puţină pâine şi nişte suncă. Apoi veni cu o butelcă cu bere de malţ, se trânti lângă mine şi îmi întinse butelca. Am băut o înghiţitură. Zâmbi şi o duse la gură.

— O să bem amândoi din butelcă, zise. Ca dintr-un pocal al dragostei.

Atunci am simţit un fior de teamă, căci mă privea într-un fel pe care îl înţelegeam prea bine. Mi-am adus aminte ce spusese unul dintre ei: „Ai tu ceva de gând cu ea, Hessenfield. Doar ştim ce-ţi poate pielea".

Mi-am dat seama că eram la discreţia lui. Ceilalţi m-ar fi ucis şi mi-ar fi aruncat trupul într-un pârâu sau l-ar fi îngropat la rădăcina vreunui copac şi nimeni n-ar fi aflat vreodată ce s-a întâmplat cu mine. Aş fi dispărut pur şi simplu... cum dispăruse Beau.

Se întinse lângă mine şi începu să mănânce pâine cu şuncă şi să bea din butelcă.

— Eşti curajoasă, am văzut. Să nu crezi că n-am observat cum îţi scapără ochii. Dă-ţi seama că eşti în mare pericol. Speranţa

dumitale e în mine, ştii bine. Ai picat într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte... pentru dumneata la fel ca şi pentru toţi ceilalţi. Prea ai fost curioasă, domniţă. De ce n-ai plecat mai departe când ai văzut că nu mai sunt odăi la han? De ce ai intrat în odaia aceea unde nu-ţi fierbea oala? Se aplecă spre mine. Dar să ştii, continuă încetişor, că-mi pare bine că s-a-ntâmplat aşa.

Nu i-am răspuns.

Mă întrebam ce mă mai aşteaptă. Ştiam că mă doreşte. Era genul de bărbat cu multe ibovnice, răspândite în toată ţara. Semăna mult cu Beau. Nu voia să mă ucidă, cum ar fi făcut ceilalţi, cel puţin nu înainte să-mi fie ibovnic.

Eram în primejdie de moarte, dar, ciudat, de la dispariţia lui Beau nu mă mai simţisem niciodată atât de plină de viaţă.

După două ore în pădure, am pornit din nou la drum. Îi simţeam prezenţa aproape, iar el îşi dădea seama de asta. I se citea în priviri că îl amuză; dar mi-am impus să fiu cu ochii în patru. Era la fel de aprig ca toţi ceilalţi.

Păreau să meargă spre un loc anume şi mi-am dat seama curând că ne îndreptam spre sud. Din când în când aveam impresia că simt în nări mirosul mării. Ne-am ţinut departe de drumurile bătute şi, în cele din urmă, am ajuns la o casă izolată. Dădea spre mare, dar, cât cuprindeai cu ochii, nu se zărea vreo aşezare.

Am pătruns în curte şi am descălecat. Tot drumul nu mă gândisem decât cum să scap de ei. Era clar că n-avea să fie prea uşor, dar, numai la gândul că aş putea fugi, mă însufleţeam. Îmi imaginam cum i-ar apuca furia şi groaza când ar descoperi că am dispărut, iar asta mă făcea să mă simt ceva mai bine.

Un lucru îmi era clar: generalul Langdon nu era reţinut împotriva voinţei lui; şi mai ajunsesem la concluzia că ei îl salvaseră din Turn. O acţiune de-a dreptul temerară, dar ştiam deja că dacă Hessenfield îşi pune în minte să facă ceva e aproape sigur c-o să reuşească.

Să fie, oare, cu toţii membri ai acelei organizaţii iacobite atât de des pomenite, hotărâţi să-l sule pe tron pe James? Că Generalul Langdon era unul dintre aceştia, ştiam deja. Îmi dădeam seama în ce intrigă periculoasă picasem, fără ca măcar să-mi pese de una sau alta dintre părţi.

M-au împrâncit în hol. Totul părea pustiu.

— Să faceţi bine să căutaţi peste tot, zise Hessenfield. În fiecare odaie, în fiecare colţişor.

Am privit în jur.

— Ce plăcut e în casa asta, făcu Hessenfield agale. Ce noroc că o avem.

— De unde ştiaţi că o să fie goală?

Ridică un deget, într-un gest aproape jucăuş.

— Se poate, draga mea?! De câte ori să-ţi spun să nu pui întrebări?

I-am întors spatele enervată; am zărit cum încep să-i sclipească ochii şi m-a trecut un fior de nelinişte, dar nu bag mâna în foc că nu era şi un dram de plăcere.

Unul dintre bărbaţi, pe care îl strigau Geoffrey, se întoarse în hol.

— Totul în ordine.

— Bine. O să ţinem un consiliu de război. Dar mai întâi duceţi Invalidul într-un pat.

— Piciorul îi sângerează rău, am zis. Are nevoie de îngrijire.

Mă priviră amândoi.

— Are dreptate, zise Hessenfield. Unul dintre voi să facă bine să meargă după doctor. Ştiţi unde.

— Mă duc eu, făcu Durrell.

— Dă-i drumul.

— Sângerarea trebuie oprită fără întârziere, am zis.

— Urcaţi-l, şi o să ne mai uităm o dată la piciorul lui, ordonă Hessenfield.

Mă apucă strâns de braţ, iar doi dintre ei îl urcară pe General pe scări. Hessenfield şi cu mine veneam în urmă.

Casa era deretícată. Nu înţelegeam de ce trebuia să fie pustie. O scară largă ducea până la un podest şi Generalul fu dus într-o odaie şi culcat într-un pat cu baldachin.

I-au scos pantalonii şi i-au tălat izmenele. Avea pe coapsă o rană urâtă. Le-am spus că trebuie spălată şi bandajată. Aşa poate că s-ar opri şi şuvoiul de sânge.

— Aduceţi-i apă, spuse Hessenfield.

— Vreau şi feşe, am zis.

Se pare că nu existau feşe, dar unul dintre ei găsi o cămaşă bărbătească într-un dulap şi am sfâşiat-o.

— Cum s-a ales cu rana asta?

Şi Hessenfield mă apucă de umăr, râzând, amintindu-mi că fusesem din nou prea curioasă. Întrebările erau interzise - din partea mea, cel puţin.

— Vă daţi seama că trebuie să oprim sângele, am zis. Dacă nu, o să moară. Cred că ştiu cum se face.

Mi-am amintit cum, odată, Damaris s-a tăiat rău la mână, iar Leigh i-a oprit sângerarea. Atunci l-am privit fascinată, iar acum îmi aduceam aminte.

— Am nevoie de un băţ tare.

Linişte. Apoi Hessenfield zise:

— Găsiţi-i ceva.

Găsiră pe masa de toaletă un băţ de scărpinat pe spate; era lung şi subţire, dar rezistent, făcut din abanos şi cu gheare sculptate la capăt.

Am căutat punctul unde se simte pulsaţia, am pus deasupra un petic de pânză, apoi am înfăşurat o faşie de bandaj, lăsând o buclă în care am băgat băţul. L-am legat zdravăn, apoi am răsucit încet, strângând bandajul, aşa cum văzusem la Leigh. Nu trecu mult şi sângerarea abundentă se opri.

M-am aşezat pe marginea patului, îngrijorată, şi l-am vegheat cu atenţie pe General. Ceilalţi îl priveau cu toţii. Se vedea că e grav rănit şi mă întrebam cît de mult îl stânjenise rana evadarea din Turn.

După mult timp a ajuns şi doctorul. Se vedea că e nervos şi am presupus că era un iacobit, din moment ce fusese adus în casă.

I-am spus ce făcusem. El zise: bine, bine, iar eu am simţit că îmi vin în fire.

— A pierdut mult sânge, zise. Încă puţin şi i-ar fi putut fi fatal. Ceea ce aţi făcut s-ar putea să-i fi salvat viaţa.

Nu mai puteam de bucurie. Hessenfield mă privi cu un fel de mândrie de proprietar care mă amuză şi, de ce să nu recunosc, mă înveseli puţin.

Cel pe care îl chema Durrell mă scoase din odaie şi mă duse în cea de alături. Rămase cu mine să mă păzească. Ştiam că, dacă ar fi fost după el, s-ar fi descotorosit de mine pe loc.

Nu era tânăr; să tot fi avut vreo cincizeci de ani. I se citea fanatismul pe faţă; mi-am zis că e genul care se ataşează unei cauze şi i se devotează în întregime. Cu totul altfel decât Hessenfield, pentru care, eram sigură, viaţa era făcută să te bucuri de ea, oricât de importante ar fi misiunile pe care le ai de îndeplinit. Hessenfield trebuie să fi fost cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr decât bărbatul acesta. Avea vreo treizeci, cred, deşi, ca şi Beau, părea mai tânăr decât era. Aş fi vrut să nu-l mai tot compar cu Beau.

L-am auzit pe doctor plecând. Hessenfield intră în încăpere zâmbind.

— O să se facă bine, zise. Dacă ar mai fi pierdut mult sânge, i-ar fi fost fatal. Vezi, Durrell, doamna noastră se dovedeşte a fi folositoare ca membru al grupului. Poate, cine ştie, se va dovedi şi mai folositoare. Mai întotdeauna e şi ceva bun într-o companie feminină.

Durrell se apropie de el şi îi şopti:

— Îţi dai seama că cineva trebuie să o păzească tot timpul?

— Am să fac din asta plăcerea mea personală.

— Tot timpul... te-ai gândit ce înseamnă asta?

— Tot timpul va fi doar o zi sau două.

— Ar putea fi o săptămână.

— Nu! Cel mult trei zile.

— După cum o fi vremea, zise Durrell.

Am presupus atunci că veniseră să aştepte o corabie care să-i ducă în Franţa.

Începeam să pun cap la cap fragmentele care compuneau întreaga poveste.

Cei doi au ieşit şi au trimis pe unul dintre tineri, pe nume James, să mă păzească. James era foarte tânăr, cred că nu avea mai mult de optsprezece ani; un băiat zelos şi, eram convinsă, dornic să-şi dea viaţa pentru cauza lui.

Ajunsesem să-i cunosc pe toţi. Hessenfield, Durrell, James, Shaw şi Carstairs. James era fiul lui Carstairs. Făceau parte din nobilime, cred, şi trăiseră o vreme la Curte. Hessenfield era în mod clar conducătorul - spre norocul meu, căci, dacă ar fi fost după Durrell, aş fi fost moartă până acum. Durrell mă considera o povară şi îl cam înţelegeam. Cel puţin le fusesem folositoare îngrijindu-l pe General, iar viaţa Generalului era de cea mai mare importanţă pentru ei, altfel de ce şi-ar fi riscat propriile vieţi pentru a o salva pe a lui?

Era ca într-un vis. De fapt, mă tot gândeam că o să mă trezesc şi o să descopăr că într-adevăr a fost un vis. Era atât de ciudat să mă pomenesc într-o casă misterioasă, care arăta de parcă fusese locuită până cu câteva minute înainte de sosirea noastră pentru ca apoi să se golească într-un mod miraculos. Aveam să descopăr în bucătării şunci şi hălci de carne de vacă şi de berbec; în cămară erau plăcinte şi pateuri - mâncare din belşug pentru un grup întreg, timp de cel puţin o săptămână. Era clar că sosirea noastră fusese aşteptată şi pregătită. Iar eu picasem în mijlocul acestei aventuri fantastice, şi mă pomenisem cu sabia lui Damocles deasupra capului, căci abia dacă eram tolerată. Un singur pas greşit şi ăsta mi-ar fi fost sfârşitul. Fusesem lăsată în viaţă din cauză că cel pe care îl chema Hessenfield îşi făcuse cine ştie ce planuri în legătură cu mine. Nimerisem într-o conspiraţie periculoasă şi devenisem părtaşă la ea.

N-aveam nevoie să mi se explice ce se întâmplă. Era clar ca lumina zilei. Erau iacobiţi; Generalul Langdon încercase să strângă o armată care să lupte pentru James; fusese descoperit şi întemniţat şi urma să fie condamnat la moarte. Atunci un grup de conspiratori îndrăzneţi, în frunte cu Hessenfield, îl salvase din Turn şi încercau să-l scoată din ţară. De aceea se aflau în casa asta: aşteptau corabia care să-i ducă în Franţa, unde să se alăture Regelui James la St.-Germain-en-Laye.

Faptul că descoperisem atâtea fără să mi se fi spus nimic dovedea cât sunt de vulnerabili. Dacă aş fi fugit şi aş fi dat alarma înainte ca ei să apuce să iasă din ţară, ştreangul sau securea i-ar fi aşteptat pe toţi.

Aşa că nu era de mirare dacă cineva considera că cel mai bine ar fi fost să se descotorosească de mine pe loc, să-mi îngroape undeva trupul, iar dispariţia mea să rămână misterioasă, ca şi în cazul lui Beau. Mă întrebam dacă Beau nu păţise cumva ceva asemănător.

Se lăsă seara.

Am coborât cu toţii să mâncăm în bucătăria cea mare. Uşile erau încuiate şi zăvorâte şi nimeni n-ar fi putut pătrunde prea uşor.

Am stat cu ei la masă fără să conversăm cine ştie ce, şi asta din cauza mea. Durrell se temea să spună prea multe cu mine de faţă. Mi-era tot mai clar că, dacă ar fi putut, m-ar fi omorât.

Mâncară cu poftă, spre deosebire de mine. Închinară pe faţă în onoarea adevăratului Rege. Aici nu mai erau nevoiţi să închine în taină pentru Regele De Peste Mare.

— Vom merge la culcare devreme, zise Hessenfield. S-ar putea ca salvatorii noştri să fie aici mâine dimineaţă.

— Dele Domnul ca mâine la vremea asta să fim plecaţi, făcu Durrell.

— Să te audă Dumnezeu, întări Hessenfield.

Durrell privi spre mine.

— Pe ea puteţi s-o lăsaţi în seama mea, zise Hessenfield şi pe buzele lui Durrell apăru un zâmbet acru.

Hessenfield mă apucase de braţ.

— N-am să mă mişc de aici, am zis. Aveţi cuvântul meu...

— Că n-o să încerci să fugi? adăugă Hessenfield. Aş fi mai liniştit dacă te-aş avea mereu sub ochi.

Din nou zâmbetul acela afectat.

Salută pe fiecare şi, ţinându-mă în continuare de braţ, mă scoase din odaie.

Am intrat în cea pe care o alesese pentru el însuşi. Era un dormitor foarte plăcut, cu un pat cu baldachin drapat în catifea verde.

Încuie uşa şi se întoarse spre mine.

— În sfârşit, putem sta de vorbă, zise. Îmi pare rău, domnişoară Main, că suntem nevoiţi să te ţinem ostatică, dar trebuie să ne chibzuim şi noi cât putem mai bine, eşti de acord?

— Întotdeauna e înţelept să le chibzuieşti pe toate, am mormăit.

— Iar dumneata eşti înţeleaptă. Văd bine... aproape mereu. Dar poate că nu aşa de înţeleaptă ca de obicei, azi dimineaţă, când te-ai băgat în treburi care nu te privesc.

— N-am vrut să mă bag. Crede-mă că nu mă interesează conspiraţiile şi contra-conspiraţiile voastre.

— Mă rog, te interesează sau nu, ai devenit părtaşă la asta.

Îşi scoase tunica şi începu să-şi descheie vesta.

— Cred, zise, că vei găsi patul acesta mai confortabil decât cel de noaptea trecută. A fost mizerabil, nu-i aşa? Mi-a părut rău că ai fost nevoită să dormi acolo. Sunt sigur că n-ai prea închis ochii.

M-am dus spre el şi mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Dă-mi drumul. Ce crezi că o să se întâmple? Crezi că ai mei or să stea cu mâinile în sân fără să le pese că sunt răpită în felul acesta?

— Draga mea Carlotta. Pot să-ţi spun aşa? Domnişoară Main nu ţi se potriveşte câtuşi de puţin. Carlotta, dragă. N-or să-ţi dea de urmă. Ai plecat de la han, cu cal cu tot, dis-de-dimineaţă, aşa

cum stabiliseşi; te-ai dus să te întâlneşti cu rândaşii tăi, cale de o milă. Era în zori. Nu era nimeni prin preajmă. Un hoţ de drumul mare te-a pândit şi te-a jefuit de tot ce aveai. Iute din fire cum eşti, ai început o luptă în care ai fost ucisă. El ţi-a îngropat trupul în pădure sau l-a aruncat într-un torent sau aşa ceva. O explicaţie mult mai plauzibilă decât că ai nimerit într-un grup de oameni disperaţi, dintre care unul e într-atât de galant încât o să te mai lase o vreme să trăieşti... dacă meriţi.

— Îţi place să glumeşti cu lucrurile astea.

— Îmi place fiindcă sunt fericit că sunt aici cu tine.

Mă luă în braţe şi mă ţinu strâns aşa, neputincioasă.

— Probabil, am zis, vrei să-mi arăţi că eşti mult mai puternic.

— N-ar avea nici un rost, nu-i aşa? De ce să învederezi ceva ce sare-n ochi? Dar îmi stârneşti dorinţa.

— Regret că nu-ţi pot întoarce complimentul.

— O să te răzgândeşti.

— Deci... pentru asta mi-ai salvat viaţa.

— O cauză demnă.

— Eşti... neruşinat.

— Ştiu. Dar nici tu nu eşti chiar foarte virtuoasă, nu-i aşa, Carlotta?

— Mă îndoiesc că ştii ceva despre mine.

— Nu ţi-ar veni să crezi câte ştiu.

— Îmi cunoşti familia. Ar trebui să-ţi fie de ajuns ca să-ţi dai seama că n-or să stea cu mâinile în sân în timp ce eu sunt tratată în felul acesta.

— Aş putea să te am foarte uşor, vezi bine... acum... pe loc. Te ulţi în jur după o cale de scăpare. Să zicem că ţipi. Cui i-ar păsa? Abia că l-ai chema pe Durrell cu sabia lui. Eşti prinsă în cursă, scumpă Carlotta. La discreţia celui care te-a răpit. În astfel de împrejurări, nu-ţi mai rămâne decât să te supui. Scapi de o mulţime de neplăceri.

M-am smuls din braţele lui, am fugit la uşă şi am început să dau cu pumnii în ea.

— Uite, la așa ceva nu mă așteptam din partea ta. Cine crezi că o să-ți sară în ajutor în casa asta? Păstrează-ți energia pentru scopuri mai bune.

Mă apucase de umăr și mă conduse înapoi în odaie.

— Ești irezistibilă și în noaptea asta vom fi îndrăgostiți. Asta mi-am dorit de când te-am văzut. Ești o ființă foarte atrăgătoare, Carlotta. Ești o tentație, o promisiune. Ești făcută pentru iubire... iubirea pe care o știu eu.

— Iubire, am strigat. N-aș crede că ai idee ce înseamnă. Vrei să spui poftă trupească, nu-i așa? Sunt la discreția ta. Ești pornit pe siluire - o faptă demnă de un gentleman, bag seama, și nu mă îndoiesc că că ești tare priceput la asta. E ușor, nu-i așa, să pui ochii pe câte o femeie lipsită de apărare, care nu e în stare să se lupte cu tine. Ce elegant. Te disprețuiesc... Field... Hessenfield, cum ți-o fi numele. N-ai nici măcar curajul să-ți mărturisești adevăratul nume și te ascunzi sub unul fals. Ascultă ce-ți spun, dacă am să scap cumva de aici, n-am să te uit vreodată.

— Sper. Am de gând să te fac să-ți amintești de mine până la sfârșitul zilelor tale.

— Cu groază... cu scârbă... da, cred că ai dreptate. În felul ăsta o să-mi amintesc de tine.

— Nu, mai degrabă altfel.

Îmi cuprinse umerii cu brațul, cu o blândețe ciudată. Mă împinse pe taburet și îngenunche la picioarele mele; mă luă de mâini și îmi zâmbi. Ochii îi sclipeau. Am observat că erau aurii și mi-am amintit din nou de Beau. Așa arăta și el înainte să facem dragoste.

Îmi sărută mâinile exact ca și Beau și zise:

— Ești tare nefericită, Carlotta. Am să fac să nu mai fii așa.

Am încercat să-mi retrag mâinile.

— Nu știi nimic despre mine, am strigat.

— Știu multe, îmi răspunse. Îl cunosc pe Beaumont Granville... foarte bine.

Am închis ochii. Scena asta avea ceva ireal în ea. Dacă m-ar fi avut cu forța, brutal, sălbatic, mi s-ar fi părut o urmare mai

firească şi, oricum, m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Dar vorbele acelea despre Beau m-au înfricoşat.

— Era prieten cu tata, zise. Venea des pe la noi. Ţinea la mine în mod deosebit şi stăteam mereu de vorbă.

— Despre mine vorbea?

— Vorbea despre toate femeile lui.

— Toate femeile lui!

— Avea o mulţime. Cunoştea femeile de la paisprezece ani. Era foarte sincer cu mine. Spunea că o să se ocupe de educaţia mea. Nu e nevoie să-ţi spun la ce latură a educaţiei se gândea.

— Nu vreau să mai aud o vorbă.

— Draga mea, eu sunt cel care hotărăşte ce trebuie şi ce nu. Ştiu că încă te mai gândeşti la el, nu-i aşa? Cât a trecut de când a dispărut? Trei ani. Patru. Cam ce crezi că s-a-ntâmplat cu el?

— Poate că a fost ucis aşa cum ai de gând să faci cu mine.

Căzu pe gânduri.

— Avea mulţi duşmani. La un bărbat ca Beaumont Granville e de aşteptat. Mai toată lumea crede că a plecat din ţară. I se mai întâmpla să dispară o perioadă, din când în când. De obicei din cauza creditorilor sau a vreunei afaceri care-i dădea dureri de cap.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că trebuie să ţi-l scoţi din minte. Ai ajuns să-i proslăveşti amintirea. N-o merită, Carlotta.

— Încă o calitate pe care ţi-o descopăr. Câtă loialitate faţă de prieteni.

— Da, într-un fel mi-a fost prieten, dar tu însemni mai mult pentru mine.

Am râs.

— Ieri pe vremea asta, abia te cunoşteam. Ce n-aş da să nu te fi-ntâlnit.

— Nu prea cred. Mă iuă de încheietura mâinii. Simt că inima îţi bate grăbit, Carlotta. O, între noi doi are să fie ceva minunat. Sunt

sigur. Dar vreau să încetezi să mă mai compari cu Beaumont Granville.

— Nici nu mi-a trecut prin minte...

— Mulţumeşte-te să spui adevărul, Carlotta. Adevărul e cu mult mai interesant decât minciunile.

— Of, dă-mi drumul de aici. Promit să nu sufiu o vorbă despre ce-am văzut. Dă-mi un cal. Lasă-mă să plec. Găsesc eu drumul până la Eyot Abbas. Am să le spun că m-am rătăcit. Pot să scornesc o poveste plauzibilă. Îţi promit că tu şi trupa ta nu veţi avea de suferit din partea mea.

— Prea târziu, Carlotta. Eşti deja aici, în cursă. O cursă dintre cele mai încântătoare, te asigur.

— La capătul căreia mă aşteaptă moartea...? am întrebat.

— Asta depinde de tine. Ai să-mi ţii de urât şi în fiecare noapte am să aştept cu nerăbdare să-mpărtăşim alte desfătări. Ai auzit de Şeherezada? Îşi depăna poveştile şi, pentru măiestria ei, era lăsată în viaţă încă o zi. Eşti un fel de Şeherezadă, Carlotta, iar eu sunt Sultanul tău.

Mi-am îngropat obrazul în palme. Nu voiam să-mi poată vedea chipul. Aducând vorba de Beau îmi stârnise amintirile despre odaia de la Enderby Hall. Cea în care ne aflam nu era departe şi îmi amintea încă şi mai mult de Beau. Mi-era frică de mine însămi. Simţeam că dacă m-ar atinge un bărbat n-aş putea rezista iluziei şi m-aş lăsa pradă visului.

— Încetează să-l mai regreţi pe Beaumont Granville. Ai fi fost nefericită cu el. Ai tăi aveau dreptate când încercau să-ţi împiedice măritişul. Beaumont nu era în stare să fie credincios unei femei mai mult de o săptămână. Era de-a dreptul cinic. Vorbea despre ele cu mine... şi cu alţii, nu mă îndoiesc. Vorbea şi despre tine, Carlotta.

Am repetat, pierdută:

— Vorbea despre mine!

— Avea de gând să se însoare cu tine pentru averea ta. Numai pentru averea ta, Carlotta. Dar niciodecum fără tragere de inimă.

O avere pe cinste şi o nevestică iubitoare. Îmi povestea cum e cu tine. Îmi descria momentele petrecute împreună - la Enderby Hall, nu-i aşa? Aşa vorbea despre femei. Avea ei o vorbă: înnăscutele. Sunt făcute pentru asta, zicea. Fiinţe adorabil de pătimaşe. Sunt la fel de dornice ca bărbatul. Aşa e Carlotta, zicea. Ce-i mai plăcea! La un moment dat ajungi să te cam saturi de sfioase care nu ştiu să se hârjonească.

— Taci! am ţipat. Cum îndrăzneşti? Te urăsc. Te urăsc. Dacă aş putea, te-aş...

— Ştiu. Dacă ai avea o sabie la îndemână, m-ai străpunge aşa cum te-ar fi străpuns Durrell azi dimineaţă. Îmi datorezi viaţa, Carlotta.

Nu mai ştiam nici eu ce simt. Era şi ruşine, ruşine pentru ceea ce spusese Beau despre mine. Să nu mai văd în viaţa mea odaia aceea de la Enderby. Mama făcuse tot posibilul să mă împiedice şi avusese dreptate. Mă îngrozeam când mă gândeam la el - cum a putut să-mi comenteze simţămintele şi purtarea faţă de acest... discipol al lui.

Hessenfield mă ţinea de haină.

— Hai, Carlotta dragă. Uită-l. A trecut. Poate că putrezeşte în vreun mormânt. Sau poate chiar în clipa asta e în pat cu cineva, care îi poate da mai mult ca tine. Uită-l. Eu te cunosc deja şi te iubesc. Nu eşti o necunoscută pentru mine, Carlotta.

Îmi scosese haina şi acum continua să mă dezbrace, cu mâini neaşteptat de tandre.

M-am eliberat brusc şi am privit în jur. Îmi cuprinse obrajii cu mâinile şi zise:

— Eşti la strâmtoare. Ca o păsăruică prinsă în laţ. Viaţa e trecătoare, scumpă Carlotta. Cine ştie, poate chiar în noaptea asta or să apară alci şi-or să mă prindă. Poate peste o săptămână sau o lună capul n-o să-mi mai stea pe umeri. Viaţa e scurtă. Asta a fost mereu deviza mea: bucură-te de ea cât poţi. Aşa ar trebui să zici şi tu. Cine ar putea spune ce ne aşteaptă mâine pe amândoi? Dar până mâine mai e.

Apoi mă luă în braţe şi mă duse spre pat.

Mă lăsă jos şi am închis ochii.

Inutil să mă împotrivesc. Eram cu totul în puterea lui. Ştiam ce gen de om e. Genul lui Beau. Se învârti prin odaie, apoi stinse lumânarea şi veni lângă mine.

Îmi venea să ţip de furie. Dar, cum spusese şi el, la ce bun? Eram în puterea lui.

L-am auzit râzând în întuneric. Cred că mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu însămi.

Dumnezeu să mă mai înţeleagă. Cred că ar fi trebuit să mă simt înjosită şi umilită; şi chiar mă simţeam, într-un fel, şi totuşi... E greu să-mi explic, doar dacă nu ajung la concluzia că sunt o femeie făcută pentru dragostea carnală şi începeam să-mi dau seama că nu de Beau în persoană îmi fusese dor cât de posibilitatea de a-mi potoli ardoarea trupească în compania cuiva pe măsura mea. Aşa a fost cu Hessenfield. Parcă eram amândoi un singur trup; am şi uitat de ce mă aflu acolo şi, deşi îmi adunasem toată mândria - şi n-ar fi fost puţin lucru în împrejurări obişnuite - n-am putut ascunde că găseam plăcere în confruntarea asta.

Hessenfield şi-a dat seama; nu mai putea de bucurie, şi n-a fost nici pe departe un ibovnic grosolan şi necioplit, cum m-aş fi aşteptat în împrejurările date. S-a purtat de parcă nu-şi dorea nimic mai mult decât să-mi placă mie şi n-a făcut un secret din încântarea pe care o găsea în mine.

Mi-a spus că am fost minunată; că n-a mai simţit niciodată ce-a simţit cu mine.

Mi-a şoptit în întuneric:

— Ce uşor m-aş putea îndrăgosti de tine.

Am tăcut şi nu i-am răspuns la zeflemea. Mă cuprinsese un amestec de ruşine şi extaz.

Ne potriveam ca ibovnici aşa cum mă potrivisem cu Beau. Era în noi amândoi o senzualitate copleşitoare care ne făcea să preţuim fără seamăn senzaţiile pe care ni le provocam unul altuia.

Orice mi s-ar mai fi întâmplat de acum încolo, n-aş mai fi regretat aventura din tot sufletul.

Şi-a dat seama pe loc ce simt. Imediat după primul atac, s-a purtat ca un îndrăgostit, de parcă ar fi vrut să-mi dea de înţeles că îl pare rău că s-a întâmplat aşa.

De cum s-a crăpat de ziuă, a fost la fereastră. Se uita după corabie.

— Nimic, zise, aproape cu uşurare.

A mai trecut o zi, parcă nesfârşită. Priveau cu toţii în zare după corabia care nu mai sosea. I-am pansat rana Generalului. Se vede treaba că eram cea mai pricepută la îngrijiri, şi l-au lăsat bucuroşi în seama mea.

Generalul nu prea îşi dădea seama unde se află, aşa că n-a întrebat ce e cu mine acolo, iar mie mi-a părut bine. După aceea am coborât la bucătărie şi le-am pregătit de mâncare. N-am avut decît să pun masa, căci stăpânul casei, oricine ar fi fost el, o lăsase plină cu provizii.

Mi-a fost cam jenă să dau ochii cu Hessenfield de dimineaţă. Era atât de inteligent, încât şi-ar fi dat seama dintr-o privire ce e în mintea mea, iar eu nu mă puteam preface atât de revoltată cât s-ar fi cuvenit. Nu-i scăpase pasiunea cu care-i răspunsesem pe măsura patimii lui. Era prea versat ca să nu-şi dea seama cum sunt. La un moment dat, a venit şi m-a îmbrăţişat pe la spate şi l-am simţit buzele pe ureche. Se purta cum numai un îndrăgostit s-ar fi purtat. Eram descumpănită.

Mi-era ruşine de ceilalţi, din moment ce ştiau cu toţii ce se întâmplase. Eram sigură că Hessenfield îşi cîştigase deja o reputaţie de aventurier amoros. Doar a ieşit din mâna lui Beau, îmi ziceam.

Ceva tot mă învăţase. Şi anume că nu atât pe Beau îl doream, cât un bărbat care să mă satisfacă aşa cum o făcuse Beau.

S-a făcut seară şi am rămas din nou singuri. În timp ce mă strângea în braţe, îmi spuse:

— Nu-mi pare rău că n-a sosit corabia astăzi.

— Eşti nebun. Pe zi ce trece, eşti în pericol şi mai mare.

— Merită, pentru o noapte cu tine.

Ne-am culcat împreună în patul mare cu baldachin, aşa cum mă culcasem cu Beau în celălalt pat.

— Cred că mă iubeşti un pic, zise.

Nu i-am răspuns, iar el a continuat:

— Cel puţin nu mă urăşti. Oh, Carlotta, cine ar fi crezut că lucrurile or să ia aşa o întorsătură? Asta mi-am dorit de când te-am văzut la han. Nici eu nu le-aş fi potrivit mai bine...

Apoi mă sărută şi am încercat să-mi înfrânez dorinţa pe care se pricepea atât de bine să mi-o aprindă.

— Nu te mai preface, iubito. Nu-i nici un păcat să fii simţitoare. O, Doamne, ce n-aş da ca lucrurile să fi stat altfel. Ce frumos ar fi fost să nu fi existat trădătorii ăştia, iar noi să ne fi cunoscut, să zicem, la vreo ceremonie la Curte. Şi să mă fi îndrăgostit de tine şi să-ţi fi cerut mâna, pentru o căsnicie onorabilă. Imaginează-ţi, Carlotta.

— Aş fi fost nevoită să accept, i-am bătut un apropo.

— Sigur că da. Ai tăi nu s-ar fi împotrivit, te asigur, iar dacă te-ai fi împotrivit tu, te-aş fi dus într-un loc ca ăsta şi ţi-aş fi demonstrat cât sunt de necesar în viaţa ta. Atunci m-ai fi acceptat, nu-i aşa, Carlotta?

— Presupun că dacă m-ai fi sedus n-aş mai fi avut încotro, i-am replicat.

— Carlotta, scumpa mea. Am să mă rog să nu sosească mâine corabia.

N-am spus nimic. Mă temeam să nu-mi trădez simţămintele prin cuvinte ca şi prin celelalte.

Într-un fel ciudat, îl iubeam. Să nu uităm că trăiam cu toţii sub tenslune. Moartea ne dădea târcoale tuturor. Nu prea era de crezut că or să mă lase să scap cu viaţă. Ştiam prea multe. Durrell avea dreptate. Deşi erau cu ochii pe mine zi şi noapte, n-ar fi fost

imposibil să evadez şi atunci, având în vedere ce şi cât ştiam, aş fi putut fi un mare pericol pentru ei.

M-am gândit la asta. În timp ce Hessenfield zăcea cufundat în somn lângă mine, aş fi putut să mă ridic, să găsesc cheia de la uşă, să o descui, să ies din casă, să iau din grajd unul din cai şi s-o întind. Hessenfield îşi asuma un risc imens lăsându-mă în viaţă. Erau şi ei în aceeaşi primejdie de moarte ca şi mine şi nu se poate să ştii asta şi să nu te afecteze. Eu, una, simţeam o imensă dorinţă să mai trăiesc - o poftă de viaţă cum nu-mi aminteam să mai fi avut. În ultimele câteva zile mă îndepărtasem mult de trecut. Mă schimbasem. N-aş putea spune că eram mai fericită ca înainte, dar mai plină de viaţă.

Trăiam de la un ceas la altul. Nici nu voiam să mă gândesc la clipa când voi privi în zare şi voi zări corabia. Numai Dumnezeu ştia ce avea să se mai întâmple cu mine atunci. Hessenfield avea să-mi spună adio. Cu sabia, oare? Nu, nu-l vedeam în stare să-mi facă vreun rău. Dar asta după ce mă forţase deja, cu toate împotrivirile mele; după ce mă siluise şi se bucurase.

Şi totuşi între noi răsăriseră aceste simţăminte ciudate. Firile noastre îşi ieşiseră în întâmpinare; într-un anume fel, eram făcuţi unul pentru celălalt. Era un bărbat puternic. Poate că asta şi aşteptam de la un bărbat. Era un corsar din fire, un aventurier, o căpetenie. Avea graţie, eleganţă şi un aer de galanterie; era un bărbat monden; împletea rafinamentul cu un fel de forţă primitivă.

Era viril şi tandru; ştia să mă facă să simt că însemn pentru el mai mult decât oricine, oricând, încât mă înfioram de plăcere, deşi nu-mi venea să-l cred întru totul. Aşa era şi cu Beau, mi-am amintit. Dar pentru el nu însemnasem decât o moştenire - şi o distracţie pentru cîte o oră-două.

Fără doar şi poate, eram răvăşită, iar simţurile mi se ascuţiseră. Trăiam din nou - şi nu-mi doream decât să mai trăiesc.

Era a treia zi. Începeau să devină nerăbdători.

— De ce-or fi întârzlind? l-am auzit pe Durrell. Doar nu din cauza vremii. Ferească Dumnezeu de o furtună ivită din senin... un ura-

gan... mai ştiu eu ce. Aşa aş mai înţelege... dar e destul de liniştit, acolo în larg.

Vremea se încălzise şi soarele bătea în ferestre. Priveam cu jind afară, la pajiştile şi tufele înverzite.

Casa era într-o văloagă şi doar de la al doilea şi al treilea cat se vedea marea.

Văzându-mă că privesc cu nostalgie în zare, Hessenfield veni lângă mine. Îmi puse o mână pe umăr şi am simţit cum mă trec fiorii.

— Ce privelişte îmbietoare, zise.

— Stăm de atâta timp închişi în casă.

— Hai să ne plimbăm puţin.

Eram încîntată şi nu mi-am putut ascunde bucuria.

— Nu cred c-ai să încerci să fugi. Oricum, n-ai avea prea mulţi sorţi de izbândă, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns.

— Hai, zise.

Deschise uşa şi am ieşit afară. Am tras în piept aerul proaspăt, îmbătător.

— Ce plăcut e aici, zise Hessenfield luîndu-mă de braţ. Ah, ce bine e să mai ieşi din casă.

Am urcat în tăcere panta lină până am ajuns să vedem marea. Era liniştită ca un lac şi de o superbă transparenţă sidefie.

— Uneori am impresia că n-o să mai vină corabia noastră niciodată, murmură el dus pe gânduri. Sau că o să vină prea târziu pentru noi.

— Ce vă faceţi dacă nu mai vine?

— Dacă nu mai vine, şansele noastre se cam duc. Cu fiecare zi ce trece, pericolul e tot mai mare. Se întoarse brusc spre mine şi mă privi cu luare-aminte. În fiecare dimineaţă spun: „Nu astăzi. Mai dă-mi o noapte cu iubita mea".

— Nu mă amăgi. Aştepţi corabia cu aceeaşi nerăbdare ca şi cellalţi.

Dădu din cap şi o vreme am tăcut amândoi.

Ieşisem la poteca de lângă culmea dealului. Un făgaş îngust, săpat de ape, cobora spre plajă.

— Aş vrea să mergem până la apă... s-o ating, am spus.

— De ce nu? Haide.

Mă luă de mână şi am parcurs în fugă coborâşul domol. M-am ghemuit lângă apă şi mi-am fluturat degetele prin ea.

— Ce linişte şi pace..., zise. Aş vrea... Ah, Carlotta, de când te-am întâlnit pe tine, aproape că n-am făcut altceva decât să-mi doresc ca lucrurile să fi stat cu totul altfel. Mă crezi?

— Se-ntâmplă mereu să simţim ceva la un moment dat şi să avem impresia că e mai important decât orice. Apoi viaţa ia o altă întorsătură şi vedem că ceea ce părea atât de important nu înseamnă mare lucru.

— Iar tu crezi că această... întâlnire a noastră... nu înseamnă mare lucru?

— Dacă ai să mă ucizi, n-o să însemne mare lucru pentru mine, căci voi fi moartă.

Se întoarse cu spatele spre mare şi, ţinându-mă strâns de mână, de parcă i-aş fi adus aminte că trebuie să mă păzească, am urcat până la potecă.

Când am ajuns pe culme, am auzit cum i se taie respiraţia. Am privit în lungul potecii şi am înţeles. Patru călăreţi se îndreptau spre noi.

Hessenfield mă strânse şi mai tare de mână. Era prea târziu să facem cale-ntoarsă sau să ne ascundem. Trebuie că ne văzuseră când îi văzusem şi noi.

Acum, mi-am zis. E şansa mea. De asta se temeau. O, Hessenfield, mi-am spus, ce mare greşeală ai putut să faci. Nici în ruptul capului n-ar fi trebuit să ieşi din casă cu mine.

Rolurile se inversaseră. Acum viaţa lui era în mâinile mele.

Am observat triumfător că erau soldaţi din armata Regelui şi se prea putea să fie pe urmele conspiratorilor care-l salvaseră din Turn pe Generalul Langdon.

Hessenfield se lipi de mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi amintească de tot ce fusesem unul pentru celălalt. Nu scoase o vorbă. Cuvintele erau de prisos acum.

N-aveam decât să spun: „Mă ţin ostatică pentru că ştiu ce-au pus la cale". Şi aş fi fost liberă.

Călăreţii erau acum la o aruncătură de băţ.

— Ziua bună, domniile voastre, strigară.

— Ziua bună, zise Hessenfield. Ziua bună, le-am spus şi eu.

Se apropiară şi ne priviră cu luare-aminte. Ceea ce vedeau erau un nobil de ţară elegant şi nevasta lui într-un costum de călărie bine croit.

— Locuiţi pe aici? întrebă călăreţul.

Hessenfield făcu cu mâna în direcţia casei.

— Atunci cunoaşteţi ţinutul?

— S-ar zice că da, răspunse Hessenfield cu un calm care mă uimea.

— Aţi văzut trecând vreun străin?

— Străin? N-am observat.

— Nici dumneavoastră, doamnă?

Tăcerea păru nesfârşită. Am auzit ţipătul unui pescăruş, de o tristeţe prefăcută. Răzbunare. Ai ocazia. Or să-şi piardă capetele, toţi până la unul.

— N-am văzut nici un străin, m-am pomenit spunând.

— Mă tem că nici eu nici soţia mea nu vă putem fi de mare ajutor, rosti Hessenfield cu o vădită uşurare în glas. Căutaţi pe cineva anume?

— N-are importanţă, făcu soldatul. Dar poate ştiţi să ne spuneţi cât e până la Lewes.

— Cale de vreo patru-cinci mile.

Şi-au scos pălăriile şi s-au înclinat. Am rămas privind în urma lor. Apoi se întoarse către mine, fără o vorbă. Mă luă în braţe şi mă strânse la piept.

Îi arătasem ce simt cu adevărat pentru el. Parcă mi se luase o piatră de pe inimă.

Nu mai trebuia să mă prefac.

În noaptea aceea a fost altfel.

Abia acum eram într-adevăr îndrăgostiți.

— Îți dai seama, nesăbuito, că te-ai dat de partea noastră?

— Puțin îmi pasă de uneltirile voastre.

— Atunci e cu atât mai important. O, Carlotta, te iubesc. Te-aș fi iubit și dacă ne-ai fi trădat. Dar nu cred c-am fost în viața mea mai fericit ca-n clipa când te-ai dat de partea noastră.

— De partea ta.

— Scumpa mea Carlotta. Iubita mea. Cu o săptămână în urmă nici nu te cunoșteam, iar acum ești lângă mine și mi-ai schimbat viața.

— Ai să mă uiți.

— Așa cum ai să mă uiți și tu?

— Nu uit ușor.

Apoi mă sărută și am făcut dragoste cu o intensitate de parcă am fi presimțit că era ultima noastră noapte împreună.

Ne-a fost imposibil să dormim.

Am vegheat și am stat de vorbă. Acum nu mai era nici o piedică între noi. Soarta lui fusese în mâinile mele și demonstrasem fără urmă de tăgadă că eram gata să-l salvez cu orice preț. Nimic n-ar fi putut fi mai limpede.

Îmi vorbi despre necesitatea de a-l duce pe General în Franța.

— Suntem hotărâți, zise, să izbăvim țara de uzurpatori. Tronul e al lui James Stuart, iar după el al fiului său. William n-are nici un drept. Cât James trăiește și are un fiu care să-i urmeze, Anne nu e moștenitoarea de drept.

— Ce mare importanță au toate astea pentru noi? Mai toți sunt de acord că William e un rege bun. De ce să ne riscăm viața numai ca să stea coroana pe un cap și nu pe altul?

Îl pufni râsul.

— Minte de femeie, murmură.

— Și deloc proastă. Ce, n-am dreptate?

Îmi ciufuli părul și mă sărută.

Apoi îmi vorbi despre dezamăgirea pe care o stârnise eşuarea complotului şi despre consternarea de la St.-Germain-en-Laye când s-a aflat că Generalul Langdon e în Turn.

— Am pus totul la cale cu grijă. O evadare obişnuită. Vin strecurat pe furiş... gărzi bete, chei furate. Din nefericire, în ultima clipă Generalul a fost nevoit să-şi câştige libertatea cu o săritură. Frânghia lui n-a fost destul de lungă. S-a prăbuşit. Aşa s-a ales cu rănile. L-am dus cu barca până într-un loc unde ne aşteptau caii. Aşa am ajuns la Mistreţul Negru.

— Iar dacă vă prindeau...

— Am fi plătit cu capul.

I-am pus mâna pe cap - pe părul des şi negru cu reflexe roşcate, cu care mi se părea că-i stă mult mai bine decât cu peruca la modă.

— Da, zise, iar azi mi l-ai salvat, iubito. Deşi, dacă ne-ai fi trădat, s-ar fi încins o luptă pe cinste. O, ce mândru am fost de tine, ce fericit, când le-ai spus că n-ai văzut niciun străin. Cu toate că ai ezitat. O fracţiune de secundă. Ştiai că-ţi poţi găsi scăparea. Da, puteai... dar pe pielea mea... poate cu preţul vieţii mele. Şi-atunci ţi-ai dat seama ce te îndeamnă inima să faci. În viaţa mea n-am să uit asta, în viaţa mea.

Îmi vorbi despre Curtea de la St-.Germain-en-Laye unde îşi ducea zilele bătrânul rege trist, exilat într-o ţară străină, părăsit de popor, trădat de fiicele pe care le iubise, trăind din mărinimia Regelui Franţei când ar fi trebuit să fie în propriul său Palat Westminster.

— Dar o să se întoarcă, zise Hessenfield cu vehemenţă. Sunt mulţi cei care-l vor şi îl urăsc pe uzurpatori. Vezi bine câţi ne sprijină. Casa asta ne-a fost pusă la dispoziţie. Proprietarii ei sunt buni iacobiţi. Au plecat cu toţi slujitorii şi ne-au lăsat-o pregătită. Stăpânul o să se întoarcă în câteva zile să vadă dacă am plecat, şi doar atunci or să vină înapoi cu toţii. Doctorul care a venit să-l vadă pe General e tot unul de-ai noştri. Vezi bine că suntem răspândiţi în toată ţara şi nu aşteptăm decât chemarea...

— Toţi nişte nesăbuiţi, am zis. Un război civil nu aduce nimic bun. Asta o ştim de multă vreme.

— Luptăm pentru adevăratul Rege, pentru Regele De Peste Mare, şi n-o să ne dăm bătuţi până când n-o să-l vedem din nou acolo unde îi e locul.

— Şi dacă vine corabia ai să te-ntorci acolo?

— Când o să vină, Carlotta, am să plec.

Am oftat şi am rămas tăcuţi o vreme.

Cum s-a luminat, a fost la fereastră. A făcut ochii mari şi am sărit din pat lângă el.

Corabia era acolo.

Mă prinse de mână.

— În sfârşit... a sosit. Apoi se întoarse spre mine. Îmbracă-te. Nu pierde timpul.

Am făcut întocmai şi am fost gata odată cu el.

— Hai, zise, repede.

Am mers cu el la grajduri şi mi-a ales o şa.

— Mă alungi? l-am întrebat.

— Până nu află ceilalţi de corabie.

— Durrell ar fi în stare să mă ucidă.

— Crede că nu se poate altfel. Trebuie să pleci de aici cât mai repede. Eşti la vreo douăzeci de mile de Eyot Abbas. Poţi să ajungi chiar azi. Mergi până la Lewes şi mai întreabă. Spui că te-ai rătăcit de grup.

— Şi tu ai să pleci în Franţa?

Mă cuprinse în braţe şi mă strânse iute.

— M-am gândit să te iau cu mine. Dar n-am curajul. E prea periculos. Trebuie să te întorci acasă.

— Ne despărţim, deci.

— Am să mă-ntorc.

Am dat din cap şi l-am întors spatele.

— Haide, zise. Nu-i vreme de pierdut. Vreau să te ştiu plecată până nu se trezeşte Durrell. Primul lucru, o să vrea să te ucidă.

— Dar tu n-o să-l laşi. O să mă salvezi ca şi până acum.

— N-am să pot sta tot timpul cu ochii pe el. Cine ştie? Nu pot să risc. Dar crede-mă ce-ţi spun, Carlotta, am să mă-ntorc.

Îmi scoase calul din grajd, privind cu teamă în spate, către casă.

Bătu uşor pe crupa calului. Apoi îmi luă mâna, o sărută şi îşi lipi obrazul de ea pentru câteva secunde.

— Drum bun, scumpa mea Carlotta.

Şi am plecat.

Nu vedeam pe unde merg. Aveam în faţa ochilor figura lui. După o vreme m-am întors şi nu l-am mai văzut.

Am ajuns la o colină pe care am urcat-o şi, cum am dat de un pâlc de copaci, am descălecat, mi-am legat calul de un ciot şi am privit înapoi.

Corabia era tot acolo.

Tocmai atunci, am zărit cum o barcă e coborâtă de la bordul corăbiei şi vâsleşte spre ţărm. Apoi i-am văzut urcându-l pe General în barcă.

Am privit până când barca a ajuns la corabie şi au urcat cu toţii la bord.

Apoi mi-am dezlegat calul şi am pornit spre Lewes.

Episodul se încheiase.

SE NAŞTE UN COPIL

Am ajuns la Eyot Abbas pe înserat. În Lewes îmi arătaseră pe unde să apuc şi, în cele din urmă, am reuşit să ajung la un drum cunoscut.

Am intrat în curte şi unul din rândaşii lui Harriet, care se învârtea pe acolo, dădu un răcnet când mă văzu.

— Da, sunt aici, am strigat. Am ajuns, în sfârşit.

Harriet apăru prima. Se holbă la mine câteva secunde, apoi se repezi şi mă luă în braţe.

— Oh, Carlotta. Pe unde mi-ai umblat? Ne-ai speriat de moarte. Gregory! Benjie! E aici. A venit. A venit Carlotta.

Benjie apăru în hol într-un suflet. Mă luă în braţe şi se-nvârti cu mine. Fericirea lui spunea totul.

Apoi Gregory - blajinul Gregory, dragul de el, care, în felul lui mai reţinut, era la fel de încântat, ca toţi ceilalţi, că mă vede.

— Ai ajuns singură...

— Harriet, prin ce aventură am trecut...

— Dar eşti istovită. Ce-ţi trebuie ţie e o masă bună, iar cu hainele... Asta era Harriet.

— Rândaşii au ajuns aici fără tine. Ziceau că trebuie că ai fost atacată pe drumul de la han până la ferma unde au stat ei.

— Am să vă povestesc tot. Nici nu ştiu cu ce să încep.

— Îţi spun eu, zise Harriet. Cu mâncare, cu spălat şi schimbat. Desagii tăi au ajuns. Sunt sigură c-ai fost înnebunită. Acum, voi bărbaţii, lăsaţi-o pe Carlotta în seama mea, iar tu, Gregory, du-te şi spune-le să dea zor cu cina, dar mai întâi o supă de pui pentru Carlotta şi să i-o aducă în odaie.

Harriet mă conduse în odaia de sus în care stăteam întotdeauna la Eyot Abbas. Scoase o rochie din lucrurile mele şi aproape pe dată veni şi supa. Am mâncat-o cu nesaţ, apoi m-am spălat în apa fierbinte care mi se adusese şi m-am schimbat în rochia mea.

Harriet se întoarse să vadă cum mă descurcam.

— Ai avut o aventură, zise. Plăcută?

— Am scăpat de la moarte ca prin urechile acului.

— Arăţi ca în al nouălea cer. Abia aştept să te ascult, dar nu te întreb nimic acum, draga mea. O să ne povesteşti tuturor, la cină.

Şi le-am povestit - cei puţin, atât cât voiam să ştie. Hotărâsem pe drum că trebuie să fie şi ceva adevăr în povestea mea. M-ar fi prins repede cu mincluna dacă aş fi născocit cu totul altceva, aşa cum fusesem tentată la început, ca să nu-l pun în primejdie pe Hessenfield. Dar acum era în siguranţă. Îl văzusem cu ochii mei

urcând pe corable. La vremea asta probabil că ajunsese deja în Franţa.

Aşa că le-am povestit cum am ajuns cu întârziere la Mistreţul Negru şi toate odăile fuseseră ocupate de un grup de şase bărbaţi şi cum tot ce am mai găsit a fost o cămăruţă pe acelaşi cat, ceea ce lor nu le-a fost pe plac.

Le-am povestit mai departe cum am descoperit că aveau cu ei un om bolnav în care l-am recunoscut pe Generalul Langdon.

— Ia te uită, a evadat din Turn! strigă Benjie.

— Exact, am spus. Ei l-au salvat. Aveau de gând să mă ucidă pentru că ştiam cine e Generalul, dar unul dintre ei n-a îngăduit una ca asta.

M-am întrebat dacă nu cumva mi se strecurase în glas vreo undă de duioşie, căci Harriet păru deodată numai ochi şi urechi.

— M-au dus cu ei într-o casă pe coastă. A venit o corabie şi au plecat cu ea.

— Şi ţie ţi-au dat drumul, zise Gregory.

— Probabil că s-au simţit în siguranţă, ticăloşii, făcu Benjie.

— Credeau într-o cauză, le-am spus. Credeau din tot sufletul că e drept să îi redea tronul lui James.

— Doar n-au făcut din tine o iacobită, zise Harriet.

— Sigur că nu. Nu mă interesează cauzele lor prosteşti.

— Ce chin îngrozitor, continuă Harriet. Am fost înnebuniţi.

— Şi mama?

— Ei nu i-am spus. M-am gândit să mai aştept un pic. Simţeam eu că eşti teafără, şi ştii cum e ea. Şi-ar fi închipuit ce e mai rău. Dar aproape că nu se putea mai rău. Tu... în mâinile acelor disperaţi.

— Nu cred că Hessenfield le-ar fi îngăduit să mă ucidă. De la bun început m-a salvat, până să...

Eram obosită. Mă lua gura pe dinainte, iar Harriet era întotdeauna în stare să vadă mai departe decât toţi ceilalţi, când era vorba de simţăminte omeneşti.

— Hessenfield! sări Gregory.

— Hessenfield, îngână Benjie.

— Dumnezeule! strigă Harriet. Lordul Hessenfield, sigur că da. L-am cunoscut pe vremuri. Era prieten bun cu James. Sigur că da, e un conducător iacobit. Toţi din familia Field erau la cataramă cu James.

— Field! am îngăimat.

— Numele de familie, dragă. John - el e cel mai mare dintre ei. Mi-l aduc aminte pe taică-său înainte să moară. Draga mea Carlotta, deci Hessenfield e cel care l-a scos pe General din Turn. Asta da, ispravă. Nici nu mă miră, din partea lui Hessenfield.

John Field, mi-am zis. Spunea că îl cheamă John Field. Nu minţise în privinţa numelui.

Mă copleşeau cu întrebări. A trebuit să le povestesc cum am plecat cu ei şi cum a fost în casa de pe coastă în care am stat trei zile.

— Draga mea Carlotta. Sunt câte unii care trec prin aventuri neobişnuite. Parcă le caută cu lumânarea. De data asta, chiar că ai căutat-o. Ce-ţi trebuie ţie acum mai mult decât orice e să te odihneşti şi ţin foarte mult să te duci la culcare imediat. Mâine o să ne povesteşti mai multe. Ai nevoie de un somn bun şi am să-ţi aduc puţin ceai de coacăze de-al meu.

Parcă n-o ştiam pe Harriet. Avea chef să stăm de vorbă mai fără îngrădire decât puteam s-o facem de faţă cu fiul şi cu soţul ei.

Îmi aduse ceaiul de coacăze în odaie. Mă băgasem deja în pat. Avea dreptate, eram epuizată, dar în acelaşi timp ştiam că n-am să pot dormi aşa uşor.

Mă tot gândeam: noaptea trecută la vremea asta eram cu el. Şi nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui când mă sărutase la despărţire.

Harriet îmi dădu ceaiul şi se aşeză pe marginea patului.

— Altceva s-a întâmplat, zise ea.

Am ridicat din sprâncene, prefăcându-mă că nu înţeleg ce vrea să spună.

— Hessenfield? zise. Mi-l amintesc perfect. Un bărbat bine. Zâmbi. Şi ţi-a salvat viaţa. Şi-ai fost cu el trei zile.

Am tăcut.

— Al de gând să-mi spui, Carlotta?

— Harriet, nu mă simt în stare să vorbesc despre asta., acum... chiar şi cu tine.

— Cred că te înţeleg. Cu timpul, ai să-mi povesteşti. Copila mea dragă, ce mult mă bucur că te-ai întors. Am trăit cu groază... Câte nu se pot întâmpla unei femei în ziua de azi. Dar ştiam eu că eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă. Eşti un supravieţuitor înnăscut, Carlotta. Îi cunosc dintr-o mie. Sunt unul dintre ei.

Se aplecă să mă sărute şi-mi luă ceaiul din mână.

Eram sigură că îşi dăduse seama că Hessenfield şi cu mine fuseserăm ibovnici.

N-aş fi putut găsi un loc mai bun în care să mă reculeg. Gregory şi Benjie erau nişte scumpi şi nişte creduli. Au înghiţit povestea; erau fericiţi că scăpasem cu viaţă, şi-atâta tot. După ei, n-aveam nevoie decât de odihnă şi mâncare bună, ca să uit prin ce trecusem.

Cu Harriet era altceva. Simţea că ceva se întâmplase şi, aşa cum o cunoşteam, trebuie să-şi fi dat seama şi ce. Probabil că înţelegea, şi îl mai şi cunoscuse cândva pe Hessenfield. Ştia ce-ar însemna pentru doi oameni ca noi să stea trei zile închişi în casă, cu moartea dându-ne târcoale, iar eu să fiu la mâna lor.

Dar principala calitate a lui Harriet era că nu te trăgea de limbă. Ştiam - şi acelaşi lucru îl descoperise şi mama - că, în orice impas, Harriet îşi aduna toate puterile - şi erau formidabile - ca să-ţi vină în ajutor. Dar se purta de parcă, orice s-ar fi întâmplat şi oricât de groaznic li s-ar fi părut celorlalţi, în ochii ei făcea parte din viaţă. Să te ferească Dumnezeu să te judece sau să te condamne cineva care nu e în stare să vadă lucrurile în toată complexitatea lor. Dacă e de bine, bucură-te; dacă nu, găseşte o cale de scăpare. Harriet nu era în nici un caz ceea ce s-ar putea numi un

om bun, dar ştia să aducă alinare. Era absorbită de propria ei viaţă, hotărâtă să profite cât mai mult de ea - şi nimeni n-ar fi putut spune că nu reuşise. N-avea nici pe departe scrupule, îi plăcea tot ce e mai bun în viaţă şi pentru asta era în stare de aproape orice. Cred că unul din lucrurile cele mai plăcute la ea era că, orice ai fi făcut, probabil că făcuse şi ea; şi chiar dacă n-ar fi trecut şi ea prin ce treceai, te înţelegea şi nici vorbă să înceapă să bată câmpii despre ce e bine şi ce e rău.

Eram sigură că o să înţeleagă că ce se întâmplase între mine şi Hessenfield era firesc să se întâmple. Cu timpul, aveam să stau de vorbă cu ea aşa cum n-aş fi putut vorbi cu mama. Bine, ar putea spune cineva, dar chiar ea te-a născut fără cununie, o bastardă. A, da, aşa e, dar n-a făcut altceva decât să îşi amâne o dată căsătoria care, apoi, din cauza securii călăului, n-a mai avut loc niciodată. În sufletul ei, mama era o femeie lipsită de simţul aventurii, cu un respect profund pentru convenţii. Eu nu eram aşa şi nici n-aş fi putut fi vreodată. Şi nici Harriet.

Primele câteva zile am savurat tihna de la Eyot Abbas, casa aceea adorabilă pe care Gregory o moştenise odată cu titlul, la moartea fratelui său mai mare. De când mă ştiu am fost nebună după ea. Într-un fel eram mai acasă aici decât la Eversleigh, căci în copilărie crezusem că Harriet şi Gregory sunt părinţii mei. Ştiam fiecare colţişor din casă. Îmi plăcea la nebunie ţinutul deluros din jur - La Eversleigh era doar şes monoton - pe alei călărisem primul ponei, în padoc dădusem ocol călare de mii de ori, cu frâul lung în mâna lui Gregory sau a lui Benjie sau a vreunui rândaş. Aici eram acasă. Era cam la o milă de ţărm, dar, cum fusese construită într-o mică depresiune - ca o măsură de apărare împotriva vânturilor de miazăzi - nu puteai vedea Eyot decât de la ferestrele de sus. O casă adorabilă, în stil elisabetan, ca mai toate casele - un hol central şi, de-o parte şi de cealaltă, aripile de răsărit şi de apus; turnuri şi turnuleţe şi cărămidă roşie stil Tudor şi o grădină minunată, cam sălbatică, pentru că aşa îi plăcea lui Harriet, iar dorinţa ei era lege în casa aia.

De la fereastra mea de la cel mai de sus cat, priveam adesea spre Eyot, care la o milă în larg. Pe insulă existase, până la Dizolvare, o mănăstire, iar pentru mine fusese întotdeauna un loc teribil de interesant.

Ce-mi mai plăcea să mă joc de-a v-aţi ascunselea pe-acolo, vara, când traversam pentru picnic. După ce am aflat adevărul despre mine, Eyot a căpătat o semnificaţie aparte în ochii mei, pentru că acolo fusesem concepută. Prea puţini pot băga mâna în foc că ştiu unde au fost concepuţi. Eu ştiam, fiindcă singura dată când mama şi tata s-au iubit a fost la Eyot. Bieţi îndrăgostiţi loviţi de soartă. Apoi, deodată, mi-a trecut prin minte: e ca un laitmotiv... într-un fel. Ea şi-a pierdut iubitul din cauză că fusese implicat într-un complot prostesc. Iar eu...

Nu eram sigură că îl pot considera pe Hessenfield iubit. Întâlnirea noastră fusese cu totul altceva decât a părinţilor mei. S-au cunoscut; ea a încercat să-l scape; s-au iubit romantic şi rezultatul am fost eu. Eram sigură că ce se întâmplase între ei fusese departe de aventura mea.

Acum trebuia să-l uit şi pe el ca pe Beau. Eram sortită să iubesc atât de tragic?

După o săptămână la Eyot Abbas, am stat de vorbă cu Harriet, deşi nu avusesem de gând. Şedea pe o bancă de lemn, în grădină; am văzut-o din casă şi am simţit o pornire să cobor şi să stau cu ea.

Abia dacă zâmbi când m-am aşezat lângă ea.

— Ţi-ai mai revenit, zise ea ca o constatare. Şi totuşi, gândul îţi zboară mai mereu în altă parte.

Am ridicat sprâncenele a mirare, iar ea a continuat:

— Tot la casa aceea misterioasă de pe malul mării.

Nu-mi puse nici o întrebare. Aştepta în tăcere şi mi-am dat seama că sosise timpul să îl spun. Nu mai puteam să ţin în mine.

— Da, tot acolo mi-e gândul.

— Hotărât lucru, te frământă.

— Harriet, i-am zis. Ştii ce s-a întâmplat între mine şi Hessenfield.

— Am bănuit. Cum îl ştiu... cum te ştiu. Te-a silit?

Am ezitat.

— Mă rog, într-un fel...

Dădu din cap. Înţelesese perfect.

— Hessenfield e un cral înnăscut. De-o teapă cu Beaumont Granville. Nu chiar aşa un ticălos, sper, dar seamănă mult.

— Eral convinsă că Beau e un ticălos, însă n-ai încercat să mă împiedici să mă mărit cu el, ca alţii.

— M-am gândit că trebuie să-ţi dai seama singură. Ai plâns mult după el. Acum l-ai găsit pe Hessenfield. Dar a plecat; era inevitabil. Ce noroc pe el. Şi-a îndeplinit misiunea pentru care venise şi a scăpat şi cu viaţă; iar, din câte îmi spui, o parte din timp şi-a petrecut-o într-un mod foarte plăcut.

— Harriet, nu eşti şocată?

— Copilă dragă, ce să mă şocheze... viaţa?

— Ai avut mulţi iubiţi, Harriet.

Nu-mi răspunse. Ochii i se înceţoşaseră, de parcă ar fi privit în trecut şi i-ar fi văzut pe toţi în şir, bărbaţii pe care îi iubise şi dintre care pe unii îi uitase. Atunci cuvintele au izbucnit şi nu le-am mai putut opri. I-am explicat cum mi-a salvat viaţa atunci când cel pe care îl chema Durrell a vrut să mă ucidă; cum mi-a spus pe şleau ce aşteaptă de la mine şi cum, atunci când s-a întâmplat, a fost cu voia mea.

— Poftim. Poţi să înţelegi una ca asta?

— Sigur că pot; doar l-am văzut. Trebuie să fi fost o experienţă la fel de nemaipomenită ca şi cu Beau.

— Am fost şi ibovnica lui Beau, Harriet.

— Nu mă-ndoiesc. Beaumont Granville nici n-ar fi stat de vorbă altfel. Copilă dragă, o să mai ai ibovnici. Nu semeni cu femeile astea de treabă, bunică-ta şi maică-ta. Tu eşti în stare să ajungi pe nişte culmi ale pasiunii la care ele nici nu pot visa. N-ai de ce să-ţi fie ruşine. Eşti făcută dintr-un aluat mai simţitor, asta-i tot. Ştii, semeni mult cu mine. Cred că atunci când m-am hotărât să joc

rolul mamei, soarta s-a amuzat şi a făcut din tine copilul meu. Chiar şi la înfăţişare semeni puţin cu mine. Te deranjează?

—Harriet, nici n-aş fi vrut să semăn cu nimeni altcineva, la fire sau la chip.

—E mai multă simţire decât înţelepciune în ce spui, dar fii binecuvântată pentru asta. Uite ce mi-a trecut prin minte. Ai petrecut trei nopţi cu Hessenfield. Ce te faci dacă or să fie urmări? La asta te-ai gândit?

—Da, m-am gândit. Când privesc pe fereastră spre Eyot şi îmi aduc aminte cum am fost concepută acolo, îmi spun: ce-ar fi să am copilul lui Hessenfield?

—Ei bine, la ce concluzie ai ajuns, presupunând că această legătură pătimaşă o să dea roade?

—Gândul ăsta mă înfricoşează, dar, în acelaşi timp...

—Ştiu... în al nouălea cer.

—Ar fi minunat, într-un fel, să am un copil care să-mi amintească de el.

—Copiii din astfel de legături intră în lume cu mare tărăboi. Ce mai dandana a fost şi cu tine.

—Asta doar pentru că ai regizat tu totul.

Am izbucnit în râs; cam isteric, recunosc, fiindcă acum, că dădusem la iveală gândul care mă tot frământase, eram tulburată de-a binelea.

Harriet mă bătu uşor pe mână.

—Dacă o fi să fie, o să vedem ce e de făcut. Desigur, s-ar putea să nu fie nimic. Cam la fel a păţit şi maică-ta. În viaţă nu se întîmplă mereu exact la fel. Dar mai bine să fim pregătite, nu?

—Oh, Harriet, ce bine e să te aibă omul alături. Aşa trebuie să se fi simţit şi mama, cu mulţi ani în urmă.

Tăcu, cu privirea aceea înceţoşată, privind din nou în trecut. Să tot fi avut, am socotit, vreo şaizeci de ani, dar îşi păstrase o anume tinereţe; era şi felul ei, dar şi ştia să se îngrijească; iar acum arăta ca o codană.

Şi totuşi era un laitmotiv, căci am descoperit că avea să fie un copil.

Nu mai ştiam nici eu ce simt. Eram înspăimântată, e adevărat, şi totuşi eram copleşită de tulburare. Acum îmi dădeam seama ce viaţă monotonă dusesem după dispariţia lui Beau până la răpirea mea de către Iacobiţi. Atunci am simţit că încep să iubesc din nou şi mi-am dorit cu disperare să trăiesc. Mi-a prins bine, chiar dacă astfel am fost nevoită să înfrunt primejdii.

N-am pregetat să-i spun lui Harriet. A întărâtat-o. Ce bine o înţelegeam. Îi plăcea să se întâmple mereu câte ceva, chiar dacă mai apăreau şi greutăţi, şi era cu atât mai întărâtată cu cât greutăţile erau mai insurmontabile.

Era o imensă alinare să o ştiu alături. Vorbea cu aprindere despre starea în care mă aflam.

— E altfel decât cu maică-ta. Ea era o fetiţă neştiutoare. I se părea de neimaginat să aducă pe lume un copil nelegitim. Şi totuşi, ne-am pomenit cu tine, draga mea Carlotta. Am fost nevoiţi să recurgem la tot felul de subterfugii.

— Ştiu, Veneţia. Acel *palazzo* minunat şi apoi prefăcătoria că sunt copilul tău.

— Ce mai piesă de teatru ar fi ieşit din asta. Dar acum alta e situaţia. Ai fost constrânsă de aventurierul acela. Din ce se poate naşte un copil! Ai putea spune că cel pe care-l porţi îşi datorează existenţa unui pocal de cidru tare... Dar ce ne facem, Carlotta? Eşti o femeie bogată. Dacă ai vrea, ai putea să-i sfidezi pe toţi. N-ai avea decât să spui: vreau să fac acest copil, iar dacă pentru asta aveţi de gând să mă vorbiţi de rău, puţin îmi pasă. Pe de altă parte, e bine ca un copil să aibă tată. Doi părinţi fac mai mult decât unul singur şi nu-i uşor să-i iei în râs pe toţi. Aş vrea un tată pentru copil.

— Taică-său n-o să afle niciodată.

— Cum poţi fi atât de sigură? Dar ne pierdem timpul. Nu că ar fi o chestiune presantă, dar mai bine să le plănuim din vreme.

Am început să mă gândesc la mama şi la bunica. Familia o să fie consternată. Bunicul o să vrea să-l ucidă pe Hessenfield şi, cum mai era şi iacobit pe deasupra - bunicul fiind un protestant neînduplecat - o să turbeze de furie, fără îndoială. Şi apoi Leigh. Deşi părea destul de blând, era aprig din fire. Ştiam că odată îl atacase pe Beau pentru că fusese, cum a zis el, prea familiar cu mama. Văzusesem rănile de pe trupul lui Beau, provocate de Leigh. Şi totul pentru o escapadă nesăbuită. Ştiam de la Beau că dăduse buzna peste el în casă prin surprindere şi îl rănise.

Aşa că nu mi-era greu să-mi imaginez suferinţa mamei şi efectul ei asupra lui Leigh; şi va trebui, bineînţeles, să le spun că mă pomenisem implicată în evadarea Generalului Langdon, iar ei vor insista că am fost siluită şi că de acolo provenea copilul.

O, da, parcă şi vedeam o poteră de la Eversleigh încercând să ajungă chiar la St.-Germain-en-Laye ca să se răzbune.

I-am pomenit şi lui Harriet de asta şi fu de acord cu mine.

— Mi-a dat prin minte că ar mai fi o posibilitate. Ţie nu?

— Care? am întrebat.

— Benjie.

Am privit-o cu uimire.

— Mărită-te cu Benjie. Ar fi un tată foarte bun pentru copil.

— Fiul tău!

— Ei bine, e fără doar şi poate fiul meu. Şi al lui Gregory, la fel de sigur, deşi mult timp a trebuit să mă prefac că e al lui Toby Eversleigh. Se mai întâmplă câte un accident de felul ăsta şi cel mai bine e să încerci să le aranjezi în aşa fel încât toată lumea să aibă cât mai puţin de suferit. Ascultă-mă. Dacă te măriţi cu Benjie, poţi foarte bine să ai un copil - poate puţin cam prematur, dar asta se uită repede. Tu o să ai un soţ, copilul o să aibă tată şi astea prind bine la casa omului, de obicei.

— Adică să-l amăgesc pe Benjie doar pentru... pentru că-mi prinde mie bine?

— Nu neapărat să-l amăgeşti. Spune-i toată povestea răpirii tale, că viaţa ţi-a fost în pericol şi, ca să ţi-o păstrezi, a trebuit să te supui. Doar ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

— Nu e tot adevărul, Harriet. Am...

— Ştiu cum a fost. Ai prins gustul cu Beau; apoi ţi-a lipsit şi ai crezut că de el ţi-e dor. Dar nu era numai atât şi atunci a apărut Hessenfield cel focos şi te-a luminat. Nu semeni că maică-ta cea adevărată, copilă dragă; tragi spre mine. A fost o aventură nemaipomenită, nu-i aşa? Cât a durat, ai fost prinsă până peste urechi. Dar mai sunt pe lume bărbaţi ca Beaumont Granville şi John Hessenfield. Benjie nu-i unul dintre ei, dar cu atât mai bine. E genul cel mai potrivit pentru o căsnicie. Te iubeşte cu adevărat, şi nu e puţin lucru. Uită-te, numai, ce fericită am fost cu taică-său.

— Vrei averea mea pentru Benjie, nu-i aşa, Harriet?

— Bineînţeles. Nu-ţi ascund că e una din multele tale calităţi.

— Aşa spunea şi Beau. Dar n-aş putea să mă mărit cu Benjie fără să-i mărturisesc totul.

— Nici nu te-am sfătuit s-o faci. Benjie n-o să te iubească mai puţin pentru că îi revine rolul salvatorului. I se potriveşte ca o mănuşă. O să vrea să te ocrotească. Da, Benjie e cea mai bună soluţie.

Am clătinat din cap.

— Nu te poţi folosi de oameni chiar aşa, Harriet. Nu aşa se trăieşte.

— Încă mai ai de învăţat câte ceva.

Harriet era renumită pentru felul în care ştia să ia problemele în mână. Aşa făcuse şi cu mama, iar pe ale ei le rezolvase întotdeauna cu abilitate.

Vorbi cu Benjie fără ştirea mea, iar reacţia lui fu să mă caute fără întârziere.

Era tandru şi ocrotitor exact aşa cum spusese ea.

— Scumpa şi micuţa mea Carlotta, începu el.

Acum devenisem micuţă, deşi eram înaltă aproape cât el.

— Harriet mi-a spus, continuă el.

— Ce ţi-a spus?

— Să nu mai vorbim despre asta. Mă înfurie. Ce n-aş da să fie aici; l-aş omorî cu mâna mea... Dar ceva tot pot să fac, şi n-am să stau pe gânduri.

M-am întors cu spatele, dar mă prinse de braţ şi zise:

— O să ne căsătorim. Aici, curând. Harriet şi Gregory or să se ocupe de toate. Doar asta şi-au dorit dintotdeauna. De când te ştiu ai fost preferata lor. Şi a mea, Carlotta.

— Ascultă... nu-ţi dai seama la ce te încumeţi.

Râse.

— Scumpă Carlotta, n-a fost vina ta. Nemernicul a profitat de tine...

— N-a fost chiar aşa, Benjie.

Nici n-a vrut să audă. Ştia tot ce se întâmplase. Îi spusese Harriet şi, ca şi taică-său, de multă vreme nu îi mai ieşea din vorbă.

Eram zdruncinată, îi dădu el înainte. Dar cine n-ar fi fost, în locul meu? Trecusem printr-o încercare groaznică. Ce bine mă înţelegea, iar dacă acum purtam un copil, avea să fie copilul lui. Nimeni nu trebuia să ştie că nu el e tatăl. Voia să mă aibe în grija lui.

Mă luă în braţe şi am simţit o alinare, ca întotdeauna. De când am început să cresc mi-am dat seama ce imensă putere aveam asupra lui şi n-am să uit niciodată ce fericit a fost când a aflat că nu-i sunt soră. Ştiam că din clipa aceea şi-a pus în gând să se însoare cu mine.

Era o cale de scăpare. Îmi închipuiam ce ar fi fost la Eversleigh dacă aş fi avut un copil fără tată. Oricât de independentă te-ai fi simţit, oricât de pregătită să dai cu tifla convenţiilor, când se ajungea aici apăreau complicaţii neplăcute. Şi nici copilul n-ar fi fost scutit de neplăceri.

Aş fi putut, desigur, să urmez calea atât de bătută. Să plec în secret, să fac copilul şi să găsesc pe cineva să-l ia. O, nu, nici să n-aud.

Alternativa era să mă mărit cu Benjie. Căsătoria noastră n-ar fi surprins pe nimeni; ai noştri trăgeau de mult speranţă. Iar eu nu-l amăgeam pe Benjie. Dacă el ţinea să interpreteze totul în felul lui - şi vedeam bine că, orice i-aş spune, nu îl pot abate - atunci n-aveam decât să fiu recunoscătoare că mi se oferea o soluţie atât de uşoară la dilema mea.

Harriet îşi puse toată energia în pregătiri. Mama avea să fie lăsată deoparte, căci mă măritam la Eyot Abbas şi nu în casa mea, după tradiţie. Dar avea să înţeleagă aflând că sunt însărcinată. Avea să creadă că Benjie şi cu mine am luat-o înaintea cununiei şi a fost nevoie să grăbim căsătoria.

Îmi imaginam zâmbetele cu subînţeles ale bunicului şi pe bunica spunându-i mamei că n-ar fi de mirare să fie mâna lui Harriet.

Ne-am cununat în biserica din apropiere. A fost o ceremonie simplă şi a avut loc exact la şase săptămâni de la întâlnirea mea cu Hessenfield.

Mi-am jurat să-i fiu soţie bună lui Benjie şi să-l fac fericit.

Harriet era încântată, şi zise că nimc n-ar fi putut s-o mulţumească mai mult şi că totul e bine când se termină cu bine. Mi-a dat prin minte că nu se terminase, dar n-am scos o vorbă. Simţeam doar o imensă recunoştinţă faţă de ei toţi - soţul meu, Harriet şi scumpul de Gregory. Acum la Eyot Abbas avea să fie casa mea.

Mama sosi a doua zi după cununie, căci Harriet îi trimisese o scrisoare în care îi spunea de căsătoria plănuită. Se arătă indignată. Îi intrase în cap că de la bun început venisem cu gând de măritiş şi că totul fusese pus la cale de Harriet.

I se părea că Harriet, după ce jucase un rol atât de important la vremea naşterii mele, voia să fie stăpână pe viaţa mea şi să joace rolul mamei adevărate. Ca să o consolez, i-am spus pe dată că ne cununasem în pripă pentru că eram însărcinată.

A fost şocată, dar apoi n-a mai ştiut ce să zică, din moment ce ştiam cu toţii că eu eram copilul ei din flori. Nu i-a mai rămas decât să-mi ureze fericire.

— Benjie e băiat bun, zise. Ai grijă să-l fii soţie bună.

— Am să-mi dau silința, i-am promis.

Mi-am dat seama că socotea să lasă totul cum se cuvine. La nașterea copilului vor spune că a venit pe lume prematur. N-o să creadă nimeni, dar toți or să se prefacă.

Îmi venea să râd de toate astea; însă când mi-am amintit cu câtă ușurare ținusem cont de ele, mi-a cam pierit cheful de râs.

La scurt timp după căsătorie, m-am întors cu Benjie la Eversleigh. Veniră și Harriet și Gregory. Avea să fie un fel de sărbătoare.

— Mireasa se cuvine să se mărite la ea acasă, zise Harriet. Știi că maică-tii îi place să facă totul ca la carte... afară doar de împrejurările cu totul deosebite, desigur.

Mama aranjă după placul ei, cu masă mare și oaspeți.

Pentru soră-mea Damaris, totul era minunat.

— Ție întotdeauna ți se întâmplă lucruri nemaipomenite, zise ea.

Am privit-o cu un fel de dispreț duios. Draga de ea, fetița cec cuminte. Bărbații ca Beau și Hessenfield nu sunt pentru ea. O să se mărite cu vreun flăcău pe care o să-l găsească părinții, și o să fie tare mulțumită că le-a făcut pe plac.

Vizita a decurs cu bine, după așteptări, și am pornit bucuroasă pe drumul de întoarcere.

Când Harriet veni cu ideea să tragem la Mistrețul Negru, Benjie protestă.

— I-ar stârni Carlottei amintiri neplăcute.

— După părerea mea, zise Harriet, n-ar fi rău să alungăm fantoma.

De cum am auzit-o, am simțit o pornire nebună să trec din nou pe acolo; voiam să aflu ce simt cu adevărat. Pe Benjie îl iubeam. Cu câtă încântare descoperise că sunt o soție înfocată. Cred că se așteptase ca, după aventurile prin care trecusem, să am rețineri; dar i-am făcut o surpriză. Mi-era drag Benjie; n-avea să fie niciodată Beau sau Hessenfield, desigur - îi lipsea cu desăvârșire spiritul acela de aventurier - dar era viril și drăgăstos și îmi oferea

balsamul de care aveam nevoie acum. Mi-am promis să fiu fericită. Hessenfield alungase stafia lui Beau, iar Benjie avea să o alunge pe cea a lui Hessenfield.

Când am zis că vreau să merg la Mistreţul Negru, aşa a rămas.

Ce ciudat să ajung acolo şi să fiu întâmpinată de hangiu şi de nevastă-sa.

Hangiul nu mai termina cu scuzele faţă de Harriet şi începu să îi povestească ceea ce ea ştia deja, că fusese tare necăjit pentru că dăduse catul unui grup de domni de viţă nobilă. L-am asigurat că îl înţeleg foarte bine şi i-am reamintit că fusese atât de amabil încât să-mi dea, spre disperarea lor, cămăruţa cât un dulap.

— Ruşinea nu-mi dă pace de când v-am dat un loc atât de îngrozitor.

— Ai făcut ce ai putut.

Am luat tot catul pentru noi. Benjie şi cu mine am stat în odaia în care fusese Generalul. A urmat o noapte ciudată. L-am visat pe Hessenfield şi, chiar după ce m-am trezit, tot mai credeam că cel de lângă mine e el, nu Benjie.

A doua zi de dimineaţă, până să plecăm, m-am pomenit singură cu Harriet.

— Ei, ce mai zici acum?, mă întrebă.

Cum n-am scos o vorbă, a continuat:

— Casa în care te-au dus nu poate fi departe.

— Cred că da.

— Ştii încotro?

— Da. Am descoperit drumul la întoarcere. Cale de cinci mile de Lewes.

Mi-am amintit atunci cum stătusem faţă în faţă cu soldaţii, în timp ce ei ne cercetau. Simţeam şi acum în nări adierea mării. Mi-am amintit cum timpul parcă se oprise în loc, iar Hessenfield aştepta un cuvânt din partea mea. Iar când m-am dat de partea lui şi călăreţii au plecat, ce m-a mai luat în braţe. De puţine ori în viaţă mai fusesem atât de fericită ca atunci.

— Cred că aş găsi-o.

— Mi-ar plăcea să o văd, zise Harriet.

— Ce să căutăm acolo?

— Am un plan. Las' pe mine.

Am luat micul dejun cu bărbaţii, în sala de mese a hanului. Pe când ne înfruptam cu şuncă şi pâine abia scoasă din cuptor, Harriet zise:

— O prietenă de-a mea stă pe aici, pe aproape. Aş vrea să trec să o văd.

— Cum să nu? răspunse Gregory, îngăduitor cu ea ca întotdeauna.

— E cam ciudat să o vizitez după atâţia ani fără să o anunţ. Cred că aş nimeri. Am fost acolo demult, îmi amintesc, la cununia ei. Dar tare mult aş vrea să trec să o văd... şi să îi fac o surpriză.

— Atunci hai să ne abatem pe acolo, zise Gregory. E departe de drumul nostru?

Harriet zise că e o idee bună. Apoi îi dădu prin minte că poate nu se face să dăm năvală cu toţii. Ce ar fi să mergem numai noi două? Dacă ei ar fi protestat, aşa cum Harriet se aştepta, n-aveam decât să luăm cu noi şi unul dintre rândaşi.

— Hai să mai stăm o noapte la Mistreţul Negru. Carlotta şi cu mine o să mergem în mica noastră vizită. Mereu spuneai, Gregory, ce mult îţi place ţinutul ăsta; acum ai ocazia să-l explorezi.

Harriet avea darul să-i facă pe oameni să creadă că ceea ce le sugera ea era exact ce îşi doreau şi, prin urmare, puţin mai târziu, plecam amândouă, însoţite de un rândaş, pe drumul pe care o apucasem în noaptea aceea de neuitat.

Mirosul mării se făcea simţit din plin. O briză slabă ciufulea valurile şi le tivea cu spumă când se rostogoleau pe nisip.

Am zărit acoperişul casei şi, pentru o clipă, emoţia m-a copleşit.

— Poate că nu e nimeni, am zis.

— Hai să vedem.

Am coborât călare panta lină până în faţa casei.

În grădină era o femeie.

— Ziua bună domnilor voastre, zise ea. Avea un coş cu trandafiri. Se vedea clar că locuieşte acolo şi, când mi-am amintit de sosirea în casa aceea misterios de goală, dar care, în acelaşi timp, arăta ca locuită până de curând, m-am minunat.

Crezuse că ne-am rătăcit şi vrem să întrebăm de drum.

— Venim de la Mistreţul Negru, zise Harriet.

— Femeia zâmbi.

— Şi nu ştiţi dacă sunteţi pe drumul cel bun. Unde vreţi să ajungeţi?

— Am putea sta puţin de vorbă? am întrebat.

Femeia păli uşor.

— Poftiţi în casă, zise.

Ne-am priponit caii şi am urmat-o în holul pe care mi-l aminteam atât de bine.

— Am să trimit după nişte gustări. Sunt sigură că vreţi să vă odihniţi puţin înainte să porniţi iar la drum.

De după paravane apăru o servitoare.

— Adu vin şi prăjituri, Emily. În salonul de iarnă.

După vreo zece minute, în care am conversat mai mult despre vreme şi despre starea drumurilor, sosiră vinul şi prăjiturile. Apoi femeia închise uşa şi ne privi curioasă.

— Aveţi vreun mesaj pentru mine?

Harriet privi spre mine, iar eu am zis:

— Nu, nu e nici un mesaj. Aş vrea doar nişte informaţii. Sunt o prietenă a Lordului Hessenfield.

Păru alarmată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu am ştiinţă să se fi întâmplat vreun necaz.

— Ceea ce vrem să ştim - nu se putu abţine Harriet să iasă în faţă, căci nu suporta să joace „un rol pasiv", cum spunea ea - e dacă a ajuns cu bine la destinaţie.

— Adică... atunci când a plecat de aici?

— Da. La asta ne referim.

— Dar au trecut multe săptămâni. A fost o traversare grea, însă au ajuns cu bine.

— Şi acum sunt alături de Rege?

Dădu din cap.

— Trebuie să-mi spuneţi cine sunteţi, zise.

— Prieteni ai Lordului Hessenfield, zise Harriet cu hotărâre, şi mi-am dat seama că fusesem acceptate drept părtaşe la cauza iacobită.

— Am fost cu ei când l-au adus pe General aici, am zis. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără casa dumneavoastră.

— N-am făcut mare lucru. Noi n-am riscat nimic. Doar am plecat de acasă, cu servitori cu tot, pentru o săptămână. Nimic mai mult.

— Asta a fost salvarea noastră, am zis. Dar să nu zăbovim. Am vrut doar să vă cunosc.

Umplu paharele şi am închinat pentru Rege, adică James al II-lea, nu William al III-lea. Apoi i-am spus că ne întoarcem la Mistreţul Negru.

Ne însoţi pînă la cai, iar pe drum Harriet îmi spuse:

— Bravo, micuţă iacobită. Sunt sigură că biata femeie se întreabă ce să însemne, oare, vizita noastră. Ca bune iacobite, ar fi trebuit să ştim că Hessenfield e teafăr la St.-Germain-en-Laye. Am cam lăsat-o să îşi bată capul, bag seama.

— Dar ştiu că-ţi trec prin minte tot felul de drăcii. Eşti o intrigantă.

— Ei, na, dar ce am făcut? O minciună mică, acolo, din cele mai nevinovate. Mă întreb câţi iacobiţi or fi în ţara asta, gata în orice clipă. Cel puţin am aflat că Hessenfield şi gaşca lui au ajuns cu bine. Acum sunt la St.-Germain şi pun altceva la cale, te asigur.

Ce uşurare să-l ştiu în siguranţă.

Pregătirile pentru naşterea unui copil erau o experienţă nouă şi captivantă.

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, eram tot mai preocupată de copil, iar când am devenit conştientă de fiinţa pe care o purtam în mine, gândul nu-mi mai zbura decât la vremea când se va fi născut.

În septembrie, la patru luni după conceperea copilului, am primit cu toţii vestea că Regele James murise la St.-Germain-en-Laye. Câte discuţii n-au fost, şi îmi amintesc de vorba lui Gregory, cum că asta nu însemna sfârşitul mişcării iacobite. Fiul lui James avea să fie considerat moştenitorul de drept.

— Bietul James, zise Harriet, ce viaţă tristă a avut. Proprile lui fiice să se întoarcă împotriva lui. Se spune că asta l-a afectat tare mult.

— El nu a vrut să se întoarcă în Anglia şi pe tronul lui, zise Benjie. Când a devenit un iezuit, a terminat-o cu lumea.

Mă gândeam cum o să-l afecteze moartea lui pe Hessenfield şi bănuiam că nu-şi va înceta eforturile. Avea un nou pretendent în locul celui vechi şi m-am întrebat dacă o să mai calce vreodată în Anglia şi ce ar simţi dacă ar afla că i-am născut un copil.

James a fost înmormântat cu onoruri; trupul i-a rămas la mânăstirea Benedictinilor din Paris, iar inima i-a fost trimisă la mânăstirea de maici din Chaillot. Dar, ce-i mai important, Ludovic al XIV- lea, Regele Franţei, a avut grijă să-l declare pe tânărul Prinţ drept Rege al Angliei, Scoţiei şi Irlandei, ca James al III-lea.

Se vorbea întruna despre toate astea, iar când s-a răspândit zvonul că sănătatea Regelui nostru William nu e prea bună, toată lumea a început să facă speculaţii. Chiar şi servitorii şuşoteau şi cred că şi trecuseră de-o parte sau de alta.

Ca să-şi arate dezaprobarea, William şi-a rechemat ambasadorul de la Curtea Franţei şi a ordonat ambasadorului francez să se întoarcă în ţară.

A urmat vestea că Anglia intrase într-o alianţă împotriva Franţei, numită Marea Alianţă. Se părea că războiul e iminent. Nu avea nici o legătură cu readucerea lui James, ci cu succesiunea

spaniolă. Amenințarea războiului era îngrijorătoare, dar, în tot timpul ăsta, eu am trăit numai cu gândul la copil.

De Crăciun, mama și Leigh au venit la Eyot Abbas, cu Damaris.

Mama era nerăbdătoare să afle cum îmi merge și venise încărcată cu hăinuțe și sfaturi pentru copil. A spus că e hotărâtă să stea până se naște și nimic nu poate să-i schimbe hotărârea. A spus-o pe un ton aproape sfidător, cu gândul la Harriet, sunt sigură, dar era o prostie, pentru că lui Harriet nici prin minte nu-i trecea să-i uzurpe rolul de mamă. Mama nu era în stare s-o înțeleagă pe Harriet. Rivalitatea asta ridicolă nu putuse apărea decât din cauza mea. Până să mă nasc eu, trebuie să fi simțit față de ea cam ce simțem și eu acum, din moment ce la ea apelase pentru sfaturi.

A fost o sărbătoare de Crăciun obișnuită. Mă rotunjisem binișor, căci mai aveam doar două luni până la soroc.

Și, într-o zi geroasă de Februarie, s-a născut copilul meu.

Era o fetiță sănătoasă și zdravănă.

Pe când îmi țineam copilul în brațe, mă minunam că din acea întâlnire, în care moartea pândise la tot pasul, putuse să apară viață. O nouă viață.

— Cum o să-i spui? mă întrebă mama, sorbind copilul din priviri.

— M-am hotărât să-i spun Clarissa.

DAMARIS

PIVNIŢELE BUNEI DOAMNE BROWN

Cred că toată viaţa mea am trăit în umbra Carlottei. E cu şapte ani mai mare ca mine, ceea ce o avantajază într-un fel, dar vârsta n-are nici o legătură. Carlotta e ea însăşi, adică cea mai fascinantă persoană din câte am cunoscut.

Cum intră într-o încăpere, toţi se întorc să o privească, de parcă tentaţia ar fi irezistibilă. Îi înţeleg mai bine decât oricine, pentru că şi eu am simţit întotdeauna acelaşi lucru. Carlotta este, bineînţeles, uluitor de frumoasă, cu părul ei negru, ondulat, şi ochii de un albastru intens; când eşti sora unei asemenea fiinţe, treci imediat drept ştearsă, prin simplă comparaţie. Nu mă îndoiesc că, dacă n-aş fi avut-o de soră pe Carlotta, aş fi fost considerată o fată ca oricare, ba chiar drăguţă; dar Carlotta există, şi m-am obişnuit să îi aud pe toţi vorbind despre „frumoasa". M-am împăcat repede cu gândul şi nu m-a deranjat nici pe departe cât credea mama. Eram şi eu printre cei care o adorau pe Carlotta. Îmi plăcea să-i privesc ochii adânci, pe jumătate închişi, încât genele incredibil de lungi i se răsfirau ca un evantai pe obrazul pal; apoi se deschideau şi, dacă era supărată, aruncau fulgere albăstrii. Pielea îi era albă, dar avea un fel de strălucire. Mă trimitea cu gândul la petalele florilor. Aceeaşi culoare, aceeaşi textură. Eu eram toată în roz şi alb, iar părul, castaniu şi lins, nu se dădea uşor ondulat şi nu stătea niciodată cum îl puneam. Ochii mei nu păreau să aibe vreo culoare anume; spuneam mereu că au culoarea apei. „Sunt ca tine," mi-a spus odată Carlotta. „Nu au o culoare a lor. Îşi iau culoarea de la ce găsesc în preajmă. Aşa eşti şi tu, Damaris. Fetiţa cea cuminte. La orice, spui: „da, da, da". N-ai niciodată vreo părere pe care să nu ţi-o fi dat-o altcineva." Carlotta era crudă uneori, mai ales după ce o supăra cineva sau ceva. Îi plăcea să se răzbune pe oricine îi era la îndemână - şi

adesea eu eram aceea. „Ce fată cuminte eşti", îmi reproşa mereu, şi o spunea de parcă era vrednic de dispreţ să fii cuminte.

Mama încerca mereu să îmi arate că mă iubeşte la fel ca pe Carlotta. Nu eram sigură, dar ce ştiam cu siguranţă e că nu-i făceam grijile pe care i le făcea Carlotta.

Odată, am auzit-o pe bunica spunându-i mamei: „Cel puţin, cu Damaris n-o să ai necazuri".

Ştiam că mă compară cu Carlotta.

Carlotta era mereu băgată în câte o încurcătură. În jurul ei se întâmplau lucruri tulburătoare şi, de obicei, ea era la originea lor.

Nu era doar frumoasă, ci şi bogată. Îl fermecase pe Robert Frinton, cel care locuia la Enderby Hall, atât de desăvârşit încât el i-a lăsat averea. Apoi a fost o tevatură întreagă în legătură cu fuga ei cu cineva pe nume Beaumont Granville. Nu l-am văzut niciodată, dar s-a vorbit mult despre el şi numele lui era pe buzele tuturor - chiar şi pe ale servitorilor.

Asta fusese demult, iar acum era măritată cu Benjamin Stevens - dragul de Benjie, pe care îl iubeam cu toţii atât de mult şi de care mama era mulţumită, mai ales că apăruse un copil.

Ne petrecusem Crăciunul la Eyot Abbas şi totul se învârtise atunci în jurul Carlottei.

Mama a insistat să rămână până la naşterea copilului - o fetiţă pe nume Clarissa - iar tata şi cu mine ne-am întors acasă.

— Acum, că are un copil, spusese mama, Carlotta are să se potolească.

— Să se potolească? sărise bunicul, cu un chicotit. Fata asta n-o să se potolească niciodată. Ţine minte ce-ţi spun, ai s-o găseşti mereu unde e zbuciumul mai mare.

Bunicul avea o slăbiciune pentru Carlotta. Pe mine parcă nici nu mă vedea. Mama zicea că aşa fusese şi cu ea. Asta făcea ca afecţiunea lui pentru Carlotta să pară şi mai ieşită din comun.

Mama urma să se întoarcă în curând. Nu mai avea nici un motiv să stea departe de casă. Îşi ajutase nepoata să vină teafără pe lume, iar Eyot Abbas era căminul Carlottei, acum, că se

măritase cu Benjie. Se întorsese, într-un fel, la scena copilăriei ei, căci primii ani din viaţă, când toată lumea credea că e fiica lui Harriet, şi i-a petrecut la Eyot Abbas.

Ieri, unul din rândaşii familiei Stevens a venit cu scrisori. Mama va porni spre casă la sfârşitul săptămânii. Drumul nu e lung. De obicei înseamnă două nopţi la han, şi asta dacă mergi încet. Rândaşilor le lua două zile, dar ei încercau mereu să-l facă în timp record.

Era o dimineaţă strălucitoare. Martie tocmai îşi făcuse apariţia ca un leu, cum se zice, şi speram cu toţii că va adeveri zicala, plecând ca un mieluşel. În aer mirosea a primăvară. Iarna cea lungă se încheiase; nopţile se scurtau, iar soarele, deşi încă n-avea putere, mângâia ca o promisiune câmpurile şi gardurile vii. Îmi plăcea la nebunie să călăresc prin jur, să urmăresc cum se transformă totul. Mă dădeam în vânt şi după animale. În afară de câini şi cai, iubeam păsărelele şi toate sălbăticiunile. Dădeau fuga la mine de parcă înţelegeau că nu le-aş fi făcut vreun rău pentru nimic în lume şi nu-mi doream decât să le ajut. Ştiam să le vorbesc pe limba lor, să le alin. Bunicul zicea că e un har. Oblojisem iepuri şi vrăbii şi, o dată, un picior-roşu pe care îl găsisem căzut în mocirlă. Avea un picior frânt şi i l-am pus la loc. S-a vindecat de minune.

Îmi plăcea tare mult viaţa la ţară; ştiam că o să vină vremea când am să merg la Londra cu familia şi mă aşteptau baluri şi altele de felul ăsta, cu scopul să-mi găsesc un soţ. Mi-era groază numai când mă gândeam; dar aveam o consolare, nici unul din părinţi nu m-ar fi împins să mă mărit dacă nu voiam; nu doreau decât să mă ştie fericită..

Oricum, n-aveam decât treisprezece ani şi mai era până atunci. Carlotta nu avusese cu mult mai mulţi, dacă îmi aduceam bine aminte, când se îndrăgostise de Beaumont Granville. Dar Carlotta era Carlotta.

„Are din născare toate tertipurile pe care unele femei le învaţă abia într-o viaţă întreagă", spunea bunicul. „Şi, uneori, nici atunci".

Vorbea cu convingere. Mi-am dat seama imediat că eu mă născusem fără niciunul din tertipurile acelea.

În dimineaţa asta de martie îmi simţeam inima uşoară. Am observat că ciorile erau foarte ocupate cu făcutul cuiburilor şi am zărit câţiva fluierari-de-câmp, cărora le mai spuneam şi ciocârlani. Semănau puţin cu ciocârliile şi cineva care nu le studiase îndelung ca mine, ar fi putut să le confunde. Am auzit ţipătul unui picior-roşu - un fel de scâncet. Am ocolit-o, căci cuibul nu putea fi departe şi se speria de moarte dacă te apropiai de puiul ei.

Am trecut pe lângă Enderby Hall. Nu stătea nimeni acolo, ceea ce, după părerea bunicului, era o prostie. O casă mare, mobilată, să stea nelocuită numai pentru că aşa îi trăsnise Carlottei. Casa îi fusese lăsată de Robert Frinton odată cu restul averii; la un moment dat a zis că ar vrea să o vândă, pentru ca apoi, din senin, dintr-o toană, cum spunea bunicul, să se răzgândească.

Nu prea îmi plăcea Enderby. Când eram mai mici, Carlotta a încercat să mă înspăimânte. Mi-a povestit că, pe când era foarte mică, se aventurase acolo şi se rătăcise. Intraseră cu toţii în panică, dar până la urmă au găsit-o dormind într-un dulap. Atât de mult i-a încântat pe Robert Frinton, încât i-a spus de atunci dulapul Carlottei.

M-a ademenit acolo şi a încercat să mă încuie în dulap, dar eu bănuisem ce-i trecea prin minte şi, o dată în viaţă, am fost mai isteaţă ca ea. „Proasto!", mi-a spus după aceea. „Nu te-aş fi lăsat să stai acolo. Voiam doar să vezi cum e să stai închisă, singură într-o casă bântuită". M-a privit cu o umbră de maliţie, ca de atâtea ori. „Unora li se albeşte părul peste noapte. Alţii pur şi simplu mor de frică. Oare cum ţi-ar sta cu părul alb? Poate chiar mai bine decât de nici o culoare."

Da, Carlotta era uneori nemiloasă. Dar eu nu m-am clintit din admiraţia mea şi am căutat întotdeauna să-i câştig atenţia; ce mulţumită eram când reuşeam, chiar dacă se întâmpla să se ajungă la experienţe înfricoşătoare ca aceea pe care mi-a pus-o la cale cu dulapul de la Enderby Hall.

Am trecut mai departe, ocolind terenul pe care îl cumpărase tata şi care ţinuse de Enderby. Acum era împrejmuit cu un zid.

Am ajuns la Grasslands Manor, unde stă familia Willerby, iar Thomas Willerby cel mic m-a văzut şi a strigat la mine.

A trebuit să intru. Aşa se cădea; iar lui Thomas cel mare îi plăcea tare mult să primească oaspeţi. Cei din familia noastră, oricare dintre noi, îl bucurau în mod deosebit.

Mi-am dus calul în grajd şi am intrat în casă cu Thomas.

Thomas cel mare a fost încântat să mă vadă. I-am spus ce mai era nou, în timp ce el trimise după vin şi prăjituri, din care trebuia să gust dacă nu voiam să-l jignesc. Îi plăcea să îşi arate ospitalitatea.

I-am spus că mama se întorcea acasă, iar el a zis ce bucuroşi trebuie să fim şi ce fericiţi că ni s-a mărit familia.

Am recunoscut că abia aştept să se întoarcă mama. Câte nu avea să ne spună despre prunc şi despre Carlotta.

— Am şi eu nişte veşti, zise Thomas. Am cumpărat o casă lângă York.

— Oh, deci chiar o să plecaţi.

— Ştii bine, draga mea, că de multă vreme tot şovăi, dar acum chiar m-am hotărât.

— Şi Grasslands?

— Am s-o vând.

Mi se părea ciudat cum, nici la Grasslands Manor, nici la Enderby Hall, norocul nu părea să dureze. Mă întrebam dacă există ghinion, căci casele acestea parcă stârniseră mânia soartei. Aşa păţise şi familia Willerby, deşi o vreme fusese foarte fericită. Apoi soţia lui Thomas a murit la naşterea micuţei Christabel. Ce trist era totul.

— Da, zise el. Poate părinţii tăi or să-mi dea o mână de ajutor la vânzare. Nu vreau să aştept aici... acum am casa cea nouă.

— O să ne facă mare plăcere să le arătăm oamenilor casa. Cu tata ai vorbit?

—Nu, aşteptam să se întoarcă mama ta. Acum e pe drum. Asta-i o veste bună. Cele de la Curte sunt mai puţin fericite.

—Chiar aşa?

—Da. Regele şi-a rupt clavicula.

—Nu e ceva foate grav, nu-i aşa?

—Am auzit că e suferind de multă vreme, zise Thomas cel mic. Mergea călare de la Kensington la Hampton Court, când calul se zice că şi-ar fi prins piciorul într-un muşuroi de cârtiţă şi l-ar fi azvârlit din şa. Pe moment n-a părut mare lucru.

Tatăl lui adăugă:

—Aud că iacobiţii închină în sănătatea Domniţei în Catifea Neagră, adică a cârtiţei care, cu muşuroiul ei, a făcut un serviciu ţării.

—E păcat să fii aşa de bucuros de un accident. Dar calul? A păţit ceva?

—Asta nu mai ştiu. Nu mi-a trecut prin minte să-i întreb.

În timp ce beam vinul, a mai sosit un oaspete: unchiul Carl de la Eversleigh. Era în armată şi venise acasă în permisie.

—O, bună, Dammee, zise. Era foarte jovial unchiul Carl şi i se părea amuzant să-mi stâlcească numele, deşi ştia că pe mama o enervează. Am venit cu veşti. Regele a murit.

—Credeam că nu e decât clavicula, zise Tom Willerby.

—Se pare că a avut câteva atacuri şi de mult timp ţinea secret. A murit azi dimineaţă la ceasurile opt.

—Ce tevatură o să mai fie peste mare, zise Thomas Willerby.

—Printre iacobiţi, da. N-au nici o şansă. Chiar astăzi Anne a fost proclamată Regină. Să bem pentru noua domnie, nu?

Au umplut paharele şi am închinat în sănătatea noii suverane, Regina Anne.

Familia Eversleigh avusese dintotdeauna trecere la Curte. Bunicul Carleton Eversleigh fusese prieten la cataramă cu Charles al II-lea. După implicarea lui în răscoala lui Monmouth, căzuse în dizgraţie, în ochii lui James, desigur; apoi, deşi William şi Mary îl

primiseră, cu ei n-a mai fost la fel cum fusese cu Charles. Cu toate astea, era de neimaginat să nu mergem la Londra pentru încoronare, aşa că ne-am pregătit de drum.

Intrasem în aprilie. Pruncul Carlottei avea două luni, aşa că, de data asta, ea nu mergea cu noi. Şi nici Harriet; era poate prima dată când pierdea o ceremonie la Curte, dar cred că începea, până şi ea, să simtă că îmbătrâneşte. Avea cu câţiva ani mai mult decât bunica.

Cu toate astea, am plecat de la Eversleigh destui de mulţi: bunicii, părinţii, unchiul Carl şi eu.

— Dammee, zise unchiul Carl, o să-ţi prindă bine să vezi un pic de viaţă adevărată.

— E încă mică, făcu mama. Şi o cheamă Damaris.

— Prea bine, surioară, i-o întoarse unchiul Carl. Încă n-a ieşit din scutece, şi am să ţin minte să n-o mai strig Dammee pe micuţa Dammee.

Mama ţâţâi agasată, dar nu se supărase. Avea unchiul Carl un fel de a fi adorabil. Era cu câţiva ani mai tânăr decât ea; mama îmi mai povestea de demult şi, aşa, mi-a spus că tatăl lor fusese înnebunit după el, iar pe ea abia dacă o băgase în seamă.

— La un moment dat lucrurile s-au schimbat, mi-a spus odată, pe un ton care m-a făcut curioasă să aflu mai multe; dar, când am întrebat-o, a strâns din buze şi n-a mai scos o vorbă. Secrete, mi-am zis. Secrete de familie. Cândva probabil că o să le aflu.

Ei bine, aveam să mergem la Londra şi era grozav să pleci la drum. Dacă Edwin ar fi fost acasă, ar fi avut un loc de vază la ceremonie, ca un pair al regatului ce era. Bunica regreta că e plecat în serviciu în străinătate. Dar, chiar şi aşa, eram hotărâţi să ne simţim cât mai bine.

— Dacă nici de o încoronare nu te bucuri, atunci ce-ţi mai rămâne? zise bunicul. Când ai un monarh nou şi poţi să te amăgeşti fără mustrări de conştiinţă că vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aşa că hai să ne bucurăm de încoronarea noastră.

Am plecat la drum plini de voie bună. Familia şi şase servitori. Aveam trei cai de povară, căci pentru Curte ne trebuiau veşminte potrivite.

Mă uitam după păsărele. Ştiam unde să le caut - cântăreţul-de-salcie în câmp deschis, fluierarul în orice copac, iar turturelele în pădure. Îmi plăcea să le ascult cântecul vesel, la vremea asta din an. Erau atât de fericite că se terminase iarna.

I-am spus mamei că mie, una, mi-era de ajuns să le aud ca să fiu fericită.

Mi-a zâmbit în felul ei cald, aprobator. Ceva mai târziu, am auzit-o cum îi spunea încetişor bunicii: „Damaris n-o să-mi facă niciodată necazuri, sunt sigură".

Iar bunica i-a răspuns: „De bună voie, nu, Priscilla, dar uneori nenorocirea loveşte unde nu te-aştepţi".

— Azi parcă eşti întoarsă pe dos, mamă.

— Da, zise bunica. Cred că din cauză că mergem la Londra. Îmi aminteşte de vremea când Carlotta a fugit de acasă.

— O, slavă Domnului că s-a terminat.

— Da, cu Benjie e pe mâini bune.

— Şi mai e şi copilul. Un copil o s-o potolească chiar şi pe Carlotta.

Apoi se cufundară într-o tăcere tihnită, iar la vremea potrivită se iviră zidurile cenuşii ale Turnului Londrei. Eram aproape de capătul călătoriei.

Ce încântare să soseşti la Londra. Străzile erau pline de viaţă: peste tot zarvă şi forfotă; nu mai văzusem în viaţa mea atâta lume ca la Londra - de toate soiurile, ducând o viaţă pe care noi, cei de la ţară, îmi ziceam, abia putem să ne-o închipuim. Domni în veşminte exagerat de elegante, strălucind de giuvaeruri ce păreau adevărate dar ar fi putut fi foarte bine imitaţii; doamne aranjate şi pudrate; vânzători de tot felul şi ucenici care stăteau în uşă şi chemau trecătorii să le cumpere marfa. Apoi, ce agitaţie pe fluviul plin mereu de ambarcaţiuni de toate felurile. Nu mă mai săturam privind la luntraşii care îşi chemau muşterii cu strigăte de

„Alții la vâsle" și apoi îl treceau de pe un mal pe altul sau îl plimbau, pe lângă splendorile catedralei Westminster, până dincolo de Turn. Îmi plăceau cântecele lor; iar când nu cântau se ocărau unul pe altul. Mama nici n-a vrut să audă să mă lase pe râu. Spunea că multă lume își pierde buna cuviință de cum pășește într-o barcă și, chiar și dintre cei de viță nobilă, capătă o grosolănie de neîngăduit în societatea civilizată de pe uscat.

Deși, dacă m-ar fi văzut, Carlotta mi-ar fi zis cu dispreț că sunt o țărăncuță, n-aveam ce face, Londra mă fascina. Erau atâtea lucruri pe care nu le văzusem niciodată la țară. Trăsurile care huruiau pe străzi, ducând doamne arogante și domni gătiți atât de somptuos, mă fascinau ca și splendoarea străzilor. La o tarabă în Charing Cross îi puteai vedea pe Punch și Judy; pe Cheapside erau înghițitori de săbii și magicieni cu scamatoriile lor, spre încântarea trecătorilor. Erau uriași și pitici, care făceau tot felul de minunății; iar vânzătorii de balade își cântau marfa cu glasuri răgușite în timp ce vreun plăcintar îți striga să poftești să guști din plăcinta lui de berbec.

Cea mai mare atracție a fost o spânzurare la Tyburn, dar n-am vrut să văd așa ceva - și nici nu m-ar fi lăsat, chiar să fi vrut. Carlotta a văzut o dată o spânzurare și mi-a povestit și mie - nu pentru că l-ar fi plăcut, ci mai degrabă fiindcă uneori ajungeam să o exasperez și îi plăcea să mă șocheze.

O dusese iubitul ei, pentru că zicea că trebuie să vadă și ea ce se întâmplă în lumea asta. Mi-a povestit după aceea că e îngrozitor să-l vezi pe condamnat venind într-o căruță și că a ținut tot timpul ochii închiși și doar s-a prefăcut că privește. Mi-a spus că erau o mulțime de oameni care vindeau turtă-dulce, plăcintă, gustări și ultimele cuvinte și mărturisiri ale celorlalți care își găsiseră același sfârșit de curând.

— Taci, i-am spus. Nici nu vreau să aud.

Dar ea l-a dat înainte și cred că le înflorea, ca să pară totul și mai înfricoșător decât fusese în realitate.

În alte călătorii la Londra, fusesem cu părinții pe Mall, o stradă încântătoare și la modă, pe care treceau cei mai adesea cei din noblilme. Acolo defilai și făceai temenele prietenilor și cunoscuților și uneori te opreai să stai de vorbă și să-ți dai întâlnire undeva. Îmi plăcea pe Mall. Bunicul mi-a povestit că acolo a jucat Pell Mell cu Regele Charles de câteva ori. Acum vedeai fete cu flori sau cu coșuri de portocale cu care îl îmbiau pe trecători; puteai să dai nas în nas cu câte o lăptăreasă care își mîna vaca și se opreă din loc în loc să o mai mulgă ca să le arate cumpărătorilor că laptele e proaspăt. Era o încântare pentru mine să mă plimb și să privesc mulțimea. Întotdeauna îmi plăcuse.

— Să vezi cum e noaptea, mi-a spus Carlotta; și mi-a povestit de cavalerii care ieșeau și se plimbau prin mulțime în căutare de fete cu vino-ncoace. Noaptea puteai să vezi doamne aranjate și mascate. Atunci merita să te plimbi pe Pall Mall. „Biata de tine! N-or să te lase niciodată acolo". Și când i-am spus că nici pe ea n-ar lăsa-o, mi-a râs în nas.

Nu puteam să stau mult timp fără să mă gândesc la Carlotta, iar aici, în orașul aventurilor, o simțeam mai aproape ca niciodată.

Ne-am instalat cu toții în casa de la oraș a familiei Eversleigh, nu departe de Palatul St. James, iar mama zise că ar trebui să dorm bine pentru că a doua zi aveam să plecăm devreme ca să prindem începutul ceremoniei de încoronare.

A doua zi m-am trezit devreme, emoționată că nu dormisem în patul meu. M-am dus la fereastră și am privit jos în stradă, unde mulțimea începuse deja să se adune. Aveau să vină din toate ținuturile dimprejur. Eram în douăzeci și trei aprilie, de Sfântul Gheorghe. Mulțimea era foarte agitată. Mă întrebam ce-o fi în sufletul Reginei. Ce poate fi în sufletul cuiva când pune mâna pe o coroană care nu-i aparține de drept? Bineînțeles că englezii n-or să accepte niciodată un catolic pe tron. Îl auzisem pe bunicul explicând pe larg cum stau lucrurile. Regele James și-ar fi putut păstra coroana dacă ar fi renunțat la credința lui. A refuzat și a

pierdut-o, şi atunci l-am avut pe protestanţii William şi Mary, iar după moartea lor, Regina noastră era acum Anne, sora lui Mary.

Se pare că iacobiţii erau tare furioşi, dar starea de spirit a mulţimii părea să arate că o doreau pe Anne. Sau poate nu doreau decât o încoronare.

La ora unsprezece am ieşit călare şi am văzut-o pe Regină pe drumul de la Palatul St. James la Westminster Hall. Era purtată într-o lectică, pentru că avea picioarele umflate de hidropizie şi nu putea să umble. Să tot fi avut vreo treizeci şi şapte de ani, cam tânără pentru un astfel de beteşug, dar dăduse naştere la atâţia prunci, fără ca nici unul dintre ei să aibă zile - micul Duce de Gloucester, în care îşi pusese toate speranţele, murise de curând - încât ajunsese în starea asta.

Prinţul George al Danemarcei, soţul ei, care îi era tot atât de devotat pe cât îi era şi ea lui, mergea înainte şi era precedat de Arhiepiscopul de Canterbury.

Ce spectacol fastuos, cu cavaleri ai Ordinului Jartierei şi Lordul Primar cu Sceptrul Negru şi Înaltul Lord al Încoronării, toţi de faţă.

Regina era calmă şi neaşteptat de frumoasă în pofida faptului că era foarte grasă, pentru că nu prea făcea mişcare şi îi cam plăcea să mănânce; avea pe cap o cunună de aur bătută cu diamante şi îi venea bine aşa, simplu şi elegant.

Aveam locuri în Catedrală, aşa că am urmat alaiul, călcând pe ierburile parfumate care fuseseră împrăştiate peste tot, şi ne-am ocupat locurile cuvenite.

Am trecut prin clipe grele atunci când Thomas Tennison, Arhiepiscopul de Canterbury, a prezentat-o pe Regină adunării şi a rostit întrebarea: „Nobili domni, înfăţişez ochilor voştri pe Regina Anne, Regina netăgăduită a acestei ţări. Voi toţi, care aţi venit astăzi să îi aduceţi omagiul şi supunerea, sunteţi neabătuţi?"

Mi s-a părut că tăcerea care a urmat cuvintelor durează o veşnicie, dar n-a fost decât închipuirea mea, pentru că auzisem prea multe despre iacobiţi.

Apoi strigătul a răsunat asurzitor: „Domnul s-o albă-n pază pe Regina Anne".

Arhiepiscopul a repetat de trei ori întrebarea după aceea - căci trebuia să stea cu faţa spre răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi de fiecare dată când o rostea.

A fost impresionant când corul a început să cânte imnul: „De tăria Ta bucura-se-va Regina, o, Doamne. Şi neîntrecută-i va fi veselia în mântuirea Ta. Căci Tu îi dăruieşti binecuvântarea bunătăţii şi îi pui pe cap coroană din aur curat".

Când am auzit glasurile acelea cântând la unison, am fost sigură că Anne a fost într-adevăr aleasă suverană, iar Regele De Peste Mare nu mai putea fi un pericol pentru pacea ţării.

Ce trist, totuşi, să vezi că Regina are nevoie să fie ajutată să ajungă la altar; dar şi-a rostit declaraţia cu glas puternic şi limpede.

— Promiţi să respecţi cu orice preţ legile Domnului, adevărata învăţătură a Evangheliei şi religia reformată Protestantă, hotărâtă prin lege...?

— Promit, declară Anne cu fermitate.

Asta voia poporul. La urma urmei, tatăl ei îşi pierduse tronul numai pentru că nu fusese adept al credinţei protestante.

A urmat ceremonia de ungere, după datina străveche. A trebuit să se ridice să fie învestită cu sabia Sfântului Edward, apoi a trebuit să meargă la altar să o depună. Acolo i s-au adus pintenii, iar ea i-a pus pe altar lângă sabie şi apoi a fost învestită cu inelul şi sceptrul.

Inelul, ştiam de la tata, era numit inelul de cununie al Angliei şi era gravat cu Crucea Sfântului Gheorghe. Cînd era pus pe deget, simboliza că Suveranul se leagă să îşi cinstească ţara şi să se pună în slujba ei cu tot devotamentul de care e în stare. „E ca o cununie", a adăugat tata.

Am fost foarte impresionată de ceremonie, cum trebuie să fi fost toţi, şi când Regina s-a aşezat în jilţul ei, iar Vicarul de Westminster a adus coroana, pentru ca Arhiepiscopul de Canterbury să

I-o pună pe cap, m-am alăturat cu fervoare strigătului de lolalitate „Domnul s-o albă-n pază pe Regină!" Era înălțător să auzi cum bubuie tunurile de pe crenelurile Abației, iar cele din Turnul Londrei le răspund.

Pairii, conduși de Consortul Reginei, Prințul Danemarcei, și-au prezentat omagiile noii Regine, îngenunchind în fața ei și apoi sărutând-o pe obraji.

Aveam locuri la banchetul de încoronare. Părinții mei se întrebară dacă Regina o să vină, căci beteșugul ei trebuie că o istovise, dar bunicul zise imediat că, obosită sau nu, trebuie să vină. Altfel, nemernicii de iacobiți or să spună că nu are curajul să asiste la tradiționalul duel al campionului Dymoke.

Am petrecut de minune. Eram încântată că am ocazia să o privesc în voie pe Regină. După părerea mea, avea o înfățișare cu adevărat regească și își ascundea foarte bine oboseala. Îmi plăcea soțul ei, care părea blând și bun și era foarte grijuliu cu ea.

Era trecut de opt când s-a încheiat banchetul și, cum ceremoniile ținuseră aproape toată ziua, Regina fu vădit ușurată să plece la palatul St. James. Mulțimea aclamă frenetic, pe tot parcursul drumului, lectica regală.

Chiar dacă banchetul de la Westminster Hall se terminase, poporul avea să chefuiască până la ziuă.

Bunicul zise că ar trebui să ajungem acasă până nu se face târziu și începe zarva pe străzi. „Dacă vreți, zise el, n-aveți decât să vă uitați de la ferestre."

Așa am și făcut.

Era a doua zi după masă. Mama, bunica și cu mine fusesem de dimineață la cumpărături în piața din Covent Garden, care era plină de cheflii ce încă mai sărbătoreau încoronarea. Mama admirase niște violete, florile ei preferate, și avusese de gând să cumpere câteva, dar altceva ne-a atras atenția și am uitat de ele.

Pe când stăteam acolo, a trecut pe lângă noi o tânără îmbrăcată foarte fistichiu; ceva din înfăţişarea ei îmi aducea aminte de Carlotta. Doar o asemănare de o clipă, bineînţeles. Nu suporta comparaţie. Chiar în momentul acela, un tânăr o depăşi şi se opri. Mi-am dat seama că o urmărise, iar ea simţise şi acum aştepta ca el să-i facă vreo propunere.

Ştiam, desigur, că astfel de purtări erau obişnuite şi că unele femei ieşeau, de obicei pe înserat şi noaptea, numai cu gândul să găsească însoţitori, dar niciodată nu fusesem martoră la aşa o îndrăzneală.

Cei doi au plecat împreună.

Incidentul mă impresionase. Cred că în primul rând din cauză că femeia semăna vag cu Carlotta şi îmi adusese aminte de ea. Mi-am zis că, dacă ar fi fost cu noi, n-ar fi stat să se uite. Cum îmi spusese odată! „Damaris, tu eşti o privitoare. Ţie n-o să ţi se întâmple niciodată nimic. Tu doar ai să priveşti cum se întâmplă altora. Şi ştii de ce? Pentru că ţi-e frică. Vrei întotdeauna să fii în siguranţă, de-aia eşti aşa de nesărată".

Carlotta era crudă şi mă rănea adesea. Uneori mă întrebam de ce ţin aşa de mult la ea.

Îmi trecu prin minte că i-aş fi putut face o surpriză mamei, aducându-i violetele. De ce n-aş ieşi pe stradă să i le cumpăr? Nu trebuia să mă întorc în piaţă. Erau mulţi florari pe străzi - chiar mai mulţi decât de obicei, din cauza încoronării, pentru că voiau să profite de mulţime ca să vândă cât mai multe.

N-ar fi trebuit să ies singură. Parcă o auzeam pe Carlotta râzând de mine. „Nu era decât până la colţul străzii."

Or să mă dojenească, dar mama o să se bucure că mi-am adus aminte.

Eram sigură că, dacă nu mi-aş fi amintit de Carlotta, văzând-o pe femeia aceea, n-aş fi avut atâta îndrăzneală. Mi-am pus mantia de catifea, mi-am strecurat punga în buzunarul rochiei şi am ieşit.

Am ajuns la capătul străzii fără să dau de vreun florar, iar când am dat colțul, m-am pomenit în mijlocul unei gloate agitate. Se îngrămădeau în jurul unui bărbat cu pălărie înaltă, neagră, și îi strigau ocări. Cineva s-a înghesuit în mine. Din prevedere, nu mi-am luat mâna de pe pungă.

Lângă mine era o femeie. Am întrebat-o:

— Ce e? Ce a făcut?

— Vinde leacuri șarlatănești. Zice că te întinerește iar, că îți colorează părul la loc și vindecă de toate bolile, te face iar de douăzeci de ani. E un șarlatan.

— Ce au de gând să-i facă?, am îngăimat.

— Pesemne să-i dea brânci în apă.

M-am înfiorat. M-am alarmat când am văzut cum arată gloata, mai ales că mi-am dat seama că atrăgeam niște priviri ciudate.

Fusesem cam nesăbuită să plec singură. Trebuia să ies din înghesuială, să-mi găsesc repede violetele și să mă duc acasă.

M-am zbătut, încercând să ies. Nu era prea ușor.

— Hei, pă cine cre' că-mpingi? mă întrebă o femeie cu plete soioase atârnându-i pe obraz.

Am îngăimat:

— Nu împingeam. Doar... doar mă uitam.

— Asta-i doar uitătură, ai? Doamna se uită, numa', la noi ăștia de rând.

Am încercat să mă strecor neobservată, dar ea nici gând să mă lase în pace. Începu să îmi arunce ocări.

Nu mai știam încotro să o iau. Apoi, deodată, apăru lângă mine o femeie. Era îmbrăcată sărăcăcios dar curat. Mă apucă de braț și zise:

— Ia să faci bine s-o lași în pace pe doamna. Nu e de teapa ta.

Femeia cu arțag se arătă atât de surprinsă de întrerupere încât se holbă cu gura căscată la cealaltă, care profită de ocazie ca

să mă ia de mână şi să mă tragă de acolo. Ne-am pierdut repede în mulţime.

Îl eram recunoscătoare. Pur şi simplu n-aş fi ştiut ce să fac şi cum să scap de femeia aceea care căuta gâlceavă cu tot dinadinsul.

Gloata se mai subţiase. Nu eram sigură la care capăt al străzii mă aflam. M-am gândit să renunţ la gândul de a găsi violete şi să mă întorc acasă cât mai repede. Acum vedeam că mama avusese dreptate să nu mă lase să ies singură.

Femeia îmi zâmbea.

—N-ar trebui să ieşi singură pe străzi, dragă, îmi zise. Uite, ce pelerină frumoasă de catifea. Unora le face cu ochiul, înţelegi, drăguţă. Acum hai să te duc acasă iute. Ce-ţi veni să ieşi singură? Cu cine eşti?

I-am spus că venisem de la ţară cu familia, pentru încoronare, şi că ieşisem pe furiş să cumpăr nişte violete pentru mama.

—Vi'lete, sări. Vi'lete. Păi ştiu pe femeia care vinde cele mai frumoase vi'lete din Londra şi nu-i nici la o aruncătură de băţ din locu' ăsta-n care stăm acu'. Dacă vrei vi'lete, las' pe Buna Doamnă Brown. Că mare noroc ai mai avut, să ştii, drăguţă, să dai peste mine. O ştiu pe aia de-ţi purta sâmbetele. Te lăsa fără pungă cât ai zice peşte, dacă nu veneam eu.

—Ce groaznică femeie. Nu-i făcusem nimic.

—Sigur că nu. Da' punga o mai ai?

—Da, i-am răspuns. Avusesem grijă să nu-mi iau mâna de pe ea; prea auzisem multe despre iuţeala hoţilor din Londra.

—Zău, ce bine. Hai să le luăm pe vi'letele alea şi p-ormă, puiule, să te duc înapoi acasă... până nu te caută, ei?

—Oh, mulţumesc. Eşti tare bună.

—Păi, îmi place să ajut şi io când pot. D-ala îmi zice Buna Doamnă Brown. Nu costă nimic, aşa-l, şi face lucrurile să meargă mai bine.

—Mulţumesc. Ştii unde e Eversleigh House?

— Păi cum să nu, mânca-te-ar mama de drăguţă? Că nu-i loc'şor prin părţile-astea să nu îl ştie Buna Doamnă Brown. Nu-ţi fie frică. Te reped înapoi la Eversleigh House pân' s-apuci să zici Regina Anne - aşa să ştii, şi cu cele mai frumoase vi'lete pe care le găseşti în Londra.

— Am să-ţi fiu tare recunoscătoare. Ştii, nu trebuia să ies.

— O, înţeleg, şi nici că n-au dreptate. Când te gândeşti din ce te scosei. E hoţi şi vagabonzi în tot păcătosu' ăsta de oraş, drăguţă, şi e cu ochiu' pe nevinovate ca tine.

— Mai bine o ascultam pe mama.

— Asta zice toate fetele când dă de-un pic de bucluc, zi că nu-i aşa. Nu doare s-o asculţi pe mama.

Cât timp vorbise, ieşisem din mulţime. Habar n-aveam pe unde suntem şi nu vedeam nici urmă de vreun florar. Străzile erau înguste, iar casele mici şi părăginite; am intrat pe o ulicioară.

— Am mers mult, mi se pare, am spus neliniştită.

— Aproape c-am ajuns, drăguţă. Ai încredere în Buna Doamnă Brown.

Intrasem pe altă ulicioară. Câţiva copii stăteau pe vine pe pavaj; o femeie scoase capul pe fereastră şi zise:

— Bună treabă, Doamnă Brown.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, draga mea, răspunse Doamna Brown. Pe aici, puiule.

Mă împinse pe o uşă care se trânti în urma noastră.

— Ce înseamnă asta? am strigat

— Ai încredere în Buna Doamnă Brown.

Mă apucă strâns de braţ şi mă trase pe nişte scări în jos. M-am pomenit într-o odaie ca o pivniţă. Înăuntru erau trei fete - una cam de vârsta mea, două mai mari. Una din ele avea pe umeri o haină de lână cafenie şi se plimba ţanţoş în sus şi în jos prin faţa celorlalte două. Râdeau tustrele, dar, când am intrat, tăcură şi făcură ochii mari.

Acum îmi dădeam seama că temerile pe care începusem să le am de cum intrasem în labirintul de ulicioare fuseseră cu totul

îndreptățite. Eram într-o situație și mai nefericită decât atunci când fusesem acostată de femeia din mulțime.

— Ei, nu-ți fie frică, drăguță, zise Doamna Brown. N-ai să pățești nimic dacă ești cuminte. Eu nu fac rău la oameni. Se întoarse către celelalte. Ia uitați-vă la ea. Nu-i așa că-i frumușică? Ieșită să cumpere vi'lete pentru mama. Puneți mâna pe pelerina asta. Catifea din cea mai bună. O să aducă un bănuț frumos. Și nu și-a luat nici mâna de pe pungă, frumos din partea ei. Cât p-aci s-o piardă la înghesuială.

— Ce înseamnă asta? am zis. De ce m-ai adus aici?

— Ia, ce frumușel vorbește! Voi două, fetelor, să faceți bine s-o ascultați, să-nvățați și voi. Că v-ar fi de folos la treaba voastră. Râse. Uimitor cât de repede Buna Doamnă Brown se transformase în Afurisita Doamnă Brown.

— Ce vrei de la mine? Ia-mi punga și lasă-mă să plec.

— Întâi de toate, vrem pelerina aia frumoasă. Jos cu ea.

Mi-am strâns-o și mai tare, fără să fac un pas.

— Măi, măi, zise Doamna Brown. N-avem chef de bucluc. Nici nu vreau să aud așa ceva.

Mă apucă strâns de mâini și mi le trase din pelerină. În câteva secunde, îmi căzu de pe umeri. Una din fete o înșfăcă și și-o puse pe ea.

— Ia vezi, ia vezi, să nu mi-o murdărești. Știi ce cusurgiu e Davey. Le vrea așa cum a ieșit de pe cucoană.

— Înțeleg că m-ai adus aici ca să-mi furi pelerina. Ei bine, mi-ai luat-o. Acum dă-mi drumul.

Doamna Brown se întoarse către fete și izbucniră în râs.

— Hai că-i tare, nu? Ce fătucă încrezătoare. Ascultați ce vă spun, Doamna Brown l-a cam căzut cu tronc. Era gata să meargă după ea oriunde o ducea.

M-am întors spre ușă. Într-o clipă, mâna Doamnei Brown fu pe brațul meu.

— Asta nu-i tot, pulule.

— Nu, am țipat. Acum vrei și punga.

— Ne-ai păzit-o frumuşel. Acu' n-ar fi păcat să nu ne-o dai?

Râdeau întruna, cu ţipete stridente, înfricoşătoare.

Am scos punga şi am aruncat-o pe podea.

— Bun. Vedeţi că nici ea nu vrea bucluc.

— Mi-ai luat pelerina şi punga. Acum dă-mi drumul.

Doamna Brown îmi pipăia materialul rochiei.

— Stofă din cea mai bună, zise, de care poartă numai nobilimea. Hai, drăguţă. Jos cu ea.

— Nu pot să mă dezbrac de rochie.

— A dezbrăcat-o numa' servitorii, se maimuţări una din fete.

— Azi o să fim noi servitorii ei, zise Doamna Brown. Mereu zic să te porţi cu prietenii aşa cum e obişnuiţi.

Parcă mă afundam într-un coşmar. Acum îmi scoteau rochia.

— Ce-o să mă fac? am ţipat. Îmi luaţi toate hainele. Mă lăsaţi... goală.

— Ce fetiţă cuminte şi cuviincioasă. Ascultă, drăguţă, n-o să-ţi dăm drumul pe străzi în pielea goală, nu-i aşa, fetelor? Ce mai zarvă ar ieşi, nu?

Şi izbucniră într-un râs hidos.

Eram paralizată de groază. Aş fi dat orice să întorc timpul înapoi. Aş fi dat orice să fiu la fereastră şi să fi avut atâta minte să fac cum mi se spusese că e bine - să nu ies niciodată singură.

Eram sigură că e vreun coşmar. Nu se putea să fie adevărat. Aşa ceva nu se putea întâmpla.

Mă dezbrăcaseră până la cămăşuţă. Mă îngrozea să le văd pipăindu-mi veşmintele cu degete murdare şi bucurându-se de preţul pe care aveau să-l ia.

Tremuram îngrozită la gândul că, dacă aş fi vrut să scap, n-aş fi putut fugi pe stradă fără nimic pe mine.

Cu toate astea, simţeam că nu mai pot suporta să rămân în odaia aceea îngrozitoare, cu grămezi de haine împrăştiate pe podea. Înţelesesem că asta era ocupaţia Doamnei Brown, să ademenească în bârlogul ei oameni credulI - mai ales copii, se pare - şi să le fure hainele.

—Ei, drăguță, fuseși o procopseală frumușică, zise Doamna Brown. Da' bagă la cap. Nu vreau bucluc. Pricepi. Bucluc' nu merge împreună cu Doamna Brown.

—Ești o hoață. O să fii prinsă, într-o bună zi, și o să mergi la Tybum pentru asta.

—Nu-i chiar așa prostuță cum credeam, ai? Le făcu cu ochiul fetelor care se scuturau de râs.

—Noi avem grijă. Suntem bune. Eu, una, așa sunt. Că nu degeaba îmi zice Buna Doamnă Brown. Dă-mi pelerina aia, puică, îi spuse uneia din fete. Fata îi întinse o pelerină ponosită și ruptă.

—Ia, acoperă-te cu asta.

Am privit-o cu dezgust.

—O, nu ești obișnuită cu d-astea. Știu. Da' e mai bine decât goală. E mai cuviincios, pricepi?

M-am înfășurat în pelerină și, pentru o clipă, dezgustul mi-a fost mai mare decât groaza.

—Acu' ascultă, drăguță. O să plecăm de-aici. Te duc la loc în drumul tău, pricepi. Nu vreau bucluc. N-am chef să vină nimeni după mine. Buna Doamnă Brown se ferește de bucluc. Nu vrea decât hăinuțele frumoase pe care le poartă domnițele și domnișorii bogați. Nu-i nici o scofală pentru ei, că au altele. Dar pentru Buna Doamnă Brown e distanța de la mâncare la lihnit de foame. Așa că o să te duc înapoi. Și dacă o să strigi că ți-am luat hainele, nimeni de pe-aici n-o să se uite la tine. O să te las să-ți găsești drumul de capu' tău. Da, o să te las când o să știu că-i bine. Pricepi?

Am încuviințat din cap. Nu-mi doream decât să ies de-acolo cu cât mai puțină tevatură.

Mă înșfăcă de braț. Am urcat scările; ce ușurare să ieși din nou la aer curat.

M-a dus pe ulicioare și mi-a vorbit tot timpul. Nimeni nu ne băga în seamă. Îmi luase și pantofii, așa că eram desculță și nu-mi era prea ușor să calc pe pietre.

Râse de mine pentru că mă împiedicasem.

— Ce pantofiori frumoşi, murmură. Apoi îl dădu înainte: ascultă ce-ţi spun, puiule. Ai scăpat ieftin. Ai rămas fără haine. Puteai s-o păţeşti mai rău, drăguţă. Doamna Brown ţi-a dat o lecţie. Asta-i zi, pentru o fetiţă bogată ca tine, să hoinărească în catifea şi mătase? Azi, drăguţă, sunt şi mai mulţi hoţi şi vagabonzi în oraşu' ăsta păcătos... şi suntem, şi-aşa, o grămadă, numai D'nezeu ne ştie. Că vine din toate părţile, încoronări, nunţi regeşti, pricepi... d-astea. Aia e vremea să te procopseşti frumuşel. Te-ai trezit jumulită, porumbiţo, şi mulţumeşte cerului că ţi-a făcut-o Buna Doamnă Brown. Acu, eu nu vreau bucluc. Nu s-a atins nimeni de tine, nu-i aşa? Ba, ţi-am mai dat şi pelerina asta, să te acoperi. O să te-ntrebe. O să le zici că a fost Buna Doamnă Brown... da' n-o să ştii unde te-am dus, nu-i aşa? Aşa că n-o să poţi să mă dai în vileag. Las' că-ţi trece. Mamă, ce dăscăleală te-aşteaptă. Porumbiţă prostuţă. Da' o să se bucure că te-ai întors. Să vezi tu dacă n-o să te răsfeţe mai mult ca niciodată. Să-i mulţumeşti lu' Buna Doamnă Brown. Şi să nu cauţi s-o bagi în bucluc, bine? Adu-ţi aminte că ţi-a făcut un bine. Păi, pîn'-acu' putea să te salte vreo codoaşă bătrână şi să te şi vândă la vreun domn bătrân şi iubăreţ. Vezi? Altă dată o să ştii. Da' zic io că n-o să fie nici o altă dat'. Te-a învăţat minte Buna Doamnă Brown.

Ieşisem din labirintul de uliţe.

— Asta-i, zise. Să te duci iute acasă. După colţ e strada unde era gata s-o păţească şarlatanul ăla. De-acolo te descurci. Hai...fuga.

Îmi dădu un brânci uşor. Când m-am întors, dispăruse. Simţeam că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Am luat-o la fugă.

Da, avusese dreptate. Era strada de unde începuse totul. Dacă coteam şi mergeam tot înainte, ajungeam la Eversleigh House.

Am dat colţul şi m-am ciocnit cu putere de o femeie care se plimba alături de un tânăr.

Dădu un strigăt de dezgust şi ridică o mână, cred, ca să mă ţină la distanţă. Am căzut pe jos şi m-am întins cât eram de lungă.

— Doamne, făcu tânărul. N-are nimic pe dedesubt.

— Vola să pună mâna pe punga mea, zise femeia.

— Nicidecum, am strigat. Tocmai am fost jefuită de veşminte.

Au rămas uimiţi de graiul meu şi, cum abia ieşisem din odaia îngrozitoare a Doamnei Brown, nu era greu de înţeles. Nu mi se potrivea cu înfăţişarea.

Tânărul mă ajută să mă ridic. Trebuie să fi arătat tare ciudat împreună, căci despre înfăţişarea lui n-ai fi putut avea decât cuvinte de laudă. Simţeam mireasma delicată cu care îşi parfumase hainele.

Doamna era şi ea parfumată şi îmbrăcată elegant. Cred că făceam o discordanţă bătătoare la ochi.

— Ce ţi s-a întâmplat? mă întrebă ea.

— Am ieşit să cumpăr violete pentru mama, am răspuns într-un suflet. O femeie a început să ţipe la mine în înghesuială şi apoi a mai apărut o femeie. Mi-a spus că mă duce să cumpăr violete şi m-a dus într-o odaie îngrozitoare şi m-a obligat să mă dezbrac de toate hainele.

— E o adevărată îndeletnicire, zise tânărul. De obicei, copiii păţesc aşa ceva. Te-ai lovit?

— Nu, mulţumesc. Vreau să ajung repede acasă.

— Unde stai?

— La Eversleigh House.

— Eversleigh House! Deci eşti din familia Eversleigh, făcu femeia.

— Hai s-o ducem repede acasă, zise tânărul. Trebuie să fie îngrijoraţi.

Mă însoţiră, mergând alături de mine. Mă întrebam ce-or crede trecătorii, văzând o pereche atât de elegantă în compania unei copile zdrenţăroase şi desculţe. Nimeni nu ne dădu atenţie. Vedeai atâtea ciudăţenii în Londra, încât lumea le lua ca pe ceva obişnuit.

Când am ajuns acasă, îmi venea să plâng de uşurare. Job, unul dintre servitorii noştri, începu să strige:

— A venit. Domniţa Damaris a venit.

Mi-am dat seama din cuvintele lui că deja mi se observase lipsa.

Mama apăru în hol într-un suflet. Mă văzu în pelerina aceea oribilă şi se holbă la mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi îşi dădu seama că sunt cu adevărat fiica ei şi se repezi să mă ia în braţe.

— Copila mea dragă, ce s-a întâmplat? Am fost înnebuniţi.

Mai mult decât să mă agăţ de ea, fără o vorbă, n-am fost în stare. Eram atât de fericită să fiu iar lângă ea.

— E o înşelătorie obişnuită, zise doamna. A fost jefuită de veşminte.

— Jefuită..., îngaimă biata mama.

Îi privi pe cei doi care mă aduseseră. Văzîndu-l pe tânăr, pe faţă i se aşternu o expresie ciudată; un amestec de tot felul, mirare, neîncredere, o teamă şi un fel de groază.

— Fugea, când am găsit-o noi..., zise femeia. A dat peste noi şi, când ne-a spus cine este, am vrut să fim siguri că ajunge cu bine acasă.

— Mulţumesc, bâigui mama. Apoi se întoarse către mine, mă îmbrăţişă şi am rămas aşa.

Apăru tata.

— A venit. A ajuns acasă, strigă el. Slavă Domnului. Dar cum... pentru Dumnezeu!

Mama nu scoase o vorbă, şi străinii îi explicară.

— A fost amabil din partea dumneavoastră, zise tata. Hai, draga mea, lasă copila să se schimbe de zdreanţa aceea îngrozitoare. Şi ar fi bine să facă imediat o baie.

Am fugit spre ei şi i-am sărit în braţe. În clipa aceea îi iubeam mai mult ca oricând.

Mama era zguduită. Părea căzută într-un fel de uimire, aşa că tata preluă iniţiativa.

— Trebuie să serviţi o gustare, le spuse celor doi.

— Nu e nevoie, zise femeia. Cred că sunteţi cu toţii tare tulburaţi.

— El, haideţi, trebuie să mai staţi puţin. Vrem să vă arătăm recunoştinţa noastră.

— Străzile Londrei au fost mereu primejdioase, dar, de la o vreme, e din ce în ce mai rău, zise tânărul.

— Priscilla, zise tata, du-o pe Damaris sus şi ai grijă de ea. Eu am să mă ocup de oaspeţi.

Am urcat cu mama. Mi-au luat pelerina şi i-au dat-o unui servitor, să o ardă. M-am spălat pe tot corpul cu apă caldă şi m-am îmbrăcat, şi, în timpul ăsta, i-am povestit mamei tot ce se întâmplase.

— Of, draga mea, nu trebuia să ieşi de una singură.

— Ştiu, dar n-am vrut decât să merg până la capătul străzii, să-ţi cumpăr violete.

— Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla. Ticăloasa aia de femeie...

— N-a fost chiar aşa de ticăloasă, mamă. Îşi zicea Buna Doamnă Brown. Nu s-a atins de mine. N-a vrut decât hainele şi banii.

— E îngrozitor.

— Dar e săracă şi zicea că aşa face ea rost de mâncare.

— Draga mea, ce copil eşti. Acum ar fi mai bine să te odihneşti.

— Nu vreau să mă odihnesc, mamă, şi cred că ar trebui să cobor să le mulţumesc celor care m-au adus acasă.

Mama se înăspri într-un fel ciudat.

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Nu ştiu. Fugeam şi am dat peste ei. Am căzut pe jos, iar ei m-au ridicat. Ştiau unde e Eversleigh House şi, când le-am spus că stau aici, au insistat să mă aducă.

— Foarte bine, hai să coborâm.

Erau cu tata, în salon, şi beau vin. Vorbeau tot despre hoţii care dădeau năvală la Londra în zile ca acelea. Veniseră şi bunicul şi bunica. Nici nu ştiau că dispărusem de acasă, iar acum ascultau îngroziţi păţania mea.

Când am intrat, bunica s-a ridicat şi m-a luat în braţe cu ardoare, dar, din felul în care mă privea bunicul, am înţeles că el

nu avusese niciodată prea mare încredere în inteligența mea, iar acum cu atât mai puțin.

— Ce coincidență ciudată, zise bunicul. Dânsa e doamna Elizabeth Pilkington, care a vrut odată să ia Enderby Hall.

— Da, și am fost tare dezamăgită când am aflat că nu mai e disponibilă.

— O toană a nepoatei mele, zise bunicul strâmbând din gură. Casa e a ei. E o prostie să dai proprietățile pe mâna femeilor. Asta am spus-o dintotdeauna.

— De când te știu, ai nutrit o ură neîmpăcată împotriva sexului opus, zise bunica.

— Care nu m-a împiedicat să te prind în capcana căsătoriei, l-o întoarse el.

— Te-am luat ca să-ți arăt cât de mult ne subestimezi.

— Vai, părerile mele nu par să se fi schimbat după... câți ani sunt?

Așa făceau mereu când erau împreună; o hărțuială necontenită. Și totuși, devotamentul pe care și-l purtau ieșea mereu la iveală; aveau o căsnicie la fel de fericită ca a părinților mei. Atâta, doar, că o arătau în felul lor.

— Apropo de case, zise bunicul, Grasslands Manor e liberă.

— Mai căutați o casă la țară?, întrebă bunica.

— Pe mama o interesează foarte mult ținutul acela, zise Matthew Pilkington.

În obrajii doamnei Pilkington apăru o roșeață ușoară.

— Da, mi-ar place să arunc o privire la Grasslands Manor.

— Vă așteptăm cu plăcere la Eversleigh, oricând vă este convenabil, îi spuse bunicul.

— Cred că e un aer foarte curat acolo, zise Matthew.

— Dacă prin asta vrei să spui că vântul de răsărit ne onorează cu prezența mai mereu, atunci da, zise bunicul.

— E totuși un ținut interesant, zise Elizabeth.

— Teritoriu roman, cred, adăugă Matthew.

— Da, sunt câteva ruine romane grozave, întări bunicul. Nu suntem departe de Dover, unde e vechiul far... cel mai vechi din Anglia.

— Trebuie neapărat să mergi să vezi acest Grasslands Manor, zise Matthew Pilkington.

— A, da, neapărat, răspunse mama lui.

Plecară curând după aceea. Ziceau că au o casă la Londra, în apropiere; ar fi dorit să ne mai întâlnim o dată, până să ne întoarcem la țară.

— Din păcate, plecăm poimâine, zise mama.

Am privit-o surprinsă, pentru că încă nu începusem pregătirile.

Până să apuce bunica să spună ceva, bunicul îi făcu semn din privire. Ceva se întîmpla, dar nu-mi dădeam seama ce.

— Ei bine, am să vin să văd acest Grasslands Manor, cu voia dumneavoastră, zise Elizabeth Pilkington.

După plecarea lor, m-au hărțuit cu întrebări. Ce mă apucase să ies de una singură? Doar îmi spuseseră de atâtea ori. Să nu mai fac niciodată.

— Fiți fără grijă, i-am asigurat. N-o să mai fac.

— Când te gândești ce ușor s-a întâmplat, strigă mama. Și ce s-ar fi putut întâmpla. Așa, doar pelerina cea nouă și rochia...

— Of, îmi pare atât de rău. Am fost o proastă...

Mama mă cuprinse cu brațul.

— Copila mea dragă, dacă ți-a fost învățătură de minte, a meritat. Slavă Domnului că te-ai întors teafără.

— Ce drăguți au fost Pilkington-ii că au adus-o, zise bunica.

— Am dat peste ei. Mai aveam doar puțin și ajungeam acasă.

— Dar au fost și ei foarte grijulii, continuă bunica. N-ar fi ciudat să la ei Grasslands?

— Ceva nu-mi place la ei, zise mama, cu o expresie ciudată, de parcă și-ar fi acoperit chipul cu un văl, ca să-și ascundă adevăratele simțăminte.

— Păreau destul de drăguți, zise bunica.

— Și cred că-și pot permite să cumpere casa, adăugă bunicul.

— Carlotta l-a arătat ei Enderby Hall, zise mama. Şi apoi s-a hotărât să n-o dea. Probabil că nu i-a mai plăcut de ea.

— El, n-a fost decât o toană de-a Carlottei, zise bunica. Nu cred să fi avut vreo legătură cu Elizabeth Pilkington. Pur şi simplu n-a vrut să vândă casa.

— Ce ciudat ar fi ca tu să fi găsit un cumpărător pentru Grasslands, Damaris.

Şi mie mi se părea că ar fi ciudat. Dar speram să fie aşa. Ar fi fost plăcut să-i avem vecini pe Pilkingtoni.

A doua zi, Matthew Pilkington veni în vizită.

Eram în hol când a sosit, aşa că am fost prima care l-a întâmpinat. Avea un buchet mare de violete.

Îmi zâmbi. Era foarte chipeş - de fapt, cred că cel mai chipeş bărbat pe care îl văzusem vreodată. Poate că îl avantajau şi veşmintele. Purta o jachetă de catifea purpurie şi o vestă foarte elegantă. Din buzunarele de jos ale tunicii se ivea o batistă albă cu horbotă. Bastonul îi atârna de încheietură, legat cu o panglică. Avea pantofi cu tocuri înalte, care îl făceau să pară foarte înalt - dar ar fi fost şi fără ele; iar limba pantofilor ajungea cu mult deasupra căputei, ceea ce, după cum aflasem de când eram la Londra, era ultimul rafinament al modei. Într-o mână îşi ţinea pălăria de un albastru închis, aproape violet. De fapt, toate veşmintele se asortau de minune cu florile, încât aproape că-mi venea să cred că le alesese pentru asta. Dar bineînţeles că nu putea fi aşa, violetele având o semnificaţie anume.

M-am pomenit roşind de plăcere.

Făcu o plecăciune adâncă, îmi luă mâna şi o sărută.

— Văd că ţi-ai revenit după aventura de ieri. Am venit să văd cum îţi merge, iar pe acestea le-am adus pentru ca mama ta să nu fie lipsită de cele pentru care ai înfruntat atâtea.

— O, dar ce drăguţ din partea ta. Am luat florile şi le-am dus la nas, inspirându-le mireasma.

—De la cel mai bun florar din Londra, zise el. Le-am luat azi dimineaţă din piaţa Covent Garden.

—Or să-i facă mare plăcere. Dar, poftește în casă.

L-am condus în salonaşul de iarnă care se făcea din hol.

—Te rog să iei loc.

Îşi puse pălăria pe masa din hol şi mă urmă.

—Deci, zise el, mâine vă întoarceţi la ţară. Îmi pare rău. Mamei i-ar fi plăcut tare mult să vă primească. E foarte nerăbdătoare să mai audă despre casa aceea care e de vânzare.

—E o casă foarte plăcută.

—Oare de ce au părăsit-o proprietarii?

—Soţia a murit născând, iar soţul nu poate să uite. Era venit din nord şi s-a întors acolo. Au fost prieteni foarte buni cu noi şi ne-am oferit să le arătăm noi casa celor care ar vrea s-o cumpere. Bunica are cheile la Eversleigh House.

—Şi cu cealaltă casă ce e?

—Enderby. Ei, şi aceea e o casă bună, dar are reputaţia că ar fi bântuită.

—Mama a fost încântată de ea.

—Da, dar Carlotta, sora mea, care e stăpâna, s-a hotărât să n-o vândă. Ştii, i-a lăsat-o fostul proprietar, care îi era rudă.

—Înţeleg; iar Enderby rămâne goală.

—E ciudat. Toanele Carlottei, aşa zice bunicul.

—Sora ta unde e?

—Acum e măritată şi locuieşte în Sussex. Are un prunc adorabil. Ia spune-mi, locuieşti la Londra?

—Ei bine, am o casă la ţară - în Dorset - un mic domeniu de care trebuie să am grijă. Când nu sunt acolo, sunt la Londra, cu mama. Bineînţeles, acum, că e război, s-ar putea să mă înrolez în armată.

M-am încruntat. Mama ura într-atât războaiele, încât îmi insuflase şi mie acelaşi simţământ.

— Mi se pare absurd să ne batem capul cu problemele altor ţări. Ce importanţă ar putea avea pentru noi ceea ce se întâmplă în Europa?

Nu făceam decât să repet ceea ce auzisem la mama.

— Nu e chiar aşa de simplu. Ludovic al XIV-lea, Regele Franţei, a încheiat cu răposatul nostru Rege un pact pe care acum l-a încălcat. Nepotul lui, Philip de Anjou, a fost pus Rege al Spaniei. Înţelegi, Franţa va domina Europa. A şi stabilit garnizoane în oraşele din Ţările de Jos spaniole. Ba, mai rău, l-a recunoscut pe fiul lui James al II-lea drept James al III-lea al Angliei. Am declarat război şi avem în Olanda şi imperiul Austriac nişte aliaţi puternici. Vezi, e necesar să mergem la război.

— Deci s-ar putea să devii soldat... Şi tata a fost soldat, şi s-a retras - mama nu era deloc de acord. A cumpărat Dower House de la Eversleigh şi cultivă pământul şi are grijă de arendaşi; îl ajută pe bunicul, care a îmbătrânit. L-ai cunoscut ieri. Unchiul Carl e în armată, şi unchiul Edwin la fel. El este actualul Lord Eversleigh. Când e acasă, locuieşte la Eversleigh Court.

— Ştiu că ai o familie cu o puternică tradiţie militară.

Eram adânciţi în conversaţie când mama intră în odaie. Rămase mută de uimire.

— O, mamă, avem un oaspete. Şi ţi-a adus nişte violete.

— Ce drăguţ. Mulţumesc. Le luă şi îşi îngropă faţa în ele.

— Mama m-a rugat să încerc să vă conving să mai staţi câteva zile, ca să vă putem invita aici la Londra, zise Matthew Pilkington.

— Sunteţi foarte amabili, dar ne-am pregătit de plecare.

Mama trimise după tradiţionalul vin, iar el rămase un ceas. Mi-am dat seama că nu prea îi venea să plece, dar am simţit că mama nu era dornică să-l mai reţină. Am sperat ca el să nu-şi dea seama, căci o cunoşteam prea bine.

— Cred că o să ne revedem curând, îmi spuse el la plecare.

— Sper, i-am răspuns din inimă.

Mai târziu, mama le spuse bunicilor că ne vizitase Matthew.

— Damaris are deja un admirator, zise bunica.

—Prostii, replică mama, e mult prea tânără. Oricum, violetele le-a adus pentru mine.

—Un pretext, bineînţeles, zise bunica.

Cred că faptul că Matthew fusese numit admiratorul meu m-a pus pe gânduri. Lăsase într-adevăr impresia că mă place. Atunci mi-am dat seama că fusese una din rarele ocazii când Carlotta nu era de faţă ca să atragă atenţia.

Şi totuşi, îmi surâdea să-l am pe Matthew de admirator.

•

Am plecat din Londra a doua zi. Am ieşit din oraş trecând prin Temple Bar, apoi prin Cheapside, unde trecerea era îngreunată de tarabele vânzătorilor şi de muşteriii lor, şi prin Bucklersbury, plin de mirosurile chinuitoare ale spiţeriilor şi băcăniilor. Când am zărit zidurile cenuşii ale Turnului Londrei înălţându-se dincolo de fluviu, mi-am amintit ce-aş fi putut să păţesc atunci când m-am aventurat pe străzile acelea, fascinante dar înfricoşătoare, şi ce noroc avusesem să dau de Buna Doamnă Brown şi nu de mai rău.

Într-adevăr, începusem să-i recunosc acea mărinimie pe care şi-o tot fluturase. Ba, mai mult, nu puteam să uit că ea îi adusese pe Pilkingtoni în viaţa mea; iar de când Matthew venise cu violetele, mă gîndeam mai mereu la el.

Mama era înclinată să râdă de ceea ce ea numea înfăţişarea lui de dandy.

Bunicul zise că aşa era moda şi că majoritatea tinerilor arătau aşa în ziua de azi. După părerea lui, moda nici nu era aşa extravagantă ca în tinereţea lui.

—Eram plini de panglici. Da, chiar aşa! Peste tot numai panglici.

Bunica era bucuroasă că Matthew ne vizitase iar. Era sigură că venise pentru mine. Dintotdeauna fusese de părere că sora mea Carlotta mă eclipsează, iar acum, vedeam bine, se aştepta să devin eu însămi.

Dacă mă gândeam bine, chiar mă bucuram că nu era şi Carlotta cu noi. Apoi am început să mă întreb dacă ar fi fost bine să mă mai văd cu Matthew.

Deci am plecat din Londra. Am petrecut o noapte la un han lângă Şapte Stejari, iar a doua zi am ajuns acasă.

Imediat ce m-am asigurat că îmi îngrijiseră şi câinele şi calul, am fost gata să-mi reiau viaţa de zi cu zi, dar parcă nimic nu mai putea fi ca înainte. Aveam o nouă suverană; iar eu trecusem printr-o aventură care avea să mă urmărească multă vreme. Aşa a fost. Am avut câteva coşmaruri, în care mă vedeam în odaia aceea îngrozitoare cu cele trei fete, care se târau spre mine în frunte cu Buna Doamnă Brown. Mă trezeam ţipând şi mă acopeream înnebunită cu cearceafurile. O dată, mă auzi mama. Veni şi se aşeză pe marginea patului.

— Aş da orice să nu fi mers la Londra, mi-a spus.

Dar, după un timp, visele au dispărut. Apoi am început să fiu emoţionată pentru că Elizabeth Pilkington avea să vină să vadă Grasslands Manor.

De cum o văzu, declară că îi place; dar de data asta vânzarea chiar avu loc. Până la sfârşitul verii era instalată la Grasslands Manor.

La vremea aceea, Matthew era deja în serviciu militar şi nu ne vedeam, dar m-am împrietenit cu ea şi ne vizitam frecvent.

Am ajutat-o să se instaleze şi să cumpere o parte din mobilă, căci îşi păstrase reşedinţa de la Londra.

— Sunt aşa de obişnuită cu viaţa de oraş încât nu pot renunţa cu totul la ea, îmi spunea.

Era amuzantă şi plină de viaţă şi vorbea mult despre teatru şi despre rolurile pe care le jucase. Îmi aducea aminte de Harriet, şi chiar se cunoscuseră la un moment dat, când jucaseră împreună în „Nevasta lui William Wycherley". Bunicul o simpatiza şi era deseori invitată la Eversleigh Court. Până şi mama s-a împrietenit cu ea. Probabil că doar pe Matthew nu-l înghiţea, iar acum, că era în armată, parcă uitase de el.

De Crăciun am fost la Eyot Abbas. Micuța Clarissa era deja o figură. Împlinise zece luni și începea să fie curioasă în legătură cu orice. Era blondă cu ochi albaștri, iar eu o adoram.

— Damaris o să fie o mamă bună, spuse mama. Iar eu am simțit că, mai mult decât orice pe lume, mi-aș dori să am un copil al meu.

Carlotta era frumoasă ca întotdeauna. Benjie o adora și era încântat că e soțul ei. Era mai greu să-ți dai seama ce e în sufletul Carlottei. Întotdeauna fusese imprevizibilă. Avea în ea un fel de neastâmpăr pe care nu i-l puteam înțelege. Era cea mai frumoasă în orice adunare; avea un soț, care voia să-i facă toate poftele; avea o scumpete de copil, un cămin plăcut; Harriet și Gregory o iubeau și toată viața ei le fusese ca o fiică. Ce-i trebuia Carlottei ca să fie fericită? O dată nu m-am putut abține să o întreb. Era în a patra zi după Crăciun; am plecat să mă plimb cu câinele de vânătoare al lui Gregory și am dat peste ea; la adăpostul unei faleze, privea în larg spre Eyot.

M-am așezat lângă ea.

— Ești norocoasă, Carlotta. Ai absolut totul...

Se întoarse și mă privi mirată.

— Ce-a apucat-o pe mica noastră Damaris? Parcă era o fetiță fericită. Împăcată cu soarta, grijulie cu suferinzii - mai ales cu animalele, dar nu se dă în lături să ducă un coș cu bunătăți bolnavilor din împrejurimi - și cu o mutriță radiind de bunătate și mulțumire.

— Mereu îți bați joc de mine, Carlotta.

— Poate din cauză că niciodată n-am putut fi ca tine.

— Tu... să fii ca mine! Nici nu ți-ai dorit vreodată.

— Nu. Tocmai asta e. Ce mai aventură ai avut în orașul ăla păcătos. Jefuită de haine și aruncată goală în stradă. Biata Damaris!

— Da, a fost îngrozitor. Dar am dat peste Pilkingtoni și din cauza asta Elizabeth Pilkington e la Grasslands. Carlotta, nu e ciudat cum

un lucru care se întâmplă duce la altceva care, altfel, nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Dădu din cap, serioasă. Mi-am dat seama că se gândea la asta.

— Vezi, dacă n-aş fi ieşit să cumpăr violete...

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu-i nevoie să-mi ţii un discurs.

— Păi, acum mi-a dat şi mie prin minte.

— Îţi place femeia asta, nu-i aşa? Mie mi-a plăcut, când i-am arătat Enderby.

— De ce te-ai hotărât aşa de brusc să n-o mai vinzi?

— Ei, am avut motivele mele. Are un fiu, nu?

— Da... Matthew.

— Îţi place, nu-i aşa?

— De... unde ştii?

Râse şi îmi dădu un ghiont amical.

— Asta era problema, Damaris. Întotdeauna ştiu ce ai de gând să faci. Eşti previzibilă. Asta te face...

— Ştiu. Plictisitoare.

— Ei bine, e plăcut să mai întâlneşti câte o mică taină. Deci Matthew a fost tare galant, nu?

— A adus violete pentru mama.

Pufni în râs.

— De ce râzi?

— Nu contează. Apoi privi lung în zare şi zise: nu ştii niciodată ce are să se-ntâmple. Dincolo de mare e Franţa.

— Bineînţeles, am zis, puţin iritată de râsul ei. Ce-i neobişnuit în asta? A fost dintotdeauna, nu?

— Imaginează-ţi cum e acolo. Ce tevatură o să fie. Vechiul rege a murit, acum este un rege nou.

— Nu-i nici un rege nou. Avem o regină.

— Cei de dincolo sunt de altă părere.

Îşi încolăci picioarele, zâmbind pentru un motiv numai de ea ştiut.

Era cât p-aci să-i spun că e întoarsă pe dos. Dar, la drept vorbind, ea era mai mereu aşa.

Câteva zile mai târziu, pe când călăream prin acelaşi loc, am văzut-o iar, aşezată lângă stâncă, privind în zare spre Franţa.

NOAPTE ÎN PĂDUREA INTERZISĂ

Trecuse un an. Împlinisem paisprezece ani şi acum mergeam pe cincisprezece. Războiul continua. Unchii Edwin şi Carl erau în străinătate, sub comanda lui Marlborough care, între timp, devenise Duce. În afară de faptul că ei doi erau nevoiţi să meargă la luptă, războiul nu ne tulbura cu nimic viaţa, încât am fi putut nici nu-l să luăm în seamă.

Eram în luna mai, vremea cea mai plăcută din an.

După ce terminam lecţiile cu guvernanta, Mistress Leveret, ieşeam la plimbare călare pe Tomtit al meu; uneori îl duceam până la mare şi ne plimbam pe marginea apei. Lui îi plăcea, iar eu mă înviorам inspirând aerul curat, despre care toţi ziceam că e cel mai curat de pe coastă. Avea întotdeauna un miros al lui, pătrunzător, care ne plăcea pentru că ne obişnuisem cu el.

Uneori călăream adânc în ţinut. Îmi plăcea să-l las pe Tomtit să se adape la un izvor, iar eu să mă întind liniştită pe iarbă şi să privesc iepurii care se zbenguie sau şoriceii-de-câmp. Eram în stare să mă uit ore în şir la broaşte şi la buhaii-de-baltă. Îmi plăceau zgomotele naturii şi cântecele păsărelelor.

Într-o zi Tomtit şi-a pierdut o potcoavă şi l-am dus la fierar. Cât timp l-a potcovit, eu m-am plimbat şi aşa am ajuns lângă Enderby Hall.

Casa asta mă fascina, ca pe majoritatea celor de prin partea locului. Rareori intram. Mama se plângea mereu că nu foloseşte nimănui; spunea că e absurd s-o ţii curată şi aerisită pentru nimeni. Carlotta trebuia să-şi bage mintile în cap şi să scape de ea.

La doi paşi de casă, era terenul acela pe care tata îl cumpărase în acelaşi timp cu Dower House. Nu-l folosise niciodată în vreun fel, deşi mereu avea câte ceva de gând, dar nu ştiu cum se făcea de nu ajungea să facă nimic. Îl îngrădise şi spusese răspicat că nu vrea să facă din el un teren obişnuit. Trebuie să fi avut el vreun plan.

M-am rezemat de gard şi am privit spre casă. Mohorâtă şi duşmănoasă mai părea; să fi fost, oare, din cauza reputaţiei? Apoi deodată am auzit un zgomot. Am ciulit urechea şi am privit în direcţia casei. Dar nu, nu dinspre casă se auzise; de undeva din spatele meu, de dincolo de gard. Am ascultat din nou cu atenţie. Iarăşi. Un scâncet jalnic, de animal rănit, parcă de câine.

Trebuia să văd ce este. Tata împrejmuise terenul cu un gard atât de straşnic, încât nu era uşor de sărit. Dar avea o poartă care, deşi ferecată zdravăn, putea fi escaladată şi chiar aşa am şi făcut.

Am stat un moment nemişcată şi am tras cu urechea. Terenul începuse să arate ca un codru. Eu îi spuneam Pădurea Interzisă, pentru că tata insistase de multe ori că nimeni nu avea voie acolo. M-am întrebat din nou ce rost avusese atâta bătaie de cap ca să îi împiedice pe oameni să intre, pentru ca, după aceea, să lase terenul în paragină.

Apoi am auzit din nou sunetele acelea. Nu putea fi decât un animal rănit.

Am mers în direcţia zgomotului. Da, mă apropiam. La un moment dat, am zărit un câine. Avusesem dreptate. Era un buldog, o căţea frumoasă, cafeniu deschis, cu urechile şi botul ceva mai întunecate. Mi-am dat seama dintr-o privire ce se întâmplase; îşi prinsese unul din picioarele din spate într-o capcană.

După cum mă privea cu ochi jalnici, se vedea că o doare rău de tot.

M-am înţeles dintotdeauna cu animalele. Cred că din cauză că stăteam mereu de vorbă cu ele şi le arătam o dragoste deosebită şi o înţelegere pe care le simţeau imediat.

M-am lăsat în genunchi şi am văzut despre ce e vorba. Cineva pusese o capcană ca să prindă vreun iepure, cred, iar căţeaua aceea frumoasă se prinsese în ea.

Ştiam că risc mult. Ar fi putut să mă muşte, căci trebuie că o durea tare rău, dar am mângâiat-o înainte să mă apuc de treabă şi, aşa cum mie nu-mi fusese niciodată frică de animale, nici ele nu arătau că s-ar teme de mine.

În câteva minute mi-am şi dat seama cum se desface cursa. Am deschis-o şi am eliberat căţeaua.

Am mângâiat-o pe cap.

— Biata de tine, am murmurat. E rău, ştiu.

Era într-adevăr rău. Nu se putea ţine pe picioare fără dureri mari.

Am ademenit-o încetişor, cu şoapte de alinare. Simţeam că are încredere în mine. Mă pricepeam cât de cât la picioare frânte. Le mai oblojisem şi altor animale, cu succes. Mi-am promis că o să fac tot posibilul şi de data asta.

Câinele era într-o formă excelentă şi se vedea că e bine îngrijit. Mai târziu aveam să mă apuc să-i caut proprietarul. Deocamdată, trebuia să mă ocup de piciorul rănit.

Am dus-o la Dower House, în odaia mea. Pe când urcam scările, Mistress Leveret trecu pe lângă mine şi se văită:

— Of, Damaris, iar un animal bolnav de-al tău!

— Fiinţa asta adorabilă s-a rănit la picior. S-a prins într-o cursă. N-ar trebui să li se dea voie să pună asemenea capcane. Sunt periculoase.

— Ei bine, n-am nici o îndoială că ai să i-l pui la loc.

— Nu cred că e rupt. De asta mi-a fost frică la început.

Mistress Leveret oftă. Ca şi toţi ceilalţi, era de părere că, pe măsură ce creşteam, ar fi trebuit să nu mai fiu atât de preocupată de animale.

Am cerut apă caldă şi i-am spălat piciorul. Am găsit un coş foarte mare, pe care îl folosisem când una din căţele avusese căţeluşi, şi i-am făcut culcuş în el. Aveam o alifie specială, care

alina durerile şi nu era otrăvitoare, de la unul din fermieri, care o preparase cu mâna lui şi se pusese zălog pentru calităţile ei tămăduitoare.

Căţeaua nu mai scâncea şi mă privea cu ochii ei lăcrimoşi, de parcă mi-ar fi mulţumit că îl alinasem durerea.

I-am dat un os găsit prin bucătărie, pe care mai era şi ceva cărniţă bună, şi nişte apă într-un vas luat de la câinii mei. Părea mulţumită, aşa că am lăsat-o să doarmă în coş, iar eu am coborât pentru cină.

Mistress Leveret, care lua mesele cu noi, tocmai le spunea alor mei că iar adusesem în casă un animal al nimănui, rănit.

Mama zâmbi şi zise:

— Nu e nimic neobişnuit în asta.

Ne-am aşezat la masă, iar tata vorbi despre câteva dintre casele ţărăneşti de pe domeniu şi reparaţiile care trebuiau făcute; eram aproape să ne ridicăm de la masă când veni din nou vorba despre câinele pe care îl salvasem.

— Ăsta ce-a mai păţit? întrebă tata, zâmbindu-mi.

— Şi-a prins piciorul într-o capcană.

— Nu-mi plac capcanele, zise mama. Sunt nemiloase.

— Sunt făcute să omoare dintr-o dată, explică tata. Din păcate, unele animale doar îşi prind piciorul. Oamenilor le place să le mai pice câte un iepure în oală, înţelegi. Consideră că face parte din simbrie. Apropo, unde era capcana?

— Era pe terenul îngrădit de lângă Enderby.

Schimbarea tatei m-a înlemnit. S-a înroşit la faţă, apoi a pălit.

— Unde?

— Doar ştii... pământul ăla împrejmuit, cu care mereu ai de gând să faci ceva şi nu faci.

— Cine a pus capcana acolo?

Am dat din umeri.

— Probabil cineva care s-a gândit că o să-i pice în oală vreun iepure.

Tata era un om care îşi ieşea rareori din fire, dar atunci devenea nebun de furie.

— Vreau să ştiu cine a pus capcana acolo, zise calm, însă era calmul dinaintea furtunii.

— Păi, spuneai că, pentru el, capcanele fac parte din simbrie.

— Nu pe pământul acela. Am poruncit anume ca nimeni să nu calce pe acolo.

Mama părea înspăimântată.

— Nu cred să fi pricinuit vreo pagubă, Leigh.

Tata izbi cu pumnul în masă.

— Cine a pus capcana mi-a nesocotit porunca. Am să aflu cine a îndrăznit.

Se ridică.

— Doar n-ai să pleci chiar acum, făcu mama.

Dar el plecase deja. L-am auzit ieşind călare din grajduri.

— E furios la culme, am spus.

Mama nu scoase nici un cuvânt.

— Nu pot să sufăr capcanele astea, am continuat. Aş vrea să li se pună capăt. Dar de ce e aşa de furios?

Nu-mi răspunse. Dar mi-am dat seama că e zguduită de-a binelea.

A doua zi a fost o tevatură groaznică. A fost descoperit proprietarul capcanei; era Jacob Rook. Tata l-a dat afară. Trebuia să-şi ia toate lucrurile şi să plece. Tata nu suporta să i se nesocotească poruncile.

Era o adevărată nenorocire, căci atunci când cineva de pe domeniu era dat afară, nu-şi pierdea numai slujba ci şi casa. Jacob şi Mary Rook erau de cincisprezece ani pe domeniul Eversleigh, într-una din căsuţele ţărăneşti, care aparţineau acum tatălui meu.

Aveau o lună ca să plece.

Eram cu toţii tare necăjiţi. Jacob era un lucrător bun; Mary deretica adesea prin casă, iar eu nu puteam suporta gândul că tata poate fi atât de hain.

A fost groaznic când Mary a venit la noi şi a plâns; se tot agăţa de mama şi o implora să-l lase să rămână. Mama era tare nefericită; a zis că o să stea de vorbă cu tata.

Nu-l mai văzusesem niciodată în halul acela. Nici nu bănuisem că poate fi aşa de neînduplecat.

— Te rog, iartă-l de data asta, l-am implorat. N-o să mai facă.

— Vreau să mi se dea ascultare. Am poruncit anume, iar Jacob Rook mi-a nesocotit cu bună ştiinţă porunca.

Era de neclintit şi n-am putut face nimic.

Mi-am reproşat că am spus unde găsisem căţeaua. De unde să fi ştiut că poate fi atât de important.

Într-o zi, două, căţeaua se înzdrăvenise încât putea să meargă schiopătând. O hrăneam cu tot ce găseam mai bun, şi era limpede că mă îndrăgise, dar mie îmi pierise toată bucuria, din pricina celor doi Rook.

La numai două zile după găsirea câinelui, treceam pe lângă Grasslands Manor, când am zărit-o pe Elizabeth Pilkington în grădină. Mă strigă.

— Aveam de gând să-ţi trimit un mesager. Voiam să mai vii pe la noi. Am aici pe cineva care ar vrea tare mult să te vadă.

Chiar în timp ce-mi vorbea, din casă ieşi Matthew Pilkington. Îmi alergă în întâmpinare, îmi luă mâna şi mi-o sărută.

Arăta foarte elegant, dar nu aşa de fistichiu cum fusese la Londra. Avea cizme cu carâmbii înalţi şi o jachetă lungă până la genunchi, de un albastru închis, brodată cu găitane negre. Mi s-a părut şi mai frumos decât ultima dată când îl văzusem.

— Sunt încântat să te revăd, zise el. Trebuie să intri, nu-i aşa, mamă?

Elizabeth Pilkington zise că, într-adevăr, nu se putea să nu intru.

Am descălecat şi l-am urmat în casă.

Fusese de ajuns să-l văd ca să mă înflor de plăcere. Părea atât de diferit de tinerii din împrejurimi, pe care îl mai întâlneam din când în când. Trebuie să fi fost aerul acela al lui, de mare rafina-

ment, cum nu mai văzusem la alţii. Cred că se datora faptului că îşi petrecuse atâta timp la Londra.

Îmi spuse că fusese în armată în străinătate, un scurt răstimp, apoi se întorsese pentru o vreme pe domeniile lui din Dorset, pentru că, zicea el, nu poţi să le neglijezi prea multă vreme.

— Al mai crescut, de când nu ne-am văzut, comentă el.

Apoi mama lui zise:

— De când a venit acasă, lui Matthew i s-a întâmplat un mare necaz. Şi-a pierdut unul din câinii favoriţi.

M-am ridicat în picioare de emoţie şi am strigat:

— O căţea buldog?

— Da, făcu Matthew. De unde ştii?

Am pufnit în râs.

— Pentru că am găsit-o.

— Ai găsit-o? Unde e?

— Chiar în clipa asta stă într-un coş în dormitorul meu. S-a prins într-o capcană. Am găsit-o, am dus-o acasă şi i-am obiojit rana. Se vindecă frumuşel.

Lui Matt îi străluceau ochii de încântare.

— Păi, ăsta e un lucru minunat. Îţi sunt foarte recunoscător. Belle e câinele meu favorit.

— E un buldog superb, am zis. Biata de ea, era tare necăjită.

— Îi recunoscătoare... ca şi mine. Îmi luă mâna şi mi-o sărută.

— O, am spus, roşind, n-ai pentru ce. N-aş putea să trec nepăsătoare pe lângă un animal în suferinţă.

Elizabeth Pilkington ne zâmbea cu bunătate.

— Nici nu puteai să ne dai o veste mai minunată, zise ea. Ai fost îngerul nostru bun, Damaris.

— Mă bucur şi mai mult de dragul lui Belle. Mi-am dat eu seama că nu e un câine al nimănui; e învăţată cu tot ce e mai bun.

— E tare bună şi credincioasă. Nu mai e tânără, dar nu există paznic mai curajos şi mai devotat ca ea.

— Îi cunosc bine calităţile. Mă bucur că am putut să v-o redau.

— Dacă n-ai fi descoperit-o...

— Cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Pe acolo nu prea trece nimeni. De fapt... e tevatură mare pentru că Jacob Rook a pus o capcană acolo.

— Al cui e pământul? întrebă Elizabeth.

— E aproape de Enderby; într-o vreme ţinea de Enderby. Tata l-a cumpărat. Tot are el ceva de gând cu terenul, dar deocamdată stă nefolosit. Eu îi spun Pădurea Interzisă. M-am întors către Matt. Cred că mâine câinele tău o să fie în stare să meargă, şi atunci o să ţi-l aduc înapoi.

— Minunat. Cum am putea să-i mulţumim vreodată? o întrebă pe mama lui.

— Damaris n-are nevoie să i se spună cât îi suntem de recunoscători pentru gestul ei. Ştie. Ar fi făcut acelaşi lucru pentru orice vrăbiuţă.

M-am întors acasă într-o stare de exaltare care, îmi dădeam seama, se datora nu numai faptului că găsisem proprietarul câinelui şi că acesta se dovedise a fi Matthew Pilkington, ci, mai ales, pentru că se întorsese Matt.

Când am ajuns acasă şi am zărit-o pe Mary Rook în bucătărie, cu ochii roşii de atâta plâns, bucuria mi s-a topit. Mă privea cu reproş. Eu fusesem cea care descoperise capcana şi dezvăluise locul. Să fi ştiut cum o să reacţioneze tata, aş fi tăcut mâlc, dar la ce bun să-i mai spun acum lui Mary.

La masă n-am pomenit nimic despre faptul că descoperisem stăpânul câinelui, căci nu îndrăzneam să discutăm despre câine de faţă cu tata; era încă supărat şi îndârjit şi, cred, necăjit din pricina asta.

I-am spus, totuşi, mamei, pe când urcam la culcare:

— Apropo, Matthew Pilkington e în vizită la mama lui şi, ce să vezi, câinele e al lui.

— Ce ciudat, rosti ea încetişor.

Nu păru prea bucuroasă.

A doua zi am dus câinele la Grasslands. S-a bucurat nevoie mare când şi-a revăzut stăpânul. Lătra de fericire şi îl mirosea de

zor, în timp ce ei îngenunchease şi o tot mângâia. Am stat şi l-am privit. Cred că în clipa aceea m-am îndrăgostit de el.

La paisprezece ani te poţi îndrăgosti destul de tare - iar eu mai aveam puţin până să împlinesc cincisprezece. Mistress Leveret îi spusese mamei că, în anumite privinţe, eram matură pentru vârsta mea; eram serioasă; şi cred că simţeam o dorinţă intensă să fiu iubită. Mă iubeau cu toţii, bineînţeles, dar fusesem tot timpul atât de eclipsată de Carlotta, atât de conştientă de superioritatea ei, încât aveam nevoie de iubire mai mult decât oricare altă fată.

Nu mi se întâmpla prea des să-mi acorde cineva atenţie în mod special. Nu mai puteam de bucurie.

Matthew şi cu mine aveam multe în comun. Îşi iubea caii şi câinii tot atât cât îi iubeam şi eu pe ai mei. Eram în stare să stăm de vorbă despre ei ceasuri în şir. Ne plăcea să călărim; simţeam chiar că aş putea să mă preocup de veşminte, cu care părea să fie atât de grijuliu. Până atunci nu le dădusem prea mare atenţie. Ştiam prea bine că, oricât de minunată mi-ar fi fost rochia, Carlotta ar fi arătat mult mai atrăgătoare, chiar şi în cel mai simplu veşmânt.

De la plecarea Carlottei, toate astea se schimbaseră. Mi-era dor de ea; tare aş mai fi vrut uneori să fie lângă mine. Şi totuşi, în prezenţa ei nu m-aş mai fi simţit eu însămi, în stare să trăiesc intens. Matt mă făcea să mă simt demnă de interes. Era încântat că îi salvasem câinele. Era sigur că fiinţa aceea minunată ar fi murit dacă ar fi rămas prinsă în cursă. Îmi spunea întruna ce minunat era că i-o salvasem.

Veni şi Elizabeth, iar Belle se aşeză la picioarele lui Matt şi mă privi cu o expresie de afecţiune în ochii ei calzi.

Tot conversând, veni vorba că tata descoperise cine a pus capcana şi că era foarte supărat. Le interzisese tuturor să mai intre vreodată în locul acela.

— E părăginit şi plin de buruieni, nu-i aşa? zise Elizabeth. De ce l-o fi închis în felul ăsta?

— Cred că din cauză că are el ceva de gând cu pământul ăla. E foarte iritat că Jacob Rook i-a nesocotit porunca. De fapt, l-a şi dat afară.

— Şi unde o să se ducă? întrebă Elizabeth.

Am luat o mină jalnică, iar ea a continuat:

— O, bietul om... ştiu că a greşit că n-a ascultat de stăpân... şi nu pot să sufăr capcanele - sunt nemiloase - dar, numai pentru atâta lucru...

— Nu ştiu ce l-a apucat, am zis. De când îl ştiu, a fost atât de bun cu toţi cei care au muncit pentru el. E renumit pentru că e drept şi bun cu ei. Chiar mai drept şi mai bun decât bunicul, care de multe ori era aspru, în timp ce tata... Oricum, de data asta e de neclintit.

— Bietul Jacob! zise Elizabeth.

Câteva zile mai târziu, am văzut-o pe Mary Rook la pompa din grădină. Era cu totul alta. Zâmbea aproape agresiv.

M-am bucurat mult, la gândul că tata se domolise. M-am gândit că poate n-a vrut decât să le dea o învăţătură de minte. L-a lăsat o zi-două să creadă că sunt daţi afară, apoi i-a primit înapoi. Atât de mult ţinea la supunerea totală, încât a considerat că trebuie să procedeze în felul ăsta.

— Pari mulţumită, Mary. Toate bune, acum?

— S-ar zice că da, domniţă.

— Ştiam eu că tata o să vă ierte.

— Stăpânu' fu aspru din cale-afară, rosti ea printre dinţi.

— Dar acum zici că s-au îndreptat toate?

— Ne-om duce. Că doar n-o fi intrat pământu-n sac, şi n-o fi Dower House singura pe lume, domniţă.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce... ce-nseamnă asta?

— Apoi, mai e şi Grasslands, domniţă, şi ne-om duce şi noi acolo. Coniţa de-acolo are loc pentru amândoi.

Mary îşi semeţi capul, zâmbind triumfător.

M-am întors acasă.

El bine, mi-am zis, Elizabeth se arăta bună la suflet. Dar asta avea să dea naştere unei situaţii ciudate între familiile noastre - fiind vecini atât de apropiaţi.

În iunie şi iulie care au urmat, m-am tot văzut cu Matt. Au fost pentru mine două luni de vis. Am descoperit cât de multe aveam în comun. Ştia o mulţime de lucruri despre păsări, şi ne plăcea să stăm întinşi în lanuri şi să privim în tăcere, ceasuri în şir. Păsările îşi încetaseră trilurile vesele, căci acum erau ocupate cu puii, deşi panţăruşul şi pitulicea tot se mai făceau auzite din când în când, iar cucul încă îşi mai anunţa prezenţa. Matt îmi arăta tot felul de lucruri, iar mie îmi plăcea la nebunie să învăţ de la el. O luam pe Belle în plimbări lungi şi, uneori, venea după noi când ieşeam călare; îi plăcea să meargă pe lângă cai şi să alerge cu noi până obosea, atunci când o porneam în galop. El îi spunea mereu că nu mai e o căţeluşă. Uneori călăream până la malul mării, descălecam şi ne plimbam pe prundiş. Cercetam ochiurile de apă în căutare de anemone de mare, iar uneori ne descălţam şi ne bălăceam, uitându-ne după creaturile mici şi ciudate care mişunau prin apa de-o şchioapă. Trebuia să fim atenţi şi să ne ferim de dragoni şi de arici. Matt mi-a arătat ceva ca un pumnal cu trei tăişuri, pe care dragonii îl aveau pe cap, de-o parte şi de alta, iar aricii erau şi mai periculoşi, cu ţepii lor de pe spinare, care puteau fi otrăvitori.

Ce zile fericite.

O dată, am auzit-o fără să vreau pe bunica spunându-i mamei:

— Are grijă de ea ca de un copil. Trebuie să fie cu cel puţin şapte sau opt ani mai mare.

Mama i-a răspuns:

— Chiar un copil şi este, dar am impresia că prea se văd des.

Tare mă temeam că or să încerce să ne împiedice să ne mai vedem, dar mi-am zis că se aşteaptă ca el să plece mai devreme sau mai târziu şi, cum eram destul de mică, puteau să aibă răbdare ca totul să se termine de la sine.

Într-o zi treceam împreună pe lângă Enderby Hall şi ne-am oprit, ca de obicei, să o privim. Avea ceva casa aceea, de nu-ţi puteai lua ochii de la ea, şi multă lume stătea să o privească.

— E încântătoare, zise Matt. Mi-a părut rău că nu a luat-o mama.

— Tot îţi mai pare rău?

— Acum, că are Grasslands, nu. E la fel de aproape de Eversleigh Dower House ca şi Enderby Hall.

De câte ori spunea lucruri de felul ăsta, radiam de mândrie.

— Aş vrea s-o mai văd o dată, zise el. Am mai văzut-o, pe vremea când mama se gândea să o ia.

— E foarte simplu. Cheile sunt la Eversleigh Court. Mâine le iau şi te duc să vezi casa.

— Mi-ar plăcea.

— O să mergem după amiază - nu prea târziu. E bine s-o vedem înainte să se înnopteze.

— Aha, adică atunci când ies stafiile. Ţi-e frică de stafii, Damaris?

— N-o să-mi fie frică, dacă o să fii şi tu.

Se întoarse spre mine şi mă sărută uşor pe frunte.

— Aşa da, îmi zise. Am să te apăr de toate primejdiile şi pericolele zilei şi ale nopţii.

Aşa făcea el. Era fermecător. Dar în toate era blând şi firesc şi uneori mă întrebam dacă le face din suflet.

Urmarea a fost că am luat cheia de pe masa pe care stătea la Eversleigh şi, a doua zi după amiază, ne-am întâlnit la Enderby Hall, la poartă.

Belle era cu el.

— A vrut atât de mult să vină, că nu m-a lăsat inima s-o refuz. Trebuie că ştia că mă întâlnesc cu tine.

Ea începu să ţopăie în jurul meu, ca să-mi arate că e bucuroasă. Am mângâiat-o şi i-am spus ce bine îmi pare că a venit.

Am scos cheile şi am traversat grădina până la intrarea principală. Grădina era cât de cât îngrijită. Printre cei care se

ocupaseră de ea fusese şi Jacob Rook. Acum, mi-am zis, altcineva va trebui să-i ia locul. Casa era din cărămidă roşie, în stil Tudor, ca atâtea altele din aceeaşi perioadă, cu sala centrală şi câte o aripă de fiecare parte. O mare parte din zid era acoperită de viţă sălbatică. Cărămizile roşii întrezărite printre frunzele verzi strălucitoare îi dădeau un aspect superb - dar încă nu atât de frumos cum avea să arate mai târziu, toamna, când frunzele aveau să capete adevărata splendoare a roşului lor ruginiu.

— Dacă am tăia viţa sălbatică, ar fi mult mai multă lumină înăuntru, am remarcat.

— I-ar strica aerul fantomatic, zise Matt.

— Da, s-ar putea să fie o idee bună.

— Nu. I-aţi distruge aura de mister.

Am păşit în hol. Matt privi în sus, la minunatul tavan boltit.

— E superb.

— Uite. Aceea e galeria bântuită.

— Acolo cântau menestrelii.

— E scena tragediei. Acolo s-a spânzurat proprietăreasa... sau a încercat. Frânghia a fost prea lungă şi s-a rănit şi a suferit mult până să moară.

— Ea e stafia?

— Cred că sunt şi altele. Dar asta e povestea pe care o spune toată lumea.

Belle se tot învârtea prin hol, adulmecând pe la colţuri. Se vede treaba că era un loc interesant pentru ea, ca şi pentru Matt.

— Hai să urcăm, am zis.

— Arată de parcă ar fi locuită.

— Asta din cauză că e mobilată. Carlotta nici n-a vrut să audă să luăm mobila de aici.

— Carlotta pare o tânără foarte hotărâtă.

— O, da, este.

— Mi-ar plăcea să o cunosc. Şi chiar cred că am s-o cunosc într-o bună zi.

— Da, dacă ai să mai rămâi destul timp. Îl mai vizităm noi, mai vin şi ei pe aici. Mi-e dor de Clarissa.

— Parcă spuneai Carlotta.

— Asta e soră-mea. Clarissa e pruncul ei. E cea mai drăgălaşă fetiţă din lume.

— Aşa sunt toate fetiţele, Damaris.

— Ştiu, dar asta chiar aşa e, am suspinat. Ce norocoasă e Carlotta.

— Pentru că are o fetiţă nemaipomenită?

— Da, şi pentru că e Carlotta.

— E chiar aşa de fericită?

— Carlotta are tot ce şi-ar putea dori cineva. Frumuseţe, avere, un soţ care o iubeşte...

— Şi...

L-am întrerupt:

— Voiai să spui „şi Clarissa".

— Nu, vroiam să spun „şi o soră fermecătoare care o admiră enorm".

— Toată lumea o admiră.

Ajunsesem la galeria menestrelilor, iar Matt intră înăuntru.

— E cam întuneric, strigă el. Şi răcoare. Din cauza draperiilor. Sunt frumoase, dar cam sumbre.

Belle se dusese după el în galerie... şi adulmeca peste tot.

— Hai să vezi odăile de sus, am zis.

Am intrat împreună prin dormitoare şi am ajuns la cel cu patul cu baldachin şi cu draperii de catifea roşie. Mi-am adus aminte pe dată că aici o văzusem într-o zi pe Carlotta - întinsă pe pat şi vorbind de una singură. Nu uitasem.

— O odaie interesantă, zise Matt.

— Da, e cel mai mare dintre dormitoare.

În momentul acela am auzit-o pe Belle lătrând furios undeva jos.

Am găsit-o în galerie. Era stârnită în vreun fel, căci privea fix un loc din podea şi lătra şi zgâria scândurile podelei de parcă ar fi

vrut să le rupă. În locul acela era o crăpătură între scânduri şi ea părea că vrea să ajungă la ceva aflat acolo jos.

Matt îngenunche şi îşi lipi un ochi de crăpătură.

— Parcă ar fi ceva strălucitor acolo. Cred că a zărit o sclipire.

Îşi puse o mână pe capul ei şi o scutură cu blândeţe.

— Ei, gata, prostuţo. Nu e nimic acolo.

Căţeaua se gudură la mângâieri, dar nu se lăsa dusă. Încerca să ridice scândura cu laba.

Matt se ridică.

— Da, e foarte interesant aici, zise. Recunosc că are ceva ce n-ai să găseşti la Grasslands. Dar eu zic că la Grasslands e mai plăcut. Haide, Belle.

Am început să coborâm scările, cu Belle în urma noastră, cam fără chef. Ne-am oprit în hol şi am stat să mai admirăm tavanul, iar în timpul acesta Belle dispăru.

— S-a dus înapoi în galerie, zise Matt. E foarte încăpăţânată. A fost câinele tatălui meu. El spunea că dacă îi intră ei ceva în cap, nu-i mai scoţi cu una cu două.

Belle lătra atât de sălbatic încât abia ne mai auzeam unul pe altul. Am luat-o înapoi spre galerie.

Tot la crăpătura aceea se uita fix şi făcea tot posibilul să ridice scândurile.

— Încă puţin şi o să smulgă scândura aia, făcu Matt, îngenunchind. Ce e, fetiţo? Ce vrei tu de acolo?

Căţeaua începu să latre cu entuziasm dezlănţuit. Îi câştigase atenţia şi acum n-avea să se lase până când nu obţinea ceea ce îşi dorea de acolo de jos.

Matt mă privi.

— Aş putea să ridic scândura, zise. Crăpătura asta şi-aşa n-are ce căuta aici. Oricum trebuie reparată.

— Ridic-o. O să punem pe unul din bărbaţi să vină s-o dreagă. Nu cred că fetele vin prea des în galeria asta. Le înspăimântă pe toate.

— A, asta e odaia bântuită, nu-i aşa? Ce ciudat că tocmai asta i-a stârnit interesul lui Belle. Se zice că au câinii un simţ al lor, special.

— Matt, crezi că suntem pe cale să facem cine ştie ce descoperire?

— Nu, e doar obsesia lui Belle. A văzut ceva acolo jos şi nu se liniştește până când nu pune laba pe el. Şi, să-ţi spun drept, Damaris, am cam început să fiu şi eu curios.

— Şi eu.

— Atunci, să încerc să fac ceva cu scândura asta?

Am dat din cap.

— Bine. Cu voia ta, am s-o ridic. Oricum avea nevoie de reparaţie.

Matt începu să ridice scândura, iar Belle era din ce în ce mai întărâtată. Scândura scârţâi, iar în punctul în care se întâlnea cu lambriul se stârni un nor de rumeguş.

— Da, zise Matt. Trebuie schimbată. Ei, acum iese.

Scândura se ridică şi dădu la iveală praful anilor; iar în praf era obiectul care o atrăsese pe Belle: o cataramă care părea să provină de la pantoful unui bărbat.

Belle începu să scoată nişte sunete ciudate - pe jumătate chelălăit, pe jumătate scâncet, întrerupte de lătrături stridente.

— Nu prea văd ce e aşa de interesant, fetiţo, zise Matt.

— S-ar putea să fie de argint. Cred că stă acolo de ani de zile.

— Poate a căzut prin crăpătura din podea. Avea loc.

— Aşa cred că s-a întîmplat.

Matt ţinea catarama în palmă, iar Belle o privea atent, dând din coadă şi scoţând din când în când sunetele acelea ciudate, care probabil că însemnau o bucurie fără margini. Obţinuse ce voia.

— Aş zice că e de la un pantof, zise Matt, iar proprietarul pantofului s-o fi tot întrebat pe unde Dumnezeu a pierdut-o. Nu i-a dat prin minte să caute sub duşumea. Acum, ce facem cu

scândura asta? O pun la loc. Va trebui să ai grijă să fie reparată; să nu-şi prindă cineva picioru şi să cadă.

— O să le spun.

Matt puse catarama pe podea, iar Belle o înşfăcă imediat.

Am mângâiat-o.

— Să n-o înghiţi, Belle, i-am spus.

— E prea isteaţă pentru aşa ceva. O să aibă grijă de ea, nu-i aşa, Belle?

L-am privit pe Matt cum pune scândura la loc.

— Gata, zise. Nu arată prea rău.

Se ridică şi o privi.

— Dar nu uita să le spui de ea.

Belle nu mai lăsa catarama din dinţi. Stătea şi ne privea, dând din coadă.

— Eşti o fetiţă răsfăţată, zise Matt. E suficient să plângi după ceva şi, gata, e al tău. Chiar dacă e de desfăcut duşumeaua.

Am ieşit din casă şi am încuiat-o.

— Hai până la mama, zise Matt. Se bucură când te vede.

Aşa că am mers la Grasslands. Belle era tot cu catarama în bot. Nu i-ar fi dat drumul nici în ruptul capului.

Elizabeth mă întâmpină călduros, ca întotdeauna.

— Ce duce Belle?

De parcă ar fi vrut să-i răspundă, Belle puse catarama jos şi se aşeză, privind-o oblic într-un fel care nu putea să însemne decât o imensă satisfacţie.

— Ce-i asta? întrebă Elizabeth.

I-am explicat.

— Trebuie să fie murdară, zise ea şi o luă de jos. Belle păru neliniştită.

— Catarama unui pantof de bărbat, zise ea. Destul de bine lucrată.

Belle începu să scâncească.

— Bine, bine, nu ţi-o iau.

I-o dădu înapoi câinelui, care o înşfăcă imediat şi se duse în colţul odăii.

Am râs cu toţii. Apoi Elizabeth zise:

— Ar fi interesant de ştiut cui a aparţinut.

La scurt timp după aceea, la Enderby Hall au început din nou să bântuie stafiile, aşa cum se mai întâmpla din când în când.

De obicei totul pornea de la cine ştie ce incident stupid. Cineva vedea, sau credea că a văzut, o lumină în Enderby Hall. Era suficient să spună cuiva, şi după aceea toată lumea vedea numai lumini.

Mama spunea că aşa se reflectă soarele, la apus, într-una din ferestre şi, pentru cine caută ciudăţenii, ar putea părea o lumină.

Şi totuşi, zvonul se răspândea.

Le spusesem de scândura ruptă din duşumea şi o reparaseră, dar n-am pomenit nimic de cataramă, pentru că avea legătură cu Belle şi mi-am zis că le-ar aduce aminte părinţilor mei de nefericitul incident care dusese la alungarea lui Jacob şi Mary Rook.

Îi mai vedeam din când în când şi se purtau mereu cam aspru cu mine. Când am întrebat-o pe Mary dacă s-au instalat la Grasslands, mi-a răspuns cu satisfacţie:

— O, da, domniţă Damaris, eu şi cu Jacob al meu nici că am dus-o vreodat' aşa ca acu'. Că-i un huzur.

Ăsta era felul ei de a-mi spune că tot răul fusese spre bine, şi că tata le făcuse un serviciu când îi trimisese să-şi strângă lucrurile.

Elizabeth zise că îşi dădeau toată osteneala să placă şi erau într-adevăr nişte servitori buni. Am observat că servitorii de la Grasslands mă priveau mereu cu un interes aparte şi mă întrebam ce le-or fi povestit cei doi despre familia noastră.

Carlotta spusese mereu că servitorii erau ca nişte spioni, căci ştiau prea multe despre viaţa intimă a stăpânilor şi stăpânelor lor. „Ar trebui să nu uităm nici o clipă de ei; privesc tot timpul şi şuşotesc: văd multe, iar ce nu văd scornesc".

Îmi doream, acum mai mult decât oricând, să nu fi spus unde am găsit-o pe Belle.

Iar Belle, de când găsise catarama, o apucase căutatul comorilor. De cataramă nu se mai despărţea. La un moment dat, am crezut că a pierdut-o, ca să descoperim apoi că o îngropase în grădină, cu un os.

Devenise dintr-o dată interesată de terenul pe care căzuse în cursă. Până acum refuzase şi să se apropie. Ori de câte ori ajungeam în preajma gardului, se îndepărta imediat, cu coada între picioare, şi nu se mai dezlipea de noi; îşi aducea aminte de ce pătimise în capcană.

Apoi într-o zi, trecând pe acolo, a dispărut de lângă noi. Am tot strigat-o, dar degeaba.

Ştiam că o fascina casa, pentru că încerca mereu să intre. Uneori, se aşeza în faţa porţii şi ne privea rugător.

— Haide, Belle, îi spunea Matt, nu mai sunt catarame.

Ea îşi lăsa capul într-o parte şi scheuna încetişor, implorându-ne, cred.

Dar până atunci nu dăduse niciodată semne că ar vrea să treacă de partea cealaltă a gardului.

În ziua aceea, când a dispărut iar noi am tot strigat-o, Matt zise:

— N-o fi intrat în casă? Poate a lăsat cineva vreo uşă deschisă.

Şi chiar atunci ea se strecură pe sub poartă, cu o mutră cam plouată.

Am rămas uluiţi. Era ultimul loc în care ne-am fi aşteptat să fie, după toate temerile ei de până atunci.

Sări la Matt, dând din coadă.

— Ce făcuşi? o întrebă el. Eşti plină de noroi.

A doua zi n-am mai găsit-o deloc. Eram în acelaşi loc; surprinzător cât de des treceam pe drumul acela. Cred că din cauză că Belle ne ducea într-acolo, iar noi nu făceam altceva decât să o urmăm, fără să ne gândim prea mult încotro mergem.

Al fi zis că suntem şi noi obsedaţi de Enderby Hall, ca toţi cei alţi.

În ziua aceea nu mai dădeam de Belle. O tot strigam, dar ea nu apărea.

Deodată am simţit că pălesc.

— Nu cumva Jacob Rook a mai pus o capcană, ca să-l sfideze pe tata?

Matt se holbă la mine.

— Iar Belle să fi căzut în ea? A, nu! După ce a păţit-o o dată, nici gând. E destul de inteligentă ca să recunoască imediat o capcană de genul ăla. Şi n-ar face Jacob aşa ceva. Acum locuieşte în casă şi n-are nevoie de nici un iepure.

— Bine. Dar am eu o presimţire că Belle ar putea fi acolo. De la o vreme, se poartă cam ciudat.

Cu ajutorul lui Matt, am escaladat poarta. Apoi a sărit şi el.

— Belle! am strigat-o împreună. Belle!

Am auzit lătratul de răspuns, undeva departe, dar nici gând să apară în salturi, cum ar fi fost normal.

— Pe aici, zise Matt şi am pătruns prin desiş.

— Nu-mi pot imagina de ce nu foloseşte tatăl tău pământul ăsta, zise el.

— Are destule pe cap, deocamdată. Dar o să vină şi vremea lui.

Apoi am dat peste Belle. Scurma de zor şi făcuse deja o groapă măricică.

— Ce te-a apucat, Belle? strigă Matt.

— Neapărat s-o luăm de aici, am zis. Tata se supără rău de tot dacă află că a intrat cineva.

— Da. Hai, Belle.

Ea se opri şi ne privi cu nişte ochi trişti.

— Ce e cu tine?

Căţeaua luă de jos o zdreanţă şi o depuse la picioarele lui Matt.

— Ce-i asta?, am întrebat.

Era un obiect murdar, plin de noroi şi cu o pată verde ca de lichen pe el.

— Cred că a fost un pantof, odată, zise Matt.

— Da... a fost.

— Încă o descoperire, Belle!, zise Matt. Dar pe ăsta n-o să-l mai aduci în casă, te asigur.

Îl luă de jos şi îl aruncă în tufăriş. Belle sări imediat şi îl aduse înapoi.

— Ce colecţionar ciudat eşti, Belle, am zis. Matt, hai să plecăm de aici. Dacă ne vede cineva şi îl spune tatei, o să se înfurie. Nu suportă să intre nimeni aici. A interzis cu desăvârşire.

— Ai auzit, Belle? Hai. Lasă obiectul ăla murdar.

Belle lăsă imediat pantoful.

— Acasă, zise Matt.

Când am ajuns la poartă, Belle, care se tot zbenguise în spatele nostru, ne ajunse din urmă.

— Ia te uită ce a luat, făcu Matt.

Nimic altceva decât zdreanţa de pantof.

Matt i-l luă şi îl aruncă înapoi în tufăriş. Belle dădu un scâncet de protest, dar, dându-şi seama că era dorinţa stăpânului să plecăm, renunţă cu resemnare şi porni cu noi spre Grasslands.

Elizabeth zise:

— Am să dau o mică petrecere. O să spunem şarade şi o să ne distrăm de minune. O să-i invit pe ai tăi, bineînţeles, şi alte câteva familii. Cred că e timpul să vă ofer un pic de distracţie. Am nevoie de ajutorul tău, Damaris.

I-am spus că o ajut cu plăcere, dar nu prea mă pricep la aşa ceva. Pentru mine, petrecerile nu fuseseră niciodată cine ştie ce plăcute. Eram întotdeauna prea sfioasă, iar când erau dansuri, cel mai adesea mă număram printre cele rămase fără partener. Cu toate astea, în ultima vreme mă schimbasem, şi asta datorită prieteniei mele cu Matt. Eram împreună mai tot timpul şi îmi arăta limpede că se simte bine cu mine. Descoperearn mereu câte un punct comun. La oraş, când păruse un dandy, îl considerasem puţin teribil, dar aici la ţară parcă era cu totul altul. Ştiam, bi-

neînțeles, că nu avea să dureze. Urma să plece în curând. Mereu spunea că trebuie să se întoarcă pe domeniile lui din Dorset, și mai avea și îndatoriri militare. Nu-mi dădeam seama care să fi fost acestea, dar nu părea deloc dornic să vorbească despre ele. Ne armonizam foarte bine; cred că din cauză că eram în stare să-i înțeleg stările de spirit și să i le respect.

Mi-am dat seama cât de mult mă schimbasem abia când propunerea de petrecere a lui Elizabeth m-a entuziasmat în loc să-mi stârnească teama.

Bunica se arătă foarte interesată de ideea șaradelor; o ducea cu gândul, zicea ea, la vremea tinereții ei și a lui Harriet.

— Harriet era tare isteață la așa ceva, îmi spuse. Datorită faptului că era actriță. Și Elizabeth Pilkington ar trebui să fie. Cred că din cauza asta vrea să le facă. Întotdeauna vrem să facem ce ne pricepem mai bine.

Cu toate acestea, m-am dus deseori la Grasslands și ne-am pus la cale șaradele și am luat la mână cufere întregi de veșminte pe care le avusese pentru teatru.

Era foarte amuzant să ne tot costumăm și să încercăm tot felul de peruci și lucruri pe care le păstrase din vremea actoriei.

O dată, pe când mă costuma, mă luă de umeri și mă sărută.

— Știi, Damaris, mi-ești tot mai dragă. Și știu eu că și lui Matt.

Am roșit puțin. Cuvintele ei aveau un sens anume. Mi-am zis: Ia însemne, oare, ce cred eu?

Părea posibil. Eram îndrăgostită cu adevărat și, ca toți îndrăgostiții, trăiam între extaz și teamă.

Nu-mi venea să cred că m-ar putea iubi. Era atât de strălucitor și de monden, și mult mai mare decât mine. Dădusem uitării scrisorile Cartottei. Începusem să mă văd cu alți ochi și să cred în mine. Așa încât, când am auzit-o pe Elizabeth Pilkington, am fost fericită.

Știam bine că mama nu îl înghite pe Matt. Avea față de el o antipatie ciudată, pe care nu mi-o puteam explica. Dar bunicii îl îndrăgiseră - chiar și bunicul, lar el nu se lăsa înmuiat așa ușor.

Deci, ne puneam la cale şaradele.

Într-o zi, bunica veni la Grasslands, spunând că toată povestea asta cu şaradele îl stârnise amintirile. Ne povesti cum, cu ani în urmă, Harriet Main jucase într-un castel în care locuiau cu toţii pe vremea aceea, puţin înainte de Restauraţie.

— Vă mai aduceţi aminte de Harriet, doamnă Pilkington?

— Nu cine ştie ce. În anul în care ea se pregătea să părăsească scena, eu jucam un rol de copil. Asta era înainte să se mărite.

— Da, s-a măritat cu cineva din familia noastră. Sigur că da, sunteţi cu mult mai tânără ca ea. E nemaipomenit cum reuşeşte Harriet să ne amăgească pe toţi şi să ne facă s-o vedem tot tânără.

— Tot aşa de frumoasă este?

— Da, tot frumoasă, zise bunica. Are acea frumuseţe rară, care răsare din când în când. De parcă toate ursitoarele bune şi-ar fi dat întâlnire la botezul ei. Şi sora ta Carlotta la fel, Damaris.

— Da, am confirmat.

— Am jucat împreună în Romeo şi Julieta, zise bunica mai departe, cu ochii înceţoşaţi de parcă ar fi privit în trecut.

— Noi o să ne mulţumim cu şarade, zise Elizabeth.

Şi le-am pus la cale. Zi de zi eram la Grasslands, repetând sub îndrumările lui Elizabeth. Matt nu era bun ca actor, dar asta mă făcea să-l iubesc şi mai mult. Aşa intra, într-un fel, în aceeaşi categorie cu mine.

Într-o zi nu mă simţeam tocmai bine. Mă aflam în micul atelier de croitorie a lui Elizabeth şi, cum afară era cald, fereastra era larg deschisă. Şedeam pe scaunul de lângă fereastră, iar Elizabeth cerceta o rochie.

Printre vocile care ajungeau de jos până la noi am recunoscut-o pe Mary Rook.

— Păi, ni s-a cam părut din cale-afară. Parcă era nebun. Spune şi tu, de ce să vrea să le interzică la toţi să intre... dacă nu pentru ce-o fi acolo şi el o ştie bine ce e?

Am simţit că îmi sare inima din piept. Eram sigură că Elizabeth ascultă, chiar dacă părea complet absorbită de netezitul rochiei.

— Ascultă la mine, acolo e ceva.

— Ce crezi c-o fi, Mary?

— Păi, de unde să ştiu io. Jacob al meu zicea că poate e vreo comoară, zicea.

Am încremenit. Îmi venea să plec de acolo, dar am simţit că trebuie să ascult până la capăt.

— Ştii, ăi de-au stat acolo înainte... l-a luat pe sus, pe nepusă masă. A fost nu-ş' ce complot. Ei, şi Jacob zice că or fi ascuns ceva în locu' ăla... vreo comoară, şi ei o fi ştiind şi o vrea numa' pentru ei.

— Comoară, Mary...!

— Păi, ceva o fi, nu? Musai. Că altfel de ce l-a apucat pandaliile numa' că puse Jacob o capcană? Că pune toţi capcane prin pădure peste tot... acolo nu mai e bai, e doar capcane.

— Da' stafia aia din casă?

— Întreabă-mă ca să te-ntreb. Îţi spun io, în locu' ăla e ceva de care nu vrea să ştie lumea...

Se îndepărtară de fereastră.

Elizabeth râse.

— Trăncăneli de-ale servitorilor, zise. Cred că rochia asta ţi-ar veni bine, draga mea. Am purtat-o într-unul din rolurile mele de fetişcană.

Eram cu toţii entuziasmaţi de şarade. Era vorba de un fel de tablouri care descriau cuvinte. Aveam să le interpretăm foarte minuţios şi trebuiau să fie două echipe care să se întreacă.

De echipe s-a ocupat Elizabeth, iar când le-a alcătuit a avut grijă ca eu şi Matt să fim împreună. Cuvintele noastre erau „capă şi spadă" şi aveam să le ilustrăm istoric. Capa era reprezentată de scena din timpul domniei Reginei Elizabeth, când Ralelgh îşi aşterne capa pe jos, înaintea Reginei, ca să păşească pe ea; eu urma să fiu Elizabeth, iar Matt - Ralelgh. Aveam să port un costum

elisabetan alcătuit cu grijă, iar Matt, la rândul lui, unul la fel de autentic.

— Am fost nevoită să aleg rolurile după ce am găsit în cufăr, ne-a explicat Elizabeth.

După scena cu capa, urma să îmi schimb puţin costumaţia şi să devin Mary, Regina Scoţiei. Matt era Rizzio, şi mimam scena cinei de la Holyrood House, când a fost ucis Rizzio. În felul ăsta reprezentam spada.

Aveau să fie mai întâi şaradele celeilalte echipe. Noi trebuia să privim şi să ghicim. Dar înainte de asta era o cină frugală.

Fusese una din zilele minunate de septembrie - zile fericite. Cred că, la vremea aceea, pentru mine toate zilele erau fericite, căci eram din ce în ce mai convinsă că Matt mă iubeşte. Nu se putea să fi rămas acolo atâta timp, să ne fi întâlnit aşa de des şi, în tot timpul ăsta, să se fi prefăcut că se simte bine în compania mea. O, nu, ceva tot era. Aveam impresia că, dacă n-aş fi fost atât de tânără, de mult mi-ar fi mărturisit ce intenţii are.

Că Elizabeth mă îndrăgise, eram sigură. Se purta cu mine de parcă aş fi fost copilul ei, şi asta spunea multe.

Când m-am trezit, în dimineaţa aceea, primul gând a fost la petrecere şi la rochia pe care aveam să o port şi cu care îmi stătea grozav de bine. Cusătoreasa lui Elizabeth o modificase, ca să îmi vină pe măsură, şi abia aşteptam să joc rolul.

Mama îmi spuse:

— Te-ai schimbat în ultima vreme, Damaris. Ai mai crescut.

— Era şi timpul. O spui de parcă ţi-ar părea rău.

— Dacă ar fi după mame, copiii ar trebui să rămână copii cât mai mult timp posibil.

— Iar asta, chiar că nu se poate.

— O realitate tristă pe care trebuie s-o înţelegem cu toţii. Mă luă în braţe şi zise: Oh, Damaris, cât aş vrea să te ştiu fericită.

— Sunt, i-am răspuns în extaz. Sunt.

— Ştiu.

Apoi am început să-l spun de rochia mea, pe care trebuie să o mai fi descris de vreo douăzeci de ori până atunci, iar ea mă ascultă de parcă m-ar fi auzit pentru prima oară. Părea împăcată. Am sperat că trecuse peste acea primă antipatie absurdă față de Matt.

După ce soarele răsări și alungă ceața dimineții, se făcu cald. Vara era pe sfârșite. „La toamnă va trebui să plec", spusese Matt.

În momentul acela, singura mea tristețe era la gândul că nu putea să dureze.

Dar, înainte să plece, o să-mi vorbească, îmi spuneam. Neapărat.

Încă nu împlinisem cincisprezece ani. Eram mică, dar, în mod vădit, nu prea mică pentru a fi îndrăgostită.

După amiază am plecat la Grasslands. Aveam să port costumul elisabetan toată seara.

— Nu vă puteți costuma toți în felul ăsta în câteva minute, zicea Elizabeth. Și-apoi, toți din șarade or să-și poarte costumele.

— O să fie ca la un bal mascat.

— Atunci, fie și-așa.

S-a delectat costumându-mă, și ce-am mai râs când a trebuit să mă ajute să intru în ceea ce se numea jupon, care trebuia să facă rochia să stea înfoiată în jurul meu. Apoi, cu ajutorul lui Elizabeth, mi-am pus rochia. Era minunată, într-un fel, deși la lumina zilei poate că ar fi părut cam împopoțonată.

— Stă de mult în cufăr, zise Elizabeth, dar la lumina lumânărilor o să arate de-a dreptul minunat. Nimeni n-o să observe că, pe ici pe colo, catifeaua e uzată și că nestematele sunt sticlă curată. Ce zveltă ești. E bine. Așa o să-ți vină mai ușor s-o porți.

Fusta era creață și festonată cu panglici și funde, presărată din belșug cu nestemate care, la lumina lumânărilor, ar fi putut părea diamante adevărate.

— Ești o regină reușită, zise Elizabeth.

Apoi mi-a ondulat părul, mi l-a strâns deasupra capului și mi l-a înțesat de bucle false, ca să pară foarte bogat.

—Ce păcat că nu eşti roşcată, îmi zise. Atunci toţi ar recunoaşte-o pe dată pe Regină. Nu-l nimic, cred că purta perucă de toate culorile, iar în seara asta o să fie castanie.

Mi-a pus în păr o cunună de briliante, iar după ce mi-a mai pus şi gulerul de dantelă, s-a dat câţiva paşi înapoi ca să-şi admire opera.

Bătu din palme.

—Ei, eşti de nerecunoscut, Damaris.

Într-adevăr. M-am privit în oglindă şi mi s-a tăiat respiraţia.

—Cine ar fi crezut că se poate aşa o schimbare.

—Doar câteva tuşe iscusite, ici şi colo, draga mea. Se învaţă la teatru.

Când m-am văzut cu Matt, ne-am holbat unul la celălalt şi am pufnit amândoi în râs. Era de nerecunoscut, cu gulerul acela galben, înfoiat, şi pantalonii bufanţi, atât de largi încât abia se putea mişca. Purta o vestă cu broderii, ciorapi cu jartiere sub genunchi, care îi scoteau în evidenţă gambele frumoase, şi o pălărie mică de catifea, cu o pană superbă, arcuită deasupra borului. Cea mai importantă dintre toate era capa - o chestie complicată, pe măsura momentului. Era de catifea şi împodobită cu pietre roşii strălucitoare şi cu imense imitaţii de diamant, din sticlă.

Era alt om. Îmi plăcea mai mult fără perucă şi mi-am zis că e mare păcat că încă se mai poartă în zilele noastre. Părea mai tânăr, în ciuda veşmintelor complicate şi a faptului că linia pantalonilor îi dădea o ţinută maiestuoasă atunci când păşea.

Îmi făcu o plecăciune solemnă.

—O spun sus şi tare, zise el, Maiestatea Voastră arată cum nu se poate mai oribil.

—E pentru prima dată în viaţa mea, am răspuns.

Înainte de cină erau dansuri. Elizabeth Pilkington, o organizatoare desăvârşită, ştia cum să aranjeze treburile de genul ăsta. Invitase exact numărul potrivit de oaspeţi. Pe lângă cei din familia mea, mai erau câţiva veniţi de pe domeniile învecinate.

Matt şi cu mine am fost nedespărţiţi toată seara.

— Nimeni altcineva n-ar mai putea dansa cu noi, zise Matt. Mă simt mai mult decât strămtorat. Tu?

— La fel.

Toată lumea ne admira costumele şi spunea cu câtă nerăbdare aşteaptă şaradele, care erau punctul culminant al serii.

Niciodată până atunci nu-mi mai plăcuse atât de mult o petrecere. De data asta aş fi vrut să nu se mai sfârşească, chiar dacă nu scăpasem încă de emoţia şaradelor.

— O să fii minunată, zise Matt. Oricum, e doar un joc.

La un moment dat, în timpul serii, îmi spuse:

— Mi-eşti tot mai dragă, Damaris.

N-am spus nimic, dar inima îmi bătea nebuneşte. Avusesem eu o presimţire că o să-mi vorbească despre viitorul nostru cu un asemenea prilej.

— Oh, Damaris, îmi spuse, ce păcat că eşti atât de mică.

— Nu mă simt mică. Doar câţiva ani...

Râse.

— Păi, tocmai despre asta e vorba, nu?

Mă mângâie pe mână şi apoi schimbă subiectul.

— Slavă cerului, zise, că n-avem versuri de rostit. Nu cred că aş fi putut să le ţin minte. Mă tem că nu am moştenit talentul mamei.

— Mama ta ar fi trebuit să o joace pe Elizabeth. Ar fi fost minunată.

— Nu, a vrut neapărat să o joci tu. Şi-apoi, e gazdă şi e prea ocupată.

Eram sigură că fusese pe punctul să-mi facă o declaraţie. O, ce n-aş fi dat s-o fi făcut!

Bineînţeles că am mai fi avut de aşteptat. Ar fi spus cu toţii că sunt prea mică pentru măritiş. Ar fi trebuit să aştept până aproape de şaisprezece ani. Adică mai bine de un an. Ei, n-ar fi fost chiar atât de rău. Aş fi fost logodnica lui Matt. Să ştiu numai că, după un timp anume, ne vom căsători, şi puteam să aştept ca să fiu fericită.

M-a însoţit la cină şi nici n-am ştiut ce mănânc. Eram prea emoţionată. Vinul era rece şi înviorător, iar eu aşteptam cu teamă să apar în rolul Reginei.

Veni clipa cea mare.

Elizabeth anunţă că acum oaspeţii aveau să asiste la şarade, iar audienţa trebuia să ghicească ce cuvinte interpretam.

Cina fusese servită în două încăperi care dădeau din hol, iar jocul avea să aibă loc chiar în hol.

La un capăt era o platformă, foarte de folos, peste care fusese întinsă o cortină.

Prima şaradă decurse foarte bine. Apoi veni rândul nostru. Aşteptam împreună cu Matt în spatele cortinei. După ce era trasă, eu rămâneam într-o parte a platformei, în toată splendoarea gătelii, iar Matt de cealaltă parte. Aveam fiecare câte doi slujitori - toţi în costume elisabetane.

Ne-a întâmpinat un ropot de aplauze. Am încercat să adopt ţinuta maiestuoasă a unei regine, iar Matt fu foarte graţios în rolul galantului Walter Raleigh.

A fost o scenă scurtă. Următoarea avea să fie mai lungă. M-am uitat la Matt, iar el mi-a zâmbit. Şi-a scos pălăria şi a făcut o plecăciune adâncă. Apoi am păşit înainte, am privit în jos şi am încercat să iau o expresie de dezgust, aşa cum mă învăţase Elizabeth. M-am tras înapoi, iar Matt şi-a scos capa, a întins-o pe podea şi eu am păşit peste ea.

L-am privit tandru. El s-a înclinat şi a lăsat capa unde era. L-am luat de braţ şi a căzut cortina.

Aplauzele au fost prelungi.

Cortina fu trasă din nou.

— O plecăciune... amândoi, ne învăţă Elizabeth, dintr-o parte a scenei.

Aşa că am rămas amândoi pe podium, cam stânjeniţi, cât au ţinut aplauzele.

Cortina căzu şi fu adusă o masă pe podium. Mi-am pus o pălărie de catifea neagră tivită cu perle, care îmi acoperea

mijlocul frunții, mi-am tras o capă neagră peste toată gâteala și m-am așezat la masă. Matt și-a scos pălăria și și-a pus o perucă de bucle negre. Uimitor ce mult îl schimba.

S-a așezat la picioarele mele, iar ceilalți, care fuseseră slujitorii noștri în scena cu întinsul capel, ședeau la masă lângă mine.

Matt avea o lăută la care zdrăngănea, și mă privea cu o adorație înduioșătoare.

Am stat așa un timp. Apoi, cei care fuseseră pajii lui Raleigh și se transformaseră acum în dușmanii lui Rizzio, intrară pe la celălalt capăt al platformei. S-au repezit la Matt. Unul din ei a ridicat o spadă, pe care s-a prefăcut că o implântă în inima lui Matt.

Părea așa de fioros încât, pentru o clipă, mi-a fost într-adevăr frică.

Apoi Matt s-a prăbușit foarte natural și a căzut cortina.

Audiența aplaudă frenetic. Cortina fu trasă și Matt se ridică.

— Faceți o plecăciune, șopti Elizabeth.

Am rămas în fața platformei, ținându-ne de mână, și, deodată, se auzi un lătrat. Toți își întoarseră capetele. Intrase Belle.

Sări pe platformă, foarte mândră de ea. Apoi am văzut că ținea în bot un obiect pe care îl depuse aproape reverențios la picioarele lui Matt.

— Ce mai e și asta? strigă Elizabeth, venind în față. Când să-l ridice de jos, se retrase brusc.

Veni și tata și îngenunche. Belle privea cu capul lăsat într-o parte și dând vesel din coadă.

— Pare să fie un pantof vechi, zise tata.

Am băgat de seamă că se cam albise la față.

— Asta și este, făcu Elizabeth. Unde l-ai găsit, Belle?

Stăteam întinsă în pat, cu gândul la seara care trecuse. Fusese atât de plăcut. Eram sigură că Matt avusese de gând să-mi spună ceva... ceva în legătură cu viitorul nostru. Dar nu mi-a spus, iar din clipa când a apărut Belle, atmosfera n-a mai fost aceeași.

Elizabeth a chemat un servitor să la pantoful de acolo. Era prea murdar ca să ne atingem de el. Ce ghinion să fie tocmai Mary Rook. A adus un vătrai şi o măturică, apoi s-a retras cu o reverenţă, cu Belle după ea.

Şaradele se încheiaseră. Ne ghiciseră cuvintele, „capă şi spadă", şi ghicisem şi noi cuvintele echipei rivale, „complotul prafului de puşcă".

Trebuiau să mai urmeze dansuri, dar, cum am coborât de pe scenă cu Matt, tata veni şi-mi spuse:

— Mama ta nu se simte bine. Mergem acasă. Ai face bine să-ţi scoţi lucrurile astea de pe tine şi să vii cu noi.

Aşa că seara se încheiase. Mi-am scos veşmintele în dormitorul lui Elizabeth şi mi le-am pus din nou pe ale mele, şi m-am întors acasă cu ai mei.

Belle, biata de ea, fusese atât de bucuroasă de descoperirea ei, atât de dornică să i-o arate lui Matt, ca să se bucure şi el.

Şi, nu ştiu cum, incidentul păruse la fel de teatral ca jocul nostru de amatori din şarade.

Fusesem atât de fericiţi împreună, Matt şi cu mine. Eram nerăbdătoare să dansez iar cu el. Dansa minunat când nu era stânjenit de veşmintele acelea care nu îi veneau prea bine. Nu eram pe potriva lui, dar, când dansam cu el, simţeam cumva că niciodată nu dansasem mai bine. Aşa mă simţeam mereu cu Matt. Cu el, toate erau altfel. Şi eu parcă eram alta, mai interesantă, mai atrăgătoare.

Ăsta era efectul lui Matt asupra mea şi nu-mi doream decât să nu se mai sfârşească.

Fusese o seară minunată, dar parcă tot lipsea ceva. Am adormit repetându-mi în gând că Matt mă iubeşte.

În săptămâna care a urmat, toate păreau să se fi schimbat. Mama nu s-a dat jos din pat câteva zile. Când m-am dus la ea, am găsit-o foarte trasă la faţă. Zicea că e tare obosită. Arăta,

într-adevăr, palidă şi suferindă. Am sfătuit-o să o vadă un doctor, dar a refuzat.

Tata era vădit îngrijorat de starea ei. Se simţea în toată casa. A fost şi mai rău când a început să umble vorba că, în pădure şi pe pământul împrejmuit, îşi făcuseră apariţia duhurile rele. Se spunea că duhurile sunt sufletele celor duşi care nu-şi găsesc odihna şi se întorc pe pământ să se răzbune pe cei care le-au greşit în viaţă.

Tata zise că toate sunt prostii şi are să le pună el capăt, dar când l-am întrebat cum are de gând s-o facă, n-a ştiut să-mi spună.

— Şi toate de la câinele ăla care a căzut în capcană tocmai acolo. Poţi fi sigură că cei doi Rook sunt cei care au răspândit zvonurile astea.

Era atât de pornit că n-am putut să-l contrazic.

— Prea multă tevatură pentru nimic, am spus. Tată, trebuie să faci ceva cu pământul acela. Dacă l-ai transforma în păşune, sau ai cultiva ceva pe el sau doar ai da gardul jos, ar fi un teren ca toate celelalte.

— Toate la vremea lor, zise.

Dar nu era deloc în apele lui. Eram sigură că e îngrijorat din pricina mamei. Ea nu suporta pe nimeni alături, în afară de el, şi, când am intrat o dată în odaie, l-am găsit pe marginea patului, ţinând-o de mână şi repetându-i întruna: „O să fie bine, Priscilla. Am eu grijă să fie bine".

În câteva zile mama a fost din nou în picioare, dar tot încordată şi suferindă arăta.

Îmi era greu să-mi găsesc locul. Vreo două zile Matt n-a mai apărut. Mi-a trecut prin minte că poate nu e nici el sigur ce simte pentru mine, şi asta numai din cauză că eram prea mică. Ce n-aş fi dat să am cu câţiva ani mai mulţi!

Ciudat, dar parcă paşii mă purtau mereu spre Enderby. Începuse să mă obsedeze locul acela şi terenul împrejmuit. Asta din cauză că se vorbea atât de mult despre el; duhurile rele; şi vorbele

aruncate despre ceva ce ar fi ascuns acolo. Eram sigură că de la cel doi Rook pornise totul.

Of, Belle, îmi ziceam, cine te-a pus să cazi în cursa aia!

Apoi gândul mi-a fugit la tata şi am început să mă întreb serios de ce-şi apăra cu atâta străşnicie drepturile asupra unui pământ care nu-i era nimănui de folos.

M-am apropiat şi m-am rezemat de gard, privind casa. Mă gândeam că, dacă la Enderby ar sta o familie obişnuită, cu oameni de treabă, s-ar termina o dată pentru totdeauna cu toate clevetelile astea. Carlotta trebuia să-şi bage mintile în cap şi să închirieze sau să vândă casa.

Pe când stăteam aşa, am auzit lătratul unui câine. Am îngheţat. Mi-am zis: Of, Belle, iar te-ai dus acolo. Eşti ca toţi ceilalţi, te obsedează locul ăla. Ce-o fi având aşa deosebit?

Dacă tata dădea peste ea acolo, eram sigură că s-ar fi înfuriat. Nu-mi rămânea decât un singur lucru de făcut; să escaladez poarta, să o găsesc pe Belle şi să o scot afară.

Fără doar şi poate, locul era cam sumbru. M-am pomenit privind în jur cu neliniste. Oare chiar văzuse cineva lumini ciudate? Oare chiar existau spirite fără odihnă - oameni care au păcătuit pe pământ şi poate au murit de moarte violentă, fără să apuce să se căiască? Duhuri rele... lumini licărind pe sub copaci. M-au trecut fiorii.

Am auzit din nou lătratul şi am început să strig:

— Belle! Belle! Unde eşti?

Nimic.

Am înaintat prin tufăriş. Terenul împrejmuit nu era prea întins vreo jumătate de acru, cred. Chiar că era ceva ciudat cu tata.

— Belle, Belle!

Şi iar am auzit lătratul. Îmi răspundea. Nici vorbă de încă o capcană. Nu, nimeni n-ar mai fi îndrăznit aşa ceva după tot ce păţiseră Jacob şi Mary Rook.

Am zărit-o. Nu era singură. Am rămas cu gura căscată: era cu Elizabeth, care o ţinea în lesă.

— O, Damaris. Te-am auzit strigând.

— Eram dincolo de gard şi am auzit-o pe Belle. Mă temeam să nu fi căzut iar într-o capcană.

— O trage aţa alci, râse Elizabeth, dar ceva era schimbat la ea. Părea încordată şi avea părul răvăşit, ca niciodată. Avea o haină de culoare închisă şi purta mănuşi groase de lână. Am observat că era murdară de noroi pe poale.

Îi dădu înainte, cam repezită:

— Am auzit-o alci şi, ca să nu mai fie nici o încurcătură, am venit după ea.

— Aţi adus şi Iesa. Belle nu e învăţată cu aşa ceva.

— Am văzut-o plecând de acasă şi am bănuit unde se duce. Eram hotărâtă s-o iau de alci, aşa că am luat Iesa cu mine...

Am presupus că mănuşile şi le pusese pentru că Iesa ar fi putut să-i julească mâinile, cu aşa un câine năzdrăvan.

— Eram prin grădină..., îmi spuse, de parcă ar fi trebuit să-mi dea socoteală.

— Săraca Belle, am zis. Nu-i place în Iesă.

— I-aş da drumul. Treci pe la Grasslands?

— De ce nu? De-abia am ieşit să mă plimb.

Ne-am plimbat împreună şi am stat de vorbă, mai ales despre reuşita petrecerii. Ne-am amuzat de şarade şi, până să ajungem la Grasslands, Elizabeth îşi reveni, aşa cum o ştiam. Dar nu m-a poftit să intru în casă.

Nu eram în apele mele. A doua zi, după lecţiile de dimineaţă, am ieşit din nou şi, din nou, aproape fără voia mea, am luat-o spre Enderby.

Cum am ajuns la împrejmuire, am simţit o pornire irezistibilă să intru în teritoriul interzis şi să mă mai uit la locul în care găsise Belle pantoful acela vechi. Începusem să mă învăţ să escaladez poarta.

Dimineaţa devreme, nu mai era aşa lugubru. Soarele pătrundea printre crengile copacilor, aproape desfrunzite deja. Am zărit

două coţofene, alb-negre, pe cerul senin, iar un prihor ţopăi puţin în faţa mea, scuturându-şi coada şi dând din cap. M-am gândit cu tristeţe că multe păsări vor fi plecat deja în ţări mai calde. Rândunelele, lăstunii şi fluierarii mei iubiţi.

Stejarii erau aurii acum, frunzele - uscate, gata să cadă.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns la locul cu pricina. Pământul era afânat. M-am apropiat. Arăta de parcă fusese săpat de curând. Doar nu era numai opera lui Belle, cu ghearele ei?

M-am lăsat în genunchi şi am pipăit pământul. De jur împrejurul meu, doar linişte adâncă. Am simţit deodată o dorinţă irezistibilă să fug de acolo.

E ceva necurat la mijloc, mi-am zis. Fugi. Uită tot, şi nu te mai uita în urmă.

M-am ridicat şi am plecat împleticindu-mă. N-aveam de gând să scotocesc prin tufăriş. Mă temeam că aş putea găsi ceva ce nu mi-ar fi plăcut să văd, că aş putea descoperi ceva ce mi-ar fi sporit tulburarea.

Ce furios fusese tata. De ce, oare? Şi de ce o fi adus-o Elizabeth pe Belle în lesă? De ce să fi fost, oare, atât de încordată, gata să se justifice, dornică să mă facă să cred că nu făcea nimic neobişnuit?

În după amiaza aceea, Elizabeth veni în vizită la noi.

— Trebuie să plec la Londra, zise ea. S-ar putea să lipsesc vreo săptămână.

— Merge şi Matt cu dumneavoastră? am întrebat-o dintr-o suflare. Mă luase gura pe dinainte.

— Nu. El rămâne aici. Desigur, în curând va trebui să plece şi el.

Am mai vorbit o vreme despre petrecerea reuşită pe care o dăduse şi despre cât de bine fuseseră puse în scenă şaradele; dar chiar şi la Elizabeth simţeam o oarecare nervozitate. Mama era cu siguranţă cu nervii la pământ.

A doua zi, Elizabeth plecă.

De multe ori mă gândesc cât de ciudat e că nu ştii niciodată ce te aşteaptă, ce întâmplare o să-ţi spulbere iluziile şi o să-ţi schimbe cursul vieţii. Fusesem atât de fericită după petrecere. Eram sigură că Matt mă iubeşte - poate că nu aşa de tare cum îl iubeam eu, dar nici nu m-aş fi aşteptat. Părerea Carlottei despre mine, rostită atât de des, mă influenţase într-atât încât şi acum mă mai consideram o fiinţă ştearsă, cam plictisitoare şi nu prea atrăgătoare, care ar trebui să mulţumească pentru fiecare fărâmă de afecţiune care îi cade de la masa celor irezistibile ca ea.

E adevărat că începusem să simt o încordare, un fel de nervozitate în jurul meu, de cînd cu descoperirea lui Belle prinsă în capcană şi alungarea celor doi Rook. Dar, oricât de nefericite ar fi fost, aceste incidente, nu mă priveau direct.

A doua zi după plecarea lui Elizabeth, eram cu mama în cămară. Mă învăţa mereu câte ceva din secretele ei şi îi plăcea că eram o elevă bună. Mereu spunea: „Măcar una din fetele mele are să fie o bună gospodină", ceea ce însemna că îşi pierduse de mult speranţa cu Carlotta.

Din curte se auziră zgomote ca şi cum ar fi venit cineva. Ne-am uitat una la alta. Întotdeauna ne bucuram de oaspeţi. Uneori soseau de la Westminster, şi ne dădeam în vânt după noutăţi; dar de cele mai multe ori se duceau la Eversleigh Court, unde bunicii şi Jane le puteau face o primire mai plăcută, căci aveau o casă mult mai mare.

Dar, după cum se auzea, de data asta oaspeţii păreau să fi venit la noi.

Am coborât în hol, nerăbdătoare, iar mama scoase un strigăt de bucurie, căci era chiar Carlotta.

Ori de câte ori o vedeam pe Carlotta după o absenţă mai îndelungată, eram copleşită de farmecul ei. Era atât de frumoasă, într-un costum de călărie cenuşiu, culoarea porumbiţei, şi cu pălărie albastră cu pană bleu. Avea ochi albaştri strălucitori, de

culoarea campanulei, iar genele şi sprâncenele negre, ulmitor de dese, contrastau fermecător cu ochii albaştri. Buclele negre îi scăpau de sub pălărie, şi arăta proaspătă ca întotdeauna. Naşte rea nu-i stirbise cu nimic din frumuseţe.

— Copila mea iubită! strigă mama.

Carlotta o luă în braţe.

— E şi Benjie cu tine?

— Nu.

Mama păru ulmită. Era de neimaginat ca Benjie să nu călăto rească împreună cu tânăra lui soţie.

— Am vrut să stau câteva zile numai cu familia mea, zise Carlotta. Am insistat să vin singură.

— Singură, zise mama.

— Şi rândaşii, bineînţeles. O, surioara Damaris! Şi-şi lipi obrazul de al meu. Aceeaşi micuţă Damaris, zise ea şi pe dată m-am simţit văduvită de toată încrederea pe care o dobândisem în ultimele câteva săptămâni.

— Ce mai fac Harriet şi Gregory? întrebă mama.

— Sunt bine amândoi. Vă transmit salutări şi vă sărută.

— Va să zică, ai venit singură, Carlotta, făcu mama, îngrijorată Dar Clarissa?

— Are cine să-i poarte de grijă, nu-ţi fie teamă. E din ce în ce mai răzgâiată.

— Ei, bine că ai venit şi sunt fericită că te văd.

Carlotta râse. Avea un râs adorabil. Totul la ea era şi mai frumos decât îmi aminteam. Începeam să mă simt din nou stearsă şi stângace.

— Să urcăm în odaia ta. Ce-o să se mai bucure Leigh, şi cei de la Court la fel.

— Dar micuţa Damaris? E la fel de bucuroasă?

— Bineînţeles, am spus.

— Păi, n-ar fi rău să mă spăl şi aş vrea să mă schimb. Le-am spus să-mi ducă bagajele în odaia mea. Cred că acum le cară.

Mama îşi strecură pe după braţ mâna Carlottei.

— Sunt fericită că ai venit, scumpa mea.

Am stat cu sora mea, să o ajut la despachetat.

Avea niște veșminte minunate. Întotdeauna a știut ce-i vine cel mai bine. Îmi amintesc ce mai scene le făcea lui Sally Nullens și bătrânei Emily Philpots. Odată, Carlotta și-a scos eșarfa roșie și a aruncat-o pe fereastră, pentru că nu voia să o ia decât pe cea albastră. „O mofturoasă", așa ziceau că e Carlotta. „Mie să-mi dați un copil cuminte, ca micuța Damaris".

I-am despachetat rochiile, în timp ce ea mă privea, întinsă în pat.

— Știi, zise, te-ai schimbat. S-a întâmplat ceva?

— N-nu!

— Parcă n-ai ști dacă s-a întâmplat ceva sau nu.

— Păi, nu cine știe ce. Acum câteva zile, Elizabeth Pilkington a dat o petrecere minunată. Am jucat șarade. Eu am fost Regina Elizabeth.

Carlotta pufni în râs.

— Tu, Damaris! Ce rău îmi pare că n-am fost acolo să te văd.

— Au zis că m-am descurcat foarte bine, am replicat, puțin ignită.

— Ce ați interpretat?

— Raleigh și capa.

— A, înțeleg, și ai pășit pe ea cât se poate de regește.

— Elizabeth mi-a aranjat rochia și mi-a făcut părul. Știi, a fost actriță... ca Harriet. Ei se pricep să facă astfel de lucruri minunate cu oamenii obișnuiți.

— O fi știind să facă minuni, dacă te-a transformat pe tine într-o Regină Elizabeth. Raleigh cine a fost? Nu-mi vine în minte nimeni de pe aici. Bănuiesc că au fost numai de prin partea locului.

— O, da. A fost fiul lui Elizabeth - Matt.

— Ce amuzant! zise într-o doară. Trebuia să vin mai de mult.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple?

— Cu tine... și Benjie.

— Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic. E soțul meu. Sunt soția lui.

— Dar asta nu înseamnă neapărat că...

— Benjie e un soț înțelegător... cum ar trebui să fie toți soții.

— Îmi pare bine că e fericit, Carlotta. Acum vă are pe tine și pe drăgălașa de Clarissa. Cum te lasă inima să-l părăsești?

— Rezist cu tărie, zise strâmbând din gură. Tot sentimentală ai rămas, Damaris. Încă nu te-ai maturizat. Aparențele mai și înșeală, surioară scumpă. Am vrut să scap și eu o vreme. Se mai întâmplă. N-aveam unde să mă duc în altă parte.

— Nu pari foarte fericită, Carlotta.

— Ce copil ești, Damaris. Ce-i fericirea? O oră-două... o zi, dacă ai baftă. Uneori poți să-ți spui: „Sunt fericită... acum". Și ai vrea să te cramponezi de acum și să-l faci o veșnicie. Dar, cât ai clipi, acum devine atunci. Asta-i fericirea. N-o poți avea tot timpul, iar când stai și te gândești la vremea când ai avut-o, te apucă tristețea, pentru că a fost și s-a dus.

— Ce fel ciudat de a vorbi.

— Uitasem. Tu, dragă Damaris, n-ai cum să mă înțelegi. Tu nu ceri mult. Sper să obții tot ce-ți dorești. Uneori mă gândesc că cei de felul tău sunt norocoșii. Ție ți-e ușor să obții ce îți dorești, pentru că tu nu ceri imposibilul. Iar când ai obținut, te încăpățânezi să crezi că e fericirea întruchipată. Damaris cea norocoasă.

Era într-o pasă proastă. Mi-am adus aminte de ea pe faleză, cu privirea în zare, de parcă ar fi visat la ce-a fost și ar fi așteptat să se întoarcă.

Mama îi spusese lui Matt să vină pe la noi oricând dorește, cât timp mama lui era plecată. Să nu aștepte invitație specială; să se considere de-al casei.

— Nimic mai simplu, zise el. Cred că deja mă simt.

Cuvinte care m-au purtat în al nouălea cer.

În ziua aceea, mama trebăluise toată ziua prin bucătărie, gătind tot ce știa că îi place mai mult Carlottei. Arăta mai bine

decât în ultima vreme, şi eram sigură că numai din cauză că se bucura de venirea Carlottei.

Cam cu o jumătate de ceas înainte să ne aşezăm la masă, sosi Matt.

Eram în hol, singură. Îmi luă mâinile şi mi le sărută. Apoi făcu o plecăciune adâncă, aşa cum făcea întruna de când jucasem Elizabeth şi Raleigh. Era o glumă de-a noastră.

— Ce plăcut e la vol. La Grasslands parcă e pustiu fără mama.

— Sper că nu duci lipsă de nimic.

Mă mângâie pe obraji.

— Mă răsfaţă, pur şi simplu. Dar, te asigur, sunt bucuros că mi-aţi dat voie să vin aici.

În clipa aceea, Carlotta apăru în capătul scărilor.

Matt privi în sus şi nu-şi mai luă ochii de la ea. Am auzit cum i se taie respiraţia. N-aş putea spune că eram surprinsă să-l văd copleşit de frumuseţea Carlottei. Mai toţi păţeau aşa, şi am fost mândră de ea, ca întotdeauna când cineva o vedea pentru prima dată şi rămânea uimit.

Avea o rochie albastră, simplă, cu pieptar înalt şi mâneci până la cot, tivite cu dantelă. Era destul de decoltată şi strânsă pe corp, şi îi scotea în evidenţă talia subţire; era legată cu şnur în faţă, ca să lase vederii cămăşuţa de un albastru mai deschis; avea poale lungi, cu crinoline largi. Deloc complicată, dar nu o dată observasem că, cu cât veşmintele Carlottei erau mai simple, cu atât mai izbitoare era frumuseţea ei. Eu eram în verde - o culoare care îmi vine, cred, la fel de bine ca oricare alta. Îmi dădea mai multă culoare ochilor; iar de când apăruse Matt, începusem să mă îngrijesc mai mult de înfăţişarea mea. Purtam o rochie drăguţă, cu pieptar brodat peste o cămăşuţă roz deschis, şi mânecile tivite cu horbote roz asortate. Dar dintotdeauna avusesem senzaţia că, orice aş purta, ar arăta lipsit de strălucire pe lângă cea mai simplă rochie a Carlottei.

Cât timp s-au privit, tăcerea mi s-a părut că nu se mai sfârşeşte, iar Carlotta era la fel de bulmăcită ca şi Matt. Apoi coborâ încet scările.

— Ea e sora mea, Carlotta, am spus.

Ochii ei păreau imenşi, strălucitori. Îl privea de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e adevărat.

Veni spre noi - cu mare încetineală, mi s-a părut, dar poate că a fost doar în închipuirea mea, căci totul parcă se încetinise. Chiar şi ticăitul ceasornicelor din hol parcă se rărise.

Carlotta zâmbea. Întinse o mână, iar Matt i-o luă şi i-o sărută.

Ea râse uşor şi zise:

— Damaris, n-ai făcut prezentările.

— Oh, am bâiguit. El e Matt... Matt Pilkington, a cărui mamă a luat Grasslands.

— Matt Pilkington, rosti ea, fără să-l piardă din ochi. A, da, desigur, am auzit de dumneata. Ia spune-mi, cum ţi se pare la Grasslands?

El începu să îi vorbească pe nerăsuflate despre Grasslands şi îi spuse că mama lui s-a îndrăgostit de casă de cum a văzut-o. Acum ea era la Londra. El nu ştia pentru cât timp. Spera ca sora mea să stea mult aici. Auzise atâtea despre ea de la Damaris.

— Cred că te-ai văzut deseori cu ai mei... şi cu surioara mea, zise Carlotta, iar eu am simţit că mă retrag din nou în ungherul din care abia mă scosese prietenia cu Matt.

— Au fost foarte drăguţi cu mine, zise el.

Veni şi mama.

— O, Matt, ce bine-mi pare că te văd.

— Am profitat de invitaţia dumneavoastră să trec pe aici când mă simt singur.

— Şi foarte bine ai făcut. Vezi, acum e cu noi şi cealaltă fiică a mea.

Se duse spre Carlotta şi o luă de braţ. Apoi mă luă şi pe mine de mână, ca să nu mă simt neglijată. Dar mă simţeam. Şi aşa a fost mereu în zilele care au urmat.

Mă obişnuisem cu efectul pe care îl avea Carlotta asupra bărbaţilor, oricare ar fi fost ei. Aşa era de când mă ştiam. Mi se povestise de atâtea ori cum îi fermecase ea pe Robert Frinton, care apoi l-a lăsat toată averea; nici chiar bunicul nu era imun la farmecele ei.

Un singur lucru era uimitor: că totul se petrecea fără nici un efort din partea ei. Vorbea în vole şi nu-şi ieşea din ale ei ca să impresioneze sau să atragă. În jurul ei plutea un fel de farmec, de magnetism.

Emily Philpots spusese odată că parcă ar fi o vrăjitoare. Uneori îmi venea şi mie să cred.

Atunci la masă, a fost în atenţia tuturor. Fusese de curând la Londra şi era la curent cu ultimele noutăţi de la Curte. Aflase ce face Ducele de Marlborough pe Continent şi cum merge cu războiul; ne vorbi despre noua carte scrisă de Daniel Defoe: Calea cea mai simplă cu schismaticii, sau Propuneri pentru întemeierea Bisericii de Stat. „O satiră strălucită la adresa intoleranţei clerului", comentă ea. Vorbi degajat despre Conservatori şi Liberali şi lăsă impresia că se are bine cu unii dintre cei mai importanţi oameni de stat.

În felul acesta, discursul ei fu savuros şi amuzant. Ea radia şi, cu fiecare clipă, era tot mai frumoasă.

— Dar cum te descurci cu toate? zise mama. De când te-ai măritat, ai o gospodărie de ţinut. Cum faci cu Benjie şi Clarissa?

— Ei, la Eyot Abbas a fost întotdeauna altfel decât aici, ştii bine, zise Carlotta, ca şi cum la noi viaţa ar fi însemnat numai corvezi plictisitoare. Harriet n-a fost niciodată dintre cele care îşi bat capul cu gospodăria, iar bărbaţii casei au ajuns să înţeleagă şi să le placă aşa. Benjie merge la Londra când vreau eu. În ce o priveşte pe Clarissa, avem o doică excelentă şi o guvernantă foarte bună. Nici nu-i trebuie mai mult.

— De ce n-a venit şi Benjie cu tine?

—Am vrut să vin singură. Mi-era dor să vă mai văd. Mi-ați tot spus în scrisori că Damaris a crescut și iese ca un pui din găoace. Am vrut s-o văd pe surioara mea pe punctul de a deveni femeie.

Și conversația a continuat, dominată tot timpul de Carlotta.

M-am bucurat când seara s-a încheiat. Matt o luă călare spre Grasslands, iar eu m-am retras în odaia mea.

Mă pieptănam, când am auzit o bătaie în ușă. Era Carlotta. Intră zâmbind.

—Ce bine e acasă, Damaris.

—Nu te plictisești?

—E liniște... dar asta îmi doream... o vreme.

M-am pieptănat mai departe. Am spus încetișor:

—Ce repede te saturi de ce ai, Carlotta.

—Nu m-aș sătura dacă...

—Dacă ce?

—Nu contează. E un tânăr interesant, acest Matt Pilkington, nu crezi?

—O, ba da.

—Fiul actriței aceleia. Nu-mi mai aduc aminte cum arăta. Am cunoscut-o când i-am arătat casa. N-are un păr roșu, bogat?

—Da.

—Și destul de elegantă?

—Da.

—Nu ești prea vorbăreață în seara asta, Damaris.

—Doar tu ai descoperit, și ai spus tuturor, că eu nu prea am păreri personale.

Râse.

—De când te știu ai fost o copilă sfioasă. Dar acum s-ar spune că te-ai făcut mare. Ai împlinit șaisprezece ani?

—Nu, nu încă.

—Dar nici mult nu mai ai. Când mă gândesc ce făceam la vârsta ta, Damaris, îmi dau seama ce puțin semănăm.

Pe neașteptate, veni și mă sărută.

— Eşti o fată cuminte, Damaris. Ştii bine că n-aş putea să fiu aşa de cuminte ca tine.

— O spui de parcă să fii cuminte ar fi ceva lipsit de graţie.

— N-am vrut. Uneori îmi doresc să fi fost ca tine.

— Niciodată! am strigat.

— Ba da. Îmi doresc să fiu în stare să mă aşez şi să fiu cuminte şi fericită. La urma urmei, am destul de multe, cum spuneţi cu toţii ori de câte ori aveţi ocazia.

— Oh, Carlotta, te prefaci. Bineînţeles că eşti fericită. Adu-ţi aminte ce veselă ai fost în seara asta.

— Veselia şi fericirea nu merg neapărat mână-n mână. În plus, Damaris, îmi cam place Matt al tău.

— Da, am zis, ne place tuturor.

Se aplecă iute şi mă sărută iar.

— Noapte bună, spuse ieşind pe uşă.

Am stat şi mi-am privit imaginea din oglindă, dar nu figura mea o vedeam, ci frumuseţea ei. Ce o fi vrut să spună? De ce venise, oare, în odaia mea? Aveam impresia că avusese de gând să-mi spună ceva. Probabil că se răzgândise.

A doua zi, Matt veni pentru o plimbare călare. Mă găsi în grădină.

— E o dimineaţă superbă. N-or să mai fie multe. Se apropie iarna cu paşi mari.

În momentul acela, Carlotta ieşi din casă. Când am văzut-o îmbrăcată pentru călărie, în costumul ei gri şi cu pălăriuţa albastră cu pană, şi era clar că pe el îl aşteptase, mi-am dat seama, nu fără consternare, că întâlnirea fusese, evident, aranjată cu o seară înainte.

I-am privit, când pe unul, când pe celălalt, şi am vrut să cred că îmi ascundeam de minune dezamăgirea.

— O... deci aveţi de gând să faceţi o plimbare? am zis.

— Vii cu noi, Damaris? zise Matt.

Am ezitat. Era clar ca lumina zilei că se gândiseră să fie numai ei doi, iar el m-a invitat numai pentru că, întâmplător, eram de față.

— Păi, ar cam trebui să merg la lecții, iar după aceea aveam de gând să mă ocup de ierburile pe care le-am pus la uscat în cămară.

Mi s-a părut, sau a răsuflat ușurat?

A răspuns grăbit - sau poate doar mi s-a părut:

- Atunci, hai să mergem. Ziua s-a cam scurtat.

Au plecat, iar eu m-am întors în casă, deprimată.

Dimineața parcă nu se mai sfârșea. Mă tot întrebam dacă nu s-au întors. M-am dus la grajduri de două ori. Calul pe care îl călărea Carlotta nu era.

Se făcuseră ceasurile patru, și ei tot nu se întorseseră. Eram prea neliniștită ca să mai stau în casă. M-am hotărât să fac o plimbare călare. Țineam mult la Tomtit, iar el părea să îmi înțeleagă mereu stările de spirit. Mi-a trecut prin minte un gând stupid. N-oi fi eu atât de atrăgătoare cum e Carlotta, dar animalele mă iubesc mult mai mult decât pe ea. Ea călărea cu grație și îndemânare, dar între ea și caii ei nu exista nici o legătură. Să-i fi spus asta, ar fi râs de mine. Matt mă înțelesese. Același lucru îl simțea și el față de caii lui și, bineînțeles, față de Belle.

În timp ce mergeam călare, am auzit un foc de armă. M-am oprit și am ascultat. Cineva a ieșit în pădure după iepuri, mi-am zis. Lucrătorii de pe domeniu o făceau adesea.

Fără să-mi dau seama, l-am lăsat pe Tomtit să mă ducă unde vrea el, iar el a luat-o pe drumul atât de familiar spre Enderby.

M-am oprit într-un pâlc de copaci și am privit casa. Încercam să mă gândesc la lucruri concrete și mi-am zis: cât mai stă Carlotta, ar trebui să stăm de vorbă cu ea să vedem ce e de făcut cu casa.

Mi-am plimbat privirea pe fațada acoperită cu viță, atât de frumoasă acum, de un roșu crepuscular în lumina palidă a soarelui tomnatic. M-am uitat spre terenul împrejmuit din apropiere; plutea

o liniște adâncă. Vara se sfârșise - puține flori mai rămăseseră - doar opăței răzleți și traista-ciobanului, câte o tufă de grozamă, pe ici pe colo, și capete uscate de scaieți, pline cu semințe, și puțină iarbă.

Până acum plecaseră multe păsări. Am zărit un uliu planând în căutare de pradă și am auzit strigătul unui pescăruș.

Însemna vreme rea. Se îndepărtau de mare de câte ori se apropia vreo furtună sau vânt sau ploi. Mă minunam cum pot ei să simtă toate astea cu mult înaintea noastră. Marea era la vreo trei mile și, ori de câte ori auzeam pescărușii, ziceam: „Se strică vremea".

Era cald pentru noiembrie. Cum era zicala? „Frig în noiembrie, cald de Crăciun". Poate că era valabil și viceversa.

Pe când stăteam și-mi bucuram sufletul contemplând natura, ca întotdeauna, am zărit o mișcare pe terenul împrejmuit. Eram aproape de poartă și puteam să văd printre zăbrele. Am rămas nemișcată, în liniște, întrebându-mă cine să se fi aventurat acolo.

Era un bărbat. Veni la poartă și o descuie. L-am recunoscut pe tata și am observat că avea o armă sub braț.

Am vrut să-l strig, apoi m-am răzgândit. De când cu Belle și cu capcana, evita mereu să vorbească despre pământul acela. Așa că m-am hotărât să nu-i dau de știre că sunt acolo. M-ar fi putut întreba ce caut. M-am ascuns printre copaci. Mi-ar fi fost greu să-i explic pornirea care mă îndemnase, așa că mi-am spus: mai bine nu.

L-am privit îndepărtându-se spre Dower House, apoi mi-am continuat plimbarea.

Când m-am întors, am găsit-o pe Carlotta acasă. Matt plecase înapoi la Grasslands și nu l-am mai văzut în seara aceea.

A doua zi dimineață veni cam alarmat.

— Belle n-a fost acasă toată noaptea, zise el.

Eram îngrijorată.

— Nu-i felul ei, spuse Matt. Știu că îi place să hoinărească peste tot, dar seara se întoarce întotdeauna.

—Doar nu crezi că a căzut în vreo cursă?

—A, nu. Tatăl tău a dovedit că nu e de acord cu așa ceva. Nu cred că ar mai îndrăzni cineva, după ce s-a întâmplat cu cei doi Rook.

—Hai s-o căutăm, am zis.

Am fost în toate locurile posibile. Am intrat chiar și pe pământul îngrădit; cum luasem cheia la mine, am cercetat și casa. Fuseseră locurile ei preferate, dar nici urmă de ea.

Între timp a început să plouă.

—Vine ea acasă, spuse Matt. Nu poate să sufere ploaia.

Ne-am întors la Grasslands. Matt merse și o strigă pe Belle peste tot prin casă și prin grădină, dar nici urmă.

Și ajungem la ziua aceea când lumea mea s-a prăbușit - o zi la care și acum îmi vine greu să mă gândesc.

Când m-am trezit, afară era mohorât și cerul înnorat. Plouase zdravăn toată noaptea și, deși părea că se oprise, după cum arătau norii, avea să reînceapă din clipă-n clipă.

Matt veni de dimineață.

L-am văzut venind și l-am întrebat:

—Vreo veste despre ea?

Clătină din cap posomorât.

Carlotta coborî, în costumul de călărie.

—Hai să mergem să căutăm câinele, îi spuse lui Matt.

Plecară împreună. Aș fi putut să merg cu ei, dar am refuzat, ca și cu o zi înainte, iar ei n-au încercat să mă convingă.

Nu mă puteam concentra la lecții, iar Mistress Leveret zise:

—Cred că mai bine lăsăm lecțiile până când s-o găsi câinele.

Din nou, ziua păru că nu se mai sfârșește. Parcă timpul curgea anapoda. Era tot înnorat, dar nu ploua. Mi-am zis că Tomtit ar putea să mă aline, și, cine știe? - poate dau de Belle. Poate era rănită, închisă undeva. S-ar fi putut; era înnebunită să exploreze și s-ar fi putut strecura în vreo colibă, iar proprietarul s-o încuie acolo, fără să-și dea seama.

Am trecut pe lângă Enderby, ca de obicei, şi, deodată, mi-a venit o idee. Cam din locul acela auzisem focul de armă. Apoi îl văzusem pe tata ieşind cu o armă sub braţ.

Nu. Era imposibil. Mi-am ordonat gândurile. Era o presupunere rezonabilă că focul de armă pe care îl auzisem fusese tras de tata. Nu-l văzusem, oare, cu ochii mei, în timp ce ieşea cu arma sub braţ?

Belle fusese fascinată de pământul acela şi de Enderby în general.

Aş fi putut presupune că a dat peste câine acolo, s-a înfuriat • când îl stârneai, devenea furios - şi a împuşcat-o.

S-o omoare pe Belle - fiinţa aceea adorabilă, fericită şi prietenoasă, pe care o iubeam atât de mult! Şi când mă gândeam că trebuie să fie tocmai tatăl meu iubit.

Nu puteam să cred una ca asta.

Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât părea mai verosimil.

Am descălecat de pe Tomtit şi l-am priponit de un copac.

— Nu stau mult, i-am spus. Aşteaptă-mă. Să fii băiat cuminte. Musai să mă duc, să văd ce pot afla.

Tomtit dădu de două ori cu copita în pământ, ca răspuns la mângâierile mele. Înţelegea. Avea să mă aştepte.

Am escaladat poarta şi am pătruns în împrejmuire. Simţeam ceva malefic, dar cred că numai din cauza clevetelilor despre locul acela. Parcă mă priveau nişte ochi, parcă nişte copaci se transformau în monştri de cum mă întorceam cu spatele la ei. Spaime de fetiţă. Rămăşiţe din copilărie, când ziua mă rugam de Emily Philpots să-mi spună poveşti înspăimântătoare, iar după lăsarea serii, regretam.

De data asta regretam că venisem acolo. Ce speram să găsesc? Dacă a împuşcat-o pe Belle... Nu, nu puteam să cred una ca asta. Nu suportam să mi-o închipui pe fiinţa aceea dragă zăcând ţeapănă şi rece, cu un glonţ în cap.

Eram o proastă. Tata ieşea adesea cu arma. Poate tocmai se hotărâse să meargă să mai vadă terenul. Poate se gândea ce-ar trebui să facă acolo. Doar se discutase mult despre asta în ultimul vreme.

Cu toate acestea, am mers înainte, prin norol şi frunzele ude, pe care vântul le scuturase până la ultima din copaci şi tufişuri. Foşnetul paşilor mei spărgea tăcerea din jur.

— Belle, am chemat-o încetişor. Eşti ascunsă pe-aici?

Îmi tot aduceam aminte de ea aşa cum o văzusem când cu şaradele, când a intrat în salturi şi a depus zdreanţa de pantof la picioarele lui Matt - un tribut al iubirii şi loialităţii. Parcă o vedeam, cu capul aplecat într-o parte, şezând şi bătând cu coada în podea, bucurându-se de zdreanţa aceea de parcă ar fi fost Lâna de Aur sau Sfântul Graal.

— Belle, oh Belle, unde eşti? Vino acasă, Belle.

Am ajuns în locul unde găsise pantoful. Atunci am observat. Pământul fusese răscolit de curând. Fusese săpat şi pus la loc cu grijă. Am înţeles îngrozitorul adevăr. Eram sigură că sub pământul acela era Belle.

Am stat o vreme cu ochii aţintiţi în jos. Atât eram de copleşită de emoţii, că nu mă mai puteam mişca.

Am realizat două lucruri groaznice. Belle fusese omorâtă, tata o împuşcase şi o îngropase.

— O, tată, cum ai putut face una ca asta? am murmurat. Ce rău ţi-a făcut? A intrat aici şi a găsit pantoful. Ceva normal la ea, a fost încântată de ce-a descoperit. De ce te-ai înfuriat când a căzut în cursă? De ce e atât de important?

Aceasta era întrebarea. De ce?

În pădure se întunecase. O picătură mare de ploaie mi-a căzut pe faţa întoarsă spre cer. Începea din nou să plouă.

Peste pădure coborâse o beznă înfricoşătoare. Ceva hain, hain... mă împresura. Duhurile rele nu erau o născocire. Izbucneau din pământul acesta hain care transforma oameni buni şi blânzi ca tata în ucigaşi. Căci Belle fusese ucisă. Eu aşa consideram.

pentru că Belle îmi fusese dragă. Iar vinovatul era tatăl meu drag. Oare ce avea locul acesta hain de schimba oamenii?

Trebuia să fug de acolo. Simţeam nevoia să gândesc în liniște. Trebuia să-l văd pe Matt şi să îl spun ce descoperisem. Oare? Nimeni nu trebuia să ştie că îl văzusem pe tata cu o armă.

Atunci mi-a dat prin minte gândul cel înspăimântător. Ce putea fi ascuns în locul acesta încât să aibă un asemenea efect asupra tatei?

Brusc, m-a cuprins frica. Trebuia să fug. Intrasem în ceva necurat şi trebuia să scap cât mai repede de acolo.

Am început să fug şi mi se părea că ramurile copacilor se întind să mă împiedice. Înaintam cu greu prin frunzişul îmbibat de apă. Mi-am prins piciorul şi, pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că mă prăbuşesc. Ar fi fost înspăimântător să rămân ţintuită toată noaptea în locul acela.

M-am agăţat de un trunchi. Mi-am julit mâna, dar n-am mai văzut. Am iuţit pasul. Ceva s-a agăţat de mine şi m-a tras înapoi; am crezut că leşin de spaimă, dar era doar un rug de mure care mi se agăţase de mânecă. Am ajuns la poartă, cu sufletul la gură.

Acum ploaia se înteţise de-a binelea. Dacă mă întorceam acasă prin ploaie, m-ar fi udat până la piele. În plus, abia aş fi putut vedea pe unde merg.

Atunci mi-am adus aminte de casă. Un gând pe care aveam să-l regret amarnic. Dar poate că era inevitabil şi trebuia să aflu.

L-am dezlegat pe Tomtit, care necheză de bucurie când mă văzu.

— Nu poate s-o mai ţină mult aşa, i-am spus. O să aşteptăm puţin. Lângă casă sunt nişte acareturi.

L-am luat de căpăstru şi ne-am găsit cu greu drumul prin ploaia deasă.

M-am hotărât să aştept în porticul casei, pentru că acolo eram mai la adăpost.

Tot şoptind că n-o să ţină mult şi că o să plecăm cum se mai liniştește ploaia, am bâjbâit spre casă.

Am ajuns în portic şi m-am rezemat de uşă. Spre uimirea mea, s-a deschis. Era clar că nu fusese bine închisă.

Am intrat. Ce uşurare să scap de vânt şi de ploaie. Din hol, am privit spre galeria menestrelilor.

Ce sumbră era. Plutea ceva ameninţător în casa asta, chiar şi atunci când afară era soare. Dar pe întuneric era de-a dreptul îngrozitor.

Chiar şi aşa, după potopul de afară, era mai plăcut.

Nu ştiu cum se face că uneori poţi simţi prezenţa cuiva, dar o adevărat, şi atunci, acolo, am fost deodată sigură că nu sunt singură în casă.

— E cineva aici? Zgomotul ploii de afară aproape îmi acoperă glasul. Un fulger luminä holul pe neaşteptate. M-am speriat atât de tare că mi s-a tăiat respiraţia. Câteva clipe mai târziu se auzi şi tunetul.

Am simţit un imbold puternic. „Ieşi." Ca şi cum un glas m-ar fi avertizat. Nu ştiam ce să fac. Afară se făcuse şi mai întuneric. Parcă era miezul nopţii.

Deodată holul fu luminat de încă un fulger. Eram cu ochii pe galeria menestrelilor, crezând că am să văd ceva. Nimic. M-am ghemuit în mine, în aşteptarea bubuitului înfricoşător al tunetului. Furtuna ajunsese chiar deasupra.

M-am sprijinit de perete. Inima îmi bătea aşa de tare încât am crezut că am să mă sufoc. Aşteptam tunetul următor. N-a mai tunat. Întunericul se mai risipi. Acum puteam vedea perdelele galeriei. Mi se părea că se mişcă, dar era numai o părere.

Şi totuşi eram convinsă că e cineva în casă.

„Pleacă", zise vocea raţiunii.

Dar nu puteam să plec. Ceva mă ţinea pe loc.

Cred că eram în stare de şoc. Mă obseda certitudinea că tata o ucisese pe Belle şi o îngropase în pădurea interzisă, şi că în locul acela era ceva învăluit în mister, un mister pe care nu aveam curajul să-l pătrund. Mă temeam că descoperirea ar fi putut să îmi răstoarne viaţa din temelii.

Mi se părea că aud glasuri, şoapte, vocile celor doi Rook născocind poveşti despre tata, bârfe, zvonuri. Dar ceva tot era. În mod normal, ar fi trebuit să-mi fie frică să rămân în casa aceea. De data asta, deşi simţeam mai mult ca oricând blestemul care plana asupra casei, nu mă înfricoşa. Sau poate că eram aşa de sperlată de realitate - de ceea ce putea să zacă în pământul pădurii interzise - încât nu mai puteam simţi acea teamă de supranatural. În jurul meu se întâmplau destule lucruri pe care o minte omenească ar fi putut să le pătrundă - doar să poţi pune totul cap la cap.

Izbucni încă un fulger, mai puţin orbitor decât cele dinaintea lui, şi trecură câteva secunde până să se audă tunetul. Furtuna se îndepărta, şi se mai potolise.

M-am întrebat de ce uşa nu fusese închisă. O închideam întotdeauna la plecare. Nu era totuna cu o casă nemobilată. Era plină cu toată mobila lui Robert Frinton, aşa cum rămăsese după moartea lui. Aşa dorise Carlotta, şi doar era casa ei şi mobila ei - lăsate ei de iubitorul Robert Frinton, unchiul tatălui, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Am privit în susul scărilor şi parcă ceva m-a împins să urc.

Am urcat încetişor. De afară încă se mai auzea cum toarnă. M-am uitat în galerie. Nu era nimeni acolo.

Probabil că cineva a uitat să încuie uşa, mi-am zis. De ce n-aş ieşi afară? Să merg să-l mângâi pe bietul Tomtit, care mă aştepta în magazie.

Dar am continuat să urc scările. Aveam să mă uit prin toată casa, să văd dacă e cineva.

Mi s-a năzărit că însăşi casa mă poftеşte; parcă o şi auzeam bătându-şi joc de mine.

„Prostuţa de Damaris, ce naivă".

Semăna cu vocea Carlottei.

„Când, copil fiind, am fost să explorez casa bântuită, m-am ascuns într-un dulap. După aceea i s-a spus dulapul Carlottei.

Robert Frinton spunea că, de câte ori îl foloseşte, îşi aminteşte de mine".

Ce-i mai plăcea Carlottei să-mi povestească lucruri de felul ăsta când era mică, dar mult mai mare decât mine - cum nu prea mai era acum.

Oricât ar părea de ciudat, teama mă părăsise, deşi casa părea mai sinistră ca niciodată. Dar asta numai din cauză că nu eram acolo cu adevărat. Eram în pădure şi priveam peticul acela de pământ în care bănuiam că e mormântul lui Belle.

Ajunsesem acum la primul cat. Mi s-a părut că aud şoapte. Am stat pe loc şi am ascultat. Linişte... linişte adâncă.

Mi s-a părut, mi-am zis. Nu e prea greu să ţi se pară că auzi voci, când ploaia bate în ferestre şi vântul suflă printre ramurile copacilor, care aveau să rămână complet desfrunzite după furtuna aceea dezlănţuită.

Am deschis uşa dormitorului care îi plăcuse cel mai mult Carlottei. Odaia cu patul cu baldachin şi draperii de catifea roşie, patul în care o găsisem întinsă şi vorbind singură.

Am intrat în odaie. Am făcut câţiva paşi şi aproape să mă împiedic de ceva de pe podea. M-am uitat în jos. Nu era destul de întuneric încât să nu zăresc un costum de călărie... gri, şi o pălărie cu pană mică, albastră.

Mi s-a tăiat respiraţia. În clipa aceea, un fulger lumină odaia şi i-am văzut cât se poate de limpede. Carlotta şi Matt. Stăteau întinşi în pat... goi... Erau încolăciţi unul într-altul.

O singură privire şi m-am întors cu spatele. Mi se făcuse rău. Nu ştiam ce să fac, ce să cred. Mintea mi se golise de tot. Am închis uşa şi a izbucnit bubuitul tunetului.

Am luat-o la fugă. Nu ştiam încotro alerg. Nu voiam decât să dispar. Nu suportam să mă gândesc la ce văzusem, la ce însemna asta. Mă revolta, mă îngreţoşa.

Nu ştiam încotro alerg. Nu mai simţeam nici ploaia. Am ajuns la poarta pădurii interzise. Unde să mă ascund? Unde să rămân

numai cu gândurile mele răvăşite? Acolo... acolo, lângă mormântul lui Belle.

. Am escaladat poarta şi am bâjbâit prin frunziş. M-am întins lângă pământul răscolit şi am rămas aşa, încercând din toate puterile să nu mă gândesc la scena din dormitor.

Era întuneric. Tot mai ploua, dar mai potolit. Mă simţeam năucă şi departe de lume. Nu mai ştiam ce e cu mine. Apoi mi-am amintit. Eram în pădure şi Belle fusese ucisă şi în dormitorul de la Enderby văzusem ceva ce n-aveam să uit niciodată. Singurul meu vis se destrămase; dar nu numai atât. Nu mai voiam să ştiu de nimic şi de nimeni. Voiam să uit. Tata... mama...sora... Nu mai puteam suporta să stau lângă ei. Voiam să fiu singură... numai eu... aici, în pădurea interzisă.

Am început să o iau razna, poate pentru că mi s-a părut că văd duhurile rele dansând în jurul meu de parcă m-ar fi recunoscut drept una de-a lor. Nu mi-era teamă de ele. Acum ştiam ceva din ce înseamnă suferinţa. Nu voiam decât să mă cufund în nimicnicie. 'Nimic, nimic', am şoptit. „Aşa să rămână în veci".

Abia la multă vreme după noaptea aceea am scris din nou în jurnalul meu. M-au găsit dimineaţă. Tata a venit să mă caute în pădure şi m-a dus acasă. Tomtit, simţind că se întâmplase ceva, plecase în timpul nopţii şi se întorsese la Dower House. Erau deja neliniştiţi, iar când l-au văzut întorcându-se singur, au înnebunit de spaimă.

Apoi au căutat... toată noaptea, prin furtună şi prin ploaie.

Ardeam de fierbinţeală şi am fost la un pas de moarte. Un an întreg am stat în pat. Mama m-a îngrijit cu toată dragostea şi tandreţea de care era în stare.

Nu mi-au pus nici o întrebare. Eram prea bolnavă. Abia după trei luni am aflat că Pilkington-ii plecaseră. Elizabeth a spus că s-a săturat de viaţa la ţară; a plecat la Londra şi a scos Grasslands la vânzare. Matt plecase cam la o săptămână după noaptea aceea groaznică.

Chiar şi după ce mi-am revenit, picioarele mi-au rămas ţepene; mult timp, fiecare mişcare a mâinilor a fost un chin. Ce devotată mi-a fost mama, ce tandru a fost tata. Am descoperit că îl iubeam la fel ca întotdeauna, şi n-am pomenit niciunul, niciodată, de Belle. Cred că îşi dăduse seama că am ieşit s-o caut pe Belle, şi ce bănuiam, căci, doar, acolo mă găsise.

Carlotta n-a venit deloc să mă vadă. „La început, a stat mult timp aici", mi-a spus mama. „Era tare îngrijorată pentru tine. N-a vrut să plece până n-ai început să-ţi revii. N-am mai văzut-o niciodată aşa de abătută. Până la urmă, a trebuit să se întoarcă acasă, bineînţeles. Era plecată de mult. Când ai să te simţi suficient de bine, o să mergem la Eyot Abbas".

Uneori credeam că n-am să mă mai fac bine niciodată. Din când în când, picioarele mă dureau îngrozitor, şi, dacă încercam să merg, rămâneau ţepene, aşa că oboseam uşor.

Mama îmi mai citea, mai jucam şah cu tata. Făceau tot posibilul să îmi arate că sunt copilul lor iubit.

Şi timpul începu să se scurgă.

CARLOTTA

O RĂPIRE DE BUNĂVOIE

Luni de zile am crezut că n-am să pot uita vreodată noaptea furtunoasă când soră-mea Damaris a deschis uşa odăii roşii şi m-a văzut cu Matt Pilkington. Ce scenă bizară trebuie să fi fost când fulgerul ne-a dat la iveală - prinşi în flagrant, atât de evident, fără putinţa de a ascunde adevărul.

Cred că în ochii ei eram ultima păcătoasă. Adultera prinsă în adulter. N-ar fi avut nici un rost să mă apuc să-i explic lui Damaris. E prea cuminte; eu sunt o ticăloasă. Deşi nu cred să existe cineva numai bun pe lumea asta, şi nici numai rău. Chiar şi eu trebuie că am părţile mele bune, căci, în noaptea aceea când n-a mai venit acasă, am avut nişte remuşcări groaznice. Am fost înnebunită de spaimă când a venit calul fără ea, şi am trăit cu frică toată noaptea. Simţeam, ca niciodată, o repulsie groaznică faţă de mine însămi. M-am şi rugat: „Orice... aş fi în stare de orice, numai s-o văd acasă". Apoi au găsit-o. N-am să uit niciodată ce uşurare am simţit când a intrat tata cu ea în braţe.

Şi eu şi mama ne-am repezit la ea; am dezbrăcat-o de veşmintele ude leoarcă; era moale ca o păpuşă şi ardea de fierbinţeală. Am dus-o în pat; a venit doctorul. Era foarte bolnavă şi, săptămâni la rând, n-am ştiut dacă scapă cu viaţă. N-am plecat de la Dower House până când n-am fost sigură că o să se facă bine.

Aveam timp din belşug să meditez, stând lângă patul ei când mama se mai odihnea, căci nu voia s-o lase singură nici chiar un ceas, fie zi, fie noapte. Îmi doream din tot sufletul să îşi revină, dar mi-era groază de clipa când avea să deschidă ochii, să mă privească şi să îşi amintească.

Pentru prima dată în viaţa mea, mă dispreţuiam. Până atunci, fusesem mereu în stare să-mi găsesc justificări pentru purtările mele. Acum, însă, era greu. Aflasem de sentimentele ei pentru Matt Pilkington. Biata Damaris, era atât de inocentă şi de stânje-

nitoare. Damaris e îndrăgostită, îmi ziceam. Nu mi-era greu să îmi imaginez ce vise romantice îşi făcea - rupte total de realitate.

Stăteam lângă patul ei şi îmi imaginam că îi explic, încercând s-o fac să înţeleagă cum se făcuse de am ajuns la scena din dormitor.

N-avea să-mi înţeleagă niciodată firea, care era cât se poate de diferită de a ei.

„Damaris", mă imaginam spunându-i. „Sunt o femeie pătimaşă. Am din fire instincte care cer să fie satisfăcute. La un moment dat într-o anumită companie, îmi vine, aşa, şi nu mă mai pot stăpâni. Nu sunt eu singura. Tu ai noroc, Damaris, pentru că tu o să fii întotdeauna în stare să-ţi stăpâneşti emoţiile; în orice caz, n-o să simţi niciodată dorinţele astea arzătoare - dorinţe animalice, cum probabil că le-ai spune tu. Aşa sunt. E ca un foc care apare din senin şi trebuie să-l stingi. Nu, tu n-ai înţelege. Mereu învăţ câte ceva despre mine, Damaris. Eu voi avea mereu iubvnici. Căsătoria nu schimbă cu nimic lucrurile. Am întâlnit bărbaţi la fel ca mine. Beau a fost unul dintre ei; apoi altul, un iacobit care m-a răpit. Apoi Matt, da, şi Matt, dar cu Matt a fost altceva".

N-avea nici un rost să-i explic lui Damaris şi, chiar dacă i-aş fi explicat, tot n-ar fi înţeles.

Mi-am amintit de clipa sosirii la Dower House. Eu coboram, şi am dat de el în hol. O clipă, am crezut că e Beau... Poate veşmintele, poate izul acela de mosc. Mai târziu mi-a spus că îşi ţinea lenjeria în cufere parfumate cu mosc.

Atunci, însă, am crezut că e Beau.

Ne-am privit lung. Mi-a spus după aceea: „Nu-mi puteam lua ochii de la tine. Nu-mi venea să cred că eşti adevărată. În viaţa mea nu mai văzusem atâta frumuseţe".

Primisem multe complimente, dar nu mă săturam de ele.

Când m-am apropiat de el, am remarcat o oarecare asemănare, ceva din stilul veşmintelor şi parfumul de mosc. Parfumul e neîntrecut când e vorba să-ţi stârnească amintirile. Oricum am fost de la început atraşi unul de celălalt.

Mi-a fost limpede încă din prima seară că începea să se umfle în pene. Avea un aer de inocenţă care îl deosebea de bărbaţii pe care îl cunoscusem. Beau şi Hessenfield erau aventurieri, cortari, genul de bărbaţi care mă stârneau mai mult decât oricine. Benjie era genul bun şi de nădejde, soţul ideal pentru o femeie cuminte. Dar Matt Pilkington era altceva. Era în stare de paslune, fără îndoială, dar era încă inocent - fără experienţă. Pe Beau sau pe Hessenfield nu i-aş fi putut duce; dar era fascinant să încerci, în joacă. Din cauza asta îmi lipseau amarnic. Pe Matt Pilkington puteam să-l învârt pe degete; ştiam că e la cheremul meu, oricând aş fi dorit.

Îmi făcea plăcere admiraţia lui - sau, mai degrabă, adoraţia. N-o să mă satur niciodată de omagiile la adresa frumuseţii mele. Aşa că am ieşit împreună la o plimbare călare. Când să plecăm, a ieşit Damaris. Matt a invitat-o să vină cu noi, iar mie mi-a venit să râd când am văzut cu câtă uşurare i-a primit refuzul. Biata Damaris, mi-am spus, îşi închipuie că e îndrăgostită de el. E doar o fetiţă. O iubire de copil. Dar, pentru ea, e o experienţă necesară.

Am colindat împreună; ne-am oprit la un han pentru o cană cu bere şi nişte pâine caldă de secară, scoasă din cuptor, cu un pic de şuncă rece.

Era tot mai topit după mine. Când m-a ajutat să încalec, nu-i mai venea să-mi dea drumul, iar eu m-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe frunte. Asta ne-a pus pe jar pe amândoi. M-au năpădit amintirile cu Beau. Credeam că Hessenfield mă scăpase de ele. Mă învăţase multe despre mine însămi. Dar se vede treba că nu-l uitasem pe Beau, căci, de câte ori mergeam la Enderby, îmi aminteam de întâlnirile noastre.

Îmi intrase în cap că era o asemănare între Matt şi Beau şi voiam să-mi dovedesc că îl uitasem pe Beau, chiar dacă nu şi pe Hessenfield.

Am mai mers puţin, apoi l-am propus să priponim caii şi să ne odihnim lângă pârâu. Zis şi făcut.

Aş fi vrut să mă la în braţe, dar nu ştiam sigur cât de departe doream să merg. Pe Benjie îl iubeam într-un fel, dar pentru el simţeam altceva decât simţisem pentru Beau şi Hessenfield. Benjie era blând, tandru şi un soţ bun. Dar nu îmi satisfăcea dorinţa fierbinte de patimă sălbatică, pe care mi-o ofereau bărbaţii ca Beau şi Hessenfield.

Nu îl fusesem necredincioasă lui Beau... încă. Acum îmi dădeam seama că îmi lipsise tentaţia. Deodată, cu disperare, am dorit ca Matt Pilkington să fie iubovnicul meu. Dintr-o amestecătură de motive. Aveam nevoie de aventura sălbatică şi neîngăduită pe care o avusesem cu Beau şi cu Hessenfield. Voiam să fiu dominată, cred. Beau luase în râs inocenţa mea şi fusese hotărât s-o defloreze; Hessenfield îmi pusese în vedere că nu am de ales. Situaţii care cred că ar fi îngrozit pe cineva, ca surioara mea cu cuminte, dar care pe mine mă înnebuneau.

Stăteam pe iarbă, unul lângă altul. Mi-am pus mâna peste a lui şi i-am spus:

— Ciudat, dar, când te-am văzut prima oară, am avut impresia că te cunosc deja... doar o clipă, atunci în hol.

— Nu-mi venea să cred că eşti adevărată, zise el.

— Am cunoscut-o pe mama ta... mai demult. Nu-mi mai aduc aminte foarte bine... decât că era frumoasă şi elegantă şi că avea un păr roşu, bogat.

— E foarte mândră de părul ei. Am să-i spun că ţi s-a părut frumoasă şi elegantă. O să-i facă plăcere.

— Sper că n-a fost necăjită pentru că n-am mai vândut Enderby.

— Cred că a înţeles. Acum are Grasslands şi e foarte mulţumită. E o casă mai luminoasă decât Enderby.

— Ai văzut vreodată Enderby?

— Am fost acolo la vremea când mama se gândea dacă s-o cumpere sau nu. Avea chela şi m-a dus şi pe mine.

Într-o străfulgerare, am înţeles. Sigur că da. Simţisem aroma de mosc. Era un parfum puternic şi persista mult timp după plecarea

celui care îl purta. Iar nasturele care crezusem că e al lui Beau... era al lui Matt, bineînțeles. Fusesem convinsă că e nasturele lui Beau. Dar bineînțeles că nasturii puteau fi reproduși, chiar dacă erau de valoare, ca acela pe care îl găsisem.

Misterul era dezlegat. Am vrut să-i spun că, dacă n-am mai vândut casa, a fost tocmai din cauză că el fusese acolo, iar eu am crezut că fusese altcineva - o fantomă din trecut.

Dar pentru asta era timp și mai târziu.

Mă străduiam să îl atrag spre mine. Deși nu semăna chiar așa de mult cu Beau și avea alt fel de-a fi, prezența lui îmi stârnea amintirile, și de multă vreme nu îl mai simțisem pe Beau atât de aproape.

Stând lângă el, mi-am dat seama că mă puteam amăgi că Beau se întorsese. Voiam să mă pun la încercare, să aflu dacă încă îl mai doream pe Beau. În cele câteva zile amețitoare petrecute cu Hessenfield, îl uitasem pe Beau. Acum voiam să-l uit pe Hessenfield. Pare o ipocrizie să spun că doream să-i fiu o soție bună lui Benjie și, în același timp, mă pregăteam să încalc jurământul cununiei.

Odată, Harriet a spus: „Sunt unii oameni care disprețuiesc legile purtării bune și onorabile, oameni care, pentru că au ceva aparte, se consideră deasupra regulilor de care ascultă ceilalți. Tu ești una dintre ei, Carlotta... Și eu am fost. Poate că noi ne folosim de ceilalți. Nu e drept, pentru că noi învingem mereu, în cele din urmă". Apoi a zâmbit și a continuat: „Dar cine poate spune ce e victoria?"

L-aș fi putut seduce atunci și acolo, dar mi-a trecut prin minte că ar fi fost mai bine pentru scopul meu să fim în patul cu baldachin de la Enderby Hall, acolo unde făcusem dragoste de atâtea ori cu Beau.

Ideea m-a întărâtat. Îmi dădeam seama că mă dorește, oricât încerca să se stăpânească. Nu știa că obstacolele ațâță dorința. Îi eram o femeie măritată; el era pe punctul de a se logodi cu sora mea; pe mine mă cunoștea doar de câteva zile. Știam prea

bine ce gândeşte - era un băiat bun, sau voia să fie, ceea ce, probabil, e acelaşi lucru.

Eu nu eram nici rea nici bună atunci când patima punea stăpânire pe mine; iar acum mă lăsam purtată de Matt Pilkington în starea asta. Doream să mă întind în pat lângă Matt Pilkington şi să mă amăgesc puţin că s-a întors Beau.

Nu era greu de aranjat. După amiaza era mohorâtă şi era pe punctul să plouă, frunzele umede se lipeau de orice.

— Hai să mergem să vedem Enderby. Am cheile la mine. Aveam de gând să trec astăzi pe acolo.

Am deschis uşa şi am uitat să o închid. Am luat casa de la un capăt la altul, iar în dormitor, după ce am privit o clipă patul, l-am luat în braţe şi l-am sărutat. A fost gaz peste foc.

Stăteam în pat şi ascultam ploaia. Fulgerele şi tunetele făceau aventura şi mai palpitantă. Singuri într-o casă pustie şi bântuită, unde puteau să apară stafii... Poate chiar stafia lui Beau...

Deodată n-am mai fost singuri. A apărut ea şi, într-o clipă de revelaţie, fulgerul ne-a trădat; apoi ea a fugit din odaie.

Aşa s-a întâmplat. Cum să-i explic asta lui Damaris?

A fost sfârşitul brusc al aventurii noastre. Matt era îngrozit. Atunci mi-am dat seama ce sentimente puternice şi tandre aveau sese pentru Damaris.

Nu mai era în stare decât să repete întruna:

— Dar ne-a văzut. Damaris ne-a văzut.

— Ce ghinion.

— Ghinion! strigă el. E o nenorocire.

Ne-am îmbrăcat în tăcere şi am plecat acasă. I-am zis să se întoarcă la Grasslands. Îmi repetam în minte ce aveam să-i spun lui Damaris, la întoarcere.

Dar ea nu mai venea. Iar când a adus-o tata, am crezut cu toţii că o să moară.

S-ar putea să pară o ipocrizie dacă spun că aveam remuşcări cumplite. O şocasem complet pe biata copilă. N-ar fi putut să înţeleagă ce se întâmplase; n-avea să înţeleagă niciodată.

A doua zi pe înserat m-am dus la Grasslands să-i spun lui Matt că Damaris era grav bolnavă. Era îngrozitor de trist. Se uita la mine ca la o vrăjitoare. Așa sunt întotdeauna oamenii de treabă. Când calcă strâmb, caută țapi ispășitori: „Nu e vina mea, o, Doamne, m-a ispitit necuratul". Cei ca mine și ca Harriet, cei puțin nu ne furăm singuri căciula. Noi spunem: „Am vrut asta și am luat-o. Nu, nu m-am gândit ce consecințe o să aibă purtarea mea. Mă gândesc abia acum, când răul s-a întâmplat".

Cei puțin, noi suntem cât de cât sinceri. O, da, până și cel mai rău dintre noi are și ceva bun în el... Iar uneori nici cel mai bun nu e perfect.

Matt venea mereu, iar când a aflat că avea să se facă bine cu timpul, a plecat de tot. Nu cred că ar mai fi putut să dea ochii cu ea.

Avea să-i fie ușor, pentru că maică-sa locuia la Londra și tocmai atunci se hotărâse că se simțea mai bine la oraș și avea să vândă Grasslands.

Cât am stat eu acolo, ea n-a mai apărut. Nici cu Matt nu prea m-am mai văzut. Scurta noastră idilă, care avusese consecințe atât de dezastruoase, era încheiată.

Am spus că trebuie să mă întorc și eu acasă. Lipsisem prea mult de lângă soț și copii.

Așa că am pornit înapoi spre Eyot Abbas și am încercat să uit dezastrul pe care îl provocasem.

Trecuse un an. Nu mă mai văzusem cu Damaris sau cu mama de când plecasem de la Dower House, după ce am aflat că Damaris avea să se facă bine. Zilele se scurseseră pe nesimțite. Eu spusesem că mi-e greu să plec de lângă copii, iar mama tot zicea că Damaris, deși își mai revenise, nu era în stare să călătorească.

Era o ușurare. Chiar și după atâta timp, tot nu mă puteam imagina dând ochii cu Damaris. Ar fi fost jenant, fără doar și poate.

În plus, după toate câte se întâmplaseră, mă simțeam vinovată. Fusesem necredincioasă celui mai bun dintre soți, și totul

dintr-o toană de moment. Nu aveam scuza că nu putusem rezista unei mari iubiri. Alesesem cu bună ştiinţă pe cel care era mai mult sau mai puţin logodit cu sora mea şi, în acelaşi timp, îmi înşelasem soţul. Nu-mi puteam găsi nici o scuză pentru purtarea mea. Dar puteam, cel puţin, să-mi răscumpăr, într-un fel, greşeala faţă de soţul meu.

Benjie era încântat. Nu mă mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Eram iubitoare, docilă, grijulie cu el. Nu era greu să-l fac fericit.

Apoi mai era Clarissa. Nu sunt făcută să fiu mamă, nici pe departe, dar, fără voia mea, copila a început să mă încânte. Avea doi ani, ştia să spună câteva cuvinte, trecuse de mersul de o buşilea şi era, după cum spunea doica, „foarte neastâmpărată, un sac de boroboaţe, asta mică".

Avea ceva din Hessenfield. Păr blond, uşor ondulat, şi ochii căprui deschis - cu sclipiri aurii, ca şi părul; era zdravănă şi sănătoasă; să tot fii mândră de aşa un copil. Benjie se purta cu ea ca şi cum ar fi fost a lui. Nu pomenea niciodată de întâmplarea care a dus la naşterea Clarissei şi căsătoria noastră.

Harriet şi-a dat seama de schimbarea mea. Mă privea cu nişte ochi atenţi şi nedumeriţi. Nu ştiu câţi ani să mai fi avut acum - nu ne spusese niciodată câţi ani are şi, după cum zicea bunica, chiar şi la douăzeci şi ceva de ani se prefăcuse că e mult mai tânără. Dar trebuie să fi avut aproape treizeci la vremea Restauraţiei, adică acum mai mult de patruzeci de ani. Avea părul tot negru, ochii tot albaştri, cu tentă violetă; era cam durdulie, dar râsul îi rămăsese tot de fetişcană şi se făcea auzit destul de des, şi o interesau toţi tinerii din jurul ei - mai ales eu, căci spunea că ne semănăm şi, doar, trecuse drept maică-mea, în primii mei ani de viaţă, ceea ce crease o legătură puternică între noi.

A vrut să ştie ce se întâmplase. I-am spus că Damaris ieşise în ploaie şi se alesese cu o fierbinţeală rea.

— Ce a făcut-o să iasă?

Am dat din umeri, dar Harriet simţise ceva.

— Poate ceva în legătură cu Matt Pilkington. Cred că simţea ceva romantic pentru el.

— Şi s-a stricat ceva cât ai fost tu acolo?

— Nici n-avea ce să se strice, nu?

— Dar punctul culminant a apărut după sosirea ta?

— A ieşit pe furtună; asta a fost.

— Cam ce fel e, acest Matt Pilkington?

— Foarte... tânăr.

— Potrivit pentru Damaris?

— O, Damaris e încă prea mică.

— Bag mâna în foc că lui i-a cam plăcut sora lui Damaris.

Am dat din umeri.

— Atunci, dacă lui îi fug ochii aşa de uşor, poate că nu e mare pagubă.

— Damaris e doar un copil, la drept vorbind, am insistat.

— Dacă nu mă înşeală memoria, la vârsta ei te pregăteai să fugi de acasă.

— Damaris nu e matură pentru vârsta ei.

— Ceva tot s-a întâmplat, zise Harriet. Întotdeauna am fost de părere că cea mai bună cale să afli ceva e să nu iscodeşti.

— Bine zis.

Bineînţeles că îşi dăduse seama că boala lui Damaris avusese ceva de-a face cu vizita mea. Cu timpul, avea să afle secretul, aşa cum îmi dăduse de înţeles. Iar când n-am mai dorit să merg la Dower House şi a mai remarcat şi cât mă străduiam să-i fiu soţie bună lui Benjie, a înţeles.

Într-un fel, a amuzat-o. Era genul de aventură pe care ar fi putut-o avea şi ea în tinereţe.

De câte ori descoperea câte o asemănare între noi, zâmbea. „E o glumă a zeilor," spunea, „pentru că la apariţia ta pe lume - şi n-a fost dintre cele mai discrete, draga mea Carlotta - m-am dat drept maică-ta".

Ştiam că va veni şi ziua când mă voi întâlni cu Damaris. Trecuse mai bine de un an de când nu ne mai văzusem; în vara lui 1704, Harriet zise că trebuie să mergem să le vizităm pe mama şi Damaris.

Benjie cumpărase o trăsură, cu care călătoria era mult mai confortabilă. Nu o scosesem prea departe până atunci, dar făcusem un drum-două cu ea şi era mult mai plăcut decât să mergi călare.

Era un vehicul minunat, pe patru roţi, cu câte o uşă pe fiecare parte şi trasă de patru cai. Dacă voiam să nu obosim caii, puteam să mergem ceva mai încet; deşi bagajele aveau să meargă tot cu cai de povară, ca înainte, puteam să luăm cu noi în trăsură gustări şi băutură.

Putea să meargă şi Clarissa cu noi, şi n-aveam să fim decât ea şi Harriet în trăsură. Benjie trebuia să rămână să aibă grijă de domeniu. Mai aveam cu noi doi rândaşi, unul să mâne atelajul, iar celălalt să meargă călare în urma noastră şi să mai facă schimb cu vizitiul.

Ca să ne apărăm, aveam să luăm cu noi o spadă şi, pe deasupra, o espingolă şi o mulţime de gloanţe; aşa că nu trebuia să ne facem griji cu tâlharii de drumul mare. Cei mai mulţi o luau la sănătoasa la primul semn că ai cu ce să te aperi.

Clarissa era foarte emoţionată la gândul călătoriei. Îmi era tot mai dragă. Era foarte vioaie şi îmi amintea de Hessenfield. Era cam neascultătoare; nici n-ar fi avut cu cine semăna; dar avea ea un farmec al ei şi ţi se vâra sub piele, fără greş, de fiecare dată când simţea că eşti pe cale s-o dojeneşti pentru vreo boroboaţă: ne învârtea pe toţi pe degete, aşa cum spunea şi doica.

Era încântătoare în capa ei de lână roşie, cu pantofiori şi mitene roşii - ca şi culoarea din obraji - şi ochii aurii îi străluceau de nerăbdare. Era foarte isteaţă pentru vârsta ei, şi părea mult mai mare. Nu mai termina cu întrebările despre călătorie, despre bunica ei, mătuşa Damaris şi bunicul Leigh. Apoi străbunicul Carleton şi străbunica Arabella, pe care aveam să-i vizităm la

Eversleigh Court, şi mătuşa Jane şi Carl, băiatul ei, şi unchiul Edwin şi unchiul Carl dacă erau acasă, şi se prea putea, căci fuseseră plecaţi foarte mult timp.

Am pornit la drum într-o zi de iulie. Benjie ne privea din curte în timp ce noi ne pregăteam de plecare. Într-o coşniţă pe care o pusesem la picioare, aveam pâine şi brânză, carne de vacă şi de berbec, prăjituri cu prune şi turtă dulce, şi tot felul de băuturi: vin, vişinată şi bere.

Clarissa, văzând coşniţa, declară că ei deja îi este foame.

— Ai puţină răbdare, i-am spus.

— De ce?

La vremea aceea, orice i-ai fi spus, îţi răspundea cu un „de ce" sau „unde" sau „când".

— Astea sunt pentru călătorie, nu înainte de plecare.

— Deci nu pentru când ţi-e foame.

— Ba da, bineînţeles, când ţi se face foame.

— Mi-e foame acum.

I-a atras atenţia înhămatul cailor şi a uitat de coşniţă.

Apoi ne-am urcat în trăsură şi, după ce le-am făcut cu mâna lui Benjie, doicii, guvernantei şi altor câtorva servitori veniţi să ne petreacă, am ieşit huruind pe drum.

Drumul mergea de-a lungul coastei şi am trecut pe lângă casa în care am stat cu Hessenfield şi conspiratorii lui. Era locuită şi părea o casă ca oricare.

Când am trecut pe lângă ea, Harriet mi-a aruncat o privire, dar eu m-am prefăcut că nu observ, am luat-o în braţe pe Clarissa şi i-am arătat pescăruşii, care se tot roteau pe cer şi apoi, din când în când, plonjau în apă după hrană.

În cele din urmă am ajuns la Mistreţul Negru - hanul cu atâtea amintiri - şi am fost întâmpinaţi cu entuziasm de către proprietar, care îşi amintea de noi, şi acum, că veniserm în trăsură, ne-a tratat cu un respect deosebit.

Mă simţeam ciudat să mă aflu din nou la hanul acela. M-am pomenit retrăind, clipă cu clipă, ultima vizită. Acum eram con-

vinsă că Hessenfield mi-l alungase pe Beau într-un ungher al minţii din care nu mai ieşea decât foarte rar, când ceva îmi amintea de el.

Aventura mea cu Matt Pilkington se sfârşise atât de apropape de coşmar, încât nu mai voiam să mă gândesc la ea. Cu toate astea, trebuia, fiindcă în curând aveam să mă găsesc faţă în faţă cu Damaris.

Hanglul se scuză din nou pentru că, odată, a fost nevoit să-mi dea o odaie nedemnă de mine.

— Domnul a fost pe-aici nu cu mult timp în urmă, doamnă.

— Domnul? am întrebat.

— Da, unul dintre cei care au luat tot catul, în ziua aceea, chiar înainte să sosiţi domnia voastră. Vă amintiţi?

— O... şi zici că s-a întors?

— Ştiţi care, dacă vă mai amintiţi. Cel înalt... căpetenia tuturor, s-ar zice.

M-a cuprins emoţia.

— S-a întors? am repetat.

— Da... şi şi-a amintit de domnia voastră. A întrebat dacă aţi mai trecut pe-aici de-atunci. I-am spus că nu v-am mai văzut decât o dată. Asta a fost atunci când aţi stat aici cu doamna, vă aduceţi aminte, şi cu domnii. I-am zis: „Doar o dată, domnule, şi nici c-am mai văzut-o de atunci".

— Acum cât timp a fost?

— Câteva săptămâni... nu mai mult.

Am schimbat subiectul şi i-am spus că la cină vrem plăcintă de potârniche.

Am stat cu Harriet în odaia în care fusese Generalul. Clarissa a dormit într-un pătuţ lângă pat, dar pe la miezul nopţii m-am trezit cu ea strecurându-se lângă mine. Îl visasem pe tatăl ei.

Am luat-o în braţe. N-aş fi crezut că sunt în stare de o astfel de dragoste dezinteresată, cum simţeam pentru copilul ăsta.

Nu-mi părea rău că plec de la Mistreţul Negru, şi am pornit la drum în zori de zi. Tropotul cailor pe drum avea ceva captivant

Aerul dimineții era înviorător. Priveam cu Clarissa pe fereastră, strigându-ne una alteia când zăream câte ceva interesant.

Mi-a arătat fluturii superbi și mi-a atras atenția spre minunatul amiral roșu pe care îl zărise. Aș fi vrut să știu mai multe despre toate astea, ca Damaris, căci mi-ar fi plăcut s-o învăț pe Clarissa.

Eram tot mai tematoare pe măsură ce ne apropiam de Dower House. Îmi tot venea să mă întorc. Dar bineînțeles că nu se putea. Odată și-odată tot trebuia să dau ochii cu sora mea. Nu știam la ce să mă aștept din partea ei. Poate că n-o să vrea să stea de vorbă cu mine. Poate că o să-mi facă reproșuri amare. Cel puțin o să fie pregătită pentru întâlnirea noastră - ca și mine.

Mă întrebam dacă a spus cuiva ce a văzut - poate mamei.

N-aveam decât să aștept și să aflu.

Când am ajuns la Dower House, ei auziseră deja zgomotul roților trăsurii și i-am găsit pe mama și pe Leigh așteptându-ne.

Am deschis ușa și i-am căzut în brațe. De câte ori ne vedeam, era foarte emoționată.

— Scumpa mea Carlotta. Sunt tare fericită că te văd.

Avea lacrimi în ochi și zâmbea radios.

— Bună, Priscilla, zise Harriet, uite-o și pe nepoata ta. Clarissa, vino s-o săruți pe bunica.

Mama îngenunche și Clarissa o luă de gât; îi dădu un sărut sfravăn, iar mama o privi cu adorație.

— Am avut turtă dulce în coșniță, zise Clarissa, de parcă ar fi fost o veste de mare importanță.

— Zău? făcu mama.

— Da, și prăjitură cu fructe în ea, și brânză... și carne și... și...

— Carlotta, tot frumoasă ai rămas, zise Leigh. Și tu, Harriet.

— El, ce părere aveți de trăsura noastră? întrebă Harriet. Toată lumea se uita după noi pe drum, așa că, rogu-vă, ziceți și voi ceva.

— Suntem atât de fericiți că vă vedem pe voi, zise mama, că deocamdată n-am nimic de zis despre orice altceva. Dar e un vehicul minunat. Asta da.

—Mândria lui Benjie, comentă Harriet. După Carlotta şi, bi neînţeles, Clarissa.

—Să ducă trăsura la grajduri, e loc destul, zise Leigh. Mă duc cu ei, ca să fiu sigur.

—Iar voi poftiţi în casă, zise mama. Trebule să fiţi obosite după drum, chiar şi într-o trăsură luxoasă ca asta.

—Damaris unde e? am întrebat.

Mama păru puţin tristă.

—E în odaia ei. Azi nu s-a simţit în stare să se dea jos din pat I-am spus că sunt sigură că n-o să vă supăraţi.

—O, da, am zis. Nu mă supăr. Tot... nu se simte bine?

Mama dădu din cap şi făcu o figură îngrijorată.

—E mai bine acum, bineînţeles. Dar febra aia groaznică i-a făcut ceva. Are de multe ori picioarele înţepenite... şi o mai şi doare. Are momente când nu poate să-şi ridice mâinile ca să se pieptene.

—Biata Damaris, am spus. Cum stă cu... moralul?

—E bine dispusă... uneori. Alteori cam tăcută. O ştiţi cum e. Încearcă să ascundă că are dureri. Se gândeşte întotdeauna cum e mai bine pentru noi... tatăl ei şi cu mine... şi e mereu cu zâmbetul pe buze. Venirea voastră o s-o înveselească. A fost foarte emoţionată. Cred că tânjeşte s-o vadă pe Clarissa.

—Să-i duc copilul chiar acum?

—Da, du-te sus acum, imediat. O să se bucure că v-aţi dus la ea imediat ce aţi ajuns. Harriet, hai cu mine, să-ţi arăt care e odaia ta.

Am luat-o de mână pe Clarissa.

—Acum mergem la mătuşa Damaris, i-am spus.

—De ce?

—Pentru că o să se bucure să te vadă. E mătuşa ta.

—De ce e mătuşa mea?

—Pentru că e sora mea. Acum să nu mă întrebi de ce e sora mea. Este, şi gata.

Clarissa dădu din umeri şi am început să urcăm scările. O ţineam strâns de mână. Simţeam că o să-mi uşureze o întâlnire stânjenitoare.

Am clocănit la uşă. Damaris zise:

— Cine e?

— Carlotta.

O scurtă ezitare, apoi:

— Intră.

Am deschis uşa. Clarissa o zbughi înainte. Se aşeză pe canapea, privind-o pe Damaris.

— O, Damaris, am spus, ce... mai faci?

Mă privi cu ochi gol.

— O, foarte bine, Carlotta. Uneori mai bine, alteori mai puţin.

Se schimbase, se maturizase. Să n-o mai recunosc. Slăbise - dar prea fusese durdulie înainte. Era palidă şi avea o figură rătăcită. Am înţeles pe loc că vechea admiraţie - până la adoraţie - pe care i-o inspirasem odată, dispăruse.

— Aţi avut o călătorie plăcută?

— Da, am venit cu trăsura cea nouă.

— Am avut furtă dulce, începu Clarissa.

— Te rog, Clarissa, nu începe iar. Pe nimeni nu interesează mâncarea.

Damaris privi figura radioasă a copilului.

— Pe mine mă interesează, zise ea, luminându-se deodată, de parcă revenise la viaţă.

Atunci Clarissa începu să înşire tot conţinutul coşniţei, iar Damaris o ascultă de parcă îi povestea cea mai palpitantă aventură.

- Eşti mătuşa mea, zise ea pe neaşteptate.

— Da, ştiu, spuse Damaris.

— Pentru că eşti sora mamei mele. Pot să vin pe canapeaua ta?

Se cocoţă şi se întinse lângă Damaris. Râdea întruna, ca de o ghiduşie nemaipomenită.

— Eşti bolnavă? întrebă Clarissa.

— Într-un fel. Sunt zile în care trebuie să mă odihnesc.

— De ce...?

Pe nesimțite, reușiseră să mă excludă. Legaseră o prietenie subită. Mi-am amintit cum se purta Damaris cu pisicile și câinii nimănui și cu păsărelele cu aripi frânte. Părea să fie la fel cu copiii.

M-am bucurat. Clarissa mă salvase dintr-o situație delicată. Depășisem primul moment, crucial. Acum știam că aveam să ne purtăm ca și cum ea n-ar fi intrat niciodată la Enderby Hall și n-ar fi dat acolo peste mine și Matt Pilkington.

Mi se luase o piatră de pe inimă. Eram sigură că mă urăște, dar, așa cum o știam, educată după niște concepții stricte, care susțin că bunele maniere sunt de cea mai mare importanță și nu trebuie uitate nici în cele mai grele momente, aveam să ne purtăm ca și cum eram în relații normale și nimic nu se schimbase.

Clarissa și cu ea legaseră o prietenie foarte strânsă și petreceau ore în șir împreună, în odaia lui Damaris. Damaris îi citea și îi spunea povești, iar uneori stăteau de vorbă, pur și simplu.

— Ce mult mă bucur, zise mama, că și Clarissa a îndrăgit-o pe Damaris. Lui Damaris îi prinde foarte bine prezența ei. Sunt sigură că s-a schimbat de când a venit ea.

Doream să stau de vorbă cu mama despre Damaris. O aveam pe conștiință.

— Ce are Damaris? am întrebat.

— Am chemat mai mulți doctori... Tatăl tău a adus și un doctor de la Curte. A început cu o fierbințeală pe care a-căpătat-o stând toată noaptea în ploaia aceea îngrozitoare și stând pe pământul ud, cu hainele ude leoarcă. A stat acolo atâtea ore.

— V-a spus... ce căuta în pădurea ala pe furtună...?

Mama tăcu și inima a început să mi se zbată în piept.

Am bâiguit:

— L-a lăsat pe Tomtit... nu e felul ei. Știi cum e ea cu cai și cu câinii. Se gândește mereu întâi la ei.

— De câteva zile nu se simţea bine... Mama se încruntă. Cred că febra ala a apucat-o deodată şi n-a mai ştiut unde e... Apoi o fi intrat în pădure şi o fi leşinat, cred. Ce-o fi fost..., nu ştiu, dar a adus-o în starea în care o vezi.

— O doare?

— Acum, mai puţin. Dar uneori abia merge. Trebuie să se odihnească. Aşa au spus toţi doctorii. Stăm mult timp cu ea. Leigh joacă şah cu ea şi îi citeşte; îi place să-i citeşti. Mai stă şi cu mine; coasem împreună. Când e cu noi, se simte cel mai bine..., iar acum, că a venit Clarissa, s-a schimbat. Fetiţa ta îi face foarte mult bine. E o scumpete. Benjie trebuie să fie tare mândru de ea.

Uneori, secretele vieţii mele deveneau apăsătoare.

— Ce mai e cu... Pilkington-ii? am întrebat.

În ochii mamei apăru o undă de dispreţ.

— O, au plecat... definitiv.

— Ciudat..., am început.

— Se pare că pentru Elizabeth Pilkington viaţa la ţară era cam monotonă.

— Iar... fiul...? Nu era interesat de Damaris?

— Se vede treaba că, după ce s-a îmbolnăvit, nu l-a mai interesat. A venit, o dată sau de două ori, să vadă ce mai face, când era grav bolnavă. Apoi a plecat. La datorie, spunea. Ceva în legătură cu armata. A fost cam misterios, la drept vorbind. Ştiam ceva de nişte domenii în Dorset şi de o carieră militară. Dar toată vara nu s-a mişcat de aici. Şi deodată a plecat. Şi maică-sa. Pe ea am înţeles-o; dar de la el m-aş fi aşteptat...

— Crezi că a... supărat-o pe Damaris?

— S-ar prea putea. Cred că pe ea o frământa ceva şi de aici i-a tras febra. Apoi, din nefericire, a păţit leşinul acela, pe când era afară. Din cauza asta a fost atât de grav.

— O să se facă bine...

— A trecut atâta timp, zise mama. Parcă nu mai are viaţă în ea. Parcă ar vrea să se izoleze undeva... singură... numai cu mine şi cu Leigh. Aşa că e minunat s-o vezi atât de fericită cu Clarissa.

O, ce mult mă bucur că ai venit, Carlotta. A trecut atâta timp. Îngrozitor de mult.

— Să facem în aşa fel încât să ne vedem mai des, am spus.

— Da. Nu ştiu dacă Damaris o să fie în stare să călătorească. Poate o să avem şi noi o trăsură din asta. Leigh spunea ceva. Trebuie să fie mult mai uşor de călătorit.

— Fără trăsură, nu cred că aş fi putut să o aduc şi pe Clarissa. Peste puţin timp, o să albă primul ei ponei. Benjie zice că nu poate să înceapă prea devreme.

Îmi luă mâinile în mâinile ei.

— Mă bucur tare mult că te văd fericită cu Benjie. E un bărbat tare bun, Carlotta. N-am să pot uita niciodată perioada aceea îngrozitoare când... Se opri.

— Beaumont Granville, am spus.

Se cutremură, de parcă numai numele era de ajuns s-o sperie.

— Am trecut şi prin asta, zise ea pe un ton ciudat. Acum când trecut toate... toate au trecut.

N-am spus nimic. Nu eram convinsă; dar cum să-i spun ei asta? Avea destule griji şi-aşa, cu Damaris în starea în care era.

Rosti vesel:

— Mă gândeam că poate te-ai răzgândit în legătură cu Enderby. Stă aşa de atâţia ani... nu e bine, Carlotta.

— Nu, am spus, nu e bine.

Mi-am dat seama că nu doream să mai intru vreodată în casa aia. Amintirea clipei când Damaris a intrat în dormitor le alungase pe toate celelalte.

— Mamă, am zis, m-am hotărât. Vreau să vând Enderby Hall.

Firește că, la câteva zile după sosire, am mers la Eversleigh Court. Bunicii erau nerăbdători să ne vadă.

A fost o masă mare de familie - cea mai mare de multă vreme. A fost şi unchiul Edwin, actualul Lord Eversleigh, venit acasă de la război pentru scurt timp. A fost şi celălalt unchi, Carl. Pe lângă ei a mai fost Jane şi fiul ei. Apoi bunicul Carleton şi bunica Arabella

pe lângă mine şi Harriet, cu mama, Leigh şi Clarissa. A venit şi Damaris. Era prima dată când ieşea din casă şi Harriet spusese că trebuie să meargă în trăsură, iar dacă se întâmpla una din zilele ei rele, putea s-o ducă cineva în braţe până în casă.

— O duc eu, a declarat Clarissa şi ne-a făcut pe toţi să râdem.

Damaris se pregătea să refuze, iar Clarissa a spus:

— Acum chiar că trebuie să vii, mătuşă Damaris, altfel o să cred că râzi de mine, ca toţi ceilalţi.

Asta păru să o convingă pe Damaris.

— Bine, am să încerc.

Mama era încântată.

— De când mă tot gândesc, spuse ea, că dacă am putea scăpa de apatia asta...

— Adică dacă ar face un efort, zise Harriet. Ei bine, de data asta a avut grijă Clarissa să nu poată refuza.

Aşa că a venit şi Damaris cu noi şi Clarissa a stat lângă ea şi i-a povestit din nou totul despre trăsură, iar Damaris asculta de parcă ar fi fost vrăjită.

Bunica a fost încântată să ne vadă şi tare bucuroasă că venise şi Damaris.

— E un pas înainte, a spus ea.

M-am bucurat că stau din nou la masa aceea. Dintotdeauna mi-au plăcut discuţiile acelea, de obicei dominate de bunicul, care îşi susţinea mereu cu tărie punctul de vedere. Nici că-i păsa de ceilalţi. Ei şi cu mine eram spirite gemene, într-un fel. Cât am fost mică, m-a băgat în seamă mai mult decât pe toţi ceilalţi la vremea lor.

A insistat să stau lângă el.

— Niciodată n-am putut să rezist unei femei frumoase, zise. Şi, pe toţi dracii negri, (amintindu-şi o sudalmă din vremea Regelui Charles) eşti una dintre cele cele mai frumoase pe care mi-am aruncat vreodată ochii.

— Sst, l-am zis, te aude bunica.

Asta l-a amuzat şi l-a binedispus.

Vorbeau despre război - şi despre victoriile lui Marlborough.

—Un comandant bun, de asta avem nevoie, şi îl avem în Churchill, zise Edwin.

Fusese dintotdeauna un susţinător devotat al Ducelui de Marlborough, şi unchiul Carl la fel. Ştiau ei ce ştiau, căci luptaseră amândoi sub comanda lui.

Bunicul începu să se plângă de influenţa pe care soţia lui Marlborough o avea asupra Reginei.

—Se spune că ţara e condusă de Ducesa Sarah. Femeile ar trebui să nu se amestece în lucruri dintr-astea.

—Speranţa ţării ăstela, îi replică bunica, e ca femeile să continue ce-au început... aşa să ştii, şi să aibă tot mai multă influenţă. Asta ne trebuie. Şi, ascultă-mă pe mine, s-ar termina o dată cu războaiele astea fără noimă.

Era o dispută veche, care mai răbufnea din când în când. Bunicului îi plăcea să scoată în evidenţă dezastrele pe care le aduseseră femeile în lume, iar bunica îşi apăra suratele şi îi ocăra cu aprigă vehemenţă pe bărbaţi.

Mama, ştiu bine, e de acord cu bunica, şi eu la fel. Era un război al sexelor şi fără îndoială că pe bunicul îl distra.

—Ce mă uimeşte, am spus, e că acei bărbaţi care se dau în vânt după compania femeilor sunt cei dintâi care ne denigrează şi încearcă să ne pună, cum zic ei, la locul nostru.

Bunicul răspunse:

—Asta tocmai pentru că ne faceţi atâta plăcere atunci când vă purtaţi aşa cum trebuie.

—Sunt momente, zise bunica încetişor, când e de datoria femeii să facă aşa cum ştie numai ea.

Pentru o clipă, bunicul fu redus la tăcere şi bunica schimbă repede subiectul.

Dar nu trecu mult şi se întoarseră din nou la război.

—Un război fără noimă, zise bunica. Să te lupţi pentru cine să stea pe tronul Spaniei.

—O chestiune, replică bunicul, care priveşte această ţară.

— Să sperăm, zise unchiul Carl, că n-o să avem probleme cu iacobiții.

— Acum nu mai au nici o șansă, am spus. Anne e de neclintit pe tron.

— Așa am crezut și cu James, interveni Edwin. Și el și noi am văzut că n-a fost așa.

— Credeți că uneltesc în străinătate? am întrebat, și am sperat să nu observe nimeni tonul emoționat din glasul meu... nimeni în afară de Harriet. Ea știa totul, și de ce mă interesează. Uneori, Harriet putea fi incomodă pentru mine. Nu-i scăpa mai nimic.

— Sunt sigur, strigă Edwin.

— Ludovic îi încurajează, adăugă Carl.

— Firește, zise bunicul. Cu cât ne învrăjbește mai mult, cu atât mai bine pentru el.

— Mă așteptam ca, după moartea lui James..., zise mama.

— Uiți, draga mea, zise Leigh, că există un nou James.

— Un tinerel, făcu bunicul, disprețuitor.

— Cam de vârsta ta, Damaris, zise Edwin.

— Care s-ar putea să nici nu fie adevăratul Prinț, mormăi bunicul. A fost ceva nelămurit cu nașterea lui.

— Doar nu te gândești la scandalul acela, cu butelia de apă caldă, spuse bunica.

— Cum a fost? întrebă Damaris.

— O, zise mama, înainte de el au mai avut mulți copii și niciunul n-a avut zile. La vremea aceea, a umblat vorba că Regina născuse iar un copil mort, iar pruncul James i-a fost strecurat în odaie într-o butelie de încălzit cu apă caldă. O prostie.

— Asta spunea mult, încă de pe-atunci, despre nepopularitatea lui James, zise bunicul. Ar fi trebuit să-și dea seama ce-l așteaptă și să renunțe la credința lui catolică. Numai așa și-ar fi păstrat coroana.

— Problema e, zise bunica, că rareori ne dăm seama ce ne așteaptă. Atunci ar fi foarte ușor de evitat. Și nu-i puțin lucru să-i ceri unui om să renunțe la credința lui.

—Avem şi noi o butelie cu apă caldă, îi spuse Clarissa lui Damaris. Om avea vreun copil în ea?

—Vedeţi ce aţi făcut, am spus.

—Mi-ar plăcea un bebeluş într-o butelie de apă caldă, se alintă Clarissa.

—Clarissa, i-am spus aspru, butelille cu apă caldă sunt pentru încălzit paturi. Nu sunt făcute pentru bebeluşi.

Clarissa deschise gura să protesteze, dar mama îşi puse o mână pe mânuţele ei, iar cu cealaltă îşi duse un deget la buze.

Clarissa nu se lăsă cu una-cu două. Deschise gura să vor bească, dar bunicul o sperie, bătând în masă.

—Copiilor mici trebuie să nu li se audă gura.

Ea îl privi fără teamă, cam cum cred că făcusem şi eu la vârsta ei.

—De ce?

—Pentru că, zise el, ceea ce au ei de spus nu îi interesează pe cei mai mari şi mai deştepţi ca ei.

Deşi Clarissa nu fu surprinsă să audă că mai erau pe lume şi alţi oameni în afară de ea, pentru o clipă o descumpăni ideea că puteau fi mai deştepţi.

Unchiul Carl zise:

—Cu iacobiţii o să avem necazuri, mai devreme sau mai târziu, sunt convins. N-or să renunţe uşor, vă daţi seama.

—N-or să reuşească niciodată. Catolicii nu se vor mai întoarce niciodată, bag mâna în foc, zise bunicul, încruntându-se. De la o vreme, sprâncenele îi crescuseră stufoase, iar pe Clarissa o fascinaseră din prima clipă. Acum era cu ochii la ele şi uită să întrebe de ce.

Bunicul fusese dintotdeauna un protestant înfocat. Îl sprijinise pe Monmouth pentru că îl reprezenta pe protestanţi împotriva catolicului James. Îmi aduceam aminte ca prin ceaţă de vremea când îl înfruntase pe Judecătorul Jeffreys şi fusese salvat miraculos în al dolsprezecelea ceas.

—Unii dintre ei, zise Carl, luptă de partea lui Ludovic.

— Dezgustători făcu bunicul. Englezi împotriva englezilor.

— Luptând într-un război absurd, pentru Spania! adăugă bunica.

— Desigur, Regele Franței le-a oferit ospitalitate lui James și Reginei și fiului lor, zise Carl. S-ar spune că se simt datori să-i răsplătească.

— O, da, adăugă Edwin. La St.-Germain-en-Laye, când a murit Regele, a venit un herald și l-a proclamat pe prinț drept James al III-lea al Angliei și al VIII-lea al Scoției - în latină, franceză și engleză.

— Ce n-aș da să mai fiu tânăr, ca să ridic armele împotriva lui, zise bunicul. Cam câți să fie iacobiții ăștia, Carl?

— Mulți sunt în Franța. Vin aici destul de des, cred... să iscodească prin țară.

— Și le îngăduim așa ceva?

— Vin în secret, bineînțeles. Doar e foarte ușor, nu-i așa? Vin cu o corabie... o barcă îi aduce la mal, undeva pe o coastă pustie, și gata.

— Și ce fac aici? am întrebat.

— Evaluează sorții de izbândă. Iscodesc după susținători; și, ascultă-mă pe mine, sunt mulți. Se hotărăsc unde anume ar fi posibilă o debarcare, dacă ar aduce o armată. Au nevoie să știe unde pot pune piciorul mai întâi.

— Ei, zise Harriet, noi nu mișcăm un deget?

— Avem și noi spionii noștri. Trebuie să fie mulți... chiar la curtea de la St.-Germain. Nu ne trebuie decât să-i dibuim pe capi. Sunt doar o mână de oameni, de teapa Lordului Hessenfield.

— Individul acela! făcu bunicul. Familia Hessenfield din nord. Au fost mereu catolici. Sub domnia lui Elizabeth, au complotat, încercând să o aducă pe tron pe Mary a Scoției.

— Păi, cred că nu vă miră că el e unul din capii iacobiți, am spus, sperând că vocea nu mă trădează.

— Acum nu prea mai e un conflict religios, zise Edwin. Adevărat, religia l-a dat jos de pe tron pe James. Acum a devenit o chestiune de bine și rău. Mulți spun că James este adevăratul

Rege, iar fiul său James e al treilea cu acest nume. E o pretenţie acceptabilă. Iar dacă William şi Mary nu l-ar fi detronat pe tatăl ei, ca să-i la tronul, acest tânăr care îşi spune James al III-lea ar fi într-adevăr regele nostru.

— Vorbeşti ca un iacobit, mărăi bunicul.

— Nu, nicidecum, zise Edwin. Nu fac decât să vă prezint realitatea. Ceea ce fac alde Hessenfield şi ai lui, are o logică. Ei cred în dreptul lor, pentru care luptă, şi o să ne fie destul de greu să îl împiedicăm.

— Hessenfield l-a scos din Turn pe Generalul Langdon şi l-a dus în Franţa, comentă bunicul.

Eram atât de emoţionată încât nu mai îndrăzneam să scot o vorbă. Mi-am dat seama că Harriet se uită la mine.

— O faptă de o mare cutezanţă, zise Carl. De aşa un individ trebuie să ne păzim. E limpede că e de temut.

— Nu e singurul, adăugă Edwin. Sunt numai oameni devotaţi. Altfel n-ar fi renunţat la atâtea ca să lupte, poate, pentru o cauză pierdută.

— A, interveni Harriet, dar ei nu cred că e o cauză pierdută.

— Are să fie. Cu Anne pe tron şi oameni ca Marlborough care să lupte pentru ea.

Urmă o tăcere scurtă şi discuţia reveni la probleme de-ale noastre.

Le-am spus că m-am hotărât să vând Enderby Hall. Au aplaudat dat cu toţii.

— Deci ţi-a venit în sfârşit mintea la cap, comentă bunicul.

— Mă întreb cine ar cumpăra-o, zise mama.

— Nu e cea mai tentantă ofertă, adăugă bunicul. E o casă veche, mohorâtă şi goală de atâta timp...

M-am uitat la Damaris, dar ea îi zâmbea Clarissei care o întreba:

— Ce înseamnă mohorât?

M-am întors către mama şi am întrebat-o:

— Ai să le arăţi tu casa oamenilor, dacă îi interesează?

— O să se găsească cineva de la noi.

— Un rând de chel o să avem şi aici, zise bunicul. E aproape sigur că aici or să vină posibilii cumpărători.

Apoi am vorbit despre alte lucruri, iar eu m-am bucurat. Enderby Hall era un subiect la fel de tulburător ca şi Hessenfield şi locobiţii lui, dar într-un fel aparte.

Au trecut săptămâni întregi, iar noi eram tot la Dower House. Atitudinea lui Damaris faţă de mine nu se schimbase. Era indiferentă, de parcă abia mă observa. Când îmi aminteam cum fusese înainte, aveam impresia că e cu totul altcineva. Nu rămăsesem niciodată numai noi două. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat atunci, dar nu doream să încerc.

S-a făcut august şi am primit veşti despre victoria lui Marlborough la Blenheim.

A fost bucurie mare la Eversleigh, iar Carl şi Edwin au recapitulat bătălia pe masă, după cină, folosind farfurii şi solniţe în loc de trupe şi tunuri.

Părea să fie o victorie răsunătoare. Ludovic sperase ca, după această bătălie, să ameninţe Viena şi să lovească drept în inima Austriei, dar Marlborough îi dejucase planurile încă o dată şi trupele franceze se treziseră încercuite la Blenheim şi nevoite, în cele din urmă, să se predea. Francezii nu puteau ţine piept cavaleriei lui Marlborough şi fuseseră forţaţi să se retragă dincolo de Rin.

Ascultam veselia de la Eversleigh şi mă întrebam oare cum l-or fi afectat pe Hessenfield ultimele evenimente.

Am mers cu mama şi cu Leigh să mai vedem Enderby Hall.

Am intrat în holul acela cu aerul lui lugubru. Mama şi Leigh au fost vizibil impresionaţi.

— Haide, zise mama grăbită, să luăm camerele la rând şi să terminăm odată.

Le-am luat la rând. Am intrat şi în dormitorul acela plin de amintiri.

—E foarte bun patul, zise mama. Cred că cine o să cumpere casa o să vrea şi mobila.

Abia aşteptam să ies din odaie. Voiam să n-o mai văd în viaţa mea. Odată îmi plăcuse mult. Beau îl zicea „sanctuarul nostru", cu zâmbetul acela într-o doară care voia să spună că tot ce era legat de sentimente nu trebuia luat prea în serios.

Am ieşit din casă şi am observat că terenul care fusese îngrădit atâta vreme nu mai era împrejmuit.

Leigh observă surprinderea mea şi zise:

—Era păcat de pământ.

—De la bun început n-am înţeles de ce l-ai îngrădit.

—O, aveam nişte idei cu el, dar n-am mai făcut nimic. Nu găseam timp niciodată. Acum creştem flori acolo, după cum vezi.

—Acolo e grădina mea de trandafiri - numai a mea, zise mama. I-am plantat cu mâna mea şi am poruncit să nu intre nimeni în afară de mine.

—E vai de cel care îi calcă florile în picioare, zise Leigh.

—Deci e tot teritoriu interzis?

—Teritoriu interzis? zise mama, tăios. Ce idee ciudată.

—Ei bine, a ieşit o grădină frumoasă, am zis. Şi nu-i nici prea departe de casă.

—Şi e a mea, zise mama. Numai a mea.

Am intrat şi i-am dat ocol.

Lăsase neatinsă o bună parte din teren, ceea ce îl făcea foarte interesant, iar ici şi colo plantase flori. Apoi grădina ei de trandafiri, plină cu trandafiri superbi de toate felurile, printre care un strat mare de trandafiri de Damasc, preferaţii familiei ei, pentru că o străbună fusese botezată după ei atunci când Thomas Linacre i-a adus pentru prima oară în Anglia.

Mai era puţin până în septembrie; era timpul să ne întoarcem acasă, dacă nu voiam să ne prindă vremea rea.

În ultima zi din august am pornit spre Eyot Abbas.

Când am plecat, în aer plutea o ceaţă uşoară - semn că toamna e aproape. Unele frunze păliseră deja spre auriu, iar Harriet a spus că e bine că plecăm cât mai sunt câteva zile de vară.

Clarissa îşi luase un rămas bun înlăcrimat de la Damaris.

— Vino cu noi, îi spunea ea întruna. De ce nu poţi? De ce? De ce?

— Să mai veniţi, draga mea... cât mai curând, zise mama.

Clarissa o luase de gât pe Damaris şi nu-i mai dădea drumul. A fost nevoie ca Damaris să-i descleştеze încetişor braţele.

— O să ne mai vedem curând, îi promise.

După ce am plecat, Clarissa n-a mai scos un cuvânt şi n-am putut s-o îmbunăm nici măcar cu şoricelul de acadea pe care i-l dăduse mama la despărţire.

Dar, după o oră-două, privind pe fereastră, ne arătă un ţap împonit de un ţăruş şi ne zise că el îţi poate spune cum o să fie vremea.

Ca să o mai binedispun, am imitat-o puţin:

— De ce?

— Pentru că ştie. Dacă ţine capul în vânt când mănâncă, o să fie vreme frumoasă; dacă ţine coada în vânt, o să plouă.

— Cine ţi-a spus?

— Mătuşa Damaris.

Se întristă pe dată, apoi întrebă:

— Când o să ne mai vedem cu ea?

— Of, copile drag, abia am plecat. Dar în curând.

Căzu pe gânduri. Scoase din buzunar şoricelul de acadea şi îl privi trist.

— Dacă îi mănânc capul, cum o să mai vadă?

A stat tăcută un timp, apoi s-a rezemat de mine şi a adormit.

Era după amiază. Făcusem un picnic la marginea drumului. Din când în când ne pusese mama în coşniţă, am fi putut mânca mult timp. Aşa, spusese ea, „nu mai trebuie neapărat să tragi la vreun han în timpul zilei. Poţi mânca pe marginea drumului oricând ai chef".

S-a dovedit a fi o idee bună, iar Clarissei i-a plăcut atât de mult încât n-a mai fost necăjită din cauza despărţirii de Damaris. În felul acesta, s-au odihnit şi caii. Am găsit un loc plăcut la marginea drumului şi ne-am ospătat sub un stejar uriaş.

Au venit şi cei doi rândaşi şi Clarissa i-a copleşit cu întrebări despre cai şi le-a spus o poveste cu un porc şi un arici pe care i-o spusese mătuşa Damaris.

A încheiat cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", apoi a adormit.

Era o zi frumoasă, cu soare cald. Am moţăit puţin şi aşa am ajuns să stăm mai mult decât avusesem de gând.

Într-un târziu, ne-am suit din nou în trăsură şi ne-am continuat drumul în huruit de roţi.

Pe când treceam printr-o pădure, pe un făgaş deja făcut, din umbră răsări un călăreţ.

L-am zărit pe fugă, când a trecut pe lângă fereastră. Apoi trăsura s-a oprit atât de brusc încât ne-a răsturnat de pe banchete.

— Ce s-a întâmplat? strigă Harriet.

La fereastră apăru figura mascată a unui bărbat.

— Ziua bună, doamnelor, zise. Mă tem că o să vă fie neplăcut într-o anumită măsură.

Atunci am zărit espingola[1] din mâna lui şi mi-am dat seama că ne găseam în acea situaţie despre care auzisem atât de multe şi de care norocul ne ferise până atunci.

— Ce vrei? am strigat.

— Vreau să cobori în drum.

— Nu.

Drept răspuns, ridică espingola şi o îndreptă spre mine. Apoi deschise uşa brusc.

— Binevoiţi să ieşiţi, doamnelor.

---

1 Espingolă: armă de foc primitivă din bronz montată pe un pivot (n.r.)

N-aveam încotro, a trebuit să ne supunem. Am luat-o de mână pe Clarissa, ca să nu-i fie frică. Mi-am dat repede seama că nu-i era, dar se uita cu mare atenţie la tâlhar.

Cum am coborât din trăsură, i-am zărit pe cei doi rândaşi. Un dintre ei dollea tâlhar îl ţinea în bătaia espingolei, şi m-am rugat să apară cineva în clipa aceea şi să ne salveze.

Apoi tâlharul zise:

— Ce baftă nemaipomenită. Doamnă, îi spuse lui Harriet cu o plecăciune; doamnă, repetă şi îmi făcu şi mie o plecăciune. Rar dai peste asemenea frumuseţi pe drum.

— De ce ne-ai oprit? întrebă Clarissa cu emoţie în glas.

El o privi cu atenţie. Am făcut un pas înainte. O clipă, am vrut să-i smulg espingola din mână; dar ar fi fost un gest nebunesc. Şi-apoi mai era şi celălalt.

Îşi dădu seama ce-mi trecuse prin minte şi îşi strâmbă buzele a batjocură.

— Nesăbuit, zise. N-ai putea.

Apoi se uită la Clarissa şi îi spuse:

— E vorba doar de nişte interese.

— De ce?

— Aşa se întâmplă în lume, zise. Copila dumitale e iscoditoare, adăugă şi, brusc, am fost convinsă că, ceea ce întrezărisem ca posibilitate, era un adevăr. Nu era vorba de un tâlhar obişnuit. Cum l-aş fi putut confunda pe cel cu care fusesem atât de apropiată?

Bărbatul din spatele măştii era Hessenfield.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Punga dumitale, bineînţeles. Sau mai ai şi altceva să îmi dăruieşti?

Am scos punga din buzunar şi am aruncat-o pe jos.

— Asta e tot ce ai de dat? Şi domnia voastră?

— Punga mea e în trăsură, zise Harriet.

— Aduceţi-o.

Ea se supuse. Atunci el se apropie de mine.

—Cum îndrăzneşti? I-am spus.

—Bărbaţii de soiul meu sunt foarte îndrăzneţi. E frumuşel me dalionul.

Era cu mâinile pe el, mângâindu-mă pe gât.

—I l-a dat tata, zise Clarissa.

Trase brusc de el şi încheietoarea se rupse. Îl băgă în buzunar

—O! ţipă Clarissa.

Am luat-o în braţe.

—Nu-i nimic, scumpo.

—Pune copilul jos, îmi porunci el.

—Am de gând să o apăr.

Mi-o luă din braţe fără să dea drumul espingolei. Clarissa nu cunoştea frica. Probabil că nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea să-i facă vreun rău. Era alintată şi iubită de toţi din jurul ei. Cine şi de ce să fi vrut să-i facă rău fermecătoarei Clarissa?

Ea îl studie cu luare-aminte.

—Eşti caraghios, zise ea, atingându-i masca. Mi-o dai mie?

—Nu acum.

—Când?

Harriet coborî din trăsură.

—Nu-mi găsesc punga, zise. Făcu ochii mari: ce are de gând cu Clarissa?

—Te rog să pui copilul jos, i-am spus. O sperii.

—Eşti speriată? o întrebă.

—Nu.

El râse şi o puse jos.

—Scumpe doamne, nu vă mai necăjiţi. Am să-mi strig omul şi o să plecaţi în pace mai departe. Am luat, desigur, punga doamnei şi medalionul. Aveţi să-mi daţi vreun lucruşor, ca suvenir, doamnă?

Era cu ochii pe brăţara lui Harriet.

Ea şi-o scoase de pe mână şi i-o întinse. El zâmbi şi o băgă în buzunar.

— Eşti un hoţ, spuse Clarissa. Ţi-e foame?

Mutriţa i se boţise a milă. Foamea era una din cele mai mari nenorociri din câte îşi putea închipui.

— Îţi dau codiţa şoricelului meu de acadea.

— Zău?

Scotoci în buzunar, scoase şoricelul şi îi rupse coada.

— Să n-o mănânci toată o dată, că ţi se face rău, îi spuse, cum îl învăţase de la mama.

— Mulţumesc. Aşa am să fac. Poate că n-am să o mănânc deloc. Mai bine aş păstra-o, ca să-mi aducă aminte de tine.

— Ţi se topeşte în buzunar.

O mângâie blând pe cap, iar ea îi zâmbi.

Apoi el făcu o plecăciune.

— Doamnelor, n-am să vă mai reţin, ci am să vă spun rămas bun.

A luat-o în braţe pe Clarissa şi a sărutat-o. Apoi i-a luat mâna lui Harriet, foarte curtenitor, sa înclinat, i-a sărutat mâna şi a sărutat-o pe buze.

Era rândul meu. M-a tras spre el şi m-a luat în braţe. Apoi m-a sărutat pe buze.

— Cum îndrăzneşti? am strigat.

Mi-a şoptit:

— Sunt foarte îndrăzneţ, de dragul tău, iubito.

Apoi a râs.

— În trăsură, strigă. Toată lumea.

Mai aruncă o privire fugară prin fereastră şi dispăru.

Harriet se rezemă pe banchetă şi se holbă la mine.

— Ce aventură ciudată! N-aş fi crezut că poate fi aşa un jaf la drumul mare.

— Mă îndoiesc că a mai fost sau va mai fi vreodată.

Mă privi cu mirare.

— Un tâlhar cât se poate de galant.

— Care ne-a luat punga, medalionul şi brăţara?

—Şi codiţa şoricelului de acadea, clipi Clarissa. Deşi pe aia eu i-am dat-o. Crezi că o să-şi aducă aminte să n-o mănânce toată o dată?

La uşă apărură rândaşii, albi la faţă şi înspăimântaţi.

—Să mă ierte Dumnezeu, domniţă, zise vizitiul. Au sărit pe mine şi n-am mai apucat să fac nici o mişcare.

—Espingola din trăsură nu prea ne-a fost de folos, am spus. Vouă v-au luat ceva?

—Nimic, domniţă. Au umblat să jefuiască doar pe domniile voastre din trăsură.

—N-au luat prea mult, am zis.

—Putea fi mai rău, recunoscu Harriet. Duceţi-vă la loc şi mânaţi cât puteţi de repede. Trebuie să ajungem la un han până nu se întunecă.

Ne-am hurducat un timp, fără o vorbă. Harriet mă privea cu multă luare-aminte.

Am închis ochii şi m-am gândit la el. Se întorsese. Numai lui i-ar fi putut da prin minte aşa o cale de a-mi da de ştire. Acum eram sigură că ştiuse a cui e trăsura. Voise să-mi facă o surpriză. Aveam să-l revăd curând, fără îndoială.

M-am prefăcut că dorm, ca să scap de căutătura iscoditoare a lui Harriet. Îşi dăduse seama. Ne-am trădat în vreun fel, sau pur şi simplu a ghicit.

Clarissa aţipi imediat, iar eu m-am minunat pentru a mia oară ce uşor iau copiii chiar şi cele mai extraordinare întâmplări drept lucruri obişnuite.

—Era drăguţ, zise Clarissa imediat ce se trezi. Mi-a plăcut. O să mai vină?

—Zici de tâlhar? întrebă Harriet. Dumnezeule, nu.

—De ce nu?

Nu i-am răspuns nici una din noi, iar Clarissa n-a mai insistat.

Benjie a fost încântat să ne vadă înapoi acasă. Ne-a spus că i s-a părut că am lipsit o veşnicie. Eu, una, mă gândisem atât de

mult la Hessenfield de când cu aventura noastră cu tâlharii, încât mă mustra conştiinţa; şi, de câte ori eram în starea asta, încercam să îmi răscumpăr vina fiind mai afectuoasă cu Benjie, iar el era încântat. De multe ori mă gândeam, în astfel de momente, ce familie fericită am fi putut fi dacă eu eram altfel din fire.

Benjie fu îngrozit de aventura noastră cu tâlharii.

— Din cauza trăsurii, zise. Oamenii ăia cred că toţi cei care merg cu trăsura sunt foarte bogaţi.

Gregory îşi reproşă că nu venise cu noi, dar Harriet îi spuse că poate era mai bine că nu fusese de faţă.

— A fost unul dintre acei tâlhari curtenitori, despre care am tot auzit, zise ea. I s-a făcut milă de două femei singure şi un copil. S-a purtat cu noi chiar foarte blând. Eşti de acord, Carlotta?

Am spus că, după părerea mea, avea dreptate.

Era a doua seară de când ne întorsesem şi stăteam cu toţii în salonul de iarnă, o cămăruţă plăcută la capătul aripii de răsărit, cu ferestrele spre aleile cu arbuşti.

Afară era întuneric şi aprinsesem lumânările. Gregory observă, cum îl ştiam, că începuse să se înnopteze tot mai devreme şi diferenţa se făcea simţită zi de zi.

În cămin ardea focul, aruncând umbre tremurătoare pe lambriuri, şi patru lumânări se topeau în sfeşnicele lor de pe perete. Harriet cânta la spinetă[1]; Gregory se lăfăia mulţumit într-un jilţ, privind-o, iar Benjie şi cu mine jucam şah. Era o seară obişnuită la hyot Abbas, cum avusesem de atâtea ori.

Pe când priveam tabla de şah, gândindu-mă la mişcările următoare, o umbră - sau poate doar instinctul - m-a făcut să îmi ridic privirea.

Cineva se uita de afară pe fereastră. Cineva înalt, înfăşurat într-o mantie întunecată şi... ştiam cine.

Mi-a venit să strig „E cineva afară", dar m-am abţinut.

Dacă îl prindeau pe domeniu? Aproape sigur, dacă dădeau drumul câinilor. Ar fi fost prins şi ştiam ce l-ar fi aşteptat. Auzisem

[1] *Spinetă: gen de clavecin de dimensiuni mici (n.r.)*

destule la masă la bunici încât să înțeleg că mulți ar fi vrut să i prindă și să se mândrească. Am fi fost lăudați pentru predarea unui dușman al Reginei.

Proasto, mi-am zis. Te joci cu primejdia? De ce trebuie să-ți riști viața?

Mi-am întors privirea spre tabla de șah.

— E rândul tău, Carlotta, zise Benjie.

Am mutat o piesă fără să mă gândesc.

— Ha! făcu Benjie triumfător. Iar după câteva mutări: șah mat

Lui Benjie îi plăcea întotdeauna să analizeze jocul.

— De la mutarea ta cu nebunul. Cu trei sau patru mutări înainte, erai în ofensivă. Nu te-ai mai concentrat, Carlotta.

Mi-am spus furioasă: bineînțeles. Ce era să fac? S-a întors Hessenfield.

Abia după o oră am reușit să mă strecor din casă. N-avea să-mi simtă lipsa, câteva minute. Mi-am pus o pelerină peste rochie și m-am gândit că, dacă mă vede cineva, să spun că auzisem câinii, sau așa ceva.

În orice caz, aș fi vrut să nu mi se simtă lipsa.

Venise să mă vadă. Poate deja plecase. Și-o fi dat seama chiar și el, că putea fi primejdios să se învârtă pe acolo. Dacă îl găseam, aveam să i-o spun.

Am cercetat stratul de flori de sub fereastră. Fusese deranjat, cât se poate de clar.

M-am uitat spre tufăriș și am auzit un strigăt de bufniță.

Am făcut câțiva pași spre tufișuri și am rostit încet:

— E cineva acolo?

— Carlotta...

Era glasul lui. Am luțit pasul, privind în urmă peste umăr, să mă asigur că nu mai era nimeni.

Mă prinse în brațe și mă strânse la piept. Mă sărută, iar și el atât de înfocat încât era să mă sufoc.

— Ești nebun! am strigat. Tocmai aici. Nu știi că îți vor capul?

— Scumpa mea, toți îmi vor capul, mereu... absolut toți.

— Vrei să sfârşeşti cu el pe eşafod?

— Nu, pe o pernă, lângă al tău.

— Ascultă-mă, te rog.

— Nu, tu să mă asculţi.

— Tot îţi spun. I-am auzit pomenind numele tău. E destul să fii recunoscut, şi s-a sfârşit cu tine.

— Deci trebuie să plecăm cât mai curând.

— Chiar trebuie să pleci.

— Să plecăm. Am venit să te iau, Carlotta.

— Eşti nebun.

— Da, după tine.

— Au trecut atâţia ani...

— Patru. Prea mult timp fără tine. Nu vreau pe nimeni altă. Mi-am dat seama.

— N-ai venit numai pentru mine.

— Îmbin utilul cu plăcutul.

— Ţi-a luat mult timp.

— Mult timp nu mi-am dat seama cât de mult însemni tu pentru mine.

— Îţi închipui că e suficient să-mi faci un semn ca să las totul şi să vin cu tine. Te crezi vreo divinitate, iar eu umilul tău discipol?

— De unde ţi-a venit ideea asta? Sau ţi se pare că se potriveşte?

— E o prostie. Trebuie să plec. Te-am văzut la fereastră. A fost o nesăbuinţă să vii aici. Putea să te vadă cineva. Puteau să dea drumul câinilor. Am venit să te pun în gardă - asta-i tot.

— Carlotta, eşti mai frumoasă ca oricând şi minţi cu aceeaşi uşurinţă. Ţi-a plăcut aventura de pe drum? Nu m-ai recunoscut pe dată, nu-i aşa? Ştiu exact când. Şi mi-am dat seama... şi tu la fel... că totul e ca înainte...

— Ce glume nesăbuite îţi trec prin cap. Puteau să te prindă pe drum şi să te spânzure ca pe un tâlhar.

— Draga mea Carlotta, eu trăiesc între primejdii. În fiecare clipă mă pândeşte moartea. S-ar putea să mă ajungă într-o bună

zi. Mă joc de mult cu ea. Sunt atât de obişnuit cu ea, că nu mă mai sperie.

— N-ai mai vorbi aşa dacă ai fi în vreo temniţă oribilă din Turn. bag mâna-n foc.

— Dar nu sunt. Şi nici nu am de gând. Apropo, cine a câştigat la şah?

— Soţul meu.

— Deci mi-ai fost necredincioasă, Carlotta.

— M-am măritat cu el din cauza ta.

Mă strânse de braţ.

— Urma să am un copil. Mi s-a părut scăparea cea mai simplă.

Rămase cu gura căscată. Apoi spuse:

— Fiinţa aceea încântătoare...

— Clarissa. Da, eşti tatăl ei.

— Carlotta! Fusese aproape un strigăt, şi i-am spus:

— Încet. Vrei să ne pomenim cu cineva?

Mă strânse în braţe şi îşi lipi buzele de urechea mea.

— Copilul nostru, Carlotta. Fiica mea. I-am plăcut. Mi-a dat codiţa şoricelului ei de acadea. Să-i spui că îl păstrez la loc de cinste.

— Să nu se topească. Şi să fii sigur că nu-i spun. Vreau să uite cât mai repede toată întâmplarea.

— Fiica mea Clarissa, zici. De cum am văzut-o am simţit că o iubesc.

— Iubeşti cam lesne.

— Veniţi cu mine, amândouă. N-o să am liniştе până când nu o să fim împreună, toţi trei.

— Chiar crezi că poţi să ne smulgi din rădăcini după atâta timp?

— Reuşesc întotdeauna ce îmi propun.

— Nu şi cu mine.

— Odată am reuşit. A, dar atunci ai vrut, nu-i aşa? Ce zile minunate. Îţi mai aminteşti când am coborât pe ţărm şi au apărut călăreţii ăia?

— Mă-ntorc acasă. Or să-mi simtă lipsa.

— Ia copilul şi veniţi cu mine.

— Ţi-ai pierdut minţile de-a binelea. Copilul e în pat şi a adormit deja. Chiar crezi că pot să o trezesc şi să părăsesc casa soţului meu, pur şi simplu?

— Nu e un lucru imposibil.

— Este. Este. Pleacă. Întoarce-te la jocul tău de-a conspiraţia. Du-te şi urzeşte-ţi planurile tale iacobite. Dar nu mă amesteca şi pe mine. Eu sunt pentru Regină.

Râse tare.

— Puţin îţi pasă cine stă pe tron, draga mea. Dar nu te lasă rece, cred, cu cine îţi trăieşti viaţa. Eu am să fiu acela. Nu plec din Paris asta fără tine.

— Noapte bună, şi ascultă-mi sfatul. Pleacă repede şi nu mai veni aici.

M-am smuls de lângă el, dar mă prinse iute.

— O clipă, zise. Cum pot să dau de tine? Cum pot lua legătura cu tine?

— Nu poţi.

— Trebuie să ai un loc de întâlnire.

M-am gândit la Benjie şi am zis cu hotărâre:

— S-a terminat. Vreau să uit că ne-am cunoscut vreodată. A fost o întâmplare nefericită. M-ai forţat să devin ibovnica ta.

— Au fost cele mai fericite zile din viaţa mea, şi nu te-am forţat.

— Eu aşa văd lucrurile.

— Iar rezultatul a fost copilul acela. O vreau, Carlotta. Vă vreau pe amândouă.

— Acum câteva zile nici nu ştiai că există.

— Şi regret. O să veniţi cu mine.

— Nu, nu, nu, i-am spus. Am un soţ bun. Nu vreau să-l înşel iar... Mi-a scăpat vorba, dar el nu observă. Îmi tot aminteam de figura lui Benjie la întoarcerea noastră şi cât de tandru fusese, de grijulii; îmi atribuia calităţi pe care nu le aveam şi îmi era atât de ruşine încât aş fi vrut să fiu aşa cum mă credea el.

Dar îmi aduceam aminte şi de Hessenfield şi de acele zile minunate cu el; îmi doream să mă la pe sus şi să mă ducă de acolo, aşa cum făcuse şi altădată.

—S-ar putea să am nevoie să-ţi transmit ceva urgent, zisei. Cum?

—Nu prea mă poţi căuta acasă.

—Există vreun loc în care să-ţi las vorbă?

—Este o buturugă veche, la marginea tufărişului. Acolo ne lăsam mesaje când eram copii. Vino, să-ţi arăt.

Mă urmă lute prin tufăriş.

—Dacă te apropii prin spate, ai mai puţine şanse să fii văzut, dar încearcă să nu vii pe lumină.

I-am arătat copacul. Era un stejar care fusese lovit de trăsnet cu ani în urmă. De mult trebuia tăiat, toată lumea era de acord dar n-o făcuse nimeni. Eu îl numisem cutia de poştă, pentru că în buturugă era o gaură şi, dacă băgai mâna, era loc destul de mult.

—Acum du-te, l-am rugat.

—Carlotta.

Mă strânse în braţe şi mă sărută. Simţeam că sunt gata să cedez. Nu trebuia, cu nici un preţ. Eram de condamnat. Dar nu mă puteam înfrâna simţămintele.

M-am smuls din braţele lui.

—Am să mă întorc după tine, îmi şopti.

—Îţi pierzi timpul. Pleacă... repede, şi, te rog, nu te mai întoarce.

Am luat-o la fugă prin tufăriş, spre casă. Mi-am scos pe fugă pelerina, liniştită pentru că nu mi se observase lipsa.

Am pornit spre odaia Clarissei, am deschis uşa şi m-am uitat în odaie.

M-am dus lângă pat, în vârful picioarelor; dormea liniştit. Era senină şi frumoasă.

—S-a întâmplat ceva?

Era Jane Farmer, guvernanta, o femeie de treabă şi harnică, devotată Clarissei, dar fără să o răsfeţe.

— Nu. Am trecut, doar, să văd dacă se simte bine.

Nu dădu nici un semn că ar fi surprinsă.

— Doarme dusă, şopti. Pică imediat ce ajunge în pat. Asta pentru că are atâta energie; aleargă toată ziua până cade jos. Dar mâine dimineaţă o să fie din nou plină de violciune. Aşa şi trebuie. E cel mai viol copil din câţi am cunoscut.

— Nu vreau s-o trezesc, am spus şi am ieşit în linişte.

Copilul lui! Mi se părea că seamănă destul de mult cu el. Nu mă mira - ba, chiar era mândră - că lui îi plăcuse atât de mult.

Eram foarte tulburată. Doream să stau să mă gândesc în linişte.

Dar n-aveam cum să rămân singură.

M-am dus în dormitor. După numai câteva minute, veni şi Benjie. Mă pieptănam în faţa oglinzii, iar el se aşeză în spatele meu, privindu-mi părul.

— Mă-ntreb uneori ce am făcut ca să te merit, zise el.

Mi s-a făcut rău de ruşine.

— Eşti atât de frumoasă, continuă el, cum n-am mai întâlnit în viaţa mea. Mama a fost o mare frumuseţe la vremea ei... Dar tu... tu eşti cea mai încântătoare fiinţă care a existat vreodată.

Am întins o mână peste a lui.

— O, Benjie, aş fi vrut să fiu... mai bună. Aş fi vrut să fiu aşa cum meriţi.

Râse. Îngenunche şi îşi îngropă faţa în poala mea.

L-am mângâiat pe păr.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise el. Diavolul ăla... tatăl Clarissei. Înţeleg, Carlotta. Înţeleg perfect. Nu trebuie să-ţi faci vreo vină din cauza asta. N-aveai ce să faci... Trebuia să te salvezi. Să nu crezi cumva să-ţi reproşez vreodată. Şi-apoi, o avem pe Clarissa.

— Te iubesc, Benjie. Te iubesc cu-adevărat.

A doua zi aveam să trec printr-un nou şoc.

De dimineaţă, Clarissa era la lecţia de călărie. Era încă foarte mică, desigur, dar Benjie îi cumpărase un mic ponei Shetland şi voia vole să călărească roată în padoc, ţinută de frâu. Îi plăcea

la nebunie şi vorbea întruna despre Shets, ponelul el. Ne povestea înnebunită că se joacă împreună şi el îl vobeşte, şi născocea cele mai imposibile aventuri, pe care trebuia să credem că le avuse seră împreună.

Am coborât în hol şi Harriet apăru în uşa salonaşului de iarnă.

— Avem un oaspete, Carlotta.

Mi-a tresărit inima în piept. O clipă m-am temut că Hessenfield fusese într-atât de nesăbuit încât să vină în casă.

Am intrat în salon.

Matt Pilkington se ridică de pe scaun şi veni să-mi ia mâna.

Am simţit cum îmi vine sângele în obraji.

— Păi..., am bâiguit. Nu... nu mă aşteptam...

— Stau câteva zile la *Adăpostul Scripcarului*, zise el.

Adăpostul Scripcarului era un han vechi, cam la o milă de Lyon Abbas.

— Simţeam, continuă el, că nu se poate să stau aşa aproape şi să nu vin să văd ce mai faceţi.

M-am pomenit spunând:

— A... a trecut mult timp.

— Mă duc la bucătării, zise Harriet, să le spun să aducă nişte vin. Carlotta, stai tu de vorbă cu oaspetele nostru cât lipsesc.

Şi ne lăsă singuri.

— Nu puteam să nu vin, Carlotta, zise el. De multe ori am vrut, dar...

— Cred că ar fi fost mai bine să te abţii, i-am replicat.

— Ai mai văzut-o pe Damaris?

— Da, m-am întors de curând dintr-o vizită la Eversleigh. E primul de la...

— Cum se mai simte?

— E foarte bolnavă, cum ştii. O fierbinţeală misterioasă care a schimbat-o complet. E aproape infirmă.

Rămase tăcut câteva secunde, cu ochii în pământ.

— De atâtea ori mi-am spus că n-am să mi-o pot ierta. Şi cred că este, zise într-un târziu. Şi totuşi... şi totuşi... sunt sigur că, dacă aş

putea s-o iau de la început, la fel aş face. M-am gândit mereu la tine. Nu mai pot fi fericit fără tine.

— Te rog, l-am întrerupt, nu vreau să mai aud o vorbă. Vezi unde sunt. Am un soţ... şi un copil.

— Aveai un soţ... şi un copil când...

— Ştiu. Sunt o păcătoasă. Sunt egoistă. Sunt impulsivă... Fac lucruri care îi rănesc pe alţii şi pe mine, şi le fac din nechibzuinţă. Acum vreau să încerc să duc o viaţă mai bună. Trebuie să pleci, Matt. N-ai făcut bine că ai venit.

— Trebuia, Carlotta. Mi-a fost teamă să vin aici... dar trebuia să-ţi vorbesc din nou. Te-am văzut ieri...

— Unde? am strigat.

— Eram... în apropiere şi te-am văzut venind călare. Era în amurg... şi mi-a fost de-ajuns să te mai văd o dată.

— Ascultă, Matt, ce-a fost între noi s-a terminat. A fost o clipă de nebunie, de ambele părţi. A fost o greşeală... a fost o mârşăvie. Nu sunt de vină. Damaris te iubea... şi ne-a găsit cum ne-a găsit... A stat afară toată noaptea, ştii, în furtuna aceea îngrozitoare. Au înnebunit căutând-o. Dacă n-o găsea tatăl ei când a găsit-o, murea. Ar fi fost vina noastră, Matt. Ar fi murit de mâna noastră. E destul. Nu trebuie să ne mai vedem vreodată. Am scos Enderby Hall la vânzare. N-aş suporta să mai intru acolo. Şi nici Damaris, sunt sigură... deşi nu poate. Am fost la Eversleigh Court şi a trebuit să fie dusă în braţe. Imaginează-ţi! Ea, care călărea în lung şi-n lat pe Tomtit! E de nesuportat. Ca să putem îndura, trebuie să încercăm să uităm.

Harriet se întoarse.

— Se aduce vinul. Acum spune-ne ce-ai mai făcut de când ai plecat de la Grasslands. Presupun că eşti în învoire din armată. Mi-aduc aminte că erai soldat. Presupun că acum, după toate bătăliile astea glorioase de pe Continent, toţi dau buzna să se înroleze.

— Da, zise, sunt în învoire.

—Şi te întorci curând la regiment, presupun. Sper că Marlborough are să ducă în scurt timp la bun sfârşit războiul ăsta stupid.

—Să sperăm, zise Matt.

—Şi ce mai face mama ta?

—E bine, mulţumesc.

—Şi fericită la Londra, sper, după ce a gustat puţin din viaţa la ţară.

—Da, cred că la oraş e mai pe gustul ei.

Harriet oftă.

—Oraşul îţi oferă atât de multe. Se duce des la teatru?

Se întoarse spre mine, căci i se păruse că eram neobişnuit de tăcută.

—Ştii, spuse ea, în Franţa teatrele nu sunt prea înfloritoare. Madame de Maintenon a făcut din bietul Ludovic un bătrân pios. Se căieşte la bătrâneţe. A închis mai toate teatrele. De parcă asta i-ar aduce un loc în rai! N-o să câştige războiul ăsta, te asigur. Închide teatrele, şi poţi fi sigur de înfrângere.

—O, Harriet, am zis cu un râs forţat, ce judecată extraordinară!

—O, da, draga mea, aşa e. Oamenii trebuie să se mai şi înveselească - mai ales în timp de război - şi cel mai sigur mod să îi deprimi este să-i lipseşti de divertismente. Eşti de acord? îl întrebă pe Matt, zâmbind.

—Sunt convins că aveţi dreptate, zise el.

—Sigur că am, strigă ea. Oamenii au fost încântaţi când s-a întors Regele Charles pentru că se săturaseră de legea puritană. Îmi amintesc perfect ce veselie a fost când au revenit vremurile bune. Deşi eram mică pe atunci...

—Sigur că erai mică, Harriet, am măgulit-o.

—Mă întreb dacă mama ta îşi mai aminteşte când am jucat împreună. În *Nevasta*, cred.

—Da, zise Matt, mi-a spus şi mie.

—La scurt timp după aceea, am părăsit teatrul. Dar cine a fost actriţă, actriţă moare. Mărturisesc că luminile rampei îmi dau şi acum fiori.

Continuă tot aşa, şi cred că nici Matt nici eu nu ascultam.

Când Matt îşi luă rămas bun, Harriet îl întrebă cam pe când crede că ajunge la Londra.

El îi răspunse că mai stă o zi-două la *Adăpostul Scripcarului*. Îi plăcea hanul, iar peisajul din împrejurimi era foarte îmbietor. Mai avea câteva zile libere şi voia să se plimbe şi să călărească.

— Mai vino să ne vezi, dacă vrei, îi spuse Harriet.

— O, mulţumesc, zise el cu înflăcărare.

N-am mai rămas singuri dar, după ardoarea din ochii lui, eram sigură că o să se întoarcă la Eyot Abbas.

În aceeaşi zi, mai târziu, Jane Farmer veni la mine teribil de îngrijorată. Voia să ştie dacă şi Clarissa e cu mine.

M-am mirat. De obicei, la ora aceea Clarissa era în grădină. Se odihnea după masă. Aşa insistase Jane, deşi Clarissa nu prea voia să audă. Dar Jane ştia să fie severă şi Clarissa ajunsese la concluzia că e mai bine să o asculte.

— Stăteam în chioşc, zise Jane, cu lucrul meu de mână, ca întotdeauna, şi ea se juca pe-aproape cu fluturaşul ei. Îl tot lovea încolo şi încoace şi striga din când în când, ca de obicei; apoi, deodată, mi-am dat seama că nu se mai aude nimic. Am lăsat imediat lucrul şi m-am dus să mă uit. N-am văzut-o pe nicăieri. Mi-am zis că o fi venit aici.

— Dar la mine nu a fost.

— Vorbea despre domnia voastră şi că o să vă arate fluturaşul ei cel nou... aşa că am crezut...

A început să mă apuce frica.

— Ce copil încăpăţânat, am spus. Doar i s-a spus să nu se îndepărteze, ca să o poţi avea mereu sub ochi.

— Eram doar în grădină. Nu se poate să nu fi venit să vă vadă.

Refuzam să accept ideea care începuse să-şi facă loc în mintea mea.

— Trebuie să o găsim imediat, am spus.

Veni şi Harriet şi, după ce află, zise că se duce să caute în casă. Eu am spus că mă duc în grădină.

Trebuie să fie pe undeva, îmi spuneam. Mi-am adus aminte că o dată se ascunsese ca să ne sperie, iar altădată adormise în tufăriş.

Jane era din ce în ce mai îngrijorată. Se învinovăţea, dar eu ştiam cât de neastâmpărată poate fi Clarissa şi că era imposibil să fii cu ochii pe ea tot timpul.

Am căutat peste tot şi, după o oră, tot nu o găsisem. Începeam să fim înspăimântaţi.

Benjie şi Gregory, care fuseseră plecaţi cu treburi de-ale casei, ni se alăturară în căutare. Benjie găsi o aripioară verde în tufăriş. Am recunoscut-o pe dată; era din fluturaşul ei.

M-am temut de ce putea fi mai rău.

Harriet spuse:

—Trebuie să fie pe undeva, nevătămată. Îmi aminteşte de data când te-ai rătăcit şi te-am găsit la Enderby Hall.

Nu mai voiam să aud de Enderby Hall şi eram îngrijorată pentru Clarissa.

Temerile mele începură să capete contur. N-ar îndrăzni, mi-am zis. N-ar îndrăzni aşa ceva. Dar ştiam că e în stare de orice.

M-am dus la copacul de care am pomenit - stejarul cel bătrân, unde puneam biletele şi de care îi vorbisem lui Hessenfield. Am băgat mâna.

Înăuntru era un bilet; l-am deschis cu mâini tremurânde şi am citit:

Draga mea, nu fi necăjită. Copilul e bine, sănătos. Trebuie să vii şi tu cu noi. Ne întâlnim aici la noapte. Am să fiu gata pentru tine.

H.

Am rămas nemişcată, mototolind hârtia în mâini. Nu puteam spune ce simt. Uşurare că o ştiam teafără; mândrie, cred, pentru

să o dorise atât de mult încât îşi riscase viaţa pentru ea; emoţie la gândul să fiu din nou cu el; şi o anume hotărâre disperată să-i fiu credincioasă lui Benjie de aici înainte. Simţămintele mi se învălmăşiseră. Acum eram nebună de fericire, acum disperat de tristă. Gândurile îmi zburau la noaptea care se apropia, la revederea cu el, la fuga cu el... unde?... spre ţărm, bineînţeles. Eram sigură că ne-ar fi aşteptat o barcă. Eram sigură că în noaptea aceea aş fi putut începe o viaţă de freamăt şi voioşie. Aş fi putut să-mi regăsesc copila care, cu fiece zi, însemna tot mai mult pentru mine. Copila şi tatăl ei.

Asta îmi doream. La ce bun să nu recunosc? Nu eram făcută pentru viaţa liniştită de la ţară. Pe Damaris ar fi încântat-o. Dar Damaris nu avusese parte de ea. Ce fericită ar fi fost, măritată cu Matt, lângă copiii lor. Dar eu distrusesem totul. Cât de uşor aş fi putut să îi distrug viaţa lui Benjie... dar n-aveam voie. Aveam deja destule pe conştiinţă.

Ce să mă fac?

Erau două alternative. Nu, trei. Una mă lăsa fără copil, şi eram hotărâtă să nu se întâmple. Însemna să nu spun nimic, să nu fac nimic... să nu mă duc la întâlnire. Să refuz să-l văd înainte să plece, cu Clarissa cu tot. Altă cale era să le arăt biletul lui Benjie, Gregory şi Harriet. Să le spun cu cine e Clarissa şi cine e tatăl ei, şi să chemăm soldaţii să împresoare tufărişul şi să îl prindă în momentul în care trebuia să ne întâlnim. Atunci ar fi trebuit să o dea înapoi pe Clarissa, şi ar fi fost sfârşitul lui. Aşa ar fi fost loial - lui Benjie şi lui. Ultima alternativă era să mă duc în secret la locul de întâlnire, să-i vorbesc...

Ştiam ce s-ar întâmpla. M-ar lua pe sus, cu forţa, la nevoie. Cum îl cunoşteam, îmi dădeam seama ce e în mintea lui.

Încă nu mă puteam întoarce acasă. Gândurile îmi erau răvăşite.

Cum puteam să-i las să o caute înnebuniţi pe Clarissa, când ştiam unde este? Dar, oare, puteam să le spun că e în mâna unui căpetenii iacobite, care mai e şi căutată?

În cele din urmă, m-am întors acasă. Benjie mă luă pe după umeri. Era palid şi încordat.

— Unde ai fost? Începusem să-mi fac griji pentru tine.

Atunci era momentul să-i arăt hârtia pe care o mototolisem şi o băgasem în corsaj. Mâna mi-a pornit-o într-acolo, doar la vederea lui, atât de iubitor, atât de bun. Dar clipa a trecut, şi nu i-am spus nimic. L-am lăsat să creadă în continuare că fetiţa se pierduse.

Căutarea a continuat. M-am înculat în dormitor şi m-am luptat cu mine însămi.

Cum putuse una ca asta? N-avea nici un drept să o ia. Dar la ce bun să îi vorbesc lui Hessenfield despre dreptate? Nu cunoştea decât o lege, şi aceea era legea lui. Întotdeauna, era drept ceea ce era bine pentru el.

După un ceas, tot nu mă hotărâsem.

Ieşiseră cu toţii să caute prin ţinut. Jane Farmer era înnebunită şi a fost cât p-aci să-i spun, numai s-o liniştesc.

Ce nebunie! Cum aş fi putut?

Luasem o hotărâre. Aveam să merg să stau de vorbă cu el. Aveam să stărui să-mi dea înapoi copilul.

Am luat o pelerină şi am mers în tufăriş. Am aşteptat acolo, în umbra copacilor.

N-am aşteptat mult timp. M-a înlănţuit pe la spate şi m-a strâns în braţe. Şi-a lipit buzele de urechea mea şi l-am auzit râzând încetişor.

— Eşti nebun, i-am spus. Te-ar putea costa viaţa. Unde e copilul?

— În siguranţă. În noaptea asta plecăm în Franţa. Misiunea mea aici e îndeplinită. Am tot ce mi-am dorit... şi ceva pe deasupra. Fiica mea. Deja o ador.

— Unde e? am insistat.

— În siguranţă, repetă. Halde. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Am o bănuială că sunt pe urmele mele. Am aici un

[illegible] care o să ne ducă la ţărmul mării. Ne aşteaptă o barcă, ceva [illegible] încolo... într-un loc ferit.

— Eşti chiar nebun. Doar nu crezi că am să vin cu tine?

— Sigur că vii. Nu mai pierde timpul.

M-am smuls de lângă el.

— Am venit să-ţi spun că...

Mă prinse, râzând, şi începu să mă sărute.

— Că mă iubeşti, îmi spuse printre sărutări.

— Mă crezi la fel de crudă şi nemiloasă ca tine? Crezi că pot [illegible] părăsesc, pur şi simplu, pe soţul meu, pentru că te-ai întors?

— Sunt pentru tine mai mult decât ar putea fi el vreodată. Sunt [illegible] copilului tău, adu-ţi aminte.

— Aş vrea să nu te fi întâlnit în viaţa mea.

— Minţi, draga mea Carlotta. Recunoaşte. A fost iubire, nu-i [illegible]? Îţi aminteşti cum ai refuzat să mă trădezi? Puteai şi acum.

— Da, puteam, şi de unde ştii că n-am făcut-o? Poate în clipa [illegible] o trupă de soldaţi aşteaptă să pună mâna pe tine.

— Am fost gata să risc. Şi să-ţi spun de ce. N-am crezut că e [illegible]bil. Haide, scumpo, să nu ne punem soarta la încercare.

— Unde e fiica mea? Dă-mi-o înapoi şi pleacă, şi n-am să spun [illegible]nânui că ai fost aici.

Îmi râse în nas.

— Fiica ta e fericită. Ne înţelegem foarte bine. A fost încântată [illegible] vină cu mine.

— Unde e?

— Pe mare. Unde o să fim şi noi în noaptea asta. În noaptea [illegible]a, Carlotta dragă. Ia gândeşte-te. Sunt atâtea amintiri. Nimeni [illegible] mai putea fi pentru mine ce ai fost tu. Niciodată n-am să pot [illegible] acea perioadă scurtă când am fost împreună, tu şi eu.

— Nu pot pleca. Trebuie să înţelegi.

Pe neaşteptate, m-a apucat de braţ; apoi m-a ridicat în aer. [illegible]erina mi-a căzut de pe umeri. M-a dus dincolo de tufăriş, unde [illegible] aştepta un cal.

M-a pus de-a curmezişul şeii şi a sărit lângă mine.

Nu știu cât m-am zbătut, dar n-am făcut-o din tot sufletul. Îndrăzneala lui Hessenfield îmi trezise spiritul de aventură, dar îl vedeam pe Benjie în fața ochilor și mi-l imaginam copleșit de durere, cum ar fi fost dacă ar fi știut că am plecat de bunăvoie.

Până la țărm era distanță cam de o milă. La lumina slabă a lunii, în primul pătrar, în largul mării liniștite ca un lac se zărea Eyot.

Fluieră gros și pe plajă apăru o siluetă. Era un bărbat care stătuse ascuns până atunci.

— Toate bune, sir, zise bărbatul.

— Bine, răspunse Hessenfield.

Descălecă și mă dădu jos. Bărbatul luă calul și, în timp ce Hessenfield mă trăgea spre țărm, se auzi tropotul unui cal care se îndepărta în galop.

Lângă mal plutea o barcă; un bărbat aștepta cu vâslele pregătite.

A trebuit să intrăm în apă până la brâu. Hessenfield mă ridică în barcă.

— Nici o clipă de pierdut, zise Hessenfield.

Bărbatul începu să vâslească spre Eyot. Era liniște. Apoi Hessenfield spuse:

— Mai repede. Îi văd pe plajă. Pe toți sfinții, am ajuns la țanc.

Am zărit pe plajă niște siluete nedeslușite. S-a tras un foc. Aproape să nimerească barca.

— Ieșim curând din bătaie, zise Hessenfield.

— Am fi fost buni plecați, fără aventura ta romantică, zise bărbatul.

— Știu. Dar, oricum, tot buni plecați o să fim. Aproape am ajuns.

Dădusem ocol insulei și am zărit corabia.

— În siguranță! zise Hessenfield.

Ne-am oprit lângă corabie, au coborât o scară de frânghie și am urcat prima. Niște mâini s-au întins și m-au tras la bord.

În câteva secunde, Hessenfield fu lângă mine.

Mă cuprinse cu brațul și râse.

— Mislune împlinită! zise. Cea mai izbutită din câte am avut. Am face bine să plecăm pe dată. Hai, continuă el, trebuie să-ţi văd fiica.

Adormise cu fluturaşul în mână. M-am aplecat şi am luat-o în braţe.

Se trezi.

— Mama.

— Da, draga mea...

Deschise ochii larg.

— Sunt pe o corabie mare, zise. Am un tată nou.

Hessenfield îngenunche lângă noi.

— Şi îţi place tare mult, nu-i aşa? Spune-i mamei că aşa e.

— O să-mi dea un fluturaş nou, zise ea.

— Nu i-ai spus că îţi place de mine, insistă Hessenfield.

Ea se ridică şi îl luă de gât.

— Asta e corabia lui. O să-mi arate cum pluteşte.

CRIME PASSIONNEL

M-am pomenit pe o scenă complet nouă. La început, totul era atât de uimitor încât am fost cam dezorientată. În primul rând, reluasem viaţa aceea plină, tumultuoasă, veselă şi incomparabilă alături de Hessenfield, de parcă n-ar fi fost niciodată întreruptă; şi, deşi la început m-am prefăcut revoltată, Hessenfield mi-a închis repede gura şi m-a făcut să recunosc, cu alte cuvinte, că eram la fel de încântată ca şi el că suntem împreună.

Fericirea îmi era umbrită, totuşi, căci nu mai putea fi ca prima dată. Deşi nu-mi pot găsi cine ştie ce scuze, şi trebuie să recunosc că în sinea mea am fost încântată să fiu răpită, sedusă, siluită sau oricum l-aş fi spus, pot mărturisi cu mâna pe inimă că aveam mari remuşcări pentru ceea ce îi făcusem lui Benjie, şi mă bucuram că îmi lăsasem pelerina în tufăriş, ceea ce părea să arate că fusesem

luată cu forța. Cel puțin n-ar fi bănuit că plecasem de bunăvoie; și, chiar dacă asta nu i-ar fi alinat suferința, cel puțin nu avea să creadă că îl trădasem.

Bietul Benjie, ne pierduse și pe mine și pe Clarissa și, cu gândul la el, nu puteam fi fericită.

Traversarea a fost ușoară și în scurt timp am ajuns pe țărmul francez.

Clarissa era entuziasmată de tot ce se întâmpla și, ca orice copil, lua această aventură extraordinară drept ceva obișnuit. O dată a întrebat când vin și tata și bunicul cu Harriet. Ca să scap de ea, i-am spus că trebuie să mai aibă răbdare.

— Vreau să le arăt ce tată nou am, zise ea și mândria din glasul ei m-a încântat și m-a durut în același timp.

Am călătorit prin Franța trăgând pe la hanuri; am fost surprinsă de cât de binecunoscut era Hessenfield. Avea întotdeauna la dispoziție cele mai bune odăi, iar acum, călătorind *en famille* cum spunea el, nu concepea să nu aibă tot confortul.

Bărbatul care ne așteptase în barcă, acum călătorea împreună cu noi. Era Sir Henry Campion, un prieten statornic și de nădejde, zicea Hessenfield. „Un iacobit loial, cum trebuie să fii și tu acum, draga mea, din moment ce ni te-ai alăturat."

Am tăcut. Aș fi vrut să-l pot uita pe Benjie și nefericirea care eram sigură că îl cuprinsese. Mi-am spus că, dacă n-ar fi fost Benjie, acum aș fi fost nebună de fericire. Aș fi vrut să nu mă fi măritat cu Benjie. Să fi fost îndrăzneață, să nasc copilul și să aștept...

Dar era o absurditate, bineînțeles. Fusesem nevoită să fac ceea ce făcusem. Cred că și Hessenfield își dădea seama de asta.

Odată spusese:

— Nu trebuia să plec și să te las acolo. Trebuia să te iau cu mine în Franța, de la bun început.

Dar Hessenfield nu era genul care să privească înapoi. Știa să se bucure de fiecare zi de la Dumnezeu. Nu cred că știa ce

neamnă remuşcarea. De felul lui, era mereu volos, nepăsător. Eram sigură că avea să moară cu zâmbetul pe buze.

Clarissa îl subjugase total. Nu m-aş fi aşteptat ca el să îndrăgească atât de mult un copil. Dar cred că din cauză că era a lui; era fermecătoare şi frumoasă; deja mare amatoare de aventuri şi nemaipomenit de curioasă faţă de tot ce vedea în jur. Orice tată obişnuit s-ar fi putut mândri cu ea, dar faptul că Hessenfield, indiferent ce avea de făcut, îşi rupea din timp ca să stea de vorbă cu ea, îmi făcea o bucurie fără margini.

Am mers mai întâi la Paris. Mi-a spus ce mă aşteaptă.

— Curtea e la St.-Germain-en-Laye. Regele stă la castelul de acolo; totul e exact cum ar fi fost şi în Anglia. Eu sunt mai mereu la Curte, dar am o casă - i se spune hotel - la Paris, unde se desfăşoară o mare parte din activitatea mea. Tu şi copilul o să locuiţi acolo, dar, bineînţeles, ca soţia mea, o să fii prezentată regelui şi o să mergem la Curte adesea.

— Ca soţia ta!

— Eşti soţia mea, Carlotta dragă. O, ştiu că, din nefericire, eşti măritată cu altcineva... dar asta a fost în Anglia. Acum suntem în Franţa, iar tu eşti doamna mea. Va trebui să te obişnuieşti să ţi se spună Lady Hessenfield.

Îmi luă obrajii în mâini şi mă sărută.

— Te iubesc, Carlotta. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Tu mi te potriveşti mai mult decât oricine. Avem o fiică adorabilă şi, slavă Domnului, acum sunteţi amândouă lângă mine.

L-am privit în ochi. Era serios, nici urmă de glumă. Era convins de ce spusese, iar asta mă făcea fericită. Dacă l-aş fi putut uita pe Benjie, fericirea ar fi fost completă.

Cu altă ocazie zise:

— Acum eşti în exil. Eşti de-a noastră. Deşi ai trecut de partea noastră nu tocmai din proprie iniţiativă, acum suntem un tot şi cauza mea trebuie să fie şi a ta. Scopul nostru este să ne întoarcem în Anglia. Cine vrea să fie un exilat la nesfârşit? De câte ori mă duc acasă, trebuie s-o fac pe ascuns... să mă furişez, în propria

mea țară, ca un hoț. Au pus un preț pe capul meu. Eu, care am domenii în nordul Angliei, unde familia mea a dus o viață regească. Da, o să ne întoarcem într-o bună zi, dar nu înainte de a-l repune în drepturi pe adevăratul Rege. Refuz să mă întorc să trăiesc sub actuala domnie.

— La drept vorbind, i-am amintit, nici n-ai putea. Acum ești considerat un trădător al Reginei.

— Ai dreptate. De câte ori mă duc... vezi bine, sunt un conspirator și sfârșesc prin a fi un fugar.

— Păcat. De ce trebuie să te amesteci în astfel de lucruri? Se trăiește bine sub Anne.

— Minte de femeie, se strâmbă el. Ce contează o cauză dreaptă dacă ție ți-e bine. Nu. Pentru mine nu e de ajuns, Carlotta. Și nu uita că ești de-a noastră.

— Numai pentru că m-ai obligat.

— Ai vorbit ca un bun iacobit, mă luă el în râs. Dar vedeam limpede că are dreptate. Îmi plăcea sau nu, trebuia să fiu de partea lor.

I-am spus că nu dau doi bănuți pe cauza lui iacobită.

— Nu, dar pe mine dai, zise el. Și am să fiu nevoit să-ți încredințez o mulțime de secrete, ceea ce am să fac fără teamă pentru că știu că dragostea ta pentru mine e puternică la fel ca orice credință într-o cauză. Ne este hărăzit să fim împreună și numai moartea ne mai poate despărți.

În rarele momente când era serios - ca acum - reușea să mă înduioșeze. Îl iubeam. Îl iubeam cu adevărat. Îndrăzneala lui, tăria lui, calitățile lui bărbătești primordiale atingeau o coardă tainică în inima mea. Era un conducător; acum îmi dădeam seama de asta prin comparație, Beau n-ar fi reușit să mă păstreze. Beau îmi sucise mințile; dar Hessenfield mă captivase și mă subjugase.

Aș fi vrut să ne fi cunoscut în alte împrejurări... să fiu soția lui cu adevărat... să pot șterge trecutul... Nu Beau, el nu conta. Beau era cel care mă obseda; remușcări amare îmi întunecau fericirea și doar rareori reușeam să-l uit.

Parisul m-a încântat. Cum am ajuns în oraşul acela fascinant, ne-am şi dus la hotel, în cartierul Marais, despre care mai târziu am aflat că este unul din cele mai de vază din oraş. Regele Franţei fusese cât se poate de primitor cu nobilii englezi care erau duşmanii suveranei Angliei; şi nu fără motiv, căci se afla în război cu ţara aceea.

La Eversleigh fusesem mereu educaţi să privim loialitatea faţă de Coroană drept una din îndatoririle de căpătâi, dar îmi aminteam că bunicul fusese implicat în revolta lui Monmouth. James ar fi considerat neloial, ca şi Anne pe Hessenfield. Nu era vorba atât de lipsă de loialitate cât de ataşamentul faţă de un principiu. În zi ce trecea, deveneam tot mai mult o iacobită.

Casa era frumoasă şi aveam câţiva servitori. Hessenfield mă prezentă drept Lady Hessenfield şi, cum o ţineam de mână pe Clarissa, el adăugă: „Aceasta este fiica noastră".

Nimeni din Franţa nu ne-a întrebat nimic. Hessenfield fusese în Anglia într-o misiune iacobită, iar la întoarcere îşi luase cu el soţia şi copilul. Era destul de verosimil. Mi-am intrat uşor în noul meu rol. Clarissa la fel.

La început m-am simţit de parcă aş fi fost proaspăt căsătorită. Lui Hessenfield îi plăcea să ne scoată prin Paris. Ce încântate eram Clarissa şi cu mine - să păşim pe străzile acelea, cu el alături. Căci, spunea el, aşa le puteam vedea cel mai bine.

Ne plimbam pe străzile liniştite din Marais - acea parte a oraşului care fusese odată domeniul casei regale de Valois. Hessenfield îi spunea Clarissei că Rue Beautreillis era pe locul fostelor podgorii, Rue de la Cerisaie pe locul livezii, iar pe Rue de Lions fusese menajeria.

Ne minunam de casele neobişnuite de pe marginea fluviului, cu zidurile bătute de valuri, iar Clarissa vru să ştie dacă apa nu intra în casă pe fereastră. Ţipa de bucurie la fiecare pas, iar uneori era atât de nemaipomenit de uimită încât uita până şi să întrebe „De ce?".

Hessenfield era nerăbdător să ne arate centrul oraşului. Am trecut Pont Marie şi am ajuns pe Île de la Cité, unde am admirat turnurile imense ale bisericii Notre-Dame şi am cumpărat pentru noi nişte flori superbe de pe Quai des Fleurs. Clarissa a vrut să intrăm pe străduţele de lângă chiliile de la Notre-Dame, dar Hessenfield ne-a lăsat numai să aruncăm o privire. Acolo erau căsuţele săracilor, iar străzile erau doar nişte ganguri înguste, cu casele ridicate atât de aproape una de alta încât soarele nu mai pătrundea printre ele. Pe mijlocul străzii trecea un şănţuleţ plin de scursori.

— Haideţi de aici, zise Hessenfield. Să nu vă aventuraţi vreo dată pe străzi ca astea. Sunt peste tot prin Paris şi poţi să dai de ele pe neaşteptate. Să nu mergeţi niciodată singure.

— În orice oraş mare e la fel, am spus. Peste tot sunt mahalalele.

— Ce sunt mahalalele? întrebă Clarissa.

— Ceea ce vezi aici, zise Hessenfield.

Plină de curiozitate, dădu să se furişeze, dar am ţinut-o bine de mână iar Hessenfield o ridică în braţe şi îi spuse:

— Eşti obosită, micuţo. Vrei să fiu căluţul tău?

M-am înduioşat când am văzut-o cum îi zâmbeşte şi îşi încolăceşte braţele de gâtul lui. Nu îi uitase pe Benjie şi pe Gregory, dar îi pomenea mai rar ca la început.

Nu departe de hotelul din Rue Saint-Antoine, am trecut pe lângă o spiţerie. Dinăuntru izvorau arome dulci şi, pentru o clipă, mi-am amintit de Beau, care se apucase de făcut parfumuri şi răspândea mereu în jurul lui mirosul acela aparte, de mosc. Acum mă atrăsese la Matt; folosea un parfum asemănător.

Hessenfield îmi surprinse privirea şi zise:

— A, nu mai sunt aşa de multe spiţerii la Paris, cum erau odată. Cu ani în urmă, erau peste tot şi erau şi tot felul de vraci care vindeau leacuri, elixiruri şi poţiuni în fiecare *carrefour*[1] din oraş. Apoi lucrurile s-au schimbat. Să tot fie vreo patruzeci de ani de atunci, dar încă se mai vorbeşte despre asta. A existat un otrăvitor

1 *Carrefour = întretăiere de drumuri*

torlu, pe nume La Voisin, şi încă una, Madame de Brinvilliers. Au avut parte de o moarte îngrozitoare, dar lumea îl ţine minte şi, de atunci, toţi spiţerii au trebuit să fie cu mare băgare de seamă. Tot mai sunt bănuiţi.

— Vrei să spui că lumea cumpără otrăvuri de la spiţerii?

— Aşa făceau. Acum e mai greu, dar cred că se mai poate, pentru un preţ bun. Cei mai mulţi erau italieni. Sunt renumiţi pentru pricoperea lor la otrăvuri. Ştiu să facă otrăvuri fără nici un gust, fără culoare şi nemirositoare, şi chiar în stare să-şi facă efectul prin haine - pot ucide lent sau într-o clipă. Această Brinvilliers voia să-şi omoare soţul şi îşi încerca otrăvurile prin spitale, unde devenise cunoscută drept o doamnă foarte ploasă, grozav de grijulie cu cei bolnavi.

— Diabolică.

— Într-adevăr. Imaginează-ţi-o ducând unui bolnav nişte bunătăţi îmbibate cu rezultatul unei noi experienţe, apoi vizitându-şi din nou victima, ca să constate efectele.

— Bine că a adormit Clarissa. Altfel ne-ar fi înnebunit cu „de ce", „unde" şi „cum". Ce oraş nemaipomenit! În viaţa mea n-am mai văzut atâta noroi şi n-am mai auzit atâta zgomot.

— Ai grijă să nu te împroaşte. E un noroi vătămător şi, dacă îţi atinge veşmintele, ţi le găureşte. Când au venit aici, romanii i-au spus La Lutetia, adică Oraşul Noroios. S-a mai schimbat ceva de atunci, bineînţeles, dar tot trebuie să ai grijă. În ce priveşte zgomotul - francezii sunt o naţie cu gura mare. Noi suntem liniştiţi, faţă de ei.

Ce zile fericite am trăit atunci - descopeream Parisul, îl descopeream pe Hessenfield şi, zi de zi, îl iubeam tot mai mult pe amândoi.

Nu împlinisem o săptămână la Paris, când Hessenfield zise că trebuie să merg la Curtea Regelui James, să fiu prezentată.

St.-Germain-en-Laye era la vreo treisprezece mile de Paris; până acolo am luat trăsura, căci trebuia să fiu înveşmântată cum

se cuvine pentru prezentare. Încă de-a doua zi după sosirea Hessenfield chemase un croitor din Paris, căci nu aveam nici un fel de veşminte în afara celor cu care fusesem „răpită din tufăriş", cum ziceam eu, sau, cum spunea Hessenfield, „părăsisem bucuroasă Anglia, pentru a-mi urma adevărata dragoste".

Mi-a făcut repede o rochie simplă, apoi s-a concentrat asupra costumaţiei mele de Curte. Era foarte elegantă şi, în acelaşi timp, discretă. Era într-o nuanţă de bleu aproape de culoarea levănţicăi.

— Milord a spus că trebuie să fie întocmai culoarea ochilor lui Milady, zicea bătrâna *couturière*[1], gâfâind şi oftând în timp ce lucra, de parcă avea să fie comparată cu cele mai desăvârşite opere de artă.

Era o culoare superbă, cum nu mai văzusem niciodată. Bolduţii parizieni erau adevăraţi maeştri, iar culorile pe care le scoteau nu încetau să mă încânte.

Am intrat într-o fustă de pânză tare, de care au fost cusute apoi crinolinele de mătase bleu, gata încreţite; corsajul, strâns pe trup, era făcut din aceeaşi mătase de culoarea levănţicăi; pe dedesubt, o cămăşuţă de un verde atât de delicat că nu puteai fi sigură că e verde.

Era o rochie cum nu mai văzusem.

— Sigur că nu, zise Hessenfield, privindu-mă de sus până jos. În ce priveşte moda, suntem cu mult în urma francezilor.

Părul mi l-a coafat o coafeză aleasă de Hessenfield. A luat gângurit, pieptănându-mi-l în sus şi în jos până când l-a făcut să mă stea înfoiat; apoi a început să-l aranjeze, iar când a terminat am fost şi eu uimită de rezultat. Era ridicat în vârful capului şi strâns într-o spirală înconjurată de o cununiţă cu diamante, ca o coroniţă.

Hessenfield fu încântat.

— Până acum nimeni nu ţi-a acordat atenţia cuvenită, dragă mea.

---

1 Couturière = croitor

Mă duse la Clarissa, care se holbă uimită la mine.

— Eşti chiar tu? mă întrebă.

Am îngenuncheat şi am sărutat-o.

Hessenfield strigă disperat:

— O să-ţi şifonezi veşmintele.

Am râs de el şi l-am făcut să râdă.

— Eşti mândră de ea, Clarissa? o întrebă.

Ea dădu din cap.

— Dar şi înainte îmi plăcea.

— Mă placi oricum, nu-i aşa, Clarissa?

Dădu din cap.

— Şi am şi eu loc în cercul vostru fermecat? întrebă Hessenfield.

— Ce-i cercul?

— Îţi spun mai târziu, zise Hessenfield. Hai, draga mea, trăsura ne aşteaptă.

Şi am pornit spre St.-Germain-en-Laye, la chateau[1]

Am fost prezentată drept Lady Hessenfield bărbatului pe care îl numeau James al III-lea. James era mai tânăr ca mine; să tot fi avut vreo şaptesprezece ani la vremea aceea. M-a salutat călduros. Deşi avea o ţinută regală, părea dornic să îşi arate recunoştinţa faţă de acei exilaţi care se strânseseră în jurul lui şi mai ales faţă de cei care, ca Hessenfield, sacrificaseră multe pentru a-l servi.

— Ai o doamnă frumoasă, Hessenfield.

— Aici sunt întrutotul de acord, Sire.

— Trebuie să vină mai des pe la Curtea noastră. Avem nevoie de cât mai multă graţie şi frumuseţe în acest răstimp de aşteptare.

Am spus că mă bucur să mă aflu acolo şi mi-a răspuns că m-ar îndemna să stau cât mai mult, numai că niciunul dintre noi nu dorea să mai rămână ca oaspete al Regelui Franţei nici măcar o clipă mai mult decât era necesar.

— Să spunem, Lady Hessenfield, că vom fi buni prieteni la Westminster şi Windsor.

---

[1] *Chateau = castel*

— Sunt sigură că are să fie în curând, Sire.

Am fost prezentată mamei lui - blata Mary Beatrice de Modena. Mi-a plăcut mai mult decât fiul ei. Nu mai era nici pe departe tânără şi trebuie să fi avut vreo treizeci de ani la naşterea lui James. Avusese mult de suferit când, aproape o copilă, venise în Anglia, fără tragere de inimă, ca să se mărite cu James - Ducele de York - deja văduv şi cu o ibovnică statornică. O compătimeam. Îi dăruise soţului ei fiul pe care şi-l dorise, care acum îşi spunea James al III-lea, apoi îl urmase în exil. Fusese o frumuseţe, dar acum era atât de firavă de parcă o subţiaseră necazurile vieţii. Era palidă, dar cu ochii aceia mari şi adumbriţi trebuie să fi fost foarte frumoasă în tinereţea ei.

A fost la fel de primitoare ca şi fiul ei şi mi-a spus că-i pare bine că mă vede şi că eram oricând binevenită la Curte. Auzise că îmi adusesem şi fiica, şi o vreme am vorbit despre copii.

— Lordul Hessenfield l-a sprijinit foarte mult pe soţul meu şi acum pe fiul meu, zise. Mă bucur pentru el că o are alături pe frumoasa lui soţie şi, văzându-vă, dragă Lady Hessenfield, îl înţeleg mândria. Sunteţi o femeie foarte frumoasă şi o desfătare pentru Curtea noastră.

Hessenfield a fost încântat de succesul meu.

— Eram sigur. Mai rar o frumuseţe ca a ta, soţie scumpă. Ştiu că e numai pentru mine, dar bucuros îi las şi pe ceilalţi să arunce o privire - o privire, nimic mai mult.

— Nu sunt soţia ta, ştii bine. Dar se pare că aşa cred toţi cei de aici.

— Eşti... Eşti a mea. Suntem legaţi pe veşnicie. Ţi-am spus că numai moartea ne mai poate despărţi. Îţi jur, Carlotta. Te iubesc. Trebuie să mă iubeşti şi tu. Avem un copil. Te-aş lua şi mâine de soţie, dacă ar fi posibil. Dar aici suntem căsătoriţi. Aşa cred toţi şi, la urma urmei, pentru fiecare adevărul e ceea ce crede el. Tăria convingerii lor să fie şi a noastră. Dragostea mea... niciodată n-am fost aşa de fericit... Tu şi copilul... Nu cer nimic mai mult.

Mi s-a părut că e o declarație ciudată din partea unuia ca Hessenfield. Nu fusese prea mult sentimentalism în viața lui până atunci. Îmi dădeam seama că, atâta cât era, se născuse din tăria amintămintelor lui pentru mine.

Pe drumul de întoarcere, în trăsură, eram nemaipomenit de fericită.

Da, Hessenfield se schimbase. Devenise un bun familist. Noaptea, era acelaşi libovnic înfocat şi nesăţios, dar în timpul zilei mi se părea amuzant să-l văd preocupându-se de problemele casei.

Croitoreasa de la Curtea Franţei venea adesea în casa noastră. Trebuia să se ocupe în mod special de mine. Îi admiram priceperea şi, cum mă mândrisem mereu cu înfăţişarea mea, îmi făcea plăcere să descopăr că poate fi sporită în atâtea feluri.

Am aflat că mi se spunea Frumoasa Lady Hessenfield, iar când treceam călare, lumea se oprea să mă privească.

Eram destul de vanitoasă încât să-mi facă plăcere.

Clarissa îi ocupa o mare parte din timp lui Hessenfield, şi într-o zi el îmi spuse:

— Din când în când, va trebui să stăm la St.-Germain-en-Laye. Am multe de făcut şi nu le pot face decât acolo. N-o putem lua pe Clarissa. Ar trebui să-i găsim o guvernantă bună. Cineva care să o înveţe şi în acelaşi timp să-i poarte de grijă.

— N-aş vrea să vorbească numai în franceză. Ar schimba-o într-un fel.

— Are să vorbească ambele limbi.

— Dar o guvernantă franţuzoaică nu i-ar vorbi în engleză.

— O să-i vorbim noi. Nu prea cred să găsim pe aici o guvernantă englezoaică. Trebuie să căutăm. Am dat deja sfoară-n ţară că vrem o guvernantă pricepută.

— Trebuie să fie o persoană care să-mi convină.

Mă sărută.

— Trebuie să fie o persoană care să ne convină amândorura.

Apariţia lui Mary Marton mi s-a părut mană cerească.

Eram cu Clarissa când a fost anunțată. Am lăsat copilul și am primit-o în salon. Era mijlocie de statură, foarte zveltă, cu un păr blond pal și ochi de un albastru deschis. Avea un fel de-a fi foarte dezaprobator. Auzise că avem nevoie de guvernantă pentru un copil mic și venise să-și ofere serviciile.

Mi-a spus că ajunsese în Franța atunci când mama ei și-a urmat soțul, care era în serviciul fostului Rege. Tatăl ei a murit la scurt timp, iar ea și mama ei au plecat în altă parte a Franței lângă Angoulême. Acum mama ei era moartă, iar ea venise la Paris să vadă dacă poate câștiga ceva bani, căci rămăsese foarte săracă.

Avea o familie în Anglia și spera să se întoarcă la ai ei în cele din urmă, dar, pentru că tatăl ei fusese un iacobit, nu era chiar așa ușor. Între timp, trebuia să-și câștige existența.

Era bine crescută, îi plăceau copiii și se pricepea să poarte de grijă unui copil. În orice caz, ar fi fost foarte recunoscătoare dacă am fi încercat.

M-am bucurat foarte mult, pentru că voiam ca și Clarissa să rămână englezoaică. Nu-mi pierdusem speranța că aveam să ne întoarcem în Anglia. Voiam să o văd pe mama, iar Damaris îmi rămăsese pe conștiință. Ea și Benjie erau ca două umbre dojenitoare care apăreau mereu, pe neașteptate, să îmi întunece fericirea.

Eram convinsă, ca mulți alții, că după moartea Annei, James avea să fie invitat să se întoarcă. Asta așteptam cu toții. Anne era o femeie bolnavă; desigur că nu mai putea trăi foarte mult. Avea hidropizia aceea îngrozitoare din cauza căreia mergea cu greutate; și își pierduse de mult speranța de a mai face un moștenitor.

Iar când aveam să mergem, voiam ca fiica mea să fie o englezoaică. Era deja în stare să vorbească puțin în franceză, cu servitorii. Era bine, dar limba ei principală trebuia să rămână engleza.

De aceea, am fost bucuroasă să o angajez pe Mary Morton, iar când Clarissei păru să-i placă, lucrurile au fost lămurite. Clarissa

lui, bineînţeles, îi plăceau toţi; îi intrase în cap ideea minunată că toată lumea o iubeşte şi, prin urmare, trebuie să îl iubească şi ea. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă despre asta cu unii dintre cei care muriseră că e răsfăţată. Poate că şi răsfăţul avea rostul lui. Fără îndoială că făcuse din Clarissa un copil foarte afectuos.

Hessenfield a fost încântat că am găsit guvernanta atât de repede. Începea să-mi vorbească de planurile lui şi despre faptul că membri ai conspiraţiei lui erau mereu într-un du-te-vino în Anglia, iar când avea să vină ziua marii invazii, vor şti unde pot debarca în cea mai mare siguranţă şi pe câţi oameni se pot baza.

La vremea aceea se desfăşura un plan grandios. Câţiva oameni traversau mereu, ducând arme şi muniţii, şi le depozitau în locuri sigure. Erau lăsate iacobiţilor de încredere care trăiau în Anglia dându-se drept supuşi loiali ai Reginei.

— Vom avea întăriturî în toată ţara, îmi explică el. Avem deja una sau două, dar cea pe care o punem acum la cale va fi cea mai importantă dintre ele.

— Doar n-o să plec..., am spus cu teamă.

— De data asta nu. Am multe de făcut aici.

Am respirat uşurată.

La vreo două săptămâni de când o aveam pe Mary Marton, una din cameriste, Jane, veni să-mi spună că un domn vrea să mă vadă.

— Cine? am întrebat.

— Madame, n-a vrut să-şi spună numele. Este un domn englez.

— Un... un străin?

— Nu l-am mai văzut niciodată, Madame.

I-am spus să îl invite în casă.

Nu mică mi-a fost uimirea când a intrat Matt Pitkington.

— Matti, am strigat.

Mă privi neajutorat.

— Carlotta, spuse, şi înaintă luându-mă de mâini. Ştiu că n-ar fi trebuit să vin... dar n-am putut să mă abţin. Trebuia să te mai văd...

— Matti am strigat. Cum ai îndrăznit? Cum ai ajuns aici...?

— N-a fost prea greu. Am venit cu o corabie... am debarcat pe țărm și am călătorit până la Paris.

— Ești nebun. Anglia este în război... iar tu ești în armată. Ești pe teritoriu inamic.

— Da, știu. Știu toate astea... dar trebuia să te văd. Știi, am auzit

— Ce-ai auzit?

— Că ai fost răpită.

Am simțit o imensă ușurare. Deci asta credeau.

— Am trecut pe la voi... la Eyot Abbas. Îți amintești că noi stăteam departe... la *Adăpostul Scripcarului*... Și toți vorbeau numai despre asta. Despre tine și copii... Trebuia să vin aici să văd dacă e adevărat... să te mai văd...

— Ești în mare primejdie.

Clătină din cap.

— De multă vreme simpatizez cu iacobiții. Ei știu și sunt binevenit aici. Au nevoie de fiecare om. Nu sunt în nici o primejdie, Carlotta. Am venit să te văd pe tine...

— Nu trebuia să vii aici.

— Ești cu el. Se spune că ești Lady Hessenfield.

— E mai ușor așa.

— Dar soțul tău...?

— L-ai văzut?

— Da. Era foarte trist. Avea de gând să vină aici. Dar e imposibil... doar iacobiții sunt binevenîți.

— Le-ai spus că vii încoace?

— Nu. Și-ar fi dat seama cu cine țin. A trebuit să țin secret. M-am furișat. Dar am prieteni aici, așa că... sunt în siguranță.

Am oftat, apoi am spus:

— Să nu mai vii aici, Matt. Acea... întâmplare... s-a terminat. A fost o clipă de nebunie... înțelegi?

— Pentru tine, da. Pentru mine e amintirea cea mai prețioasă.

— Oh, nu, Matt.

— N-are nici un rost, Carlotta. Nu vreau să-ți fac nici un rău, Carlotta, nici să te stânjenesc în vreun fel. Vreau doar să te mai

văd din când în când... să te ştiu aproape. Îţi promit... jur... că n-am să pomenesc niciodată de ce-a fost. Doar să mai pot trece pe aici... să te văd din când în când... e tot ce-ţi cer. Mi-e suficient să ştiu că există. Eşti atât de frumoasă. Mai mult, eşti o vrăjitoare, Carlotta, trebuie să recunoşti. Lasă-mă să mai vin din când în când. Lasă-mă să te văd. Te rog.

— Ei bine, dacă eşti de-al lor şi lucrezi pentru ei, cred că ai să le mai vezi cu Lordul Hessenfield.

— Pe tine vreau să te văd. Şi copilul. Îţi seamănă prea mult, Carlotta. Aş vrea s-o mai văd şi pe ea.

— Unde stai?

— În Rue Saint-Jacques. E tot ce-am putut găsi, deocamdată. Mai târziu, cred că am să mă mut. Carlotta, lasă-mă să-ţi fiu prieten. Lasă-mă să te văd câteodată.

— Matt, dacă promiţi să uiţi tot...

— Nu pot promite că am să uit, zise cu ardoare, dar îţi promit că n-am să pomenesc nimănui, nici ţie. Să mai pot trece pe aici... să te văd câteodată... e tot ce-ţi cer.

I-am spus că poate. Eram zguduită. Fusese la fel de galant şi îndrăgostit, dar îmi amintea de lucruri pe care doream să le uit.

În săptămânile care au urmat, Matt a fost un oaspete frecvent în casa noastră. Cerea mereu s-o vadă pe Clarissa şi se înţelegeau foarte bine împreună. Credeam că, în felul ăsta, îşi găsea un pretext să mai vină; dar mi-a trecut prin minte că Mary Marton ar fi putut crede că ea îl atrăgea.

Tot ce se putea. Stăteau mereu de vorbă şi deseori ieşeau cu copilul la plimbare pe stradă; servitorii începuseră să zâmbească şi să şuşotească despre o idilă.

Eram încântată, dar nu credeam că Mary îl atrage cu adevărat. De câte ori eram în preajma lui, îmi dădeam seama că îl fulbur.

Hessenfield spunea că Matt e entuziast şi adusese nişte informaţii preţioase despre poziţia iacobiţilor în Anglia.

— A lucrat bine pentru noi în Anglia, zise el. A aşteptat momentul cel mai potrivit să vină aici.

Nu prea credeam în entuziasmul lui. Eram destul de vanitoasă încât să cred că venise pentru mine.

Dar îşi respecta promisiunea. Nu pomenea niciodată de vremea când fusesem împreună, iar eu eram bucuroasă că toată lumea crede că vine pentru Mary Marton, deşi speram ca Mary o fată dulce şi mai degrabă inocentă, să nu aibă de suferit. Uneori totuşi, aveam impresia că o îndrăgise cu adevărat. Altfel de ce ar fi petrecut atât de mult timp împreună.

Hessenfield mergea adesea la Curte. Ştiam că pun la cale un plan foarte important.

Noaptea, când stăteam amândoi întinşi în pat, era mai puţin discret decât în timpul zilei. Îmi dădeam seama că e încordat şi neliniştit.

Mi-a spus că avea să fie cea mai îndrăzneaţă acţiune de până atunci.

— Ştiu că duceţi arme în Anglia, i-am zis.

— Ţi-am spus eu aşa ceva? Atunci uită, draga mea.

— Nu mi-ai spus unde.

— Nici n-o să-ţi spun. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. Ştim doar eu şi încă doi - dintre care unul e Regele. Nici chiar cei care vor merge nu ştiu încă unde. Trebuie neapărat să păstrăm secretul. Ar fi un dezastru dacă ne-ar trăda cineva.

— Atunci nu te mai întreb nimic. Doar atât: tu nu te duci... chiar nu te duci?

— Nu. Îi trimit pe ei, apoi încep pregătirile pentru pasul următor.

Câteva zile mai târziu, am avut oaspeţi la hotel. Veniseră, vorbă Doamne, în vizită, dar mi-am dat seama că altă era situaţia.

Hessenfield îi primi în cabinetul lui de la primul cat. Eu nu l-am deranjat şi am poruncit acelaşi lucru şi servitorilor.

Pe catul acela erau trei odăi care dădeau una într-alta. Cabinetul era cea din mijloc, iar celelalte rămăseseră nefolosite

Într-una din ele erau niște cărți și amândouă nu erau decât niște prelungiri ale cabinetului.

În timp ce Hessenfield era cu musafirii lui, s-a întâmplat ceva destul de neobișnuit. Mă jucasem cu Clarissa în odaia ei și, dintr-o dată, se moleșise, așa că am dus-o în pat, am învelit-o și am ieșit.

Am coborât scările, cu gândul să ies puțin, căci mă plimbam adesea de una singură prin împrejurimi. Eram în siguranță, câtă vreme nu ieșeam din Marais, și eram de-a dreptul fascinată de micile boutiques-uri de pe străzile din jur. Îmi plăcea să cumpăr panglici și evantaie, nasturi și tot felul de nimicuri care mi se păreau întotdeauna mai frumoase decât cele de acasă.

Casa era înaltă, iar odaia copilului și dormitorul nostru erau la catul cel mai de sus; când să cobor, am auzit un zgomot la catul de dedesubt. M-am oprit în loc. N-aș fi vrut să dau peste oaspeții lui Hessenfield, în caz că tocmai plecau. Știam că nu voia să fie văzuți, pe cât posibil, deși se ferea să insiste asupra acestui lucru. Era vorba de chestiuni deosebit de importante și dorea ca totul să se desfășoare cât mai firesc cu putință. Trebuia să nu pară cu nimic mai neobișnuit decât oricare dintre vizitele pe care le primea mai mereu.

Deci am rămas pe loc. Am auzit foarte distinct cum se închide încetișor o ușă; apoi niște pași, ferindu-se să facă zgomot, coborând scările.

Am coborât. De cum am ieșit în stradă, am zărit-o pe Mary Marton îndepărtându-se grăbită.

Deci Mary trebuie să fi fost cea care ieșise din odaia de lângă cabinet. M-am întrebat ce căuta acolo. O, bineînțeles, fusese să ducă o carte înapoi. Lua mereu cărți din cabinet. Apoi, după ce a pus-o la loc, o fi auzit voci în odaia de alături și și-a dat seama că n-ar fi trebuit să intre acolo și a ieșit în vârful picioarelor.

Mă gândeam dacă s-o ajung din urmă și tocmai porniserm când ea dădu colțul. Când am făcut la fel, în urma ei, am văzut că se întâlnise cu Matt.

M-am oprit în loc. Era, deci, adevărat că se simţea atras de ea, şi aranjaseră o întâlnire. Au intrat într-un han care se numea L'Ananas. Pe firma care scârţâia deasupra uşii era pictat un ananas mare. Era un loc cu faimă bună, unde puteai să bei un pahar cu vin şi să stai de vorbă în linişte în timpul zilei, chiar dacă noaptea devenea, poate, cam gălăgios.

Am zâmbit. Eram mai degrabă mulţumită. Dacă Matt se îndrăgostea de Mary, avea să-mi uşureze conştiinţa într-un fel; mă simţeam vinovată că mă folosisem de Matt şi profitasem de inocenţa lui.

Mi-am cumpărat nasturii şi m-am întors acasă. Hessenfield era tot cu oaspeţii, în cabinetul lui.

În seara aceea veni abia târziu în dormitor. Se simţea în purtarea lui o tensiune şi mai mare.

— Ţi-ai rezolvat afacerea? l-am întrebat.

— Rezolvat! Râse. Abia a început.

Hessenfield m-a luat din nou la Curte. De data aceasta, am rămas acolo cu el câteva nopţi. A fost grozav. Nu fusesem niciodată la Curtea Angliei, căci, deşi bunicul fusese bun prieten cu Charles al II-lea, devenise un duşman al fratelui acestuia, James, iar cu William şi Mary n-a mai fost în aceleaşi relaţii ca şi cu Charles.

Aşa încât pentru mine a fost o experienţă nouă. Nu după mult timp, am început să tânjesc după viaţa de la Paris. Oraşul mă încântase. În fiecare dimineaţă stăteam întinsă în pat şi ascultam zgomotele Parisului care se trezea; liniştea nopţii dispărea treptat. Întâi câteva sunete, ici şi colo, apoi pe la ceasul nouă era din nou treaz de-a binelea. Îmi plăcea mirosul pâinii scoase din cuptor care umplea străzile; îmi plăcea să ascult strigătele vânzătorilor de tot felul. De când mă trezeam, ştiam că ţăranii care veneau din satele din jur ajunseseră deja la bariere cu legume şi flori, cu găini şi iepuri şi peşti de toate felurile. Se îndreptau spre diferite părţi ale oraşului, pe care le considerau teritoriul lor; aşa că dacă voiai un anumit lucru, ştiai unde îl poţi găsi.

Fusese o mare bucurie pentru mine să merg cu bucătăreasa sau unul dintre ajutoare să-l privesc făcând cumpărăturile. Ea se prefăcuse că îmi cere părerea, dar bineînţeles că ştiam că nu mă pricep de loc nici să aleg, nici să mă tocmesc, ceea ce părea o parte importantă a tranzacţiei.

Începeam să învăţ multe lucruri despre viaţa la Paris şi îmi plăcea. Hărmălala ţinea toată dimineaţa; îmi plăcea să mă amestec în mulţimea aceea care striga şi gesticula. Mă încânta spiţeria, unde încercam tot felul de parfumuri şi îl alegeam pe cel care îmi plăcea mai mult, ţinând întotdeauna cont de sfatul pe care spiţerul mi-l dădea cu aerul că hotăram o chestiune de viaţă şi de moarte.

Uneori ieşeam călare cu Hessenfield tocmai la barierele care delimitau oraşul. Erau din fier şi lemn de brad, şaizeci la număr, de jur împrejurul Parisului, iar fluviul era străjuit de vămi.

Timpul începu să se scurgă şi, zi de zi, observam nerăbdarea cu care Hessenfield aştepta vestea că afacerea lui s-a rezolvat. În general nu era genul care să se îndoiască de reuşită, aşa că am presupus că era vorba de o operaţie de importanţă deosebită. Nu i-am spus că îi observasem îngrijorarea. Eram hotărâtă să ne bucurăm împreună de fericirea pe care o simţeam lângă el şi care nu scădea cu trecerea timpului.

Într-o bună zi am ieşit toţi trei cu trăsura în afara oraşului, la ţară. A fost o zi fericită. Clarissa abia mai pomenea de Benjie. Era la fel de captivată de noua ei viaţă ca şi mine.

Ne-am întors la hotel pe înserat. Unul din servitori ne-a întâmpinat puţin neliniştit. Un gentleman de la Curte dorea să-l vadă urgent pe Milord.

Hessenfield mă strânse de mână.

— Du-o pe Clarissa sus în odaia ei, zise.

Am plecat.

În câteva minute veni şi el sus.

— Trebuie să plec imediat la St.-Germain.

Am încuviinţat din cap.

—Nu ştiu cât am să lipsesc. Am să mă întorc mâine, cred.

S-a întors a doua zi.

Era pe înserat. L-am auzit sosind şi am coborât să-l întâmpin. Mi-am dat seama dintr-o privire că se întâmplase ceva rău.

Am urcat direct în dormitor. Închise uşa şi mă privi.

—Dezastrul zise.

—Ce? am bâlbâit.

—Oamenii noştri au căzut într-o cursă. Îi aşteptau la debarcare. Totul e pierdut... oameni, arme, muniţii... tot.

L-am privit neîncrezătoare.

—Cum...? am început.

—Da, zise cu înverşunare. Cum! Cum de-au ştiut locul precis unde aveau să debarce? Cineva i-a trădat.

—Cine ar fi putut?

—Asta vreau şi eu să descopăr.

—A fost cineva din Anglia... cineva care s-a prefăcut de partea ta în timp ce lucra împotriva ta?

—E limpede că a fost un spion. Dar nu acolo, cred.

—Atunci unde?

—Aici.

—Aici! Dar nu ştia nimeni. Cine ar fi putut? Nici măcar mie nu mi-ai spus. Trebuie să fi fost cineva de acolo.

—Cred că a fost cineva de aici.

—Dar cine?

—Asta am să descopăr.

A doua zi Hessenfield se întoarse la St.-Germain-en-Laye. Am încercat să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar nu reuşeam să nu mă gândesc la oamenii aceia care căzuseră în cursă şi care acum probabil că erau în Turn sau în vreo altă temniţă, aşteptându-şi sentinţa, cu siguranţă moartea. Eram îngrijorată pentru Hessenfield, care era teribil de mâhnit că armele pe care i le dăduse Regele Franţei fuseseră pierdute, dar cel mai neplăcut era că fuseseră prinşi mulţi dintre bărbaţii lor de vază

Nu-l mai văzusem niciodată atât de trist. Era o față nouă a firii lui.

M-am dus în odaia copilului.

— Unde e tatăl meu? întrebă Clarissa. Întotdeauna îl spunea tatăl meu. Cred că voia să sugereze în felul ăsta că îl dobândise doar de puțină vreme.

— S-a dus să-l vadă pe Rege.

— A plecat cam grăbit, spuse Mary Marton.

— O, da, am răspuns. Afaceri importante.

— Părea puțin distrat, cred, zise Mary.

Am dat din umeri.

— Unde mergem azi? întrebă Clarissa.

— Vreau să cumpăr niște dantelă. Mademoiselle Panton - era profitoreasa mea - vrea să tivească o rochie și, de data asta, vrea neapărat să aleg eu culoarea.

— Cred că e ceva de negăsit, zise Mary râzând, și vrea să aibă pe cine să dea vina dacă trebuie luat altceva în loc. „A fost alegerea lui Madame", zise ea, imitând-o la perfecție pe Mademoiselle Panton.

— Mary poate să fie Mademoiselle Panton și Jeanne și eu..., zise Clarissa, uitându-se cu admirație la Mary.

Am ieșit împreună să alegem dantela. Ne-am întors la masă, apoi Clarissa a dormit puțin iar eu m-am odihnit în dormitor, citind. La ceasul de liniște, când toată lumea mânca sau digera ceea ce mâncase. Pe la ceasul cinci avea să fie din nou zarvă pe străzi.

Mă întrebam ce-o fi făcând Hessenfield și ce măsuri avea să ia ca să descopere cine îl trădase. Era tulburător să descoperi că printre noi erau spioni.

Eram îndrăgostită de-a binelea de el. Armonia dintre noi părea perfectă; el întruchipa tot ce-mi dorisem dintotdeauna; eram convinsă că și el mă considera la fel.

Eram amândoi firi aventuroase. El ducea viața care i se potrivea, și mi se potrivea și mie. Mă întrebam ce-ar fi fost dacă l-ar fi restaurat pe James și ne-am fi întors în Anglia, să ducem viața

unui nobil obişnuit şi a soţiei sale... numai că nu eram soţia lui. Nu puteam să-mi imaginez. Hessenfield trebuia să fie mereu implicat în vreo conspiraţie. În vremurile vechi, ar fi plecat pe mare să prade galioanele spaniole. În Războiul Civil ar fi făcut cam tot ce făcea şi acum, cred. Un bărbat ca el avea nevoie de o cauză primejdia era îmboldul vieţii pentru el. Existau şi astfel de oameni.

Dar, oare, ce se întâmpla cu ei când îmbătrâneau?

Atunci m-am gândit la bunicul. Şi el fusese de-o măsură. Ce viaţă trebuie să fi dus când a ţinut Eversleigh în timpul Protectoratului - un Regalist înfocat, dându-se drept Cap Rotund. Aşa cevaa i s-ar fi potrivit şi lui Hessenfield.

Seara trecu încet în lipsa lui. Am stat cu Clarissa până când a fost timpul să meargă la culcare. Mary Marton a dus-o în pat, iar eu am rămas să-i spun poveşti până a adormit.

Apoi m-am întors în dormitorul gol şi m-am culcat.

M-am trezit devreme, am luat micul dejun cu pâine şi cafea ca de obicei, apoi m-am dus în odaia Clarissei.

Stătea în pat, jucându-se cu păpuşa pe care i-o cumpărasem cu o zi înainte.

— Mary a plecat, îmi spuse.

— Plecat! La ora asta? Nu se poate.

Clarissa dădu din cap.

— Yvette are ochi albaştri, zise, arătându-mi păpuşa. Uite.

— Sunt sigură că Mary e în odaia ei, am spus. Mă duc să văd.

Clarissa clătină din cap, dar tot m-am dus până în odaia lui Mary.

Patul era făcut. Să nu fi dormit în el noaptea trecută? Dar, dacă nu-l făcuse înainte să plece, numai că de obicei îl făcea unul dintre servitori... ceva mai târziu.

Am privit prin odaie, am deschis un dulap; hainele ei dispărute.

Atunci am zărit biletul. Era pe masă şi îmi era adresat.

Dragă Lady Hessenfield (am citit),

A trebuit să plec în grabă. Am primit un mesaj de la mătuşa mea care este primejdios de bolnavă la Lyon. Mesagerul a venit după ce v-aţi retras şi, cum aţi avut o zi plină de emoţii, n-am vrut să vă deranjez. Aveam timp doar cât să prind trăsura de Lyon, aşa că am plecat imediat. Am să mă întorc şi am să vă vizitez imediat ce o pot lăsa pe mătuşa mea.

Vă mulţumesc pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o,
Mary Marton.

Mi-a căzut hârtia din mână. Se întâmpla ceva ciudat, eram sigură.

De ce plecase aşa? Când sosise mesagerul? Precis că l-aş fi auzit venind. Nu pomenise niciodată de vreo mătuşă din Lyon. Înţelesesem că nu are familie, în afară de părinţii de care îmi vorbise.

Gândul îmi zbură imediat la Matt.

Asta e, mi-am zis. S-a îndrăgostit de Matt, iar el trebuie să-i fi spus că nu o iubeşte. Mary mi se păruse întotdeauna cam ciudată. Era distantă şi, deşi se înţelesese destul de bine cu Clarissa, cu mine nu păruse niciodată să se simtă în largul ei. Fusesem bucuroasă de prietenia ei cu Matt şi crezusem imediat că e ceva serios. Explicaţia pentru plecarea ei grăbită părea să fie că, din cauză că idila cu Matt se sfârşise, voise să se rupă definitiv; nu dorea întrebări iscoditoare. Aşa ar fi procedat o persoană liniştită şi stăpânită, cum mi-o imaginasem eu pe ea.

Hessenfield se întoarse a doua zi. Lipsise două nopţi.

Acum părea exuberant, cum îl ştiam.

Abia a aşteptat să mă îmbrăţişeze.

Mi-a spus:

— Vreau s-o văd imediat pe guvernanta aceea.

— O, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. A plecat.

— Plecat!

M-a privit uimit şi i-am spus repede:

— Ieri de dimineaţă m-am dus în odaia ei. Nu dormise în patul ei. Am găsit un bilet. A plecat la o mătuşă bolnavă din Lyon.

— O mătuşă bolnavă din Lyon! Oh, Dumnezeule, a plecat - ea era. Trădarea... s-a făcut prin ea.

— Vrei să spui că... era o spioană?

— Întocmai. Ţi-am spus că am de gând să aflu cum s-a întâmplat. Ea a fost prima pe care am verificat-o, şi am nimerit direct în miezul problemei. Trebuia să fie cineva din casă. Atunci a fost singura dată când am pomenit de plan. În ziua aceea când au venit la mine şi i-am primit în cabinetul meu..., am stabilit traseul. Abia atunci a fost dezvăluit numele locului. Nici măcar nu l-am pus pe hârtie - atât era de secret. Totul fusese transmis prin viu grai. Am ghicit că a fost cineva din casă... care a auzit şi a transmis imediat informaţia mai departe. Am hotărât să cercetez originea fiecăruia. A fost o sarcină uşoară, pentru că am început cu ea, ultima venită. Părinţii ei sunt în Anglia. Ea lucrează ca spioană pentru guvernul Reginei. Sunt hotărâţi să ne distrugă. Ştiau că facem transporturile acelea, că le debarcăm în locuri ferite de pe coastă şi că armele erau ascunse până în ziua cea mare când aveam să le folosim. Slavă Domnului, ea a fost printre primii suspecţi şi am dibuit-o imediat.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva despre Mary, am spus.

— Aşa se întâmplă cu spionii buni. Te asigur că ea a fost. Iar acum i-am pierdut urma... doar dacă nu dăm de ea pe undeva ceea ce nu prea cred. Cel puţin n-o să mai îndrăznească să apară în Franţa. Ar fi prea periculos pentru ea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, am spus. Îmi amintesc când erai aici cu oamenii aceia. Am auzit-o pe Mary pe podea. Am crezut că aud o uşă deschizându-se. Am coborât, iar ea tocmai ieşea. N-am bănuit nimic. Credeam că doar se furişează pentru o întâlnire cu iubitul ei.

— Cu iubitul ei? făcu Hessenfield tăios.

— O, cu Matt Pilkington. Ştii, toţi credeam că e ceva între ei. La început am bănuit că a plecat pentru că s-a întâmplat ceva

cu el... că el i-a spus că nu o vrea. Aşa cred servitorii. Tot timpul vorbesc despre asta. Se dau în vânt după orice aduce a idilă.

— Lasă-i să creadă în continuare, spuse el îngândurat.

Incidentul mă dezmeticise, dar Hessenfield îşi regăsi repede optimismul.

— La război, ca la război, zise el. Azi succes, mâine eşec. Nu ne rămâne decât să mergem înainte, cu speranţă.

Era vesel şi viol şi ne-am reluat vechiul mod de viaţă; dar nu-mi puteam alunga gândurile care mă tot năpădeau. Îmi aduceam aminte tot felul de amănunte despre Mary. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era o guvernantă obişnuită. Ar fi trebuit să-i verific povestea mai în amănunţime. Mă înnebunea gândul că ea fusese o spioană în casa noastră, iar eu eram cea care o adusese. Mai mult, Clarissa punea încontinuu întrebări. Şi spusesem că Mary a plecat la mătuşa ei bolnavă din Lyon, varianta cea mai simplă să îi potolesc curiozitatea. Şi, cum sugerase Hessenfield, asta era povestea care se vehicula prin casă. Servitorilor li se părea puţin cam ciudat că plecase fără să spună nimănui, dar era engleaică şi, cum am auzit-o pe Jeanne spunând, englezii făceau adesea lucruri ciudate.

La o săptămână după plecarea lui Mary, ieşisem cu Clarissa şi Jeanne. Cumpărasem legume din piaţă şi ne întorceam acasă pe chei, când am observat o mulţime agitată.

Firește, am fost curioase şi ne-am dus până acolo.

Jeanne se întoarse spre mine şi îmi şopti:

— Nu e pentru la petite, Madame.

La petite a fost imediat numai urechi.

— Ce este? Ce-au găsit? strigă Clarissa.

— O, au scos ceva din apă, zise Jeanne.

— Ce? Ce?

— Cred că nici ei nu ştiu încă. Şi trebuie să pregătesc şi masa.

— Maman. Alesese deja forma franceză şi o folosea mereu. Să mai stăm.

Jeanne îmi arunca priviri speriate.

Am spus cu hotărâre:

— Nu, trebuie să mergem acasă. Nu e mare lucru.

— Doar o legătură de haine vechi pe care le-a pescuit cineva din apă, zise Jeanne.

— Cine le-a aruncat?

— Ei, asta n-avem de unde să ştim, zise Jeanne.

— Cine ştie?

— Cine le-a aruncat.

— Cine?

— Of, Clarissa, am strigat, n-avem de unde să ştim. Acum mergem acasă ca să poată Jeanne să facă mâncarea. Vrei să mănânci diseară, nu-i aşa?

Clarissa cumpăni.

— Întâi vreau să ştiu cine şi-a aruncat hainele în apă.

— N-o să mai spui aşa când o să ne aşezăm la masă şi, în loc de mâncare, o să-ţi povestesc despre nişte haine făcute ciuciulete.

— Ce-i ciuciulete?

Acum era momentul. Am apucat-o bine de mână şi am luat-o de acolo, mai mult târâş.

Mai târziu, Jeanne mă căută.

— M-am gândit că poate Madame vrea să ştie. Ce au scos ei dimineaţă din apă, era un bărbat.

— Ce păcat, vreun amărât fără noroc. Trebuie să fi fost foarte nefericit ca să-şi ia viaţa.

— Lumea spune că nu, Madame. Lumea spune că a fost omorât.

— Asta-i şi mai rău. Bine că n-am lăsat copilul să vadă sau să audă nimic. Să nu-i spui, Jeanne, şi nici ceilalţi să nu-i spună.

— Nu, Madame, fiţi fără grijă.

Chiar dacă nu ştiam încă ce anume, am bănuit că ceva se întâmplase. Peste tot prin casă se auzea un şuşotit continuu - dar mai pe şoptite decât de obicei şi, când mă apropiam, înceta.

În cele din urmă, Jeanne nu s-a mai putut abţine.

— Madame, îmi spuse, au aflat ai cui era cadavrul din Sena... Au aflat cine era bărbatul.

— Oh, am zis, cine era?

Jeanne ezită puţin, apoi zise lute:

— Era domnul care venea aici atât de des.

— Cel

— Monsieur Pilkington.

— Nu, am şoptit. Nu poate fi el.

— El e, Madame. Şi a fost omorât. Împuşcat, zice lumea.

Eram zguduită. Am îngăimat:

— Nu pot să cred. De ce să-l fi împuşcat cineva?

Jeanne se fâstâci.

— Cineva care era gelos, Madame?

— Gelos! Cine să fi fost gelos pe el?

Jeanne ridică din umeri.

— M-am gândit că poate ştiţi dumneavoastră, Madame.

— Bine... bine... mulţumesc că mi-ai spus. Să ai grijă ca nimic din toate astea să nu ajungă la urechile fiicei mele.

-Oh nu, Madame, cu siguranţă. Nu ar fi bine pentru la petite.

M-am închis în odaie. Greu de crezut; eram sigură că pe undeva trebuia să se fi strecurat vreo greşeală. Matt... mort... omorât. Cadavrul lui aruncat în Sena.

Am ieşit din casă. Pe străzi, în prăvălii, toată lumea vorbea despre asta. Cei care mă cunoşteau mă priveau ciudat de parcă mi-ar fi bănuit de ceva.

Cerule, mi-am zis, doar n-or crede că am ceva de-a face.

M-am întors acasă. Aceleaşi şuşoteli, murmur de voci. Pe când urcam scările, am auzit fără să vreau două dintre servitoare vorbind într-una din odăi.

— Crime passionnel. Asta e... e din dragoste.

—Ce ciudat e să moară cineva pentru că te iubeşte.

—Păi, tocmai asta-nseamnă crime passionnel, nătângo.

M-am strecurat în odaia mea.

Ce spuneau? Ce insinuau?

În seara aceea, Hessenfield veni târziu. Îl aşteptam.

Părea neliniştit. M-am întrebat dacă o fi ştiind de cadavrul care fusese scos din Sena şi de zvonul că ar fi al lui Matt Pilkington.

—Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă.

I-am spus.

—Matt Pilkington! am strigat. Omorât! Trebuie să fie o greşeală!

—Nu e nici o greşeală, zise.

Am strigat:

—Tu... tu l-ai omorât.

—Nu cu mâna mea, zise. S-a luat o hotărâre şi a fost dusă la îndeplinire. Era spion.

—Nu pot să cred.

—Draga mea Carlotta, eşti nepricepută la aşa ceva. E vina mea că nu mi-am dat seama mai devreme.

M-am holbat la el. Matt spion? Am rememorat repede trecutul. Locuise multă vreme la Grasslands, când o curtase pe Damaris. Pomenise de nişte proprietăţi în Dorset şi de un post în armată. Fusese în armată, într-un fel, presupun, şi era disponibil la nevoie. Când stătuse la Grasslands, trebuie să fi fost într-o învoire prelungită. Apoi mi-am amintit... În noaptea când am părăsit Anglia, el fusese în apropiere de Eyot Abbas. Totul începea să se lege. Ştiuse că Hessenfield era acolo. Când a venit la Eyot Abbas, pe el îl căutase iar eu fusesem destul de vanitoasă încât să cred că pentru mine a venit! Eu eram doar pretextul... şi un pretext destul de bun. Din cauza lui fusesem la un pas de a fi prinşi. Trebuie să fi fost destul de aproape când au tras în noi, în timp ce vâsleam spre corabie.

Matt era spion.

—Presupun că el şi cu Mary Marton au lucrat mână-n mână, am spus.

Hessenfield încuviinţă din cap.

— Ea a obţinut informaţia. Probabil că a stat ascunsă în odaia de alături în timp ce discutam.

— Şi l-a transmis-o lui Matt Pilkington. Pentru asta s-a întâlnit cu el.

— Aşa cred. Am avut noroc că l-ai văzut împreună. Asta m-a pus pe urmele lui. A fost prins... cu mâţa-n sac, ca să zic aşa. Avea asupra lui scrisori care l-au dat de gol fără nici un dubiu.

— Şi l-aţi omorât.

— Nu ne puteam permite să-l lăsăm în viaţă. A fost împuşcat, iar cadavrul lui aruncat în apă.

— Iar acum l-au găsit.

— Şi lumea se uită la mine, zise Hessenfield. Ştii de ce? Toţi bănuiesc că Pilkington era sau încerca să fie iubitul tău şi că eu l-am omorât din gelozie.

— Trebuie să înceteze.

— Dimpotrivă, nu. Asta şi vreau să creadă toată lumea.

— Dar te vor considera un ucigaş.

— Asta mă lasă rece.

— Dar legea?

— Pe-aici, e tentată să închidă ochii la crimele pasionale. Iar apoi, pot dovedi că era spion. Ca spion, nici nu se putea aştepta la altceva.

— Deci lumea spune că...

— Da, şi vreau să spună în continuare. Toţi ştiu cât îţi sunt de devotat şi că Pilkington venea deseori pe la noi. Eşti o femeie nemaipomenit de atrăgătoare. Duşmanii noştri trebuie să creadă că a fost ucis din gelozie, şi nu pentru că noi am fi aflat că era unul din spionii lor.

M-am cutremurat.

Hessenfield mă luă în braţe.

— Scumpa mea Carlotta, ştii bine că ce fac eu nu e o joacă. E o chestiune pe viaţă şi pe moarte. Înfruntăm moartea la tot pasul, fiecare dintre noi. Pilkington era conştient. Mary Marton era conştientă. Noi trăim primejdios, Carlotta. Iar tu eşti de-a noastră.

Murim pentru cauză. Primim tot ce ne rezervă soarta, dacă e în numele cauzei. Eu nu uit niciodată asta. Moartea e la tot pasul, pândeşte pe la colţuri, aşteaptă să mă ia prin surprindere. De multe ori îi simt răsuflarea în ceafă. Dacă ţi-e teamă, te pot trimite acasă. Nu mi-ar fi prea greu.

— Ai fi în stare să mă trimiţi acasă? Atunci te-ai săturat de mine.

— Eşti o proastă dacă asta crezi. Nu-ţi dai seama că tocmai pentru că te iubesc te-aş trimite acasă... departe de uneltirile noastre... departe de primejdie.

M-am aruncat în braţele lui şi m-am lipit de el.

— Nu vreau să te părăsesc niciodată, i-am spus.

Mă mângâie pe păr.

— Ştiam eu că aşa o să spui. Râse. De-aia ţi-am şi propus să te trimit înapoi.

În noaptea aceea am fost nebuni de patimă; dar nu eram cu inima împăcată. Mă întrebam dacă voi mai putea fi vreodată. Aveam atâtea pe conştiinţă. Era Damaris, era Benjie, iar acum nu-mi puteam scoate din minte imaginea cadavrului lui Matt zăcând pe malul Senei.

DOUĂ PERECHI DE MĂNUŞI

N-am avut fericirea să-l cunosc pe Ludovic al XIV-lea, Regele Soare, decât când intrase deja în ultima parte a vieţii lui. Era bătrân la vremea aceea, căsătorit de vreo douăzeci de ani cu pioasa Madame de Maintenon şi preocupat mai mult de fericirea cerească decât de cea de pe pământ. Trebuie să fi avut vreo şaizeci şi şapte de ani pe atunci, ceea ce ar fi însemnat că se afla pe tron de şaizeci şi doi de ani. Era cu adevărat Marele Monarh.

Era exact cum te-ai fi aşteptat să fie un rege, şi încă Regele Franţei. Protocolul era cu mult mai rigid la Curtea Franţei decât fusese vreodată în Anglia. O singură scăpare, şi îţi puteai pierde

orice speranţă de a reveni în graţii. Am tras concluzia că viaţa de curtean trebuie să fi fost foarte riscantă.

Hessenfield mă dădăcise încontinuu ce trebuia să fac. El era în largul lui şi, ca pe toţi prietenii lui James, Regele Franţei îl primea binevoitor, căci fără îndoială că în perioada aceea Ludovic trebuie să fi devenit foarte neliniştit din cauza victoriilor neîntrerupte ale lui Marlborough.

Aveam să fiu prezentată în cel mai măreţ palat din Europa - creaţia lui Ludovic, egala lui în splendoare: Versailles.

Pentru această ocazie aveam o rochie specială; Madame Panton fusese copleşită de emoţie. Ce mai tevatură şi zorbărie, disperare şi bucurie pe capul ei, iar de vreo două ori fusese cât pe ce să leşine pentru că i se păruse că lărgimea sau croiala rochiei mele voluminoase nu erau tocmai adevărate, cum spunea ea.

Dar până la urmă am fost gata - splendidă în albastru diafan şi scânteind discret de giuvaeruri căci, cum spusese Hessenfield, nu trebuia să ofensăm susceptibilităţile lui Ludovic, iar el fusese influenţat de Madame de Maintenon timp de douăzeci de ani şi îşi schimbase simţitor gusturile.

— Altă dată, zise Hessenfield, mi-ar fi fost teamă să i te arăt. Are să-ţi admire frumuseţea. E iubitor de frumuseţe în orice, dar acum, desigur, Madame de Maintenon l-a convins că frumuseţea e în ceruri, nu pe pământ. În orice caz, acum e bătrân. Oare şi eu o să devin pios când o să îmbătrânesc?

— Mulţi devin, i-am amintit. Şi cu cât au fost mai păcătoşi, cu atât mai temeinic trebuie să-şi spele păcatele. Tu vei avea nevoie să fii foarte pios.

— Şi tu? mă întrebă.

— La fel ca tine, mă tem.

— O să ne frecăm unul pe celălalt, iubito. Până atunci, să ne gândim la prezentarea ta în faţa Soarelui la Apus.

Versailles! Cât era de frumos. Ce impresionant! Nu mai văzu sem niciodată ceva asemănător, şi nici n-am mai văzut de atunci Am mers acolo în trăsură, cale de vreo douăsprezece mile de Paris. Orăşelul însuşi avea puţine lucruri memorabile. Poate de aceea se şi hotărâse Ludovic să construiască cel mai magnifi dintre palate tocmai acolo, încât contrastul să fie mai puterni Am trecut pe lângă Catedrala Sf. Ludovic şi biserica Notre-Dam în cartierul Satory, şi am cotit spre vest, unde o poartă de fier forjat şi o balustradă de piatră delimitau palatul principal de Pla d'Armes.

Am privit îndelung grupurile alegorice aşezate de ambele părţi statuile unor mari oameni de stat francezi şi uriaşa statuie ecvestră a lui Ludovic însuşi. Era o privelişte copleşitoare. Spre dreapta şi spre stânga se întindeau aripile imense ale palatului; grădinile magnifice aranjate de Le Nôtre[1] erau la fel de uimitoare ca palatul însuşi - flori, bazine ornamentale, statui şi grupuri statuare alei largi, arbori măreţi şi iarba verde de pe Tapis Vert.

Hessenfield zise:

— Haide, ce-ai rămas cu gura căscată ca o femeie de la ţară Cea mai frumoasă panoramă e de la una din ferestrele din *Galerie des Glaces.*

Când dai de atâtea minunăţii, e greu să ţi le aminteşti pe toate. M-am întors de la Versailles cu amintiri învălmăşite: scări largi; saloane, care de care mai împodobite; picturi, sculpturi tapiserii - un depozit de comori, o scenă pe măsura Regelui care se considera cu mult deasupra muritorilor de rând, un zeu. Regele Soare.

Nu era de aşteptat să fim primiţi ca la St.-Germain-en-Laye. Aici era o Curte cu totul diferită de cea a exilaţilor care poate că era tolerată pentru că Regina pe care voiau să o schimbe întruchipa cel mai mare duşman al însuşi Regelui Soare. Rareori mai avusese Ludovic motiv de îngrijorare cum îi ofereau acum englezii şi Ducele de Marlborough. Era de neconceput să ajungă în situaţia să cea

1 Le Nôtre = arhitect şi peisagist francez (1613-1700)(n.tr.)

pace, şi tocmai asta părea să încerce Marlborough. De aceea, oricine ar fi putut să provoace cel mai mic neajuns duşmanului, era binevenit şi avea să fie ajutat. Astfel încât iacobiţii erau primiţi la Curte cu cea mai mare bunăvoinţă.

Cu toate acestea, nu era de imaginat ca marele Rege al Franţei să se ocupe personal de cei nerăbdători să-i fie prezentaţi. Umilii doritori trebuiau să se prezinte într-o anticameră aproape de apartamentul regal, prin care el avea să treacă în drum spre alte părţi ale palatului. Acolo, cei care sperau să îi atragă atenţia aveau să aştepte cu răbdare în fiecare zi. Desigur, se putea să nu treacă, şi atunci aşteptaseră în van. Aveau să vină iar a doua zi.

Dar şi să ajungi în această anticameră era o realizare.

— Primul pas, zise Hessenfield. Dar până nu te-a acceptat Regele, nu poţi merge la Curte.

Ne-am îndreptat spre acea parte a palatului, situată în apropiere de *Galerie des Glaces*, unde erau apartamentele lui Ludovic, şi am ajuns în anticamera cunoscută sub numele de Oeil de Boeuf - de la forma ferestrei sale.

Acolo era adunat un grup de oameni, toţi în veşminte de gală, toţi, ca şi noi, sperând să-i atragă privirea Regelui, dacă avea cumva să treacă pe acolo în dimineaţa aceea.

A fost o aşteptare îndelungată. M-am uitat la cei din jurul meu, toţi foarte serioşi, toţi sperând acelaşi lucru, şi un gând buclucaş îmi dădea ghes să râd de ei. „De ce, mă rog, să stăm cu toţii aici, atât de umili şi servili, la bunul plac al unui om?" îmi venea să strig. „Nu-mi pasă că e Regele Soare; nu-mi pasă că din averea lui s-a ridicat acest palat. De ce mi-ar păsa?" Mi-am zis: am să-i spun şi lui Hessenfield, diseară.

Ştiam ce o să-mi răspundă. „Avem nevoie de bunăvoinţa lui Ludovic. Ce ne-am face fără ajutorul lui? Trebuie să avem grijă să-l ajute în continuare să-l urcăm pe James pe tron".

Da, un motiv destul de bun. Dar cellalţi, oare, ce voiau? Vreo ridicare în rang. Dec', la urma urmei, ambiţia îi împingea să stea

acolo, gata în orice clipă să cadă în genunchi cu adoraţie atunci când strălucitorul avea să-şi facă apariţia.

Mi-am dat seama că mă priveşte o femeie. Era foarte frumoasă, cu un păr negru, bogat, coafat foarte complicat. Purta o rochie gri-argintie şi perle la urechi şi în jurul gâtului. Era foarte elegantă. Ceva din figura ei mi s-a părut cunoscut şi m-am întrebat dacă nu cumva o mai văzusem undeva.

Mi-a zâmbit discret şi i-am întors zâmbetul.

Câteva minute mai târziu, se trăsese mai aproape de mine.

— E neplăcut să tot aştepţi, îmi spuse în şoaptă, într-o engleză cu pronunţat accent franţuzesc.

— Da, am răspuns.

— Eu am aşteptat şi ieri, şi n-a venit. Să sperăm că astăzi vine.

— Vorbiţi bine engleza.

Dădu din umeri.

— Bunica a fost englezoaică.

Conversaţia nu era privită prea bine acolo. Vorbeai în şoaptă şi stăteai cu ochii pe uşa pe care, din clipă-n clipă, putea să apară regele.

— Sunteţi Lady Hessenfield? şopti ea.

Am dat din cap.

— Ceea ce faceţi e foarte bine... e excelent.

— Mulţumesc. Mă tem că nu fac mare lucru.

— Îl sprijiniţi pe soţul dumneavoastră; e lucru mare.

— Pot să vă întreb numele dumneavoastră?

— Elisse de Partière. Soţul meu a fost omorât la Blenheim.

— Oh... Îmi pare rău.

Am tăcut amândouă. Toate privirile se întorseseră spre uşă căci se auzise un freamăt de emoţie.

Sosise clipa cea mare. Impunătorul avea să strălucească printre noi.

Cu câtă demnitate păşeai! Desigur, era bătrân acum, dar splendoarea veşmintelor îl te ameţea încât nu mai observai faţa brăzdată şi încreţită de sub peruca sofisticată. Ochii negri erau

greţi şi cercetători. Avea ceva aparte. Să fi fost siguranţă de sine? Era atât de încrezător că e deasupra tuturor, încât te făcea să crezi.

Se opri ici şi colo să schimbe câteva cuvinte cu unul sau doi dintre aleşi şi astfel, pentru o clipă, strălucirea soarelui se răsfrânse asupra lor.

Hessenfield păşi înainte, ţinându-mă de mână.

— Sire, îngăduiţi-mi să vă prezint pe soţia mea.

Ochii negri, vioi pe faţa ridată, mă priveau stăruitor. Am roşit uşor şi m-am plecat cu supunerea cuvenită. Ochii s-au luminat. A zâmbit uşor. Ochii i-au trecut de pe faţa mea pe gât şi pe piept.

— Foarte drăguţă, zise. Felicitări, my lord.

Apoi trecu mai departe. Era un triumf.

Plecase. Dimineaţa în Oeil de Boeuf se încheiase.

— Ce onoare, zise Hessenfield. Era de aşteptat să nu treci neobservată. Nu are prea des prilejul să vadă o femeie aşa frumoasă ca tine.

— Dar toate ibovnicele pe care le-a avut?

— Ssst. Îi place discreţia. Nici una dintre ele n-a fost nici pe jumătatea ta. Slavă zeilor că e deja un om bătrân şi-şi pregăteşte apropiata trecere în ceruri.

— Fii atent. Ţi-ai putea primejdui poziţia.

— Ai dreptate, îmi şopti, strângându-mă de braţ. Acum poţi merge la Curte. Regele te-a acceptat.

În grădini era o adevărată îmbulzeală, iar Hessenfield îmi spuse:

— Să mergem, acum. Ne-am îndeplinit misiunea. Vreau să ne întoarcem cât mai repede la Paris.

Tocmai ne pregăteam să urcăm în trăsură, când se apropie o femeie. Am recunoscut-o uşor pe eleganta Madame de Partière, care îmi vorbise în Oeil de Boeuf. Se vedea că e necăjită.

— Madame... m-aţi putea, oare, ajuta? Trebuie să ajung la Paris fără întârziere. Vă întoarceţi acolo?

— Da, i-am răspuns.

Ea spuse cu vădită stânjeneală:

—E foarte neplăcut. S-a rupt roata trăsurii mele... Ridică din umeri. Nu înţeleg... Dar vizitiul îmi spune că o să dureze câteva ceasuri... chiar dacă se apucă imediat. Trebuie să mă întorc la Paris. Mă întrebam dacă... dacă m-aţi putea lua cu dumneavoastră.

Apăruse şi Hessenfield, şi îi explică şi lui.

—V-am văzut în Oeil de Boeuf. Am remarcat-o pe Madame cine n-ar fi remarcat-o pe Madame? I-am vorbit... nu m-am putut opri. Acum... vă cer această favoare. Dacă m-aţi putea primi să călătoresc cu dumneavoastră până la Paris.

—Dar bineînţeles, zise Hessenfield. Cu mare plăcere.

Madame de Partière ne privi cu ochi înlăcrimaţi.

—E o mare uşurare pentru mine.

Deci ne-am întors la Paris cu noua noastră cunoştinţă. Avea o casă în Rue St.-Antoine şi era foarte nefericită.

I-am spus lui Hessenfield:

—Soţul doamnei a fost omorât la Blenheim.

—Madame, condoleanţele mele, zise Hessenfield.

—Sunteţi foarte amabili.

Se întoarse şi îşi şterse ochii.

După o vreme, continuă:

—Foarte amabili... şi foarte curajoşi. Ştiu că aţi venit aici... exilaţi din ţara dumneavoastră... să luptaţi pentru o cauză. E nobil.

—Madame, zise Hessenfield, vorbiţi foarte bine engleza.

—Oh, dar accentul, ei,... intonaţia... E uimitor cum francezii nu reuşesc, orice ar face, să vorbească perfect engleza.

—Nici englezii franceza, am spus eu.

—Întotdeauna ceva îi trădează, zise Hessenfield.

—Bunica era englezoaică. Familia ei a fost aici în vremea lui Cromwell. Era mică pe atunci, dar familia ei s-a cunoscut cu familia bunicului meu. Cei doi tineri s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit şi după Restauraţie au stat în Franţa. Fiica lor, mama mea, a învăţat engleza... de la mama ei, iar eu am învăţat de la mama

Așa se face că știu limba dumneavoastră. Dar mă tem că nu întotdeauna e destul de bună, cum ar trebui.

— Locuiți la Paris?

— Deocamdată. Moartea soțului meu m-a - cum spuneți dumneavoastră? - m-a zgudult. Încă nu m-am dezmeticit.

— Aveți copii?

Tăcu și își întoarse capul.

— Am un fiu, zise.

— Și veți sta cu el?

— E mort.

I-am spus că îmi pare rău, și mi-am dat seama că pusesem prea multe întrebări.

După aceea am vorbit despre Versailles, despre minunățiile palatului și despre grădinile neîntrecute, cu boschețl și fântâni și statui de bronz.

Ne întrebă dacă văzusem bazinul lui Apollo, cu zeul reprezentat în caleașca sa trasă de patru cai și înconjurat de jeturile de apă ale fântânilor.

I-am spus că o văzusem.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să văd unul din spectacolele pe apă, zise ea. Am auzit că ai senzația că te afli pe altă lume.

— Eu am văzut, zise Hessenfield. Cu gondole venețiene, încărcate de flori, e de-a dreptul fantastic, mai ales noaptea, când sunt și focuri de artificii.

Apoi Hessenfield lăudă orangeria, stâncăria (grădina alpină) și cascada. Era mult mai cunoscător decât noi în ale Versailles-ului.

— Am senzația, zise Madame de Partière, că nu m-ați dus numai acasă cu trăsura, ci mi-ați oferit și un tur al palatului.

Se întoarse către mine și ridică de pe banchetă una din mănușile mele.

— Nu pot să n-o admir, zise ea. Ce broderie fină și ce contur delicat din perle micuțe. E foarte frumoasă. Spuneți-mi, de unde vă luați mănușile?

— Am o croitoreasă excelentă. Nu prea mă lasă să aleg singură ceva. A cumpărat mănuşile alaltăieri şi mi-a apus că i s-au părut foarte potrivite pentru această ocazie.

— Câtă dreptate avea. Mă interesează, pentru că mă mândresc că am unul dintre cei mai buni mănuşari din Paris. I adevărat că are o prăvălie mică. E în *carrefour*, lângă Chatelet O prăvălie foarte mică, dar el e un artist. Are patru sau cinci fete care cos şi brodează pentru el, dar el le desenează. Asta contează, bineînţeles, şi el e un maestru. Cu toate astea, mănuşa aceasta le egalează pe cele pe care le-am luat de la el.

Netezi mănuşa şi o puse la loc pe banchetă.

Aşa a trecut timpul şi am ajuns la Paris.

Hessenfield zise că ar trebui să o ducem pe Madame de la Partière până acasă şi apoi să mergem şi noi acasă. Când am ajuns în Rue St.-Antoine, Hessenfield se dădu jos din trăsură, ca să o ajute. Când să coboare, ea dădu un strigăt de consternare. Se opri şi luă ceva de jos. Era mănuşa mea, care fusese pe banchetă O dăduse jos când se ridicase, apoi călcase pe ea.

O luă şi se uită la ea, şi am crezut că o să izbucnească în lacrimi.

Pe broderie apăruse o pată, iar câteva perle erau sparte.

— Oh, ce-am făcut! strigă.

Am luat mănuşa.

— Nu-i nimic. Poate că o s-o repare Madame Panton.

— Dar am stricat-o! Aţi fost atât de amabili cu mine, iar eu uite cum vă răsplătesc.

Hessenfield interveni:

— Madame, vă implor. E o bagatelă.

— N-am să mi-o iert niciodată. După toată bunătatea dumneavoastră.

Portăreasa îi ieşise în întîmpinare.

— Vă rog, i-am spus. Nu vă necăjiţi. A fost o călătorie dintre cele mai agreabile, şi ne-a făcut plăcere compania dumneavoastră.

— Într-adevăr, zise Hessenfield, şi n-am făcut nimic deosebit. Oricum ne întorceam la Paris.

— Sunteţi atât de amabil. Vous êtes très aimable..., îl scăpă în franceză.

Hessenfield o luă de braţ şi o conduse spre casă. Ea se întoarse şi îmi zâmbi trist.

Am râs.

— La revedere, Madame de Partière. Mi-a făcut plăcere.

— Au revoir, zise ea.

Şi aşa s-a încheiat vizita mea la Versailles.

Îi simţeam lipsa lui Mary Marton. O fi fost ea spioană, dar în acelaşi timp fusese o guvernantă excelentă. Clarissa întreba mereu de ea.

Era greu de potolit un copil cu o minte atât de ageră, cu explicaţii care sunau plauzibil, căci adevărul nu puteam să i-l spun. Mă întrebam ce ar fi înţeles cu mintea ei dintr-o astfel de poveste cu conspiraţii şi spioni.

Jeanne se dovedi de mare ajutor. Treptat, începuse să se ocupe ea de copil. Se pricepea să răspundă mulţumitor la întrebările care nu mai conteneau, iar Clarissa o iubea.

Vorbea mereu în franceză cu Clarissa, care deja stăpânea şi engleza şi franceza cu accent perfect, încât n-ai fi putut spune ce naţionalitate avea.

— O să-i prindă bine, zise Hessenfield. Şi singura cale să vorbeşti curat franţuzeşte este s-o înveţi din fragedă pruncie. Altfel nu mai poţi prinde niciodată vocalele acelea.

Din momentul în care Jeanne s-a strecurat atât de firesc în camera copilului, mi-am petrecut şi eu o parte din timp cu Jeanne, ceea ce mi-a prins şi mie bine, pentru franceza mea, ca şi Clarissei, căci Jeanne abia dacă ştia o boabă englezeşte.

Era o fată interesantă, la vreo douăzeci de ani. Era încântată, mi-a spus, că găsise de lucru într-o casă bună ca a noastră. Înainte

fusese foarte săracă. Fusese florăreasă. De la ea cumpăra bucătăreasa noastră florile cu care împodobea masa.

— Ah, Madame, zise ea, a fost ziua mea norocoasă în ziua când Madame Boulangère a venit să-mi cumpere florile. Era tare pretenţioasă... şi plătea puţin. Ştia să se tocmească. Eu locuiam cu familia mea... şi eram mulţi. Într-un cartier sărac din Paris. Dumneavoastră nu ştiţi, Madame. Nu e pentru cei ca dumneavoastră. E la doi paşi de Notre-Dame... dincolo de Hotel Dieu, înainte să ajungi la Palais de Justice. Acolo străzile... sunt groaznice, Madame... primejdioase. Aveam o odaie în Rue des Marmousets... Rigolele erau nemaipomenite. Îmi plăcea să stau şi să mă uit în rigole. Acolo erau bolangiii, şi în rigole curgeau vopselurile lor. Ce de culori, Madame, verde, albastru, roşu, culorile florilor mele. Cerşeam de la domnii cei mari şi de la doamne. Dar n-am furat în viaţa mea... în viaţa mea, Madame. Mama spunea: „Să nu furi niciodată, pentru că, deşi ai bani o vreme, până la urmă tot te prind. Ai să sfârşeşti la Chatelet sau Fort l'Evèque. Şi ce te-aşteaptă acolo, să nu mai vorbim".

— Biata de tine, Jeanne, am spus, ce viaţă tristă ai dus.

— Dar acum duc o viaţă bună, Madame. Am o slujbă bună şi îmi place foarte mult să am grijă de micuţă.

Şi avea într-adevăr grijă. Îi povestea despre Parisul de demult iar Clarissa era încântată. Asculta fermecată, cu ochii rotunzi de uimire; nimic nu-i plăcea mai mult decât să meargă pe străzile acelea şi s-o asculte pe Jeanne descriindu-i totul.

Jeanne era foarte pricepută, şi simţeam că micuţa e în siguranţă cu ea. Asta îmi plăcea cel mai mult. Dacă trebuia să plec cu Hessenfield la Versailles sau la St.-Germain-en-Laye, o puteam lăsa cu ea fără grijă.

Uneori, după ce Clarissa mergea la culcare, stăteam de vorbă cu ea. Ştia foarte multe despre trecutul care se abătuse şi peste familia ei.

Cel mai mult o interesa scandalul otrăvii, care zguduise Parisul cu vreo treizeci de ani în urmă şi îl adusese în faţa justiţiei pe La

Voisin şi Madame de Brinvillers. Era atât de notoriu fiindcă fuseseră implicaţi mulţi oameni de vază şi planaseră bănuieli chiar şi asupra amantei Regelui, Madame de Montespan.

Bunica el îşi amintea ziua în care Madame de Brinvillers fusese luată din temniţa de la Conciergerie, unde fusese supusă la torturi groaznice, şi dusă în Place de Grève, unde şi-a pierdut capul.

— Au fost timpuri înspăimântătoare, Madame; nu era spiţer în Paris să nu-i tremure cămaşa pe el. Mulţi sus-puşi s-au temut. Mulţi bărbaţi îşi omorâseră soţiile, sau ele pe ei, sau fii şi fiice pe părinţii care trăiseră prea mult şi din a căror moarte aveau de câştigat. Parisul era în fierbere. Italienii erau de vină, Madame... Ei veniseră cu otrăvurile lor ciudate. Noi avusesem arsenicul şi antimoniul... dar italienii erau cei care făceau cele mai bune otrăvuri. Otrăvuri care nu aveau gust, nici culoare, otrăvuri pe care puteai să le respiri odată cu aerul. Era o artă şi în asta. Lumea vorbea de Borgia şi chiar de o regină a Franţei... o italiancă, Catherine de Medici. Ei făceau otrăvuri mai bune.

— Jeanne, am spus, ai o minte bolnăvicioasă de poţi să te mai gândeşti la aşa ceva.

— Da, Madame, dar lumea zice că e un italian lângă Chatelet care are o prăvălie minunată şi mulţi muşterii nobili... şi în spatele prăvăliei lucrează cu substanţe ciudate. E foarte bogat.

— Zvonuri, Jeanne.

— Poate, Madame. Dar eu îmi fac semnul crucii de câte ori trec pe lângă prăvălia lui Antonio Manzini.

I-am mulţumit lui Jeanne pentru conversaţia interesantă.

Când Clarissa are să fie mai mare, ar trebui să-i luăm o guvernantă englezoaică, mi-am zis. Apoi m-am oprit.

Când Clarissa are să fie mai mare, noi tot aici vom fi? Încă vom mai lupta să punem capăt acestei aventuri?

Nu mi-am putut imagina. Nu eram în stare să privesc în viitor.

Poate că viitorul era prea încărcat de greutăţi. Cum m-aş fi putut întoarce în Anglia? Lăsasem totul încâlcit în urma mea. La Ryot Abbas era Benjie, soţul de care mă folosisem pentru ca, apoi,

să-l rănesc. La Eversleigh era Damaris, căreia îi luasem iubitul dintr-o toană, şi-l distrusesem viaţa.

Nu meriţi să fii fericită, mi-am zis.

Şi totuşi eram. Căci îl iubeam pe Hessenfield din tot sufletul; ba patima aceea arzătoare care se aprinsese între noi devenea o dragoste adâncă şi statornică... o dragoste trainică, îmi spuneam.

Aşa încât, deşi puteam fi fericită în prezent, nu eram în stare să privesc în viitor.

La urma urmei, nu era mai bine să trăieşti în prezent? Să nu priveşti înainte; să nu priveşti înapoi. Asta trebuia să mă învăţ să fac.

Într-o zi, unul din servitori mi-a adus două pachete. Unul era pentru mine, celălalt pentru Hessenfield.

L-am deschis pe al meu şi am găsit în el o pereche de mănuşi foarte elegante.

Erau minunate - de piele gri, atât de fină încât părea mătase. Erau brodate cu perle şi semănau întrucâtva cu cele pe care fusesem nevoită să le arunc pentru că Madame de Parthène călcase pe una din ele. Am bănuit cine le trimisese, şi nu greşeam.

Erau însoţite de un bilet.

Dragă Lady Hessenfield,

Mi-a luat ceva timp până să vă trimit o dovadă a recunoştinţei mele. Iertaţi-mă, dar n-a fost vina mea. A durat foarte mult până să poată fi obţinută pielea anume pe care am dorit-o. Acum nădăjduiesc că vă vor fi pe plac. Am trimis soţului dumneavoastră o pereche asemănătoare.

Vreau să vă mulţumesc pentru că aţi fost atât de amabili să mă aduceţi înapoi când am avut necazul acela cu trăsura mea. Vă sunt foarte recunoscătoare şi mi-e ruşine că v-am răsplătit distrugându-vă frumoasele dumneavoastră mănuşi.

Nădăjduiesc că ne vom revedea când mă voi întoarce la Paris. Pentru moment sunt nevoită să plec la ţară şi s-ar putea să lipsesc mai mult de o lună.

Dragă Lady Hessenfield, până atunci vă rog să primiți aceste mănuși și să le purtați, ca să mă pot mângâia că am făcut ceva în schimbul a tot ce ați făcut pentru mine.

Voi îndrăzni să vă vizitez când mă întorc de la țară. Încă o dată, mii de mulțumiri.

Elisse de Partière.

Ce gest încântător! mi-am zis. Mănușile sunt minunate. Le-am încercat, apoi le-am împachetat cu grijă, ca să le folosesc pentru o ocazie potrivită.

Peste tot la Curtea de la St.-Germain-en-Laye era o activitate febrilă. Se părea că nu au de gând să se dea bătuți din cauza unui dezastru.

Pierderea tuturor armelor și muniților, pe care le-o pricinuiseră Matt Pilkington și Mary Marton, fusese un mare pas înapoi, nimeni n-ar fi putut să nu recunoască. Hessenfield mi-a spus că francezii erau supărați din cauza asta și ne învinuiau pe noi pentru că fusesem atât de neglijenți încât să ne lăsăm spionați în propria noastră casă.

— Tot focul și l-au vărsat pe mine, zise Hessenfield, râzând amarnic. Acum vreau să le dovedesc că așa ceva nu se mai poate întâmpla niciodată.

Zilele treceau prea repede, iar eu le savuram pe fiecare în parte. Mai târziu m-am gândit că poate am avut vreo presimțire.

Cred că, tot timpul, într-un ungher al minții se ascundea gândul... teama... că nu poate să dureze.

Trăiam cu ardoare, cu patimă. Cred că și Hessenfield simțea același lucru. Îmi aminteam cum îmi spusese că moartea pândește mereu, la fiecare colț. Ducea o viață primejdioasă; iar eu, alături de el, absorbită de prezent.

Fusese la Versailles să stea de vorbă cu unul din miniștrii lui Ludovic, mai favorabil decât alții cauzei engleze; iar de acolo se dusese la St.-Germain.

Când s-a întors, arăta de nerecunoscut. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid. Mai mult, ochii îşi pierduseră strălucirea.

L-am privit îngrijorată.

— Nu ţi-a mers bine, l-am spus. Ceva te îngrijorează.

Clătină din cap.

— Francezii sunt dornici să ne ajute. La St.-Germain toată lumea e bine dispusă.

I-am luat mâna; era rece şi umedă.

— Eşti bolnav, am strigat îngrozită.

Hessenfield fusese întotdeauna sănătos tun şi nu înţelegea ce înseamnă să fii bolnav. Întotdeauna am avut impresia că, după el, nu putea fi decât din cauză că suferindul ducea lipsă de ceva sau vreo închipuire... decât, desigur, dacă era vorba de o mână sau un picior sau de vreun beteşug vizibil.

Îl înţeleg perfect, pentru că şi eu eram la fel, în bună măsură. De aceea m-am speriat când l-am auzit spunând:

— Cred că trebuie să mă întind puţin.

L-am ajutat să se dezbrace şi l-am culcat în pat. Am stat lângă el şi i-am promis că îi aduc ceva gustos de mâncare. Clătină din cap. Să mănânce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Nu era nimic mă linişti. Avea să treacă.

N-a scos o vorbă, doar a stat aşa, fără să ceară nimic.

Am fost foarte îngrijorată şi spaima m-a chinuit toată noaptea. De dimineaţă delira. Am chemat un doctor care a venit şi l-a examinat pe Hessenfield. A dat din cap şi a murmurat ceva despre o fiebinţeală. Poate că doi porumbei tăiaţi, puşi pe glezne, l-ar putea ajuta. De asemenea, avea să ne trimită o loţiune care putea să-i facă bine.

L-am luat de mână pe doctor.

— De ce suferă? l-am întrebat.

— O fierbinţeală. O să-i treacă, zise el.

Dar până după amiază n-a fost cu nimic mai bine.

Mă învârteam buimacă prin casă. Nu mă gândisem niciodată că se putea întâmpla aşa ceva. I-am aranjat veşmintele - cele pe

care tocmai le purtase. Tunica brodată, pantalonii şi eleganta pereche de mănuşi pe care i le trimisese Madame de Partière.

Nu voiam să-l las singur. Am stat întruna lângă patul lui. Parcă nu mai era bărbatul pe care îl ştiam. Era alb la faţă; stătea cu ochii închişi, iar obrajii începuseră deja să arate scofâlciţi.

Jeanne îmi spuse:

— Madame, cunosc un spiţer care are cele mai bune leacuri, italianul Antonio Manzini. Se spune că pe mulţi i-a vindecat.

— Vreau să merg la el. Trebuie să vii cu mine, Jeanne.

Ne-am dus în odaia mea.

— O să vă prindă bine pelerina cea groasă, Madame. E răcoare afară.

Trase un sertar şi scoase mănuşile de la Madame de Partière.

Le-am pus şi am plecat împreună. Jeanne mă conduse până la intersecţia de lângă Chatelet. Am intrat împreună în prăvălie.

— Madame e foarte înspăimântată, zise Jeanne. Soţul doamnei e bolnav.

— Bolnav, zise bărbatul. Avea sprâncene negre şi stufoase şi ochi pătrunzători, aproape negri. Ce îi supără?

— O fierbinţeală care l-a ţintuit la pat şi l-a făcut de nerecunoscut, i-am explicat. A fost întotdeauna un bărbat foarte sănătos.

I-am pus o mână pe braţ. Când o văzu, se trase înapoi.

— Am o loţiune, zise, care vindecă fierbinţeala. E costisitoare.

— Plătesc, l-am asigurat. Dacă îmi vindecă soţul, plătesc oricât... oricât îmi cereţi.

Jeanne îmi puse o mână liniştitoare pe braţ, iar Antonio Manzini se retrase în spatele prăvăliei.

— Madame mă va ierta, zise Jeanne. Dar nu e nevoie să promiteţi atât de mult. Plătiţi cât cere şi e suficient.

Am plătit cât a cerut şi el scoase sticluţa. Am dat fuga acasă şi m-am dus direct la patul lui Hessenfield. Mi-am dat seama pe loc că starea lui se înrăutăţise.

I-am turnat în grabă puţin lichid, l-am forţat să-l bea şi m-am uitat în aşteptarea miracolului.

Nimic.

La căderea nopţii, starea lui Hessenfield era neschimbată.

Toată noaptea am stat lângă el. În zori, când să mă ridic, m-a cuprins o ameţeală teribilă.

Aveam mâinile umede şi reci, şi totuşi îmi era foarte cald.

Mi-am dat seama că luasem fierbinţeala sau ce-o fi fost, şi că mă îmbolnăvisem şi eu.

Nu, nu se poate, mi-am spus. Trebuia să mă simt bine; trebuia să-l îngrijesc pe Hessenfield. Nu voiam să-l las pe mâini străine.

Am încercat să lupt cu moleşeala, dar eram tot mai îngrijorată.

Simţeam nevoia să mă întind în pat, dar n-am vrut. Trebuia să lupt din toate puterile împotriva senzaţiei ciudate care mă cuprinsese.

În timpul dimineţii, starea lui Hessenfield s-a înrăutăţit şi mai mult. A început să delireze. Pomenea de Generalul Langdon, de soţ, de oni... de mine... de Clarissa, într-o învălmăşeală fără noimă.

Eu mă simţeam din ce în ce mai rău.

Jeanne veni în odaia mea. Când mă văzu, făcu ochii mari de groază.

— A venit o doamnă care vrea să vă vadă de urgenţă. Spune că e vorba de ceva foarte important şi vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi.

M-am dus într-o odăiţă care dădea din salon şi am spus că vreau să o primesc acolo.

Era Madame de Partière, dar arăta schimbată faţă de ultima oară când o văzusem. Mi-am dus mâna la frunte, plictisită, căci începuse să mă doară capul. M-am întrebat dacă mai văd bine.

— Madame de Partière..., am bâlbâit.

Dădu din cap.

— Ah, după cum văd, nu te simţi bine, Carlotta.

Am rămas uimită. Accentul franţuzesc îi dispăruse. Vorbea engleza ca o englezoaică.

Am observat că e foarte palidă.

— Lordul Hessenfield e foarte bolnav, zise ea. Are să moară. Nu există nici un antidot...

— Asta ați vrut să-mi spuneți? am întrebat-o mânioasă.

— De câte ori ai purtat mănușile? Văd că le-ai purtat.

Am clătinat din cap cu enervare.

— E important, spuse. Sunt mortale.

M-am holbat la ea. Mi-am zis: E nebună. Trebuie să scap cât mai repede de ea. Nu mă simt în stare acum să-i fac față.

Am păşit către uşă.

— Le-ai purtat, zise ea. Se vede. O să ți se topească toată musculatura, într-o zi sau două... Suntem atinși; soțul tău... tu, eu... Același fel. De asta am venit aici. Vreau să înțelegi cum... și de ce... înainte de a muri.

— Madame, am spus, e un moment total nepotrivit pentru o vizită. Soțul meu e foarte bolnav.

— Știu; mai bine ca oricine. Și dumneata ești foarte bolnavă - mai bolnavă decât crezi. Nici eu nu am scăpat. Sunt mortale; le-am atins de prea multe ori.

M-am sprijinit de un jilț; altfel m-aș fi prăbușit.

— Madame, vă rog să plecați. Am să chem servitorii. Am lucruri importante de făcut...

— Și ce-ți spun eu e important. Foarte important. Ar trebui să începi de acum să te căiești pentru păcatele tale.

— Păcate...

— Ai păcătuit mult... și my lord Hessenfield la fel... Ai păcătuit față de mea și a alor mei... și am hotărât să mă răzbun.

— Atunci, dacă nu se poate altfel, vă rog să-mi explicați.

— La Versailles, mi s-a părut pentru o clipă că mă recunoști. Nu te-am mai întâlnit.

— În Oeil de Boeuf...

— Nu, nu acolo. La Enderby Hall. Îți amintești de Beth Pilkington?

— Beth Pilkington! Dumneavoastră...

Atunci mi-am adus aminte. Avusese un păr roşu, superb, dar asta nu era greu de schimbat. Am recunoscut trăsăturile figurii pe care o cunoşteam. Era o actriţă bună. Se deghizase şi jucase la perfecţie rolul unei nobile franceze.

— Am fost să văd Enderby Hall. Dumneata m-ai condus prin casă. Venisem să aflu ce s-a întâmplat cu Beaumont Granville. Şi mai târziu am aflat.

— Beau? Ce legătură avea cu dumneavoastră?

— Era iubitul meu... de ani de zile. Eram ibovnica lui favorită Mi-a spus că se însoară cu mine, dacă sunt în stare să-i fac un fiu Dorea să aibă copii... dorea un fiu.

M-am holbat la ea, neîncrezătoare.

— Da, continuă ea. Tu ai distrus totul. Oh, să nu crezi că te învinovăţesc pentru asta. N-a fost vina ta. I-ai apărut în cale I ofereai totul. Frumuseţe, farmecul tău aparte, tinereţe... şi o avere Cea mai importantă dintre toate, averea. Fără averea aceea Beau s-ar fi însurat cu mine. Îi născusem deja un băiat minunat băiatul lui.

— Matt, vreţi să spuneţi.

— Da, Matt!

Atunci mi-am dat seama ce mă atrăsese la el. Crezusem că îmi aduce aminte de Beau din cauza unei uşoare asemănări pe care o pusesem pe seama felului său de a fi, dandy. M-am gândit la nasturele pe care îl găsisem la Enderby Hall şi la mirosul persistent de mosc. Fiul lui Beau, sigur că da, care probabil că purta o haină cu nasturi de aur ce îi aparţinuse tatălui său - şi care fusese obişnuit să folosească parfumul de mosc.

— Am venit acolo să aflu ce s-a întâmplat cu Beaumont continuă ea. Eram sigură că, dacă ar fi fugit din ţară - ceea ce părea destul de plauzibil - mi-ar fi dat de ştire la un moment dat Fusesem împreună din ziua în care ne cunoscusem. Se întorcea mereu la mine, oricâte femei l-ar fi ieşit în cale. Eram ca o soţie pentru el şi, dacă n-ai fi fost tu... când am născut copilul... Dar nu asta are importanţă acum. Vreau să te fac să înţelegi ce s-

ntâmplat. Am venit să aflu unde dispăruse Beau... şi am aflat. Câinele fusese al lui. Când a plecat Beau, a rămas al lui Matt. Căţeaua l-a găsit pantoful. Din cauza asta a fost omorâtă.

- Unde...? am murmurat.

— În pământul de pe terenul acela interzis tuturor. A fost îngropat acolo de soţul mamei tale.

— Nu cred, am spus fără suflare.

— El a omorât câinele, dar nu el l-a omorât pe Beau. Cea care a făcut-o a fost Christabel Willerby. Beau o şantaja, iar ea l-a înpuşcat; tatăl tău a îngropat cadavrul, crezând că mama ta îl înpuşcase. Dacă ajungi să cunoşti amănuntele, totul se leagă, dar nu din cauza asta mă aflu aici. Nu eşti vinovată de moartea lui Beau.

— Am impresia, doamnă Pilkington, că toate astea sunt doar în imaginaţia dumneavoastră. Aveţi halucinaţii. Sunteţi bolnavă.

Dădu din umeri.

— E sfârşitul - al meu ca şi al vostru. Vreau să ştiţi de ce, dar vreau să înţelegeţi. Am vrut ca fiul meu să fie fericit. Cu sora ta ar fi fost. E o fată cuminte. Eu, una, am fost fericită văzând cum începeau să se iubească. Aşa o fată îmi doream pentru el. Era cu totul altfel decât cele pe care le-ar fi putut cunoaşte la Londra. El era conştient de calităţile ei. I-ar fi oferit o viaţă liniştită... aşa cum eu nu i-am putut oferi niciodată. Asta îi doream.

Mă privi cu ură şi îşi duse mâna în dreptul inimii; respira tot mai greu.

— Dar tu ai distrus totul, continuă ea. A venit după tine aici... şi a fost omorât. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi trăit şi astăzi. Unicul meu fiu. Era totul pentru mine. Numai pentru el trăiam. Dar l-ai adus aici, iar Lord Hessenfield l-a ucis... a pus să fie ucis şi trupul lui aruncat în Sena.

— Greşeşti, am strigat. Nu aşa a fost. Era spion. N-a venit aici pentru mine. A venit să-i sploneze pe iacobiţi.

— Pentru tine a venit. Ăsta a fost pretextul. Pentru tine a venit.

— Nu e adevărat. A fost mână în mână cu guvernanta noastră. A fost prins... Avea asupra lui documente care l-au dat de gol.

Clătină din cap.

— Îmi cunosc fiul. Semăna cu tatăl lui. Dacă voia un lucru, îl urmărea până în pânzele albe. El te-a vrut pe tine şi a venit după tine până aici, iar Hessenfield a fost gelos. E dur şi neîndurător. L-a ucis. Am aflat tot. Toată lumea spune că a fost o crimă pasională.

— Greşeşti... greşeşti...

Dădu din umeri.

— E sfârşitul. Cât de curând, şi eu şi dumneata. Trebuie să mori. De când te-am cunoscut în casa aceea, mi-am dat seama că ai ceva fatal. O frumuseţe ca a dumitale are în ea ceva malefic. Nu e un dar de la Dumnezeu, ci al Diavolului.

Mă privea ciudat, cu o licărire în ochi. E nebună, mi-am spus. Moartea lui Matt i-a luat minţile.

— Eşti ca sirena din legendă, care stă pe o stâncă şi cântă, ademenind marinarii la ea - iar asta înseamnă moarte sigură. E cântecul sirenei. Vino la mine şi am să fiu pentru tine tot ce ţi-ai putea visa. Aşa e cântecul. Dar nu e adevărat. Îi ademeneşti la moarte.

— E o prostie, doamnă Pilkington.

Clătină din cap.

— Beau a murit din cauza dumitale. Dacă n-ai fi fost dumneata, n-ar fi avut ce să caute la Eversleigh. N-ar fi dat de femeia aceea pe care o şantaja. Ar fi trăit şi astăzi. Poate că aş fi fost măritată cu el. Matt ar fi fost cu noi. Dar ai apărut dumneata, cu frumuseţea dumitale ciudată şi pustiitoare. Nu doar averea ţi-a râvnit-o. Te-a urmat şi s-a ales cu moartea, nu cu o soţie frumoasă şi o avere. Apoi a fost rândul lui Matt să-ţi audă cântecul. A fost ademenit pe stâncile destinului. Şi unde a ajuns? Mort, aruncat în Sena. Fiul meu... fiul meu iubit... Şi soţul tău - ce nenorocire i-ai adus. Nici chiar iubitul tău de-acum, Hessenfield, n-a scăpat. Credea că e deştept. Credea că el hotărăşte totul... dar acum nu-l mai aşteaptă decât moartea...

— Sunt nevoită să vă rog să plecaţi, i-am spus. Am multe de făcut.

— Da, fă un linţoliu pentru soţul dumitale. Fă şi pentru dumneata unul... şi pentru mine...

Am simţit că mi se face rău, de groază, căci înţelesesem că spusese adevărul.

Ea continuă:

— Am plănuit să te distrug. E mai bine să nu mai aibă şi alţii de suferit de pe urma dumitale. Au murit deja trei bărbaţi... şi numai din cauza dumitale - deşi pentru Beau nu porţi nici o vină. Vezi, eşti o nenorocire. Eşti sirena. Chiar şi fără să vrei, aduci moartea: trebuie să dispari. Altă cale nu există. Am pus la cale întâlnirea. M-am deghizat de teamă să nu mă recunoşti. Dar ne văzusem doar o dată, şi am fost una din cele mai bune actriţe ale scenei londoneze. Am tras cu urechea la tot ce se vorbea despre procedeele otrăvirilor de demult. Am stat de vorbă cu cei care îşi aminteau... şi am hotărât ce aveam de făcut. Nu-mi venea să cred că există otrăvuri care pot fi transmise prin piele... dar există... există... Şi dacă ştii unde să mergi şi eşti gata să plăteşti... Aşa că m-am dus şi am plătit şi am obţinut mănuşile. Lord Hessenfield e mai puternic afectat. Trebuie să fi purtat mai mult timp mănuşile de la mine. Dumneata eşti mai puţin atinsă. Eu şi mai puţin. Dar suntem condamnaţi toţi trei. Eu, nu mai puţin ca voi, deşi moartea mea are să fie mai lentă. Nu există antidot, iar eu am umblat prea mult cu ele. Am otrava în sânge, ca şi dumneata... Vezi, am distrus sirena, şi pe ucigaşii fiului meu, dar şi pe mine în acelaşi timp.

M-am ridicat nedumerită. Erau aiurelile unei nebune.

Trebuia să scap de ea. Trebuia să mă întorc lângă Hessenfield. Trebuia să chem doctorii şi să le spun ce-mi spusese această femeie.

Am lăsat-o în odaie. Am auzit-o ieşind, în urma mea, cu paşi nesiguri. Am urcat în dormitor.

Hessenfield zăcea pe pat, alb la faţă şi liniştit... nefiresc de

Mi-am dat seama că murise.

Până atunci n-o crezusem. Îmi spusesem că mințea în legătură cu otrava. Asemenea lucruri s-ar fi putut întâmpla cu treizeci de ani în urmă, nu acum. Dar auzisem istorii ciudate despre otrăvurile acelea de demult și despre secretele italienilor în producerea de substanțe mortale care puteau ataca în multe feluri. Mai existau încă la Paris otrăvitori italieni, oameni care își prelucrau secretele în locuri tăinuite și se îmbogățeau din ele.

Eram îngrozită. Era mai mult decât putea cuprinde mintea mea. Atâția ani de zile, Beau zăcuse în pământul de lângă Enderby. Iar cel care îl îngropase era chiar Leigh, pe care îl considerasem tatăl meu. Mama era și ea implicată, iar Matt era fiul lui Beau.

Nu-mi venea să cred. Și totuși multe se adevereau.

Beau... mort de atâția ani. Matt și cu mine, împreună. Nu era de mirare că mă simțisem atrasă. Era o mică mângâiere. N-a fost o toană oarecare.

Dar exista o realitate înspăimântătoare care arunca o umbră întunecată peste toate, și mă gândeam la trecut numai să nu privesc prezentul.

Hessenfield mort. Nu puteam accepta. El, care fusese atât de plin de viață... mort... și totul din cauza unei perechi de mănuși. Dintr-o clipă într-alta, avea să se ridice din pat și să râdă de mine.

Era o farsă. O glumă... să-mi dovedească, prin dezolarea mea, cât de mult îl iubeam.

Cât de mult îl iubeam! „Oh, Hessenfield", am murmurat, „de necuprins!"

Mi-am îngropat fața în mâinile lui. Ce reci erau... Fața îmi ardea, și totuși tremuram de frig.

Deodată m-a cuprins o bucurie nebună. „Vin la tine, Hessenfield. Spuneam mereu că numai moartea ne mai poate despărți dar nici chiar moartea nu poate".

Am stat acolo, lângă patul lui, privindu-l, și m-a cuprins o exaltare.

„Vin cu tine, Hessenfield. Curând".

Moartea! Era foarte aproape. Mi se părea că îi aud fâlfâitul pilor deasupra mea. Ce ciudat să-ţi imaginezi moartea cu aripi.

O himeră veche, mi-am zis. De ce... De ce?

Am împietrit. Mă bucurasem că nu aveam să mă despart de ssenfield. Iar acum îmi răsărise un gând: Clarissa. Fiica mea... a noastră... ce-o să se facă atunci când noi doi vom fi morţi?

Mi-am încleştat mâinile ca să nu-mi mai tremure.

„Copilul meu... fetiţa mea. Ce-ai să te faci? Ai să rămâi singură ci şi nimeni n-o să aibă grijă de tine?"

Trebuia să fac ceva. Trebuia să acţionez repede.

M-am ridicat. Odaia se învârtea cu mine. „Grăbeşte-te", am us cu voce tare. „Cine ştie cât timp ţi-a mai rămas".

Atunci m-am rugat. Nu-mi aminteam să mă mai fi rugat vreo tă. Cred că oamenii ca mine se roagă numai când vor ceva; eu avusesem atât de multe.

Abia când mi s-a refuzat ceva m-am gândit să mă rog.

Apoi, deodată, de parcă ar fi fost răspunsul la implorările mele, n văzut ce aveam de făcut.

M-am dus la pupitrul meu şi am scos o hârtie. În clipele acelea gice, copleşită de groază şi de spaimă, m-am gândit la sora a.

Îmi aduceam aminte ce bine se înţeleseseră ea şi Clarissa în toada când am fost cu ea la Eversleigh. Fuseseră încântate a de alta şi între ele se născuse o legătură deosebită.

Damaris, mi-am spus. Nu poate fi decât Damaris.

Dragă Damaris (am scris în grabă),

Sunt pe moarte. Când vei primi aceste rânduri, eu voi fi moartă. dul Hessenfield, tatăl Clarissei, e mort şi el. Sunt disperată pentru rissa mea. E într-o ţară străină şi nu ştiu cine o să aibă grijă de când eu n-o să mai fiu.

Am fost o păcătoasă, dar fiica mea nu are nici o vină. Damaris, au să o iei la tine. Trebuie să trimiţi imediat pe cineva alci.

Trebuie s-o iei la tine şi s-o creşti ca pe fiica ta. Aici sunt cunoscută drept Lady Hessenfield, şi toată lumea ştie că Clarissa este fiica noastră, ceea ce şi este. Nu pot să-ţi spun acum cum de am ajuns în situaţia asta. Nu are importanţă. Ceea ce contează e soarta Clarissei.

Este aici o femeie de treabă, pe nume Jeanne. Am să o las în grija acestei femei până vii tu. Este o femeie de treabă, care are grijă de de Clarissa şi a îndrăgit-o. A fost florăreasă şi a trăit în sărăcie lucie, dar am încredere în ea mai mult decât în oricine altcineva.

Damaris, am fost o păcătoasă. Am adus numai necazuri şi nenorociri peste tot. Ţi-am distrus viaţa; dar Matt nu era cu adevărat destul de bun pentru tine, altfel nu s-ar fi purtat cum s-a purtat. Ţie îţi trebuie un om deosebit.

Te rog, fă asta pentru mine... Nu. De dragul Clarissei. Trimite după cineva după ea, imediat ce primeşti această scrisoare.

Sora ta, Carlotta.

Am sigilat scrisoarea. Am trimis să fie chemat curierul care dusese şi adusese din Anglia mesajele urgente ale lui Hessenfield.

— Du scrisoarea asta, i-am spus. Cât de repede poţi.

Apoi m-am rugat ca scrisoarea să ajungă la Damaris, căci firesc, circulaţia între cele două ţări era dificilă şi în asemenea misiuni trebuia să fii cu mare băgare de seamă. Deseori curierii nu mai ajungeau la destinaţie; şi bănuiam că, după misiunea dezastruoasă care îl costase viaţa pe Matt, aveau să fie şi mai atenţi să nu pătrundă nimeni în ţară.

Am trimis după Jeanne.

— Jeanne, i-am spus, sunt pe moarte.

— Madame... nu se poate.

— Ştii că Lord Hessenfield e mort.

— Oh, Madame, ce-o să se aleagă de noi toţi?

— Am un copil. Jeanne, ţi-o încredinţez.

— My lady?

— Ai grijă de ea. Am o soră în Anglia. I-am scris. O să trimită pe neva s-o ia pe Clarissa.

— Când au să vină, my lady?

— Curând...curând. Au să vină. Sunt sigură că au să vină.

— Din Anglia, Madame...

— Vor veni, Jeanne. Te asigur că vor veni. Aşteaptă-i, şi ai grijă copii până vin. Jeanne... I-am luat mâinile şi am privit-o în ochi, plorând-o. Jeanne, aceasta e dorinţa şi porunca unei muribun-.

Jeanne păru înspăimântată.

Dar am fost sigură că are să se ţină de cuvânt.

Am ars mănuşile - şi pe ale mele, şi pe ale lui Hessenfield. S-au prins cu o lumină ciudată. Am crezut că au să izbucnească în căcări, dar după ce au ars cu scântei câteva secunde, s-au ransformat in cenuşă neagră.

Mi-am luat condeiul şi am scris în jurnal ce mi s-a întâmplat. Am aşternut totul pe hârtie şi mi s-a părut că scrisul mă alină.

Îl spusesem lui Jeanne că doream să-mi păstreze jurnalul şi, când vor veni mesagerii sorei mele, să li-l dea lor, pentru ea.

Doream ca ea să înţeleagă ce se întâmplase. A înţelege înseamnă adesea a ierta.

Am lăsat condeiul. Am chemat-o din nou pe Jeanne şi i-am spus unde are să găsească jurnalul.

A părut, consternată, dar a ascultat cu atenţie instrucţiunile mele, iar după ce a plecat, n-am mai rezistat şi am luat din nou condeiul.

Atunci am scris, chiar pe prima pagină a jurnalului meu: „Acesta este <<Cântecul Sirenei>> care nu a cerut să fie ceea ce a fost. Dar aşa i-a fost dat, şi acuzatorul a avut dreptate. Cei ce s-au apropiat de ea au fost ademeniţi la moarte. E drept şi cuvenit ca moartea s-o ajungă în tolul cântării".

DAMARIS

LOCATARUL DE LA ENDERBY HALL

Sunt singură. Zilele par nesfârşite. Ceas după ceas, zac aici pe canapea şi-mi spun că viaţa mea s-a dus. De fapt, nici n-a început vreodată cu adevărat.

Eram fericită. Mi se părea că sunt în pragul marii aventuri. Apoi deodată, n-a mai fost nimic. Într-o clipă de revelaţie, mi-am văzut toate visele spulberate. Apoi am mai primit încă o lovitură.

Uneori se pare că viaţa nu se mulţumeşte să-ţi ia fericirea, ci mai găseşte încă ceva care să-ţi facă viaţa şi mai insuportabilă. Într-o zi întunecată de noiembrie l-am pierdut pe bărbatul pe care îl iubeam, iar în aceeaşi noapte m-a lovit o boală cumplită care a făcut din mine un invalid.

O, sunt înconjurată de iubire. Nici o fată n-a avut vreodată părinţi mai iubitori şi mai grijulii decât ai mei. Mi-au arătat în mii de feluri că eu sunt viaţa lor. Se învinovăţesc pentru ceea ce mi s-a întâmplat; iar ei n-au nici o vină, însă cum să le spun fără să-o amestec pe Carlotta?

Nu vreau să mă gândesc la Carlotta. Nu suport să mă gândesc la Carlotta. Uneori imaginea ei mi se strecoară în minte şi-mi spun că o urăsc. Dar o văd cu ochii minţii - frumuseţea aceea aproape incredibilă. Mereu îmi spuneam: nimeni nu are dreptul să fie atât de frumoasă cum e Carlotta. Ei i s-a dat totul. De parcă cei de sus, care hotărăsc cum o să fim, au fost foarte bine dispuşi când i-au hărăzit Carlottei. Ea va avea totul... totul... au spus.

Şi aşa a fost. Vedeam adesea felul în care o priveau bărbaţii atunci când intra într-o încăpere; era de ajuns să le arunce o privire, şi erau la picioarele ei. O admiram tare mult. Eram mândră că am aşa o soră.

Acum înţeleg mai multe decât atunci. Mama mi-a arătat jurnalul ei. Am aflat de naşterea romantică a Carlottei la Veneţia şi de nenorocirea pe care a păţit-o mama. Am aflat de bărbatul

acela viclos care a murit, şi cine l-a omorât, şi de bănuielile roaznice dintre părinţii mei. Aşa se explică toate. Înţeleg de ce ata a trebuit s-o împuşte pe Belle şi s-o îngroape. Să fi ştiut prin ce u trecut părinţii mei, nu m-aş mai fi dus la mormântul lui Belle în lua în care l-am văzut pe Matt şi Carlotta împreună.

Am fost şocată, într-adevăr, căci am crezut că nu numai Matt mă înşelase. Şi bunul meu tată avusese secrete de ascuns, din auza cărora ucisese un animal nevinovat. Aşa am crezut, dar nu ra chiar aşa.

Şi din cauza neştiinţei mele, am suferit odată cu ei.

Să fi fost mai pricepută în cele lumeşti, aş fi putut să bănuiesc tracţia dintre Matt şi Carlotta. M-ar fi rănit adânc, bineînţeles, dar -aş fi suferit şocul acela îngrozitor. Aş fi fost pregătită pentru ce veam să descopăr.

Dar la ce bun să le iau de la capăt? Totul se terminase. Era fapt mplinit, Matt ieşise din viaţa mea. O vedeam rar pe Carlotta - şi ici nu doream s-o văd, prea era dureros. Dar o îndrăgisem pe tiţa ei scumpă, şi aş fi vrut să stau mai mult cu ea.

Ciudat, dar când a apărut copilul m-am simţit din nou atrasă e viaţă. Din noaptea aceea îngrozitoare nu mă mai interesase imic, dar a apărut copilul şi, când eram împreună, uitam de proşurile pe care i le-aş fi făcut mamei ei. Îmi plăcea felul în care retindea răspuns la orice întrebare îi dădea prin minte, îmi plăcea ă mă joc cu ea. Jocul nostru preferat era „de-a iscoada". Eu îi puneam pe ocolite la ce mă uit, iar ea trebuia să ghicească. tătea pe gânduri, serioasă, până găsea răspunsul şi, când era ei bun, ţipa de bucurie.

Ne-am îndrăgit una pe alta din prima clipă.

Într-o zi, stăteam întinsă pe canapeaua mea şi o auzeam cându-se în grădină; bătea mingea strigând şi cântând; apoi odată n-am mai auzit nici un sunet. Am ascultat cu atenţie, dar cerea a continuat. Cred că a fost doar un minut sau două, dar ie mi s-au părut mai multe. Am crezut că se întâmplase ceva u. Căzuse şi se lovise. Se aventurase prea departe.

M-am ridicat de pe canapea şi am alergat la fereastră. Stătea întinsă pe iarbă şi se uita cu atenţie la ceva... vreo insectă. Am văzut-o că întinde un deget şi atinge ceva. Era probabil o furnică.

M-am întors pe canapea; şi atunci mi-am adus aminte că alergasem la fereastră. Nu mai alergasem nicăieri din noaptea aceea îngrozitoare. Păşeam, doar, şi numai printr-un efort suprem.

A fost o revelaţie. După aceea am descoperit că sunt în stare să merg puţin prin odaie.

Ştiam că e stânjenitor pentru Carlotta să stea la noi, pentru că îi venea greu să dea ochii cu mine; aşa că ne vedeam rareori. Iar asta însemna să nu văd nici fetiţa.

Dar mă gândeam la ea tot timpul. Îmi treceau prin minte tot felul de lucruri mărunte care se întâmplaseră cât fusesem sănătoasă şi hoinărisem prin ţinut. Iubirea mea deosebită pentru plante şi păsări şi animale făcuse din toate o încântare. Învăţasem o mulţime de lucruri despre vietăţi, iar acum aş fi vrut să i le spun Clarissei.

Apoi am aflat veştile care mi-au zguduit familia. Carlotta fusese răpită şi dusă în Franţa; odată cu ea, şi Clarissa.

Toţi au fost consternaţi. Harriet a venit la noi să ne vadă şi să ne spună ce ştia.

Mama mi-a spus şi mie, pentru că, fiind bolnavă, doar de la ea aflam ce se întâmplă. Probabil ajunsese la concluzia că, dacă aş fi ştiut ce se întâmplase, nu m-aş fi dus în noaptea aceea în pădurea interzisă, ci aş fi venit direct acasă, şi atunci poate, cu îngrijiri, mi-aş fi revenit.

Mi-a spus aşa:

— După cum spune Harriet, Carlotta a fost răpită de un anume Lord Hessenfield, care este un iacobit însemnat. A fost văzut prin împrejurimi. A reuşit să fugă în Franţa, şi a luat-o cu el şi pe Clarissa. Ceea ce ştiu foarte puţini e că Lord Hessenfield e tatăl Clarissei.

Apoi Harriet ne-a povestit cum a fost răpită Carlotta de iacobiţii aceia, când se afla la hanul Mistreţul Negru, în drum spre Eyot Abbas, şi că Lord Hessenfield a siluit-o. Drept urmare, ea a rămas

însărcinată, iar Benjie s-a însurat cu ea ca să aplaneze lucrurile, cum spunea Harriet. Benjie o iubea de mult şi n-a scăpat ocazia să o ia de soţie. Deci Clarissa e fiica lui Hessenfield. Probabil că ţinea mult la Carlotta, dacă îşi riscase viaţa ca să o ia cu ei. Că fusese luată cu forţa, era neîndoios, căci se zbătuse şi îi căzuse pelerina, pe care au găsit-o, mai apoi, în tufăriş. Era de presupus că mai întâi a fost răpită Clarissa, pentru că dispăruse deja de câteva ceasuri.

Toate păreau de-a dreptul incredibile. Dar Carlotta era născută să fie mereu în mijlocul furtunii. Ba mai mult, când am stat să mă gândesc prin câte trecuseră părinţii mei, m-am întrebat dacă nu cumva trecusem cu toţii, la un moment dat, prin câte un episod neobişnuit ori furtunos. Chiar şi eu avusesem, odată, o aventură înfricoşătoare cu Buna Doamnă Brown. Mult timp după aceea, îmi dădeam frâu liber imaginaţiei, închipuindu-mi tot felul de urmări groaznice pe care le-ar fi putut avea. Încă nu scăpasem cu adevărat de amintirea aceea, şi se mai întâmpla să am coşmaruri.

Avem un locatar la Enderby Hall. Am rămas uimită că s-a găsit cineva să vrea să stea în casa aceea. Era atât de mohorâtă şi mai avea şi reputaţia de a fi bântuită. Câţiva au venit să o vadă. Au mers cu ei mama sau tata şi câteodată bunica de la Eversleigh Court. De fapt, lumea se ducea mai degrabă la Eversleigh Court decât la Dower House.

Mi-aduc aminte ziua când a venit bunica să ne spună că s-a interesat cineva.

Eram cu toţii în odaia mea, pentru că mama îi aducea întotdeauna pe oaspeţi la mine. Îi intrase în cap că asta mă înveselea.

Bunica spuse:

— Nu ştiu de ce a mai venit s-o vadă. Părea pornit să nu-i placă nimic, chiar fără să se uite, şi Dumnezeu mi-e martor că e destul de uşor să găseşti cusururi la Enderby.

— Eu tot mai cred, zise mama, că dacă vrei cu tot dinadinsul să schimbi ce-i acolo, poţi.

— Cum, Priscilla dragă? întrebă bunica

— Mai tai din bălării, de exemplu. Au crescut toate alandala. Aşa se mai luminează puţin. Mai pătrunde soarele. Parcă văd o familie fericită, cu o mulţime de copii. Doar lumina şi veselia lipsesc acolo.

— Scumpa de Priscilla! a fost răspunsul bunicii.

Desigur, mi-am spus, în casa aceea s-a petrecut o crimă. Beau Granville a fost omorât acolo şi e îngropat în apropiere. Apoi mai e stafia de demult, care a încercat să se spânzure de galeria menestrelilor.

— Spune-ne despre omul ăsta, zise mama.

— Omul potrivit la locul potrivit, dacă mă credeţi. Era şchiop, şi avea o mină bolnăvicioasă. După cum arăta, ai fi jurat că şi cel mai mic zâmbet îi provoacă suferinţă. Nu era bătrân, în nici un caz. I-am spus: „Şi dacă aţi lua casa, aţi locui singur aici?" A zis că da, şi trebuie să fi părut surprinsă, căci a adăugat: „prefer aşa", de parcă ar fi vrut să-mi spună să-mi ţin gura, ceea ce m-am şi hotărât să fac. Mi-a spus că e o casă întunecoasă şi mohorâtă. I-am spus exact ce ziceai tu, Priscilla. Mai tai din bălării şi se mai luminează.

— Dar mobila? zise mama, şi imediat mi-a zburat gândul la dormitorul cu pat cu baldachin şi draperii roşii.

— A spus că i-ar conveni să o ia mobilată.

— Ei, asta ar mai rezolva ceva, zise mama.

— Nu rezolvă nimic. Cred că pur şi simplu jubila uitându-se prin casă numai ca să ne arate cât de nevandabilă este.

— Păi, se pare că a reuşit.

— Cred că ar trebui să scăpăm de mobilă, să facem curăţenie... s-o reparăm de sus până jos şi să vedem ce se mai întâmplă. În orice caz, luaţi-vă gândul de la Jeremy Granthorn! N-o să mai auzim de el.

Aici s-a înşelat.

Noul proprietar de la Enderby Hall era Jeremy Granthorn.

N-a făcut nimic ca să îndrepte reputaţia lui Enderby Hall.

Abby era una dintre fetele în casă şi datoria ei era să se ocupe e necesităţile mele deosebite; mama îl dăduse însărcinarea asta u numai pentru că era o fată harnică, dar, cum am auzit-o o ată pe mama, era şi plină de voloşle, ceea ce cred că însemna am gureşă.

Eu nu eram prea vorbăreaţă. Stăteam mereu cufundată în ândurile mele, dar lui Abby nici nu-i trebuia s-o asculţi foarte ent.

În timp ce ştergea praful şi deretica prin odaie, iar eu lânceam privind sau citind sau cosând, turuia ca o moară stricată spre tot ce s-a mai întâmplat. Din când în când, dădeam din ap sau îngăimam o vorbă, pentru că nu voiam să-i stric plăcerea, ar rareori mă interesa cu adevărat.

Ăsta era necazul cu mine. De multă vreme, nimic nu-mi mai zea interesul.

Sporovăia întruna despre vecini şi, încet-încet, am observat că duce tot mai des în discuţie numele Jeremy Granthorn.

— Mai e un bărbat cu ei, acolo, domniţă, singurul lui servitor. mblă vorba că nu-i plac femeile. Chicoti. Ce soi ciudat de om, u, domniţă. Iar ăsta... Smith, are un nume... ca şi el. Emmy Carp ce pe-acolo într-o zi şi dă să arunce şi ea o privire. Smith ăsta a în grădină... şi Emmy îl întreabă de drumul spre satul Eversleigh. zi doamne, nu-i ştia. Născută şi crescută chiar acolo. Emmy ce: Pe ce drum să apuc? Şi el îl arată cu degetul, fără o vorbă, ar ea zice: „Sunteţi mut, domnule?" Şi acum el îl zice să aibă grijă um vorbeşte şi să nu fie obraznică. Emmy zice că n-a făcut decât întrebe drumul. Dar el n-a crezut-o. „Ai venit să-ţi bagi nasul", ce ei. „Nouă nu ne plac băgăcioşii. Ai grijă. Avem un câine mare nici lui nu-i plac băgăcioşii". Emmy a rămas cu gura căscată. Îl om fug ochii după bărbaţi, dar şi lor după ea. Smith ăsta, nici vorbă. Ea socoteşte că-i de-o teapă cu stăpân-su.

— Emmy nu trebuia să iscodească, am spus. Nu-i treaba ei.

— Oh, nu, domniţă, dar ştiţi cum e. La toate ne place să ştim ce se mai întâmplă...

În altă zi, mi-a spus:

— Nu le-a intrat nimeni în casă. Biddy Lang zice că, după ea, nici ei nu sunt decât stafii. Doi bărbaţi... în casa aia mare... parcă nu-i normal, aşa zice Biddy.

Nu mă privea pe mine ce se întâmpla acolo. Îmi promisesem să nu mai intru niciodată în casa aceea.

De când cu vizita Clarissei, începusem să merg puţin. Mama era încântată. Spunea că e un semn că îmi revin şi, cu timpul, aveam să mă fac bine.

Nu i-am mai spus că se schimbase doar un singur lucru, faptul că puteam merge pe picioare... şi foarte puţin. Oboseam repede. Dar cel mai greu de îndurat nu era atât partea fizică a suferinţei mele, cât apatia, nepăsarea, lipsa de interes pentru orice.

Când îmi mai citea mama, nu prea mă interesa ce îmi citeşte. Mă prefăceam, dar nu ştiu să joc teatru. Când jucam şah cu tata, jucam fără bucurie, fără emoţie. Poate din cauza asta şi câştigam mai multe partide decât el; eram calmă, imperturbabilă, indiferentă la victorie sau înfrângere.

Asta era cel mai greu de îndurat, lipsa aceea de interes faţă de viaţă.

Dar m-am pomenit ascultând-o pe Abby din ce în ce mai mult. Rareori comentam şi nu puneam niciodată întrebări, dar de câte ori pomenea de perechea ciudată de la Enderby, simţeam o uşoară tresărire de curiozitate.

Începusem să călăresc câte puţin. Nu mergeam niciodată prea departe, pentru că oboseam foarte tare. Dar când intram în grajd şi Tomtit fornăia lipindu-şi botul de umărul meu, arătându-mi atât de limpede ce fericit e că mă vede, simţeam că aş vrea să călăresc din nou. Când încălecam, atâta îşi scutura capul şi tot trupul i se înfiora de plăcere, încât îmi spuneam că trebuie să mai ies călare din când în când... de dragul lui Tomtit.

Mă purtasem foarte rău cu el în noaptea aceea. Îl lăsasem să remure de frig în magazie, iar eu plecasem în pădurea interzisă. ultasem. Nu aşa te porţi cu un animal.

Nu-mi purta pică. Prima oară când m-am apropiat de el, plină e remuşcări, întrebându-mă cum o să mă primească, mi-a arătat mpede că uitase neglijenţa cu care îl tratasem. Să-mi poarte ică? Nici vorbă. Doar ataşamentul lui tandru, şi totul între noi măsese neschimbat.

Deci mai ieşeam călare, când şi când, şi îl lăsam pe Tomtit să mă ducă unde vrea el. Nu alerga niciodată; rareori galopa uşor; ergea cu grijă, iar când oboseam, mă aplecam şi îi spuneam: ou-mă acasă, Tomtit." Şi făcea cale-ntoarsă şi ajungeam acasă e prima scurtătură.

Cred că părinţii mei ar fi fost neliniştiţi dacă aş fi ieşit cu oricare lt cal. Spuneau mereu: „Cu Tomtit e în siguranţă. Are grijă de ea".

Era un cal minunat, Tomtit, prietenul meu drag.

În dimineaţa aceea, ca de obicei, i-am dat frâu liber iar el m-a us la Enderby Hall. Când am ajuns acolo, am simţit că trebuie să erg la mormântul lui Belle.

Am descălecat, cum nu prea obişnuiam, căci de obicei nu scălecam decât când ajungeam înapoi acasă.

L-am priponit pe Tomtit de un ţăruş şi i-am şoptit: „De data asta am să te uit. Mă întorc repede".

Şi am pătruns pe terenul care fusese pentru mine pădurea erzisă. Aerul mohorât dispăruse. Acolo unde ar fi trebuit să fie ormântul lui Belle, vara înfloreau trandafirii.

Acum era grădina personală a mamei.

Cea mai mare parte din hăţiş dispăruse. Era frumos - o oază în ma ţinutului. Pe locul stăpânit odată de tristeţe, era acum o ădină de trandafiri.

Am stat o clipă şi m-am gândit la Belle, cărela curiozitatea îi usese moartea; draga de Belle, fusese frumoasă şi prietenoasă cuminte. Dar trebule să fi murit repede, iar acum, că ştiam totul, H mai puteam învinui pe tata.

M-am întors şi am pornit înapoi spre Tomtit, dar n-am putut rezista tentaţiei să mai arunc o privire casei. Se stârnise vântul şi scutura ultimele frunze din copaci. Îmi plăcea când bătea vântul. Împrăştia ceaţa prezentă mai mereu în anotimpul acela.

Iată şi casa - mai mohorâtă ca oricând. M-am gândit la mizantropul care locuia acum în ea. Casa probabil că se potrivea cu firea lui ciudată.

Deodată, mi-au apărut din nou în faţa ochilor - de parcă ar fi fost aevea - Matt cu Carlotta. Îmi venea să-mi plâng de milă şi mi-am dat seama că am ochii umezi. Mi-am scos batista ca să mă şterg la ochi. Vântul mi-a smuls-o din mână şi a dus-o pe aleea către casă.

Astfel am pătruns mai mult decât ar fi trebuit şi, când în sfârşit mi-am luat-o de jos, am auzit un mârâit şi un câine s-a repezit la mine în salturi.

Era un Terra-Nova mare şi venea ţintă spre mine.

Încălcam proprietatea. Mi-am amintit, cum se întâmplă în astfel de situaţii, că auzisem de la Abby ceva despre un câine căruia nu-i plăceau intruşii... iar eu cam asta eram. Dar mă pricep la câini... la toate animalele, de fapt. Între mine şi ei era un fel de camaraderie, recunoscută de ambele părţi.

I-am spus încet:

— Cuminte... cuminte... sunt prietena ta...

A ezitat. Părea fioros. Apoi a văzut batista din mâna mea şi trebuie să i se fi părut că o furasem căci a apucat-o şi nu i-a mai dat drumul; cu ocazia asta m-a şi muşcat de mână.

Pe batistă a apărut sânge.

Nu i-am dat drumul din mână. Am ţinut strâns de ea, iar el strângea în dinţi celălalt capăt.

— Ar trebui să fim prieteni, am şoptit. Eşti un câine bun dacă aperi casa stăpânului.

Am întins o mână să-l mângâi.

O voce de aproape strigă:

— Nu-l atinge. Apoi: alci, Daemon! Vino alci!

Câinele dădu drumul batistei şi se duse imediat spre bărbatul are se ivise.

Smith? mi-am zis. Apoi am văzut că şchiopăta şi mi-am dat ama că îl aveam în faţa mea pe însuşi Jeremy Granthorn.

Mă privi cu dezgust.

— Te-ar fi muşcat... tare, zise el. Ce cauţi aici?

— Am trecut prin faţă, şi vântul mi-a luat batista. Încercam să iau.

— El, acum ai luat-o.

— Da, mulţumesc.

Mi-am zis: ce om nesuferit! Noi nu ne purtam aşa la ţară. Mama ar fi făcut o vizită; apoi ar fi fost invitat la Eversleigh Court; dar era npede că dorea să rămână un pustnic.

I-am spus:

— Îmi cer iertare că am intrat nepoftită. Dar, ştiţi, vântul a fost e vină. Bună ziua.

— Câinele te-a muşcat de mână

— Mai nimic. E numai vina mea, veţi spune, pentru că am intrat nde nu trebuia.

— Trebuie oblojită de îndată.

— Sunt cu calul. Locuiesc foarte aproape, la Dower House. ung acasă foarte repede.

— Totuşi trebuie oblojită pe loc.

— Unde?

Arătă cu mâna spre casă.

Nu puteam pierde aşa ceva. Mi se oferea ocazia să intru în asa în care, dacă era să mă iau după Abby şi după ai mei, nu nai fusese nimeni invitat.

— Mulţumesc, am spus.

Când am intrat din nou în holul acela, m-a cuprins o senzaţie udată.

— N-aţi schimbat absolut nimic, am spus.

— Nu văd de ce.

— Cei mai mulţi vor să imprime casei propria personalitate.

— Nu e decât o casă în care să pot trăi în liniște și pace.

— Și faceți tot posibilul. Poate n-ar trebui să deranjez.

N-a spus că nu îl deranjam, cum m-aș fi așteptat. A zis doar:

— Vino. Stai jos.

M-am așezat, acolo în hol, și m-am uitat spre galeria bântuită a menestrelilor; mi s-a părut mai lugubră ca niciodată.

De deasupra, am auzit:

— Smith, strigă Jeremy Granthorn. Vino aici, Smith.

Smith veni și se holbă la mine neîncrezător. Era la fel de încruntat ca și stăpânul lui, și cu câțiva ani mai bătrân.

— Tânăra doamnă a fost mușcată.

— Ce-a căutat..., făcu Smith.

— Adu niște apă caldă, zise intransigenta mea gazdă, ...și un bandaj, ceva.

— Bandaj? întrebă Smith.

— Găsești tu ceva.

M-am ridicat și am spus cu hotărâre:

— Văd bine că vă dau multă bătaie de cap. E doar o zgârietură. A fost numai vina mea, după cum ați dat de înțeles. Mă duc acasă. Am să fac acolo cele necesare.

— Stai jos, te rog, zise Jeremy Granthorn.

I-am dat ascultare.

M-am uitat în jur, prin hol, și am încercat să scot câteva vorbe.

— Casa a fost a sorei mele. De la ea ați cumpărat-o.

Nu-mi răspunse.

— Și vă place casa... ținutul?

— E liniște... și pace... aproape mereu.

Un reproș la adresa curiozității mele? Dumnezeu mi-e martor că nu voiam decât să fiu politicoasă.

Se întoarse Smith, cu un vas cu apă caldă, o bucată de pânză și un fel de alifie. Mai era și o fâșie de țesătură care părea ruptă de undeva.

Am băgat degetul în vas. M-am spălat și el m-a uns cu puțină alifie pe rană.

— E verificată, îmi spuse. E bună pentru entorse şi zgârieturi uşoare.

Îmi bandajă rana cu mâna lui şi, în timpul ăsta, câinele veni să mă adulmece pe poale.

— Nu m-a durut prea tare, l-am spus câinelui.

Îşi lăsă capul pe-o parte şi dădu din coadă.

Mi-am dat seama că reuşisem, în sfârşit, să-l trezesc interesul gazdei mele.

— Ce ciudat, zise. E de-a dreptul prietenos.

— Înţelege că mă acceptaţi şi asta îl face să mă accepte şi el.

— Bravo Daemon, îi zise cu un cu totul alt glas decât cel cu care îmi vorbise mie.

Mângâie câinele şi acesta se apropie.

Am întins o mână şi l-am mângâiat şi eu.

L-am dat gata pe Jeremy Granthorn.

— Îţi plac câinii...

— Câinii, toate animalele... şi păsările. Îmi plac mai ales păsările.

— Nu l-am văzut niciodată pe Daemon să se împrietenească atât de repede.

— Ştiam că o să ne împrietenim. La urma urmei, n-a fost decât o muşcătură de avertisment. Foarte uşoară... mai mult o mângâiere.

Mă privi neîncrezător.

— Era de datoria lui, nu? am continuat. Trebuia să îmi arate că are o casă de apărat. Eu intrasem nepoftită. N-am avut cum să-i explic că nu avusesem nici cea mai mică intenţie să intru. Voiam doar să-mi iau înapoi lucrul meu. Dar a simţit că nu vreau să fac nici un rău.

Tăcu o vreme.

— Gata, spuse în cele din urmă, cred că e foarte bine. N-o să te supere.

— Mulţumesc.

M-am ridicat.

Mă privi nehotărât. Cred că se întreba dacă să-mi ofere sau nu o gustare. Dar am vrut să-i arăt că nu am de gând să deranjez şi mai mult o gazdă atât de neprimitoare.

— La revedere.

I-am întins mâna, iar el mi-o luă şi făcu o plecăciune. Apoi am pornit spre uşă. M-a urmat, cu câinele după el.

A rămas în uşă, urmărindu-mă cu privirea.

Am mers, încetişor şi cam anevoie, până unde îl priponisem pe Tomtit.

Ciudat, dar mă simţeam altfel decât înainte să intru în casă. Simţeam o repulsie nestăvilită faţă de pustnicul acela de bărbat, aproape necioplit. Fără îndoială că nu ştia să se poarte.

Şi totuşi, parcă regăsisem ceva pierdut atunci când dădusem peste Carlotta şi Matt în odaia roşie.

Am ajuns acasă istovită. Mama era îngrijorată. Se bucura de câte ori ieşeam călare şi mă arătam interesată de Tomtit, dar ştiam că nu-şi găseşte locul până nu mă întorc. Îi era frică să nu exagerez şi să se întoarcă boala. A doua zi am fost prea obosită ca să mai ies; dar senzaţia cea nouă continua. Mă interesau omul acela şi servitorul lui şi câinele de la Enderby Hall.

O săptămână mai târziu, l-am văzut din nou.

Treceam călare pe lângă Enderby Hall, în drum spre casă. Când l-am întâlnit, se plimba cu câinele după el.

Mă simţeam foarte obosită şi tocmai îi şoptisem lui Tomtit „du-mă acasă", iar el o luase hotărât la picior în direcţia cunoscută.

Eram pe cale să-l depăşesc pe Jeremy Granthorn, când el îmi spuse:

— Bună ziua.

Am tresărit.

Eram atât obosită, încât simţeam că leşin. Tomtit bătu nerăbdător cu copita în pământ. Îi spusesem „du-mă acasă" şi, de câte ori voiam să ajungem urgent, îşi dădea seama din tonul meu

— Ţi-e rău? mă întrebă Jeremy Granthorn.

Am dat să vorbesc, dar îmi luase frâul din mâini.

— Cred că ar trebui să te odihneşti puţin.

O luă spre casă. Tomtit păru să simtă că era un prieten, căci, şi era necioplit cu semenii lui, simţisem la el acea legătură ternică între el şi animale, pentru că şi eu o aveam.

Îl priponi pe Tomtit şi mă dădu jos. Delicateţea lui m-a surprins.

— Nu vreau să deranjez, am spus. Nu puteţi suferi musafirii poftiţi.

Nu mi-a răspuns, şi m-a condus în hol.

— Smith, strigă. Smith.

Smith apăru în fugă.

— Doamna se simte rău. Vreau să o duc în salon. Ajută-mă.

M-au sprijinit fiecare de câte o mână.

— Mulţumesc, am spus, dar acum mă simt mai bine... Aş putea plec acasă.

— Nu încă, zise Jeremy Granthorn. Trebuie să iei ceva întăritor. n un vin anume.

Se întoarse spre Smith şi îi şopti ceva. Smith dădu din cap şi păru.

M-au aşezat într-un jilţ în salonaşul de iarnă, pe care îl cunoş- am foarte bine. Era una din odăile cele mai plăcute de la derby şi parcă rămăsese neatinsă de tristeţea din restul casei.

— N-aş fi păţit nimic, să ştiţi. Calul m-ar fi dus acasă. Mă duce otdeauna când sunt obosită.

— Ţi-e deseori... aşa?

— Când şi când. Dar nu-i nimic, când sunt cu Tomtit. El ştie şi ă duce acasă.

— N-ar trebui să ieşi singură.

— E mai bine aşa.

Smith se întorsese cu o tavă şi nişte pahare. Turnă dintr-o sticlă ıva rubiniu.

—Un vin deosebit, zise Jeremy Granthorn. Cred că o să-ţi placă. Şi te asigur că o să te întremeze. E renumit pentru calităţile lui.

Smith ieşi şi ne lăsă împreună.

Am gustat vinul. Era plăcut şi înviorător.

—Am fost foarte bolnavă, i-am spus. I-am explicat ce fel de boală. Doctorii cred că am să rămân o invalidă. Doar de puţină vreme am început să ies din casă.

Mă ascultă cu atenţie.

—E deprimant să nu te poţi mişca. Şi eu sunt la fel, într-o anumită măsură. Am fost rănit la Venlo. N-am să mai pot merge bine niciodată.

I-am spus că mi s-a făcut rău în timpul unei furtuni şi am petrecut toată noaptea afară, în stare de inconştienţă, iar după asta m-am ales cu o fierbinţeală care mi-a afectat membrele.

Mă asculta cu atenţie. Deodată mi-a venit să râd, căci mi-a trecut prin minte că subiectul acela bolnăvicios ne stârnise un oarecare interes unul faţă de celălalt, cum nimic altceva n-ar fi reuşit.

M-a întrebat de ce râd şi i-am răspuns că mi s-a părut caraghios că boala poate fi un subiect atât de captivant.

—Sigur că este, pentru cei care suferă. E viaţa lor.

—Dar trebuie să mai fie şi alte lucruri în viaţă, nu?

M-am pomenit discutând destins. Apăru şi Daemon şi mi s-a părut că îi pare bine că mă împrietenisem cu stăpânul lui.

L-am întrebat cum se descurcă într-o casă aşa de mare cu un singur servitor.

Mi-a răspuns că nu foloseşte toată casa. O parte era închiată

Mi-a stat pe buze să-i întreb: atunci la ce ţi-a trebuit o casă aşa de mare? N-am pus întrebarea, dar el tot mi-a răspuns.

—Casa asta m-a atras într-un fel.

—Enderby v-a atras! Pentru noi a fost întotdeauna o casă mohorâtă, întunecată.

—Mohorât şi întunecat sunt şi eu - aşa că mi s-a potrivit.

— Oh, am zis deodată, vă rog, nu vorbiţi aşa.

Vinul sau ce-o fi fost, îmi dădea îndrăzneală. Am continuat:

— M-am simţit pierdută... ruptă de lume... înţelegeţi?

Dădu din cap.

— Când am descoperit că nu mă pot mişca fără să mă ɔară... mi-am dat seama că trebuie să stau de dimineaţa până ara pe canapea şi să aştept să treacă timpul, şi asta era tot ɜ-mi mai rămăsese... de multe ori mă simt la fel.

— Ştiu, zise el. Ştiu prea bine.

— Şi apoi se întâmplă nişte lucruri mărunte... Când m-a muşcat ɹemon... a fost drăguţ, într-un fel. Un lucru mărunt ca ăsta... e ɜva nou, presupun... şi începi să te uiţi din nou în jur.

— Ştiu, zise el, parcă pe un ton mai ridicat.

Mă întrebă de muşcătură.

Am întins mâna.

— Leacul pe care mi l-aţi pus trebuie să fi fost foarte bun. S-a ıdecat foarte repede.

— E leacul din care aveam în armată.

Aş fi vrut să ştiu mai multe despre el, dar nu l-am întrebat nimic. t aşteptam să-mi spună el. Cred că asta i-a plăcut.

Îmi reveneam văzând cu ochii, iar când m-am ridicat n-a ɔercat să mă reţină, ci a insistat să meargă cu mine până la ɔwer House.

L-am invitat să îi cunoască pe părinţii mei, dar a spus nu; avea ı plece imediat acasă.

N-am insistat, dar mă simţeam cum nu mă mai simţisem de ultă vreme şi, deşi eram prea obosită ca să mai pot călări, a ɔua zi puteam să stau pe canapeaua mea şi să rememorez pe ɗelete întâlnirea noastră.

A fost începutul unei prietenii. Nu mă duceam niciodată în ɗită. Treceam pe acolo şi îl găseam adesea plimbându-se şi ne lâlneam ca din întâmplare. Apoi intram şi stăteam cu el la un ɜhar de vin. Era priceput la vinuri, şi mi-a dat să gust din câteva.

De câte ori treceam călare, Daemon venea şi lătra bucuros, iar asta îl făcea pe Jeremy Granthorn sau pe Smith să iasă să vadă cine e. Când vedeau cine e, mă invitau în Enderby Hall.

Când a aflat, mama s-a arătat interesată. Aş zice că s-a bucurat.

— Trebuie să-l invit la noi la cină, a spus ea.

— Oh, nu, nu face asta, am sărit. Nu răspunde la nici o invitaţie.

— Trebuie să fie un om foarte ciudat.

— Este. Un fel de sihastru.

N-a încercat să ne împiedice prietenia. Era de părere că-mi face bine să mai văd lume, şi a acceptat relaţia asta, aşa neobişnuită cum era.

Prietenia noastră înflorea.

I-am povestit destul de multe despre mine. I-am spus de sora mea cea frumoasă, Carlotta. I-am dat de înţeles că fusesem îndrăgostită de de cineva, dar el o preferase pe Carlotta.

Nu-mi punea întrebări. Era o înţelegere tacită între noi, aşa că puteam să vorbesc despre trecut fără să mă tem de vreo întrebare care să mă tulbure.

La fel făceam şi eu. Îl lăsam să vorbească. Avusese şi el o poveste de dragoste. După ce fusese rănit la Venlo şi se întorsese schilodit acasă, descoperise că ea preferase pe altcineva.

Îmi dădeam seama că multe rămăseseră nespuse şi că toate astea îl umpluseră de amărăciune. Şi cred că şi piciorul rănit îi provoca dureri.

Erau zile când nu era deloc în apele lui. Îmi plăcea să stau cu el în zilele acelea, căci eram sigură că am darul să-l mai înveselesc.

Vorbeam despre câinii pe care îi aveam, iar Daemon stătea la picioarele noastre şi ne privea cu ochi limpezi şi, din când în când, bătea cu coada în podea, a încuviinţare.

Jeremy - aşa îl spuneam în gând, deşi nu-l spuneam pe nume când vorbeam cu el - îmi aştepta vizitele cu nerăbdare, chiar dacă nu-mi spunea niciodată să mai vin. Mă întrebam ce s-ar

întâmpla dacă n-aş mai veni. Relaţia noastră avea ceva neobişnuit. Şi totuşi, ştiam că amândoi avem de câştigat.

Încet-încet, mi-a spus câte ceva despre el. Călătorise mult înainte de război. Trăise un timp în Franţa şi cunoştea bine ţara.

— Mi-ar place să mă întorc acolo, zise. Dar, bineînţeles, acum nu mai pot fi bun de nimic. Un soldat schilodit... ce poate fi mai împovărător?

— Cel puţin ţi-ai făcut datoria cât ai putut.

— Un soldat e o creatură tare inutilă când nu mai e în stare de serviciu militar. Anglia nu-l doreşte. La ce e bun? Nu-i mai rămâne decât să se ducă la ţară... să nu stea nimănui în cale, să nu-l vadă nimeni. E o povară pentru toţi, pentru că le aminteşte că a ajuns aşa servindu-şi ţara.

În astfel de momente de supărare, începeam să râd de el şi de multe ori reuşeam să-l fac şi pe el să râdă de sine.

Aşa a început şi a continuat prietenia mea cu noul proprietar de la Enderby Hall.

Şi, într-o zi, un curier ne bătu la poartă.

Părinţii mei nu erau acasă, iar mie mi-a părut bine, căci scrisoarea pe care o adusese era pentru mine şi a fost cea mai sfâşietoare scrisoare din viaţa mea. Era din Franţa... de la sora mea Carlotta.

Citind scrisoarea, mâinile au început să-mi tremure. Am citit-o până la capăt şi nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Carlotta... pe moarte. Clarissa... avea nevoie de mine.

Trebuie să vii. Trebuie să-mi salvezi copilul.

Am împietrit cu scrisoarea în mână.

O vedeam, ca prin ceaţă, pe Clarissa singură... înspăimântată... întinzându-şi braţele către mine.

DESCOPERIRE LA PARIS

Din instinct, am ascuns scrisoarea de părinții mei. Ei ar fi încercat să trimită la Paris un mesager secret, cu instrucțiuni să mă aducă copilul. Era singura soluție rezonabilă, dar ceva îmi spunea că putea să eșueze foarte ușor. În primul rând pentru că ne aflam în război cu Franța. Între cele două țări nu se putea circula normal. Nimeni nu putea debarca decât în secret; în Franța, singurii englezi bineveniți erau iacobiții.

Părinții mei ar fi făcut tot ce ar le-ar fi stat lor în putere ca s-o aducă pe Clarissa în Anglia, dar se putea întâmpla să nu reușească. Tata, un fost soldat, ar fi fost suspect. Unul ca el n-ar fi ajuns departe, în teritoriul inamic.

Citeam mereu scrisoarea de la un cap la altul. Carlotta pe moarte... Ce să se fi întâmplat? Lord Hessenfield murise și el. Trebuie să fi fost vreun fel de molimă.

Iar Clarissa... orfană... singură... Nu, nu singură de tot, era cu o servitoare, Jeanne, o fostă florăreasă.

Eram consternată. Ceva trebuia să fac, dar ce?

Eram palidă și încordată. Mama a observat și m-a dojenit pentru că nu mă menajasem. Spunea întruna că trebuie să mă odihnesc.

Atunci m-am prefăcut că mă odihnesc, dar mă gândeam tot timpul la scrisoarea Carlottei și la Clarissa, care avea nevoie de mine.

Ideea cea formidabilă mi-a venit în miez de noapte. M-am trezit foarte tulburată. Tremuram toată. În momentul acela mă simțeam în stare să mă dau jos din pat, să călăresc până la țărm și să trec marea, spre Paris.

Simțeam că îmi revin puterile și, deși bunul simț spunea „E imposibil", mie îmi venea să strig: „nu, nu e imposibil. Sunt în stare".

Am stat în pat, aşteptând să se facă dimineaţă, şi trebuie să ştiu că, pe lumină, au ieşit la iveală tot felul de adevăruri, iar unul simţ spunea: „e o nebunie. E un vis - o iluzie nocturnă".

Ideea fusese să mă duc eu însămi în Franţa şi să o aduc acasă pe Clarissa.

Mi se părea că aud o mulţime de glasuri luându-mă în râs, bate cu vocea mea. „Tu... o invalidă... care oboseşte imediat... care n-a fost niciodată îndrăzneaţă... care a ales întotdeauna calea cea mai convenţională... să pui la cale o asemenea aventură. E absurd. E chiar mai rău de-atât. E o nebunie".

Şi totuşi nu-mi ieşea din cap.

Mă întărâta şi, ce era mai ciudat, aproape miraculos, mă simţeam din ce în ce mai plină de vitalitate.

Încă înainte de amiază, în loc de „e imposibil" îmi spuneam „cum pe ar trebui să încep?"

O femeie călătorind prin Franţa n-ar atrage prea multă atenţie, nu-i aşa? Puteam să tocmesc rândaşi, să închiriez cai. Parisul era un oraş mare. Într-un oraş mare era mai uşor decât oriunde să treci neobservată.

Aveam să merg la casa lor din Paris. Ştiam adresa. Ce fericire să fiu din nou cu copilul.

Începusem să-mi revin numai după câteva zile cu ea. Ea îmi trezise dorinţa de viaţă. De acolo pornise totul, iar acum, cu această perspectivă nouă şi îndrăzneaţă, eram tot mai plină de vitalitate, cu fiecare clipă ce trecea.

Dar cum... cum?

Eram sigură că tata, dacă ar fi aflat, s-ar fi simţit dator să acţioneze. Mama ar fi fost înnebunită de spaimă; ar fi spus: „trebuie să vedem ce putem face ca să o aducem acasă". Şi ar fi deliberat îndelung, până ar fi fost prea târziu. Ceva îmi spunea că numai eu o pot aduce acasă pe Clarissa.

Toată ziua şi toată noaptea următoare m-am gândit numai la asta. Mă întrebam întruna. Cum? Cum?

Dimineaţă m-am trezit odihnită, deşi mă frământasem toată noaptea. Mă hotărâsem. Exista o persoană care m-ar fi putut înţelege. Cunoştea Franţa. Aveam să îi dezvălui planul meu. Avea să râdă de mine... la început. Şi totuşi, dacă m-ar fi ascultat, eram convinsă că m-ar fi înţeles. De un lucru eram sigură. Dacă ar fi putut, m-ar fi ajutat.

Am plecat călare să stau de vorbă cu Jeremy Granthorn.

A fost exact cum mă aşteptasem. M-a luat în râs.

— E o nebunie, spuse. Tu... să mergi în Franţa? Chiar dacă ai fi în toate puterile tale, ar fi imposibil. Cu ce ai să începi?... Ia spune-mi.

— Am să găsesc pe cineva să mă ducă în Franţa.

— Cum?

— Am să tocmesc o barcă.

— De la cine?

— Asta trebuie să aflu.

— Îţi dai seama că ţara asta e în război cu Franţa?

— Franţa nu e un câmp de luptă.

— Aici nu te contrazic. Dar cum crezi că sunt primiţi englezii în Franţa?

— Nu am de gând să fiu primită. Am să mă strecor până la Paris... şi am să merg la această adresă.

— Parcă ai fi un copil. Ce spui tu e mai mult decât imposibil. Se vede că nu ştii absolut nimic.

Mă privea uşor dispreţuitor.

Am spus:

— Mă gândisem că mi-aţi putea da ceva sfaturi. Cunoaşteţi Franţa. Aţi trăit acolo...

— Îţi dau un sfat, şi anume: renunţă! Arată-i scrisoarea tatălui tău. Ar fi trebuit să i-o arăţi de cum ai primit-o. Ce s-a întâmplat cu cel care ţi-a adus scrisoarea?

— A plecat.

— Trebuia să-l refii. Te-ai fi putut întoarce cu el. Ar fi fost o bunie, bineînțeles, dar văd bine că, în chestiunea asta, nu vrei i asculți de rațiune.

— Iar eu văd bine că nu-mi puteți da nici un sfat.

— Dar ți-am dat un sfat. Arată-le scrisoarea părinților tăi. Or să-ți una ce ți-am spus și eu. Nu ai ce să faci, trebuie să aștepți să se rmine războiul. Atunci veți putea trimite pe cineva după copil.

— Cât credeți că o să mai dureze războiul?

Tăcu.

— Și, am continuat, mă sfătuiți să părăsesc copilul. Cum am să u ce i se întâmplă?

— Avea un tată înstărit, nu-i așa? Nu se poate să nu fi avut teteni.

— Văd bine că nu înțelegeți. E ceva misterios. Trebuie să fie eo molimă, ceva. Sora mea, care era tânără și zdravănă și ar fi ebuit să mai aibă mulți ani de trăit, a ajuns să-mi scrie scrisoarea ita... scrisoarea unei muribunde. Mă imploră să am grijă de copil. ă sfătuiți să nu țin cont de asta?

— Te sfătuiesc să aștepți, să fii rezonabilă, să ții cont de toate eutățile.

— Nimic nu s-a realizat vreodată ținând cont de toate eutățile.

— Nu realizezi nimic, aruncându-te nebunește cu capul înainte.

M-am ridicat. Tremuram de furie.

Am ieșit din casă și m-am dus la Tomtit, care mă aștepta. Mă nteam distrusă. Nici nu-mi dădusem seama ce mult mă bizuiam e Jeremy.

Ieși din casă în timp ce încălecam.

— Stai puțin, zise. Vino înapoi.

— Nu mai e nimic de spus.

— Prea te pripești. Vino înapoi, vreau să stăm de vorbă.

M-am dus înapoi. Mă cuprinsese o imensă ușurare. L-am privit mi-am dat seama că ochii îmi înotau în lacrimi.

Și-a întors privirea, stingherit.

M-a condus în salon şi ne-am aşezat faţă în faţă.

— E posibil, îmi zise.

Am bătut din palme de bucurie.

— E o nebunie şi e primejdios, continuă el, dar e posibil. Acum te rog să rămâi calmă. Cum propui să găseşti pe cineva care să te treacă dincolo? Ăsta e primul obstacol.

— Nu ştiu. Să întreb din om în om. Unii au bărci.

— Draga mea Damaris, nu poţi să-i iei la rând pe cei care au bărci şi să îi rogi să te ducă într-un teritoriu inamic. După spaima pe care am tras-o în ultima vreme cu Iacobiţii, cum crezi că ai fi privită? Ar trebui s-o faci în secret.

— Da, am spus cu răsuflarea tăiată.

— Ştiu un om...

— Oh, mulţumesc... mulţumesc...

— Stai puţin, nu ştiu dacă ar accepta... Trebuie abordat foarte prudent.

— Şi l-aţi putea aborda?

Ezită.

— Poate.

I-am spus:

— Are să fie costisitor. Sunt gata să plătesc. Am o mulţime de lucruri de valoare. Le-aş putea vinde.

— Ar fi o întârziere.

Am simţit o dezamăgire cruntă.

Îmi spuse:

— Aş putea să-mi înapoiezi banii mai târziu.

Am fost foarte fericită. Nu m-am putut abţine. M-am aplecat i-am luat mâna şi i-am sărutat-o. A fost un gest prostesc. Şi a retras-o imediat, încruntat.

— Oh, îmi pare rău, am zis. Dar sunteţi atât de bun. Vă rog, continuaţi. Ştiţi, o iubesc mult pe fetiţa asta, şi îmi tot închipui câte ar putea să păţească.

— Foarte bine, spuse morocănos. Eu zic că e posibil. Ţi-aş putea a nişte scrisori către prieteni de-ai mei care te-ar primi în casele r cât timp călătoreşti prin Franţa. Vorbeşti limba?

— Puţin.

— Puţin nu te ajută cu nimic. Nici n-o să pui bine piciorul acolo, or să-şi dea seama că eşti englezoaică.

Dădu din umeri.

Am spus:

— Ştiu că vi se pare o nebunie. Recunosc. Dar copilul acesta 'e nevoie de mine... e chiar nepoata mea. O iubesc... dar orice ɔpil ar merita acelaşi lucru.

— Te bagi în gura leului, îţi dai seama.

— Îmi dau seama. Dar nu mă las. Trebuie s-o găsesc pe Clarissa. ebuie să ajung acolo şi să o iau de la Jeanne.

— Să văd ce pot să fac.

— Oh, mulţumesc, mulţumesc. Nici nu ştiu cum să vă ulţumesc.

— Întâi să te întorci teafără în Anglia, cu copilul. Îţi spun de ɔum: nu ştii în ce te bagi.

— Am să reuşesc, vă asigur.

— Dacă găsesc pe cineva care să te ducă, dacă se pot ranja toate, trebuie să le spui părinţilor tăi ce ai de gând.

— Ar face orice le stă în putere ca să mă împiedice.

— Asta şi sper.

— Am crezut că vreţi să mă ajutaţi.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai ebunesc ceea ce vrei să faci. Nu eşti în stare de aşa o călătorie. r fi riscantă şi epuizantă. Tu oboseşti, uneori, şi după o plimbare ălare.

— Mă simt altfel. Puteţi înţelege? Mă simt ca... înainte să păţesc e am păţit. Pot să stau o zi întreagă în şa, dacă trebuie. Sunt gură. E altceva când ai un ţel, o hotărâre...

— Te ajută, zise el, dar nu poate să ia boala cu mâna.

— Mă simt bine din nou. Şi am s-o fac, cu sau fără ajutor.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun ceva: dacă pot să aranjez totul, trebuie să le laşi părinţilor tăi un bilet în care să le explici. Le laşi scrisoarea pe care ţi-a trimis-o sora ta şi le spui că ţi-am aranjat să pleci şi că fac tot posibilul să călătoreşti în siguranţă.

— Bine, am spus. Bine.

M-am ridicat în picioare şi am simţit o pornire năvalnică să-l iau în braţe.

A doua zi de dimineaţă am trecut pe acolo. Smith mi-a spus că nu e acasă.

După amiază m-am dus din nou la Enderby Hall. Se întorsese.

— Am aranjat totul, spuse. Pleci mâine seară. La apusul soarelui vei părăsi Anglia. Să sperăm că o să fie vânt bun.

— Oh... Jeremy..., am strigat, şi mi-am dat seama că, pentru prima dată, îi spusesem pe nume.

Din nou aceeaşi veche stânjeneală. Trebuia să-mi bag în cap să nu mai fiu atât de deschisă, să nu-mi arăt recunoştinţa.

— Întoarce-te, îmi spuse. Pregăteşte-te de drum. Am găsit pe cineva care să te însoţească. Vino mâine după amiază. Am să te duc în locul unde aşteaptă barca. E mică şi, chiar pe vreme bună, traversarea e periculoasă. Dar odată ajunsă pe pământ francez n-o să fie prea greu. O să fii dusă pe drumul cel mai sigur spre Paris. Dacă eşti discretă, nu se poate să nu ajungi cu bine. Să faci ce îţi cere însoţitorul. Şi nu uita să le scrii părinţilor şi să le explici totul, înainte de plecare. E mai bine să ştie de tine - chiar dacă nebunica ta o să-i înspăimânte de moarte - decât să creadă că ai dispărut pur şi simplu.

I-am promis să fac întocmai cum spusese. Am fost gata cu mult înainte de plecare.

M-am dus la Enderby, iar el mă aştepta. Am discutat planurile şi cum trebuie acţionat. Aveam să mă întorc cu acelaşi însoţitor. Puteam să am încredere în el.

Am pornit la drum chiar înainte de apus şi am fost la timp pe coastă.

Când am ajuns într-un loc ferit, în urma noastră veni un călăreţ

Mi-am zis că trebuie să fie însoţitorul meu.

Era Smith.

Ne-am priponit caii de nişte piroane şi am traversat prundişul.

Într-o barcă ne aştepta un bărbat.

— Deci, îi spuse Jeremy lui Smith, e totul clar?

— Da, domnule, răspunse prompt Smith.

— Ştii exact ce ai de făcut?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Slavă Domnului că marea e calmă. Ar trebui să lecăm.

M-am urcat în barcă.

Jeremy veni lângă mine.

M-am întors să-mi iau la revedere.

— Am să vă fiu recunoscătoare toată viaţa, i-am spus.

— Să sperăm că am să mă bucur multă vreme de recunoştinţa sta, îmi răspunse.

Smith rămăsese pe ţărm.

Jeremy spuse:

— Aşadar, să pornim.

L-am privit nedumerită:

— Dumnevoastră...

— Smith se întoarce cu caii, spuse el. Bineînţeles că vin cu tine.

Am simţit că-mi creşte inima de bucurie, şi o emoţie cum nu ıai cunoscusem.

Aş fi vrut să mă întorc spre el şi să-i spun cât de mult însemna estul lui pentru mine.

I-am privit faţa, încruntată, taciturnă, exprimând doar dezaprobare pentru nebunia mea de a mă băga într-o aventură isperată.

Mi-am dat seama curând că nu m-aş fi descurcat fără el.

Vorbea curgător franceza, iar felul lui de-a fi respingător, cu erul că e de viţă nobilă, ne-a scutit de întrebări.

Uneori ne petreceam noaptea la hanuri, unde cerea odăi confortabile pentru el, nepoata şi servitorul lui, ceea ce obţineam întotdeauna. Dacă nu mai era decât o odaie, era a mea, iar el şi bărbatul, pe nume Jacques, petreceau noaptea în salonul hanului. Trebuia să facem mereu popasuri, pentru că, în ciuda hotărârii mele şi a vigorii mele renăscute, nu eram în stare să călătoresc mult timp - sau cel puţin el nu mă lăsa. Dacă însistam să continuăm să mergem, îmi aducea aminte că promisesem să mă supun, şi era genul pe care nu prea îţi este la îndemână să nu-l asculţi.

Călătoria asta a însemnat ceva pentru amândoi. El începuse să zâmbească, din când în când; în ce mă priveşte, mă minunam de câte sunt în stare. Nu oboseam nici pe departe atât de repede pe cât insista el. Nu aveam cu adevărat nevoie de toată grija pe care mi-o arăta.

Nu înţelegeam ce se întâmplă cu mine. Alungasem indiferenţa. În fiecare dimineaţă mă trezeam nerăbdătoare.

- Câte mile mai sunt până la Paris? întrebam.

Şi era minunat să vezi că distanţa se micşorează.

Am început să-mi pun întrebări. Oare cât de bolnavă fusesem, din moment ce îmi puteam reveni atât de repede? Poate că nu din cauza vreunei boli nu fusesem în stare să ies din casă şi să văd oameni, ci pentru că nu dorisem.

În cele din urmă, la orizont a apărut Parisul.

Eram copleşită de bucurie şi nerăbdare. Pentru mine era cel mai captivant oraş din lume; dar numai pentru că o avea pe Clarissa.

Am ajuns pe înserat. Priveam înainte, la turnurile şi turlele pe care cădea lumina soarelui la asfinţit. Se zărea conturul foişoarelor de la Palais de Justice, al turnurilor şi gargulior[1] de la Notre-Dame.

Am trecut un pod şi m-am simţit învăluită în aura magică a oraşului.

---

1 gargul=jgheab sau burlan scurt pentru scurgerea apei, ornamentat, reprezentând adesea animale fantastice (n.tr.).

M-am uitat la Jeremy. Pe față i se citea o satisfacție răutăcioasă.

Reușisem să ajungem. Spusese de multe ori că îl surprinde cât de bine ne merge; iar eu îl răspundeam că nu mă mir㠄 câtuși de puțin. Știa la fel de bine ca mine că, dacă ești hotărât să reușești, nu se poate altfel; iar noi aveam s-o ducem pe Clarissa înapoi în Anglia.

— Găsim un han pentru la noapte și mergem în Marais.

Jacques zise:

— Ar trebui să tragem la *Les Paons*, Monsieur. E cel mai bun pentru noi.

— *Les Paons* să fie.

— Să mergem întâi acolo, am spus.

— Întâi la han, zise Jeremy. Nu putem merge acolo... murdari de la drum, cum suntem. Uite cât noroi ai pe tine. Caii sunt epuizați. Iar noroiul Parisului e cel mai rău din lume.

Doream să protestez, deși îmi dădeam seama că are dreptate.

— Trebuie să mergem acolo, am spus.

Jacques clătină din cap.

— Mai bine să nu ieșim noaptea, Mademoiselle.

M-am simțit îngrozitor de frustrată, dar știam că au dreptate.

Hanul era împodobit cu păuni, de unde îi venea și numele. Era plăcut, și mi-au găsit o odaie care dădea înspre stradă. Am stat puțin la fereastră, privind trecătorii. Îmi era aproape imposibil să-mi stăpânesc nerăbdarea, dar știam că trebuie să aștept.

A doua zi dimineață trebuia să ne prezentăm acolo cât mai curând.

Mâine pe vremea asta, mi-am promis, o voi avea pe Clarissa.

Mi se păreau secole! Mă întrebam ce-am să mă fac toată noaptea. Eram acolo... la Paris... eram în pragul reușitei. Iar până dimineață trebuia să găsesc o cale să rezist ceasurilor de întuneric.

Am luat cina în salonul hanului, dar eram prea emoționată ca să pot mânca. Jeremy era calm și încerca să mă liniștească, dar

nu reuşeam să-mi adun gândurile. Abia aşteptam să treacă timpul.

În noaptea aceea n-am putut dormi. Am stat la fereastră şi am privit în stradă. Ulmitor cât de mult s-a schimbat odată cu lăsarea întunericului. În locul trecătorilor bine îmbrăcaţi au apărut alţii. Mi-am dat seama că Jeremy avusese dreptate că trebuie să aşteptăm până dimineaţă.

Am văzut cerşetori stând şi întinzând jalnic mâna trecătorilor. Am văzut o femeie coborând cu o fată dintr-o trăsură şi ducând o într-o casă. Apoi femeia a ieşit singură şi a plecat cu trăsura. Ceva mi-a amintit de propriile mele aventuri, la Londra. Ştiam că fata fusese dusă în casă la întâlnire, iar femeia din trăsură aranjase totul.

Întâmplarea îmi readuse în minte cu claritate ziua când am ieşit să cumpăr violete pentru mama şi am căzut în mâinile Bunei Doamne Brown.

Apoi am observat o femeie stând în faţa casei în care intrase fata. Ieşi un bărbat bine îmbrăcat; femeia îl prinse de braţ, iar el o îmbrânci.

Am văzut multe în noaptea aceea, căci n-am putut să dorm. Am stat întinsă în pat, un ceas-două, dar, cum nu se lipea somnul de mine, m-am ridicat şi m-am dus iar la fereastră.

Peste drum era, fără îndoială, o casă deocheată.

Apoi am văzut un lucru groaznic. Din casă a ieşit în fugă o fetiţă. Era pe jumătate dezbrăcată - fără ciorapi şi pantofi; purta doar o cămăşuţă scurtă, cu paiete. Fugea ca îngrozită; nici n-a ieşit bine, şi o femeie a ajuns-o din urmă, a prins-o şi a dus-o înapoi, lovind-o şi luptându-se cu ea.

La lumina lunii, am zărit o clipă figura femeii. Mi s-a părut cea mai hidoasă din câte văzusem vreodată.

Am simţit că mi se face rău, căci îmi trecuse prin minte un gând groaznic. Clarissa era în oraşul acela, în oraşul acela ticălos. Ştiam ce înseamnă ticăloşia unui oraş, din moment ce o cunoscusem în pivniţele Bunei Doamne Brown.

Eu avusesem noroc. Aş fi putut s-o păţesc mult mai rău.

Aveam s-o iau pe Clarissa acasă, să am grijă de ea şi să o ibesc.

Trebuia să mă fac bine şi să mă întremez, căci Clarissa avea evoie de mine.

Eram hotărâtă. Trebuia. Clarissa avea nevoie de mine.

Se făcuse dimineaţă. Eram îmbrăcată şi pregătită. Emoţia îmi prinsese obrajii şi nimeni n-ar fi putut bănui că nu pusesem geană e geană.

Aşteptam nerăbdătoare să apară Jeremy. A venit punctual şi -am mai rezistat să stăm locului.

Când am ieşit din han, mi-a zâmbit.

Am ajuns la casa în care locuiseră Carlotta, Lord Hessenfield şi larissa. Era o casă grozavă - înaltă şi impunătoare.

Am urcat treptele intrării principale. A apărut portăreasa.

Jeremy spuse:

— Dumneaei este sora lady-ei Hessenfield.

Portăreasa mă privi de sus până jos.

— Lady Hessenfield a murit, zise ea.

— Fiica ei..., am început.

Cuvintele care au urmat m-au îngrozit.

— Nu mai este aici.

— Poate este o servitoare... Jeanne.

— Să văd dacă vă primeşte Madame Deligne, zise portăreasa.

— O, da, mulţumesc, am strigat cu ardoare.

Ne-a condus într-un salon unde ne-a întâmpinat stăpâna casei.

Jeremy îi spuse motivul pentru care ne aflam acolo, iar ea ispunse în franceză, dar am înţeles ce spunea.

Lordul şi lady Hessenfield muriseră de o boală misterioasă. usese un fel de molimă, căci o doamnă care îi vizitase, o anume adame de Partière, murise şi ea de aceeaşi boală. Mulţi se erlaseră la vremea respectivă.

Jeremy spuse:

—Lady Hessenfield avea o fiică, iar noi pentru copilul acela am venit. Vrem să o ducem înapoi familiei ei.

Ah, da, zise Madame Deligne. Aveau şi un copil. Dar îşi încruntă sprâncenele. Nu auzise ce se întâmplase cu el.

—Dar Jeanne, servitoarea?

—Monsieur, când am venit aici, ne-am adus servitorii noştri.

—Şi ce s-a întâmplat cu cei care erau aici?

Madame Deligne dădu din umeri.

—Poate că s-au dus în alte case. Noi nu-i puteam lua, îi aveam pe ai noştri.

—Vă amintiţi de această Jeanne?

Din nou se gândi.

—O tânără... a, da... mi-o amintesc vag. Cred că s-a întors la ce făcuse înainte să vină în casa asta.

—Şi copilul? Ştiţi ceva de copil?

—Nu, de copil n-am auzit nimic.

Madame Deligne era amabilă, dornică să ne ajute, şi-a cerut scuze, dar era limpede că nu ne putea spune mai mult.

N-am să uit niciodată cum am ieşit din casa aceea. Mă năpădise disperarea. Făcusem atâta drum fără să dăm de ea.

Ce ne rămăsese de făcut acum?

Jeremy, care fusese pesimist cât timp ne mersese bine, acum se arătă plin de optimism.

—Trebuie s-o găsim pe Jeanne, spuse el. Asta-i tot.

—Unde... unde...?

—Ce ştim despre ea?

—Că se trage dintr-o familie săracă şi a fost florăreasă.

—Atunci trebuie să întrebăm toate florăresele din Paris.

Eram speriată, dar Jeremy îmi insuflă speranţă.

—Trebuie să începem fără întârziere, am spus.

Îmi luă mâna şi mi-o strânse încurajator. Era primul semn de afecţiune din partea lui.

—O s-o găsim, zise.

Zilele care au urmat au fost un adevărat coşmar. În fiecare ɔară eram complet extenuată, mă aruncam în pat şi dormeam uştean până mă trezeau visele de groază. Se făcea că o ăutam pe Clarissa; alergam pe străzi şi mă pomeneam într-o ivniţă, apoi nişte oameni cu mutre groaznice mă înconjurau. intre ei era întotdeauna şi Buna Doamnă Brown.

Visele mi se trăgeau de la ce vedeam ziua, căci vedeam cruri îngrozitoare. Cred că aceleaşi lucruri le-aş fi găsit în oricare raş mare; dar eu nu prea cunoşteam oraşele mari. O singură ată încăpusem în ghearele Bunei Doamne Brown, la Londra, şi ıi rămăsese întipărit în minte. Îmi mai aminteam când şi când tâmplarea, dar cele întâlnite în Paris o scoseseră din nou la mină. Mi-o închipuiam pe Clarissa cu Buna Doamnă Brown; mi-o chipuiam fugind dintr-o casă, numai într-o cămăşuţă cu paiete, poi prinsă şi dusă înapoi... unde?

Acestea erau visele care urmau zilelor dezamăgitoare şi epui- ınte, vise în care Clarissa şi cu mine eram una şi aceeaşi.

Ce era de făcut? Nici Jeremy nu avea vreo idee. Descoperise ɔşti cunoscuţi ai familiei Hessenfield. Da, muriseră amândoi; casa ɔ destrămase. Nu, habar n-aveau ce se întâmplase cu copilul. ɔrvitorii? Oh, se împrăştiaseră... ca servitorii.

Aveam un singur fir. Jeanne fusese florăreasă. Asta ştia să facă. ɔgic, era de presupus că redevenise florăreasă. Aşadar, trebuia ɔ întrebăm toate florăresele din Paris.

Grea misiune! Mergeam pe străzi. Era primăvară.

— O perioadă tocmai bună, zise Jeremy, cuprins din nou de ptimism. Primăvara toată lumea cumpără flori. Se bucură când ı văd, sunt o mărturie că iarna s-a terminat. Trebuie să fie o ıulţime de florărese.

Ce misiune chinuitoare. Cumpăram flori şi intram în vorbă cu ɔrăresele. Nu cunoşteau pe cineva, pe nume Jeanne, care ısese servitoare într-o casă mare din Marais?

Adesea întâlneam priviri mirate; uneori, florăreasa sporovăia esel, făcându-ne să credem că îl dădusem de urmă. Odată,

chiar, am mers pe urmele unei Jeanne, care nu ştia nimic de nici un copil şi în mod sigur nu era genul de persoană cu care Carlotta să-şi fi lăsat copilul.

Ce mă deprima şi mă înfricoşa nu era numai faptul că nu găsisem nimic, ci mai ales ceea ce vedeam şi mă făcea să-mi dau seama câte puteai păţi, singur într-un oraş ca acela.

Vedeam cerşetori, beţivi, hoţi de buzunare; vedeam copii zdrenţăroşi, cărora li se citea în privire viaţa mizerabilă. Şi în toţi o vedeam pe Clarissa.

Colindam prin pieţe; vedeam copii desculţi, furişându-se printre tarabe ca să fure un fruct; îi vedeam luptându-se cu coşuri cât ei de mari. Îi vedeam bătuţi şi brutalizaţi; mi se rupea inima. Buna Doamnă Brown nu-mi mai ieşea din minte. Mi se părea că merge alături de mine şi că o aud chicotind pe seama naivităţii mele. Eram crunt dezamăgită.

Aş fi vrut să fug de toate astea, să mă întorc pe canapeaua mea, să fiu mângâiată şi dădăcită şi să mă izolez de lume.

Sigur că e foarte uşor, mi-am spus, să te izolezi de lume, când eşti înconjurată de oameni care te iubesc. Poţi să uiţi de toate astea; te faci că nici nu există. Poţi să te închizi în cochilia ta şi să nu te mai gândeşti niciodată, niciodată la Buna Doamnă Brown şi la două trupuri zvârcolindu-se pe un pat cu baldachin.

Dar nu poţi uita. Trebuie să ai cunoştinţă de toate astea. Pentru că, cu cât ştii mai mult, cu atât ai să înţelegi mai uşor încercările prin care trec ceilalţi... şi tu. Ignoranţa, închisul ochilor în faţa răului, n-au să ţi-o aducă pe Clarissa înapoi.

Cu trecerea zilelor, teama creştea. Mă gândeam prin câte s-ar fi putut să treacă copila mea dragă în oraşul acela ticălos.

Zilele acelea au fost ca o înşiruire de imagini... cum se estompa una, alta îi lua locul. Mereu îmbulzeală, râsete, agitaţia străzilor, doamnele aranjate şi parfumate, domnii eleganţi în trăsurile lor... aruncându-le ocheade. Vedeam întâlniri aranjate între doamne languroase şi domni ofiliţi; vedeam cerşetori, vânzători din pieţe şi mai ales florărese.

Cei mai mult mă impresionau copiii. Feţele lor sărmane, ciupite, însemnate deja de şiretenie abilă şi de depravare, erau mai presus de ce puteam îndura. Îmi venea să întorc capul ca să evit suferinţa de a-i privi. Dar cum puteam fi sigură că unul dintre ei nu era Clarissa?

Ce mă mai impresiona la fel de mult erau femeile cărora li se spunea *marcheuses*. Erau cele mai nenorocite şi mai triste fiinţe pe care le văzusem vreodată. Jeremy îmi spuse că fuseseră prostituate în tinereţe - şi Dumnezeu mi-e martor că nu erau bătrâne acum - la vreo douăzeci-treizeci de ani, probabil, deşi arătau ca de cincizeci sau şaizeci. Profesiunea lor le îmbolnăvise şi le uzase, iar acum singurul mod în care mai puteau câştiga o centimă-două era să facă pe intermediarele pentru suratele lor mai sănătoase. De aici şi numele lor, *marcheuses*. Sleite de puteri, dezgustate de viaţă - supravieţuind de pe o zi pe alta până când avea să le ia o moarte îndurătoare.

Vedeam modistele şi cusătoresele... tinere şi inocente, mergând vesele pe stradă şi aruncând ocheade ucenicilor... şi căutând câte un domn care să le ofere o cină bună în schimbul serviciilor lor.

Eram sigură că, după o asemenea experienţă, n-aveam să mai fiu aceeaşi.

Mă ajutase să mă înţeleg. Îmi arătase că mă ascunsesem după boala mea pentru că îmi fusese teamă de ceea ce aş fi găsit în lumea din jur.

Dacă aveam de gând să trăiesc, trebuia să privesc viaţa în faţă. Trebuia să recunosc că în lume există mult rău, care nu dispare dacă eu închid ochii şi refuz să îl privesc. Asta văzusem în căutările mele dezamăgitoare prin Paris. Dar mai erau şi altele. Mai era Clarissa, pe care trebuia să o găsim; mai era dragostea părinţilor mei; mai era bunătatea lui Jeremy care renunţase la viaţa lui retrasă ca să mă ajute la nevoie.

Era şi el la fel ca mine, căci nu venise, oare, la Enderby ca să se izoleze de lume?

Am ieşit amândoi din nou în lume. Trăiam, în sfârşit.

Ne întorseserăm după o zi epuizantă. Ne-am dus în odăile noastre. Jeremy spuse: „Să ne odihnim puţin înainte de cină".

Era a şaptea zi la Paris şi, într-o clipă de disperare, mi-am zis că nu avansasem nici un pas în căutările noastre, faţă de prima zi.

Am stat întinsă în pat, dar nu puteam să dorm. Îmi tot apăreau în minte imagini de peste zi. Vedeam tarabele din piaţa cea mare... femeile cu pui vii şi zarzavaturi, florăresele care nu cunoşteau nici o Jeanne... copilul care furase punga unei femei grase, prins şi bătut crunt. Auzeam glasuri lăudându-şi marfa şi murmurul persistent al celor două femei care se aşezaseră pe un zid scund ca să mai pună coşurile jos şi să îşi tragă sufletul.

Nu se lipea somnul de mine.

M-am ridicat din pat şi m-am dus la fereastră.

Avea să se întunece într-o jumătate de ceas. Eram foarte obosită. Jeremy avusese dreptate că trebuia să ne odihnim. Ştiam bine că lui îi trebuie odihnă. Uneori îl dureau picioarele.

Am stat la fereastră şi am privit trecătorii. Strada mă fascina. Încă nu-şi schimbase înfăţişarea de zi. Asta avea să se întâmple într-o jumătate de ceas. Deocamdată, oameni respectabili treceau fără teamă. N-aveau să mai fie, după asfinţit... M-am uitat la casa de peste drum. Acum îşi arăta lumii faţa cam ursuză. M-am gândit la ce se petrecea în spatele acelor ferestre şi m-au trecut fiorii. Mă mai uitasem după fetiţa aceea în cămăşuţă, dar nu o mai văzusem.

În timp ce priveam aşa, o femeie trecu grăbită pe stradă. Avea părul negru, strâns la spate, şi ducea un coş cu violete.

M-a cuprins o emoţie nestăvilită. Aproape ca o poruncă. O florăreasă. Poate tocmai ea. Se apropia de hotel, dar pe cealaltă parte a străzii. Se grăbea... poate mergea acasă, cu florile rămase nevândute.

Nu era nici o clipă de pierdut. Trebuia să alerg după ea, dacă voiam să o ajung din urmă înainte să dispară.

Mi-am înşfăcat pelerina şi am ieşit în fugă din han.

Am zărit-o o clipă, dând colțul. Am alergat cât am putut de repede. Ajunsese la jumătatea străzii următoare.

— Mademoiselle, am strigat. Mademoiselle...

Se întoarse și mă privi.

— Violettes, strigă ea, cu fața toată numai zâmbet. Îmi întinse un buchet.

Am clătinat din cap. Am spus:

— Jeanne... Jeanne... Te numești Jeanne. Vous vous appelez Jeanne..., am bâiguit.

— Jeanne... moi, strigă ea.

Am spus:

— Există o fetiță...

— O fetiță, repetă ea.

— Clarissa...

Zâmbi.

— Clarissa, repetă.

Mă chinuiam să găsesc cuvintele de care aveam nevoie. Inima îmi bătea atât de puternic încât nu mai puteam să respir. Și asta datorită faptului că alergasem și că ea zâmbea și dădea din cap, ceea ce putea să însemne... orice.

Începu să se îndepărteze, făcându-mi semn să o urmez... Am mers după ea. Se uită peste umăr și iuți pasul.

I-am spus:

— Caut o fetiță...

— Oui, oui, zise ea. Apoi rar, într-o engleză stâlcită: o fetiță.

— Trebuie să o găsesc... Trebuie...

Continuă să zâmbească și am urmat-o mai departe.

Ajunsesem pe niște străduțe înguste. În curând avea să se întunece. Mă cuprinse o frică îngrozitoare. Încotro mergeam? De unde știam cine e femeia aceea? Așa mă ademenise și Buna Doamnă Brown.

O mulțime de gânduri mi se învălmășeau în minte. Atunci ai avut noroc. Ce te-ar putea aștepta dacă ești iar nesăbuită? Mi-am amintit de casa de peste drum de han... și de fetița în

cămăşuţă... de femeile vopsite şi de matroanele ursuze care îl păzeau. Şi m-a cuprins o spaimă cumplită.

Ar fi trebuit să-l aştept pe Jeremy. Dacă îl aşteptam, femeia ar fi dispărut. Ceva mă împinsese s-o urmez. Violetele ei fuseseră ca un simbol. Tot pentru violete ieşisem şi când am dat de Buna Doamnă Brown.

Întoarce-te acum. Găseşti uşor drumul. Spune-i fetei să vină la han. Are să vină, dacă e cinstită.

Dar dacă mă tem degeaba, dacă e Jeanne. Dacă nu m-am făcut înţeleasă. Dacă m-ar putea duce la Clarissa.

Şi în tot timpul ăsta, continuam să merg.

Ajunsesem pe nişte ulicioare întunecate. Dar încă mai puteam să fug.

În mine se dădea o luptă. Aveam timp. Puteam să găsesc drumul înapoi. Puteam să mă întorc la han înainte de lăsarea întunericului. Şi totuşi am mers înainte. Pentru că o vedeam întruna pe Clarissa. O vedeam ca pe fetiţa în cămăşuţă cu paiete.

Trebuia s-o găsesc. Trebuia. Trebuia. Nu mă înduram să las nici o portiţă necercetată. Eşuasem zile întregi. Oare să fie acesta capătul drumului?

Fata îmi zâmbise şi îmi spusese că o cheamă Jeanne. Dăduse din cap când pomenisem numele Clarissei. Îl repetase, chiar.

Nu fii naivă! E versată în arta ticăloşiei.

Fugi. Fugi cât mai ai timp. Stai de vorbă cu Jeremy. Spune-i. Ia-l cu tine.

Dar continuam să merg înainte.

Fata se oprise. Ajunsesem în faţa unei căsuţe, înghesuită între cele de alături, aproape atingându-le pe cele din faţa ei.

Împinse o uşă şi mă îmbie să o urmez.

Am ezitat. Puteam să mă întorc acolo a doua zi, cu Jeremy. Acum ar fi trebuit să plec. Era primejdios să intru.

Dar trebuia să merg înainte. „E aici", îmi spunea o voce interioară. Fata are violete... tot violete au fost şi atunci. Trebuie să fie un semn.

Am urmat-o pe niște scări în jos.

Eram din nou fetiță, la Londra... mergând în urma Bunei Doamne Brown.

S-a deschis o ușă. Totul se repeta aidoma. Parcă mă întorsesem în timp. Au să-mi ia veșmintele, mi-am spus, și au să-mi dea drumul goală pe străzi.

Înăuntru era o bătrână. Zise:

— Tu ești, Jeanne?

Am strigat:

— Copilul. Copilul. Unde e copilul?

Ceva se mișcă pe podea. Părea un ghemotoc de zdrențe.

Apoi am auzit un strigăt:

— Mătușă Damaris.

Și ghemotocul de zdrențe fu în brațele mele.

Am îngenuncheat cu ea în brațe.

O găsisem pe Clarissa. Mai mult... mă regăsisem pe mine însămi.

Jeanne ne duse înapoi la han. Eram nebună de fericire.

L-am strigat în gura mare pe Jeremy. Ne-a privit îndelung, cu ochii umezi. Privirea îi fugea când la ea, când la mine, dar stărula asupra mea.

A fost un moment minunat.

Jeanne îi vorbea întruna lui Jeremy. Își pierduse slujba din casa aceea; nu găsise alta; fusese nevoită să vândă din nou flori. Era un trai greu. Păstrase copilul cu ea pentru că Lady Hessenfield îi spusese: „Sora mea o să vină cu siguranță după ea".

— Era atât de sigură, Monsieur, zise Jeanne, încât am crezut-o. Ce fericită sunt. Asta nu e viață pentru ea.

— Trebuie să facem ceva pentru ei. Sunt foarte săraci. Trebuie răsplătită.

Jeremy îi spuse lui Jeanne că aveam să le purtăm de grijă, ei și mamei ei. Aveam să găsim o cale.

Aveam la mine una sau două bijuterii şi i le-am dat. I-am spus că poate să vină cu noi în Anglia şi să fie guvernanta Clarissei.

Ne spuse că mama ei era bolnavă şi n-o putea părăsi, dar, poate, într-o zi...

Mie, însă, îmi intrase în cap că Jeanne nu trebuie să mai rămână în odaia aceea mizerabilă.

Clarissa trebuia spălată şi îmbrăcată; a fost o plăcere pentru mine, iar ea era fericită că suntem împreună. Jeanne fusese bună cu ea şi nu o lăsase niciodată să vândă flori singură, dar fusese cu Jeanne de câteva ori. Sporovăia despre mama ei cea frumoasă şi despre tatăl ei cel minunat, de parcă ar fi fost un zeu şi o zeiţă şi, din momentul când ei n-au fost pe acest pământ, ea a fost conştientă de existenţa lor în sfere celeste.

Oh, ce zile fericite au urmat împreună cu Clarissa. Dragostea dintre noi devenea tot mai puternică. Aveam mare nevoie una de alta - eu nu mai puţin ca ea.

Trebuia să ne întoarcem în Anglia fără întârziere. Cu o zi înainte să plecăm, Jeremy îmi spuse că îl găsise o locuinţă lui Jeanne, la unul din prietenii lui, şi că îşi putea lua şi mama.

— E minunat, i-am spus. Ce frumoasă e viaţa, nu-i aşa?

— Mă bucur că pentru tine e frumoasă.

Am îndrăznit să-i ating mâna.

— N-am să uit niciodată cât îţi datorez.

Întoarse capul.

Clarissa era încântată de tot ce se petrecea, deşi era puţin tristă pentru că o părăsea pe Jeanne, dar i-am spus că, într-o bună zi, aveam de gând s-o iau în Anglia cu noi, iar asta o mulţumit-o.

Era la fel de plină de întrebări ca întotdeauna, dar aventura prin care trecuse o maturizase şi, în ciuda vârstei ei fragede, nu mai era un copil.

Întreba „de ce" şi „cum" la fel de des, dar acum punea întrebări gândite şi asculta cu mare atenţie răspunsurile.

Cât de schimbată mă întorceam! Eram atât de veselă; murmuram mereu câte un cântecel. Clarissa cânta şi ea cu mine, dacă ştia cântecul, şi aşa a fost tot drumul. Uneori stătea cu mine... alteori cu Jeremy. Călătoria era o încântare pentru ea.

Am ajuns pe coastă. Am avut din nou noroc şi ne-a dat Dumnezeu o mare liniştită.

Simţeam că parcursesem un drum lung de la începutul călătoriei, de parcă în câteva săptămâni ar fi trecut ani. Nu mai doream să mă izolez de lume. Aveam să dau piept cu ea, orice s-ar fi întâmplat. Înţelesesem asta în clipa aceea când am ezitat în faţa casei din ulicioară. Dacă doream să fiu fericită, trebuia să înşfac fericirea cu amândouă mâinile şi să nu mă tem că m-aş putea răni. Nu mai voiam să zac pe canapea, adăpostindu-mă în spatele bolii. Nu mai eram o invalidă. Eram o femeie care făcuse o expediţie primejdioasă şi reuşise imposibilul.

Ce clipă emoţionantă, când am pus piciorul pe pământ englez!

Clarissa râdea, în timp ce Jeremy o trecea în braţe. Mergeam pe lângă ei, trăgând în piept aerul răcoros de mare... privind spre ţărm şi casă.

Clarissa spuse:

— Acum ai să fii mama mea?

I-am răspuns cu un glas gâtuit de emoţie:

— Da, Clarissa. Am să fiu mama ta.

Atunci se uită la Jeremy.

— Tu ai să fii tatăl meu?

Îi luă mâna şi i-o puse pe obrazul ei.

El rămase nemişcat, fără un cuvânt, iar ea continua să-l privească.

— Ai să fii? Ai să fii?

O clipă de tăcere, cu pescăruşi rotindu-se deasupra apei şi până batjocoritor.

— Ai să fii? repetă Clarissa nerăbdătoare.

El răspunse încetişor:

—Depinde ce spune Damaris.

—Atunci, zise Clarissa triumfătoare, e bine, ştiu eu.

El întinse braţele şi ne cuprinse pe amândouă.

Am rămas toţi trei nemişcaţi.

Clarissa sparse tăcerea:

—Ce bine e să te întorci acasă.

SFÂRŞIT